

**MĂRTURII PENTRU
COMUNITATE
VOL. 6**

Ellen G. White

Perioada de timp cuprinsă în volumul șase

Acest volum cuprinde Mărturiile (Testimonies) scrise de Ellen G. White în timpul șederii sale în Australia. Cu excepția unei referiri ocazionale la un câmp local, cititorul nu va sesiza faptul că scriitoarea se afla pe un alt continent (nu cel Nord -- American...), pentru că învățătura este universală în scopul ei. Cu toate acestea, este o realitate faptul că descoperirile date servei Domnului au o legătură directă cu problemele cunoscute și cu dezvoltarea lucrării din timpul când ele au fost scrise. Este, deci, de înțeles că în acest volum sunt prezentate acele subiecte și probleme legate de lucrarea ce avea loc în câmpul australian, în acea perioadă. Volumul a fost publicat spre sfârșitul anului 1900, la puțin timp după ce servea Domnului, E. G. White, s-a întors în Statele Unite.

În ceea ce privește topica aranjamentului, volumul șase este cu totul diferit de cele cinci volume anterioare. Până la data aceasta, Mărturiile au apărut mai întâi sub formă de pamflete sau broșuri, pe măsură ce, în mod progresiv, bisericii îi erau adresate sfaturi. Articolele erau publicate, în mare măsură, în ordine cronologică și se ocupau de aproape fiecare fază a experienței creștine și de fiecare departament al lucrării denominaționale. Când conținutul acestor treizeci și trei de publicații a fost retipărit în volumele unu la cinci, ordinea originală a fost lăsată neschimbată. Un număr de articole erau comunicări adresate în primul rând unor persoane, în mod individual, și publicate mai târziu pentru biserică, cazurile prezentate ilustrând experiența multor alora. Unele dintre articole se ocupau de situații locale și de unele probleme speciale. Erau unele repetări, având în vedere că problemele importante ale lucrării erau subliniate mereu și mereu și că biserica era în primejdia de a neglija anumite ramuri ale lucrării sau de a lăsa să coboare unele din standardele ei. Aceste Mărturii au adus roade bogate în viața adventiștilor de ziua a șaptea și în lucrarea denominațiunii.

O dată cu publicarea volumului șase, la cincisprezece ani după volumul cinci, Mărturiile pentru comunitate (Testimonies) au luat o nouă formă. Lucrarea denominațiunii a devenit acum mondială în scopurile ei, prezentând nevoi și probleme care cer mult sfat și instruire în anumite compartimente ale ei. În mare măsură, aceasta reprezintă o amplificare a învățăturilor prezentate în primii ani și o nouă subliniere a sfatului dat. În consecință, atunci când articolele pentru volumul șase au fost strânse

pentru publicare, n-a fost greu ca ele să fie aranjate într-o ordine de interes actual.

Pentru că E. G. White putea să ajute la începerea școlii de pregătire de lucrători în Australia, ea a fost rugată în 1891 să meargă în acest câmp. Ea a făcut apeluri pentru înființarea unei școli și a ajutat la întocmirea planurilor pentru lucrare. Aflându-se într-un câmp nou, nu exista o experiență în trecut sau un precedent care să influențeze acum întocmirea planurilor. În aceste condiții favorabile și având sfaturile spiritului profetic, care să călăuzească și să ocrotească, colegiul misionar australian a fost înființat într-o regiune înapoiată a țării. Din acest centru de instruire, tineretul australian, având o educație practică câștigată la Avondale, a trecut să slujească în câmpurile din patrie și să pătrundă în insulele îndepărtate ale Pacificului de Sud. În regiunile rurale, în cuprinzătorul ei program industrial, ca și în alte domenii, școala de la Avondale a devenit o școală pilot (model). Cum instrucțiunile cu privire la conducerea lucrării noastre de educație au fost din nou prezentate pentru a călăuzi și modela această instituție, intrând în multe detalii, ca de exemplu locul unde să fie așezată problema financiară, planul de învățământ, disciplina și administrarea, toate au fost incluse în acest volum, pentru binele bisericii din lumea întreagă.

Când Ellen White a sosit pe țărmurile Australiei, ea a găsit o lucrare care avea un început bun, dar se afla încă în faza copilăriei. În programul evanghelistic agresiv, care a fost promovat și urmărit, nu numai evangheliștii erau angajați în această lucrare, ci și soțiile lor, care, nu în puține cazuri, îi însoțeau în ținerea de lecturi biblice și uneori chiar predicau. Au fost ținute o serie de adunări în corturi (camp-meetings), bine plănuite și organizate, care au fost continuate cu multă grijă pentru a păstra rodul secerișului. Au fost multe convertiri, urmate de botezuri, de organizarea de noi comunități și de construirea de case de rugăciune (adunări).

Influența spiritului profetic a fost simțită nu numai în planurile făcute pentru lucrare, ci serva Domnului a luat personal parte activă în sprijinirea strângerii de fonduri pentru noile clădiri ale bisericii. Sfaturi cu privire la aceste faze ale lucrării se găsesc în volumul de față.

În timpul apariției volumului șase, adventiștii de ziua a șaptea au devenit mai conștienți cu privire la activitatea misionară și au acceptat faptul că lumea întreagă este câmpul lor de lucru. Construirea și lansarea la apă a vasului misionar „PITCAIRN”, în California -- 1890, au aprins deopotrivă imaginația tinerilor și bătrânilor care și-au

îndreptat atenția spre un program misionar, ce cuprindea lumea întreagă. Rapoartele cu privire la voiajul vasului „PITCAIRN” și lucrarea lui de pionierat în Insulele Mărilor de Sud au fost urmărite cu nesaț de către frați.

Și, nu după mult timp, evangheliști colportori au pătruns în India cu literatura noastră, iar în 1894 misionarii noștri din Africa au intrat în teritorii care erau ale băștinașilor și au înființat misiunea Solusi, prima noastră misiune externă printre păgâni. În curând, au fost trimiși pastori în America de Sud. Astfel, prezența lui E. G. White în Australia, timp de nouă ani, ca pionier al lucrării, a fost de mare ajutor pentru a păstra ochii adventiștilor de ziua a șaptea îndreptați până la marginile pământului și pentru a acorda importanța cuvenită sfatului pe care îl găsim la pagina 29 a acestui volum: „Este lucrarea noastră aceea de a da lumii întregi -- oricărei națiuni, oricărui neam, oricărei limbi și oricărui popor -- adevărurile mântuitoare ale îngerului al treilea”. În tot acest volum, diferite câmpuri misionare sunt menționate pe nume, iar apelurile pentru oameni și mijloace sunt prezentate împreună cu sfaturile și încurajarea cu privire la lucrarea din diferite țări.

Un număr de colegii și școli de instruire a lucrătorilor și-au început activitatea în perioada volumului șase. La începutul acestei perioade, și anume în 1891, s-a deschis Union College din Lincoln, Nebraska, Colegiul Walla Walla din statul Washington, în 1892. Altele au fost în Australia, Africa de Sud și Danemarca. S-au deschis, de asemenea, sanatorii la Boulder, Colorado, în 1896, în Danemarca și Africa de Sud, în 1897, și la South Lancaster, Massachusetts, în 1899. Două noi Case de Editură au fost adăugate pe lista instituțiilor, una la Hamburg în Germania, în 1895, și alta la Buenos Aires, America de Sud, în 1897. Școli denominaționale cu profil elementar au fost deschise în multe locuri.

Deși au fost rostite multe avertismente împotriva marilor și aglomeratelor centre denominaționale și a tendinței de centralizare, creșterea continuă a lucrării cerea mai mulți oameni și facilități mai mari la sediul denominațiunii noastre de la Battle Creek, Michigan, și au fost concepute planuri ca anumite departamente și activități ale bisericii să fie puse sub controlul Battle-Creek-ului. În acest fel, în loc ca planurile pentru lucrarea din diferite părți ale câmpului mondial să fie făcute de cei din teren, ele erau făcute și transmise în mare măsură din Battle Creek. Acest procedeu părea că este o lucrare eficientă și totuși, realmente, era o serioasă amenințare pentru eficiența și conducerea vitală a lucrării lui Dumnezeu. În anii nouăzeci, aceste tendințe s-au

dezvoltat foarte repede, dar, la timpul stabilit de Dumnezeu și pe propriile Lui căi, ele au fost oprite.

În timpul acesta, și sub influența sfatului spiritului profetic, s-a pus temelia pentru efectuarea de schimbări organizatorice în administrarea lucrării bisericii pe plan mondial. Cum se făcea lucrare de pionierat și aceasta se dezvoltă foarte repede în condițiile favorabile din Australia, s-au făcut pași pentru ca organizațiile conferințelor locale să fie grupate în „Uniuni de Conferințe”, stabilind astfel o unitate organizatorică între conferințele locale și Conferința Generală. Acest lucru a făcut posibil să se facă planuri pe teren, de către grupe de lucrători care erau în centrul problemelor, eliberând astfel Conferința Generală de multe și neînsemnate amănunte. Rezultatul a fost încurajator și a format modelul care în curând avea să fie folosit în toată denominațiunea.

În domeniul evanghelizării medicale a fost făcut un început în Australia, în perioada aceasta, iar în Statele Unite a fost un timp de mare extindere. Un colegiu medical a fost pus în funcțiune și a atras un număr mereu crescând de tineri adventiști de ziua a șaptea, dornici să se pregătească să lucreze ca medici misionari. Au fost înființate noi ramuri ale instituțiilor existente, primind de la instituția din Battle Creek, care era părintele mai mare, călăuzire, bani și personal. O mare lucrare s-a pus în mișcare pentru ajutorarea celor în nevoi și nefericiți. Dar, adesea, acțiunile și întreprinderile bune sunt în primejdia de a nu li se acorda un prea mare interes, promovând astfel o stricare a echilibrului în lucrarea lui Dumnezeu, pe plan general. Astfel, se pare că acum lucrarea misionară medicală, care a fost declarată a fi brațul drept al soliei, era amenințată să devină din braț corp.

De asemenea, în timp ce se manifesta o mare dezvoltare a misionarilor medicali și a lucrării medicale misionare, în legătură cu Sanatoriul din Battle Creek, se manifesta o indiferență mereu crescândă din partea unor adventiști de ziua a șaptea față de principiile de bază ale viețuirii sănătoase. Aceste condiții ne-au ajutat să înțelegem importanța apelurilor repetate în volumul șase, îndemnând, chemându-i pe oameni la un standard mai înalt de viață, îndemnând la o armonioasă slujire medicală și evanghelică, stabilind datoria noastră față de orfanii și bătrânii din Casa Credinței și un avertisment împotriva unei lucrări neechilibrate.

Pe măsură ce lucrarea bisericii se dezvoltă în multe câmpuri, literatura și-a găsit

un loc din ce în ce mai important în cadrul ei. Evangheliștii colportori constituiau o armată, fiecare colportor fiind o parte recunoscută a celor ce vesteau Evanghelia în fiecare secțiune a lucrării mondiale. Nu în puține cazuri acești evangheliști cu cărți au format vârful de lance în ducerea soliei în țări noi și îndepărtate. Volumul șase prezintă demnitatea și importanța lucrării de colportaj.

Această perioadă de unsprezece ani, dintre publicarea volumelor cinci și șase ale Mărturiilor (Testimonies), a marcat publicarea mai multor cărți importante ale servei Domnului. În 1890, a ieșit de sub tipar Patriarhi și Profeti. Calea către Hristos a fost publicată în 1892, iar ceea ce se cunoaște astăzi ca fiind prima ediție a cărții Slujitorii Evangheliei, a fost tipărită tot în 1892. În 1894, a fost tipărită cartea Educația Creștină, precursora a cărții Educația, și doi ani mai târziu au fost tipărite Cugetări de pe Muntele Fericirilor și Domnul, Mântuitorul nostru. Lucrarea la manuscrisul cărții Hristos, Lumina lumii a fost terminată, și în 1898 cartea a fost tipărită, iar în 1900 a fost publicată cartea Parabolele Domnului Hristos.

Pentru a ușura instituțiile noastre de povara grea a datoriilor pe care acestea le aveau, E. G. White a donat manuscrisul cărții Parabolele Domnului Hristos și a cerut membrilor bisericii și lucrătorilor să conlucreze în efortul răspândirii pe scară largă a acestei cărți, ducând-o vecinilor și prietenilor lor. Sute de mii de dolari au fost aduși astfel în tezaurul bisericii prin campania de răspândire a acestei cărți și mii de exemplare ale acestei cărți pline de adevăruri au fost distribuite.

În felul acesta, s-a inițiat un nou mod de lucrare, care a făcut ca un mare număr de membri laici să meargă din casă în casă în favoarea lucrării lui Dumnezeu. Astfel, s-a pregătit calea pentru campaniile de „strângere de fonduri”, care aveau să se dezvolte câțiva ani mai târziu într-o sursă de venituri pentru lucrarea lui Dumnezeu, ce a adus bisericii milioane de dolari.

Desigur, în toată perioada aceasta de doisprezece ani, zeci și sute de comunicări, cuprinzând avertismente, sfaturi și încurajări, au fost scrise de serva Domnului și trimise în câmp sub formă de scrisori și articole multiplicare în revistele denominațiunii. În timp ce multe din acestea se ocupau cu subiecte prezentate deja, dar mai puțin dezvoltate, în primele Mărturii (Testimonies), unele aspecte noi ale sfatului astfel primit și dat în același timp au fost prezentate, iar vechile sfaturi au fost aduse din nou în atenție. Acestea se găsesc în secțiuni generale, ca de exemplu „Avertizări și Sfaturi” și

„Chemarea la slujire”. Printre articolele importante cuprinse în aceste secțiuni sunt unele care se ocupă, de exemplu, cu „Păzirea Sabatului”, „O reînviore a reformei sanitare” și „Despovărarea școlilor noastre”. Adăugarea acestui nou volum la seria mereu crescândă a Mărturiilor pentru comunitate (Testimonies) i-a impresionat profund pe adventiștii de ziua a șaptea, cu modul direct în care Dumnezeu a continuat să călăuzească și să conducă pe poporul său.

Capitolul 1

Scopul lui Dumnezeu cu biserica

Este scopul lui Dumnezeu ca să manifeste prin poporul Său principiile Împărăției Sale. Pentru ca să poată da pe față principiile acestea în viață și caracter, El dorește să-i separe pe cei din poporul Său de obiceiurile, deprinderile și practicile lumii. El caută să-i apropie de Sine, pentru ca să le poată face cunoscută voia Sa.

Acesta a fost scopul Său cu eliberarea lui Israel din Egipt. La rugul arzând, Moise a primit de la Dumnezeu solia pentru împăratul Egiptului: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească”. (Exod 7, 16.) Cu braț puternic și cu mână întinsă, Dumnezeu a scos mulțimea evreilor din țara robiei. Minunată a fost eliberarea pe care El a săvârșit-o pentru ei, pedepsind pe vrăjmașii lor, care au refuzat să asculte de Cuvântul Său, cu o nimicire deplină.

Dumnezeu dorea să separe pe poporul Său de lume și să-l pregătească să primească Cuvântul Său. Din Egipt, El i-a condus pe israeliți la Muntele Sinai, unde le-a descoperit slava Sa. Aici nu exista nimic care să le atragă sentimentele sau să le abată mintea de la Dumnezeu; și atunci când marea mulțime privea la munții înalți, care se înălțau deasupra capetelor lor, ei își dădeau seama de nimicnicia lor înaintea lui Dumnezeu. Lângă stâncile acestea de nemișcat, numai prin puterea voinței lui Dumnezeu El a comunicat cu oamenii. Iar pentru ca totdeauna Cuvântul Său să poată fi clar și distinct în mintea lor, El proclamă în mijlocul tunetelor, și fulgerelor, cu o măreție înspăimântătoare, Legea pe care o dăduse în Paradis și care era o transcriere a caracterului Său. Iar cuvintele au fost scrise pe table de piatră cu degetul lui Dumnezeu. Astfel voința veșnicului Dumnezeu a fost descoperită unui popor chemat să facă cunoscut oricărui neam, oricărei limbi și oricărui popor principiile cârmuirii Sale în cer și pe pământ.

La aceeași lucrare a chemat El pe poporul Său în generația aceasta. Lor le-a descoperit voia Sa și de la ei cere ascultare. În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, vocea care a vorbit de pe Sinai încă mai spune oamenilor: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. (Exod 20, 3.) Omul și-a pus voința împotriva voinței lui Dumnezeu, dar el nu poate aduce la tăcere acest cuvânt ce poruncește. Mintea

omenească nu poate ajunge niciodată să înțeleagă pe deplin obligația sa față de puterea superioară, dar nici nu poate să fugă de obligație. Teorii și speculații profunde pot să abunde, oamenii pot încerca să așeze știința în opoziție cu revelația, și în felul acesta să îndepărteze Legea lui Dumnezeu; dar mai puternic și tot mai puternic, Duhul Sfânt va aduce înaintea lor porunca: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”. (Matei 4, 10.)

Cum tratează lumea Legea lui Dumnezeu? Pretutindeni, oamenii acționează împotriva preceptelor divine. În dorința lor de a fugi de purtarea crucii, care însoțește ascultarea, până și bisericile se alătură marelui apostat, cu pretenția că Legea lui Dumnezeu a fost schimbată sau abrogată. Oamenii, în oarba lor mândrie, se laudă cu progresul minunat și cu cultura lor; dar veghetorii cerești văd pământul plin de corupție și violență. Din cauza păcatului, atmosfera lumii noastre a ajuns ca atmosfera unui lagăr de ciumați.

O mare lucrare trebuie făcută în prezentarea înaintea oamenilor a adevărilor mântuitoare ale Evangheliei. Acesta este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a stăvili valul stricăciunii morale. Acesta este mijlocul Său pentru a reface în om chipul Lui moral. El este leacul Lui față de dezorganizarea universală. El este puterea care îi atrage pe oameni laolaltă și-i unește. Lucrarea soliei îngerului al treilea este de a prezenta adevărurile acestea. Domnul intenționează ca prezentarea acestei solii să fie cea mai înaltă și cea mai mare lucrare ce se săvârșește în lume, în zilele acestea.

Satana stăruie fără încetare ca oamenii să accepte principiile lui. În felul acesta, el caută să-I zădărnicească lucrarea lui Dumnezeu. El caută fără încetare să arate pe cei aleși ai lui Dumnezeu ca fiind niște oameni amăgiți. El este pârătorul fraților, iar puterea lui învinuitoare o folosește mereu împotriva celor care săvârșesc neprihănirea. Domnul dorește să răspundă prin poporul Său la învinuirile lui Satana, arătând roadele ascultării față de principiile drepte.

Toată lumina trecutului, toată lumina care strălucește în prezent și se întinde peste viitor, așa cum se descoperă în Cuvântul lui Dumnezeu, este pentru fiecare suflet care o va primi. Slava acestei lumini, care este însăși slava caracterului lui Hristos, trebuie să se manifeste în creștin ca persoană aparte, în familie, în biserică, în slujitorii Cuvântului, în fiecare instituție înființată de poporul lui Dumnezeu. Domnul intenționează ca toate acestea să fie simboluri a ceea ce se poate face pentru lume. Ele trebuie să fie

exemplificări ale puterii mântuitoare a adevărilor Evangheliei. Ele sunt unelte lucrătoare pentru împlinirea marelui scop al lui Dumnezeu față de neamul omenesc.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie canal pentru lucrarea celei mai mari influențe din Univers. În viziunea lui Zaharia, cei doi măslini ce stau înaintea lui Dumnezeu sunt înfățișați ca revărsând din ei uleiul auriu prin țevile de aur în rezervoarele sanctuarului. Din acestea sunt alimentate candelarele sanctuarului, pentru ca ele să poată da continuu o lumină puternică și strălucitoare. Tot la fel, de la cei unși, care stau în prezența lui Dumnezeu, se transmite plinătatea luminii și iubirii divine poporului Său, pentru ca ei să poată transmite la alții lumină, bucurie și înviore. Ei trebuie să devină canale, prin care instrumentele divine să transmită lumii fluxul puternic al iubirii lui Dumnezeu.

Scopul pe care Dumnezeu caută să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același ca cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israel când l-a scos din Egipt. Privind la bunătatea, îndurarea, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, date pe față în biserică, lumea urmează să aibă o exemplificare a caracterului Său. Și atunci când Legea lui Dumnezeu este astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea acelora care-L iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi servesc mai presus de oricare alt popor de pe pământ. Domnul are privirea îndreptată asupra oricărui membru din poporul Său; El are planuri pentru fiecare dintre ei. Este planul Lui ca aceia care practică sfintele Lui precepte să fie un popor deosebit. Poporului lui Dumnezeu de astăzi, ca și vechiului Israel, îi aparțin cuvintele scrise de Moise prin Spiritul Inspirației: „Tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului”. (Deuteronom 7, 6.) „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deuteronom 4, 5-8.)

Nici chiar cuvintele acestea nu ajung să exprime mărimea și slava planului pe

care Dumnezeu vrea să-l realizeze prin poporul Său. Nu numai lumii acesteia, ci Universului întreg trebuie să-i facem cunoscute principiile Împărăției Sale. Apostolul Pavel, scriind prin Spiritul Sfânt, zice: „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu”. (Efeseni 3, 8-10.)

„Fraților, am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.” „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu?” (1 Corinteni 4, 9; 2 Petru 3, 11.12.)

Pentru a da pe față caracterul lui Dumnezeu, pentru ca să nu ne înșelăm pe noi înșine, biserica și lumea printr-un creștinism prefăcut, trebuie să-L cunoaștem personal pe Dumnezeu. Dacă avem comuniune cu Dumnezeu, suntem servii Lui, chiar dacă niciodată nu vom predica vreunei adunări. Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu în a prezenta desăvârșirea caracterului Său în natura omenească.

Capitolul 2

Lucrarea pentru timpul acesta

Stăm la pragul unor mari și solemne evenimente. Profețiile se împlinesc. În cărțile din ceruri se înscrie o istorie stranie și plină de evenimente. Totul în lumea noastră este în frământare. Sunt războaie și vești de războaie. Neamurile s-au mâniat și a venit vremea ca morții să fie judecați. Evenimentele sunt în schimbare, ca să aducă ziua lui Dumnezeu, care se grăbește foarte mult. Nu mai rămâne, ca să zicem așa, decât o clipă. Dar, cu toate că acum un neam se ridică deja împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății, încă nu este confruntarea generală. Cele patru vânturi încă mai sunt ținute, până ce servii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunți. Apoi, puterile pământului își vor pune în mișcare forțele pentru marea bătălie de pe urmă.

Satana este foarte preocupat, făcându-și planurile pentru ultimul mare conflict, când toți vor lua poziție. După ce Evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana încă mai prezintă bărbaților și femeilor aceeași scenă pe care a prezentat-o lui Hristos. În chip minunat, el face ca împărățiile lumii, în slava lor, să treacă pe dinaintea oamenilor. El făgăduiește aceste împărății tuturor celor care cad înaintea lui și i se închină. În felul acesta, el caută să-i aducă pe oameni sub dominația lui.

Satana lucrează până la epuizare pentru a se face ca Dumnezeu și pentru a-i nimici pe toți aceia care se împotrivesc puterii lui. Și astăzi lumea se pleacă înaintea lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalips, cum că „tot pământul se mira după fiară”. (Apocalipsa 13, 3.)

Oamenii, în mândria lor oarbă, se laudă cu minunatul progres și cultura lor; dar ochiului celui Atotștiutor i se descoperă vinovăția și stricăciunea lăuntrică. Străjerii cerești văd pământul plin de violență și crimă. Bogăția este obținută prin tot soiul de jefuiri, nu numai jefuirea oamenilor, ci și jefuirea lui Dumnezeu. Oamenii folosesc mijloacele Lui pentru a-și satisface egoismul. Pe tot ce pot pune mâna este făcut să slujească lăcomiei lor. Predomină avariția și poftele trupești. Oamenii cultivă însușirile primului mare amăgitor. Ei l-au primit ca dumnezeu și s-au umplut de duhul lui.

Dar norul mâniei judecății atârnă peste ei, având în el elementele care au nimicit Sodoma. În viziunea sa, cu privire la lucrurile viitoare, profetul Ioan a privit scena aceasta. Această închinare la idoli i-a fost descoperită și i se părea ca și cum întreaga lume stă la pragul pierzării. Dar când a privit cu adânc interes, el a văzut ceata celor care țineau poruncile lui Dumnezeu și care aveau pe frunțile lor sigiliul viului Dumnezeu și a zis: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul». «Da» zice Domnul; «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!» Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune seceră Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt». Atunci Cel ce ședea pe nor și-a aruncat seceră pe pământ. Și pământul a fost secerat. Și din Templul, care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar, și a strigat tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: «Pune cosorul tău cel ascuțit, și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti». Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și-a aruncat strugurii în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 14, 12-19.)

Când izbucnește furtuna mâniei lui Dumnezeu asupra lumii, va fi o descoperire îngrozitoare pentru suflete să vadă că locașul lor a fost luat de ape, deoarece era clădit pe nisip. Acestora trebuie să li se prezinte avertizarea înainte de a fi prea târziu. Ar trebui să simțim acum răspunderea de a lucra cu râvnă puternică pentru a face cunoscut și altora adevărurile pe care le-a dat Dumnezeu pentru timpul de față. Oricâtă râvnă am avea nu e prea mult.

Inima lui Dumnezeu este mișcată. Sufletele sunt foarte prețioase înaintea Lui. Pentru lumea aceasta a plâns Hristos în agonie; pentru lumea aceasta a fost El răstignit. Dumnezeu a încredințat singurului Său Fiu lucrarea de a-i salva pe păcătoși și El dorește ca noi să-i iubim pe semenii noștri așa cum ne-a iubit El. El dorește să-i vadă pe aceia care au o cunoaștere a adevărului, împărtășind această cunoștință și semenilor lor.

Acum e timpul să se dea ultima avertizare. În prezentarea adevărului pentru timpul de față este o putere specială; dar câtă vreme va mai dăinui? Numai un scurt timp. Dacă a fost cândva o criză, aceasta este acum. Toți își hotărâsc acum destinul lor

veșnic. Oamenii au nevoie să fie treziți ca să-și dea seama de solemnitatea timpului și de apropierea zilei când timpul de probă se va încheia. Eforturi hotărâte trebuie depuse pentru a duce solia pentru timpul acesta în mod prioritar înaintea oamenilor. Îngerul al treilea trebuie să meargă înainte cu o mare putere. Nimeni să nu ignore această lucrare sau să o trateze ca fiind de mică importanță.

Lumina pe care am primit-o asupra soliei îngerului al treilea este adevărata lumină. Semnul fiarei este exact ceea ce s-a proclamat că este. Nu totul este înțeles în legătură cu această problemă și nici nu va fi înțeles până nu se desface sulul; dar în lumea noastră trebuie să se săvârșească o lucrare foarte solemnă. Domnul poruncește servilor Săi: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile Lui, casei lui Iacov, păcatele ei!” (Isaia 58, 1.)

Nu trebuie să aibă loc o schimbare în liniile generale ale lucrării noastre. Ea trebuie să stea tot atât de clară și deosebită cum a făcut-o profeția. Noi nu trebuie să intrăm în nici o confederație cu lumea, închipuindu-ne că făcând așa vom realiza mai mult. Dacă unii stau în cale, pentru a împiedica înaintarea lucrării pe căile rânduite de Dumnezeu, ei vor fi neplăcuți înaintea lui Dumnezeu. Nici o ramură a adevărului, care a făcut din adventiștii de ziua a șaptea ceea ce sunt ei azi, nu trebuie să fie slăbită. Noi avem vechile pietre de hotar ale adevărului, experiența și datoria și trebuie să stăm tari în apărarea principiilor noastre în fața întregii lumi.

Este esențial ca oamenii să fie pregătiți să prezinte Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu tuturor popoarelor. Oamenii de toate treptele sociale și de toate capacitățile, cu feluritele lor daruri, trebuie să conlucreze armonios în vederea unui rezultat comun. Ei trebuie să se unească în lucrarea de a aduce oamenilor adevărul, fiecare lucrător îndeplinind însărcinarea lui specială.

Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, simbolizând lucrarea de a proclama prima, a doua și a treia solie îngerească. Toți sunt legați laolaltă. Dovezile adevărului dăinuior și pururea viu al acestor mari solii, care înseamnă atât de mult pentru biserică, care au trezit o opoziție atât de intensă din partea lumii religioase, nu au pierit. Satana caută fără încetare să arunce o umbră asupra acestor solii, așa încât poporul lui Dumnezeu să nu înțeleagă bine importanța lor, timpul și locul lor; dar ele trăiesc și trebuie să exercite puterea lor asupra experienței noastre religioase atât cât mai este timp.

Influența acestor solii s-a adâncit și lărgit, punând în mișcare resorturile acțiunii în mii de inimi, aducând la existență instituții de învățământ, edituri și instituții de sănătate. Toate acestea sunt mijloace de lucru ale lui Dumnezeu pentru a conlucra în marea lucrare reprezentată de primul, al doilea și al treilea înger -- lucrarea de avertizare a locuitorilor lumii că Hristos vine a doua oară cu putere și slavă mare.

Fraților și surorilor, aș vrea să vă pot spune ceva care să vă trezească față de importanța acestui timp, față de semnificația evenimentelor care au loc acum. Vă atrag atenția la mișcările agresive ce au loc acum pentru restrângerea libertății religioase. Monumentul de aducere aminte, sfințit de Dumnezeu, a fost dărâmat, și în locul lui a fost așezat în fața lumii un sabat neadevărat, care nu are nici o sfințenie. Și, în timp ce puterile întunericului agită elementele din adânc, Domnul Dumnezeu cerului trimite putere de sus pentru a face față pericolelor, trezind instrumentele Sale vii, ca ele să înalțe Legea cerului. Acum, chiar acum este timpul nostru pentru a lucra în țări străine. Atunci când America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru constrângerea conștiinței și a-i obliga pe oameni să onoreze sabatul cel fals, oamenii din fiecare țară de pe glob vor fi determinați să urmeze exemplul ei. Poporul nostru nu este nici pe jumătate treaz pentru a face tot ce-i stă în putere cu mijloacele ce îi stau la îndemână, pentru a vesti mai departe și a extinde solia de avertizare.

Domnul Dumnezeu cerului nu va trimite judecățile Sale asupra lumii, din cauza neascultării și a abaterii, până ce El nu-și va trimite străjerii Săi să dea avertizarea. El nu va încheia timpul de probă până ce solia nu va fi proclamată mai lămurit. Legea lui Dumnezeu trebuie să fie proslăvită, cererile ei trebuie să fie prezentate în caracterul ei adevărat și sacru, ca oamenii să fie aduși să hotărască pentru sau contra adevărului. Totuși, lucrarea va fi scurtată în dreptate. Solia dreptății lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la celălalt al pământului pentru a pregăti calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu, care încheie lucrarea îngerului al treilea.

Nu există lucrare în lumea noastră, atât de mare, atât de sacră și atât de glorioasă; nu e nici o lucrare pe care Dumnezeu să o onoreze atât de mult, ca această lucrare a Evangheliei. Solia prezentată în vremea aceasta este ultima solie de har pentru o lume căzută. Cei care au privilegiul de a auzi solia aceasta și care persistă în a refuza să ia seama la avertizare, leapădă ultima lor nădejde de mântuire. Nu va mai fi un alt timp de probă.

Cuvântul adevărului, „stă scris”, este Evanghelia pe care noi o predicăm. Înaintea acestui pom al vieții nu e pusă nici o sabie de foc. Toți cei care vor pot gusta din el. Nu e nici o putere care să fie în stare să împiedice vreun suflet să guste din rodul lui. Toți pot mânca și trăi veșnic.

Tainele în care îngerii vor să-și adâncească privirile, pe care prooroci, împărați și oameni neprihăniți au dorit să le înțeleagă, biserica rămășiței le va aduce la lumină prin solii de la Dumnezeu. Proorocii au proorocit cu privire la lucrurile acestea; și au dorit să înțeleagă ceea ce au prevestit, dar lor nu li s-a oferit privilegiul acesta. Ei au dorit să vadă ceea ce vedem noi și să audă ceea ce auzim noi, dar n-au putut. Ei vor cunoaște totul când va veni Hristos a doua oară; când, înconjurați de o mulțime de suflete pe care nimeni nu o poate număra, El tălmăcește eliberarea adusă la îndeplinire prin marea jertfă a Lui.

Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie seacă; dar în solia aceasta urmează să fie prezentat Hristos, Cel Viu. El urmează să fie descoperit ca fiind Cel dintâi și Cel de pe urmă, ca EU SUNT, Rădăcina și Ramura lui David, și ca Luceafărul strălucitor al dimineții. Prin solia aceasta, trebuie să se manifeste în fața lumii caracterul lui Dumnezeu în Hristos. Trebuie să fie făcută să răsunе chemarea: „Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui. El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează»”. (Isaia 40, 9-11.)

Acum, împreună cu Ioan Botezătorul, noi trebuie să îndreptăm atenția oamenilor la Isus, zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 21.) Acum, ca niciodată mai înainte, urmează să fie proclamată chemarea: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22, 7; Ioan 7, 37.)

E o mare lucrare de făcut și trebuie să fie depus orice efort posibil pentru a-L descoperi pe Hristos ca Mântuitor, iertător de păcat, Hristos ca Purtător de păcat, Hristos

ca Luceafăr de dimineață, strălucitor; iar Domnul va face să aflăm favoare înaintea lumii până ce lucrarea noastră se va termina.

În timp ce îngerii țin încă cele patru vânturi, noi trebuie să lucrăm cu toate puterile noastre. Noi trebuie să ducem fără întârziere solia noastră. Trebuie să dovedim Universului ceresc și oamenilor, în această generație stricată, că religia noastră este o credință și o putere al cărei Autor este Hristos, și Cuvântul Său este proorocie dumnezeiască. Sufletele oamenilor atârnă acum în cumpănă. Ei vor fi sau supuși ai Împărăției lui Dumnezeu, sau sclavi ai despotismului lui Satana. Toți trebuie să aibă privilegiul de a apuca nădejdea ce le este pusă înainte, în Evanghelie. Dar cum pot ei să audă fără un propovăduitor? Familia omenească are nevoie de o pregătire morală, o pregătire a caracterului, ca să poată sta în prezența lui Dumnezeu. Sunt suflete care stau să piară din pricina greșelilor speculative, care predomină și care sunt calculate să strice efectul soliei Evangheliei. Cine sunt aceia care se vor consacra acum pe deplin pentru a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu?

Când vezi pericolul și mizeria lumii sub influența lucrării lui Satana, nu-ți epuiza energiile ce ți-au fost date de Dumnezeu în lamentări zadarnice, ci treci la lucru pentru tine și pentru alții. Trezește-te și simte o povară pentru toți cei care pier. Dacă nu sunt câștigați la Hristos, ei vor pierde o veșnicie de fericire. Gândește-te la ceea ce e cu putință ca ei să câștige. Sufletul pe care Dumnezeu l-a creat și Hristos l-a răscumpărat este de mare valoare datorită posibilităților care-i stau înainte, avantajelor spirituale ce i-au fost acordate, capacităților ce le poate avea dacă este vitalizat de Cuvântul lui Dumnezeu, și nemuririi pe care o poate obține prin Dătătorul vieții, dacă este ascultător. Un suflet este de mai mare valoare pentru cer decât o lume întreagă de bunuri: case, terenuri și bani. Pentru convertirea unui singur suflet trebuie să întrebuițăm puterile noastre până la extrem. Un suflet câștigat la Hristos va face să strălucească de jur împrejurul său lumina cerului, străbătând întunericul moral și salvând alte suflete.

Dacă Hristos a lăsat pe cele nouăzeci și nouă, pentru ca să caute și să mântuiască singura oaie pierdută, putem fi noi oare îndreptățiți făcând mai puțin? Neglijând a lucra așa cum a lucrat Hristos, a jertfi așa cum a jertfit El, nu este oare aceasta o trădare a unor sfinte însărcinări, o insultă la adresa lui Dumnezeu?

Sunați alarma de-a lungul și de-a latul pământului. Spuneți oamenilor că ziua Domnului este aproape și se grăbește foarte mult. Nimeni să nu fie lăsat neavertizat. Am

fi putut fi chiar noi în locul bietelor suflete care sunt în rătăcire. Am fi putut să ne găsim printre barbari. Potrivit cu adevărul pe care l-am primit în plus față de alții, suntem datori să le aducem acest adevăr la cunoștință.

Nu avem timp de pierdut. Sfârșitul e aproape. Mersul de la un loc la altul pentru a răspândi adevărul va fi în curând îngrădit prin primejdii dintr-o parte sau alta. Totul va fi pus înainte pentru a închide drumul înaintea solilor lui Dumnezeu, așa încât ei să nu mai poată face ceea ce este cu putință să facă acum. Noi trebuie să privim în față lucrarea ce o avem de făcut și să înaintăm cât mai repede cu putință într-o activitate plină de zel. Din lumina dată mie de Dumnezeu știu că puterile întunericului lucrează cu o intensă energie pe dedesubt și pe nesimțite. Satana înaintează pentru a prinde pe cei ce dorm acum, asemenea unui lup care-și înhață prada. Acum avem avertizări pe care le putem da, acum avem de făcut o lucrare; dar în curând va fi mult mai dificil decât ne putem noi închipui. Dumnezeu să ne ajute să ne păstrăm pe drumul luminii, să lucrăm cu privirea ațintită la Isus, Conducătorul nostru, și cu răbdare și perseverență să mergem înainte pentru a câștiga biruința.

Capitolul 3

Extinderea lucrării în câmpurile externe

În timp de noapte mi-a fost adresat cuvântul de a spune comunităților care cunosc adevărul: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”. (Isaia 60, 1.)

Nouă ne sunt adresate cuvintele Domnului, din Isaia capitolul 54: „Lărgește locul cortului tău; și întărește-ți țărâșii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile, și va locui cetățile pustii. Nu te teme, căci nu vei rămânea de rușine; nu roși căci nu vei fi acoperită de rușine ... căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Domnul este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeuul întregului pământ”. (Isaia 54, 2-5.)

Iar cuvintele lui Hristos spuse ucenicilor Săi sunt spuse și poporului Său de astăzi: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp”. (Ioan 4, 35-36.)

Poporul lui Dumnezeu are o mare lucrare înaintea lui, o lucrare care trebuie să crească fără încetare și să ajungă la un nivel tot mai mare. Eforturile noastre în lucrarea misionară trebuie să devină mult mai extinse. O lucrare mai hotărâtă de cum s-a făcut trebuie să se facă înainte de a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-și înceteze lucrarea până ce aceasta nu a cuprins lumea.

Via cuprinde întreaga lume, și fiecare parte a ei trebuie să fie lucrată. Sunt locuri care acum sunt pustietăți morale, și acestea trebuie să devină ca și grădina Domnului. Locurile pustii ale pământului trebuie să fie cultivate, pentru ca ele să poată îmboboci și înflori ca trandafirul. Noi teritorii trebuie să fie lucrate de oameni inspirați de Duhul Sfânt. Noi comunități să fie înființate, noi congregații să fie organizate. La data aceasta, ar trebui să se găsească reprezentanți ai adevărului prezent în fiecare oraș și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului. Tot pământul trebuie să fie iluminat de slava adevărului lui Dumnezeu. Lumina trebuie să strălucească în toate țările și peste toate

popoarele. Și ea trebuie să pornească de la aceia care au primit lumina. Luceafărul dimineții a răsărit asupra noastră, și noi trebuie să îndrumăm lumina lui asupra cărării celor care sunt în întuneric.

O criză este chiar asupra noastră. Noi trebuie să proclamăm acum, prin puterea Duhului Sfânt, marile adevăruri pentru aceste zile de pe urmă. Nu va mai fi mult până când fiecare om va auzi solia și va lua hotărârea. Atunci va veni sfârșitul.

Însăși esența oricărei drepte credințe este aceea de a face lucrul potrivit la timpul potrivit. Dumnezeu este marele Maestru -- Lucrător și, prin providența Lui, El pregătește calea ca lucrarea Lui să fie adusă la îndeplinire. El pregătește ocazii, deschide căi de influență și căi pentru lucrare. Dacă urmărește sfaturile providenței Sale și stă gata să conlucreze cu El, poporul Său va vedea cum se săvârșește o mare lucrare. Eforturile poporului, bine îndrumate, vor produce un efect de o sută de ori mai mare decât se poate realiza prin aceleași mijloace și înlesniri într-o altă latură de lucrare, în care Dumnezeu nu acționează atât de vădit. Lucrarea noastră este reformatoare și este scopul lui Dumnezeu ca desfășurarea excelentă a lucrării în toate ramurile să fie o pildă pentru toți oamenii. În câmpurile noi, este deosebit de important ca lucrarea să fie în așa fel adusă la îndeplinire, încât să fie o corectă reprezentare a adevărului. În planurile noastre pentru lucrarea misionară, principiile acesteia ar trebui să fie păstrate în minte.

Anumite țări au avantaje care le fac să fie centre de educație și influență. În națiunile de limbă engleză și în națiunile protestante din Europa e relativ ușor să afli intrare la oameni și sunt multe posibilități de a înființa instituții și a săvârși lucrarea noastră. În alte țări, ca de pildă India și China, lucrătorii trebuie să treacă printr-un lung curs educativ înainte ca oamenii să-i poată înțelege sau ca ei să-i înțeleagă pe oameni. Și, la fiecare pas, în lucrare sunt mari greutăți de întâmpinat. În America, Australia, Anglia, precum și alte țări europene, multe din piedicile acestea nu există. America are multe instituții care să dea reputație lucrării. Înlesniri asemănătoare ar trebui să fie acordate pentru Anglia, Australia, Germania și Scandinavia și pentru alte țări europene, pe măsură ce lucrarea înaintază. În aceste țări, Domnul are lucrători capabili, lucrători cu experiență. Aceștia pot să conducă la înființarea de instituții, la formarea de lucrători, și la ducerea mai departe a lucrării în diferitele ei ramuri. Dumnezeu intenționează ca ei să fie înzestrați cu mijloace și înlesniri. Instituțiile înființate vor da un caracter deosebit lucrării din aceste țări și vor da prilej pentru formarea de lucrători pentru țările mai întunecate, păgâne. În felul acesta, destoinicia lucrătorilor noștri cu experiență ar fi

multiplicată de o sută de ori.

O mare lucrare este de făcut în Anglia. Lumina iradiind de la Londra ar trebui să strălucească în raze clare și distincte în regiunile mai îndepărtate. Dumnezeu a lucrat și la inimile celor din Anglia, dar această lume de limbă engleză a fost teribil neglijată. Anglia are nevoie de mult mai mulți lucrători, și de mult mai multe mijloace. Londra aproape că nici nu a fost atinsă. Inima mea este adânc mișcată atunci când situația din acel mare oraș îmi este prezentată. Mă doare sufletul când mă gândesc că nu sunt pregătite mijloace de ajutor mai mari pentru lucrarea din întreaga Europă. Mă doare mult inima atunci când mă gândesc la lucrarea din Elveția, Germania, Norvegia și Suedia. Acolo unde se găsesc doar unul sau doi oameni care se străduiesc să ducă mai departe diferitele ramuri ale lucrării, ar trebui să fie sute de persoane la lucru. Numai în orașul Londra ar trebui să fie angajați nu mai puțin de o sută de oameni. Domnul notează neglijența dată pe față pentru lucrarea Lui și în curând va ajunge la scadență o grea notă de plată.

Dacă lucrătorii din America vor împărtăși și altora din marile lor daruri, ei vor vedea prosperitate în Anglia. Ei vor simpatiza cu lucrătorii care se luptă cu greutățile de acolo și vor avea inima de a spune, nu numai din gură, dar și cu fapta: „Și voi toți sunteți frați”. (Matei 23, 8.) Ei vor vedea făcându-se o mare lucrare în Londra, prin toate orașele Angliei, și pretutindeni în diferitele țări europene.

Dumnezeu ne invită să ducem mai departe, în Australia, biruințele crucii. Se deschid noi câmpuri. Din lipsă de lucrători și de bani, lucrarea a fost stânjenită, dar nu trebuie să fie stânjenită mai departe. Dintre toate țările, Australia seamănă cel mai mult cu America. Acolo sunt toate clasele de oameni. Și solia de avertizare n-a fost prezentată și lepădată. Sunt mii de suflete cinstite care se roagă pentru lumină. Veghetorii lui Dumnezeu trebuie să stea pe zidurile Sionului și să dea avertizarea: „Vine dimineața, dar vine și noaptea” -- noaptea când nimeni nu mai poate lucra. În timp ce îngerii țin cele patru vânturi, solia trebuie să pătrundă în fiecare câmp din Australia și aceasta, cât mai repede cu putință.

Întărirea lucrării în aceste țări de limbă engleză va da lucrătorilor noștri o influență de o sută de ori mai mare de cum au avut, pentru a înfige stindardul adevărului în multe țări.

În timp ce ne străduim să lucrăm în aceste câmpuri lipsite, vine chemarea din țări îndepărtate: „Treci la noi și ajută-ne”. La aceste țări nu se poate ajunge atât de repede și nici nu sunt atât de pregătite pentru seceriș cum sunt câmpurile mai apropiate de noi, dar ele nu trebuie neglijate.

Sărăcia misiunilor din Africa mi-a fost de curând prezentată. Misionarii trimiși din America la băștinașii din Africa au suferit și încă mai suferă din lipsa celor necesare pentru viață. Misionarii lui Dumnezeu, care duc solia harului în țările păgâne, nu sunt susținuți corespunzător în lucrarea lor.

Frații nu și-au dat seama că, ajutând la înaintarea lucrării din câmpurile străine, ei vor ajuta lucrarea din patrie. Ceea ce se dă pentru a începe lucrarea într-un câmp va aduce ca rezultat întărirea lucrării în altă parte. Atunci când lucrătorii sunt liberați de greutatea financiară, eforturile lor se pot extinde; pe măsură ce sufletele sunt aduse la adevăr și se înființează comunități, va fi și o creștere a puterii financiare. În curând, aceste biserici vor fi în stare nu numai să facă lucrarea în cuprinsul propriilor lor hotare, ci să și dea pentru alte câmpuri. În felul acesta, povara ce revine comunităților din patrie va fi împărțită.

Lucrarea misionară internă va fi mult mai dezvoltată în toate privințele atunci când se dă pe față un spirit mai liberal, mai plin de lepădare de sine, și mai plin de jertfire de sine pentru prosperitatea misiunilor externe, deoarece prosperitatea lucrării din patrie depinde în mare măsură, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, de reflexul influenței lucrării evanghelice săvârșite în țările îndepărtate. Numai când lucrăm activ la împlinirea nevoilor cauzei lui Dumnezeu aducem sufletele noastre în legătură cu Izvorul a toată puterea.

Deși lucrarea în câmpurile străine n-a înaintat așa cum ar fi trebuit, ceea ce s-a realizat oferă totuși un motiv de recunoștință și teme pentru încurajare. Mult mai puține mijloace s-au cheltuit în câmpurile acestea decât în câmpurile din patrie, și lucrarea s-a făcut sub cea mai grea presiune și fără mijloacele necesare cuvenite. Totuși, analizând ajutorul care a fost trimis în câmpurile acestea, rezultatul este într-adevăr surprinzător. Succesul nostru misionar a fost pe deplin proporțional cu efortul nostru plin de lepădare de sine și de sacrificiu de sine. Numai Dumnezeu poate să aprecieze lucrarea săvârșită atunci când solia Evangheliei a fost proclamată în cuvinte clare și directe. S-a intrat în câmpuri noi și s-a făcut lucrare agresivă. S-au semănat semințele adevărului, lumina a

strălucit asupra multor minți, aducând vederi mai cuprinzătoare cu privire la Dumnezeu și o apreciere corectă cu privire la caracterul ce trebuie să fie format. Mii de oameni au fost aduși la cunoașterea adevărului așa cum este el în Isus. Ei au fost umpluți de credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul.

Valoarea acestor foloase spirituale este mai presus de înțelegerea noastră. Cine poate să arate adâncurile cuvântului predicat? Ce balanțe pot cântări corect influența celor care sunt convertiți la adevăr? La rândul lor, ei devin misionari pentru a lucra în favoarea altora. În multe locuri s-au ridicat locașuri de închinare. Biblia, scumpa Biblie este cercetată. Tabernacolul lui Dumnezeu este cu oamenii și El locuiește cu ei.

Să ne bucurăm că s-a făcut în aceste câmpuri o lucrare pe care Dumnezeu o poate aproba. În Numele Domnului, să ridicăm glasul cu laudă și mulțumire pentru rezultatele obținute în lucrarea din străinătate.

Și cu toate acestea, Generalul nostru, care niciodată nu greșește, ne spune: „Înaintați, intrați în teritorii noi. Înălțați stindardul în orice țară. Ridică-te, luminează-te căci lumina ta a venit, și slava Domnului a răsărit asupra ta”.

Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie: „Înainte, mereu înainte”. Îngerii lui Dumnezeu vor merge înaintea noastră pentru a pregăti calea. Povara noastră pentru „regiunile îndepărtate” nu poate fi abandonată, până ce pământul întreg nu va fi luminat de slava Domnului.

Spiritul misionar are nevoie să fie reînviat în comunitățile noastre. Fiecare membru al bisericii ar trebui să cerceteze spre a vedea ce ar putea face ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze, atât în misiunile din patrie, cât și în țările străine. Nu se face nici a mia parte din lucrarea ce ar trebui să se facă în câmpurile misionare. Dumnezeu îi invită pe lucrătorii Săi să intre în teritorii pentru El. Sunt câmpuri bogate de muncă, așteptând un lucrător credincios. Și îngerii slujitori vor conlucra cu fiecare membru al comunității care va lucra neegoist pentru Domnul.

Biserica lui Hristos de pe pământ a fost organizată în scopuri misionare, și Domnul dorește să vadă că întreaga biserică alcătuieste planuri și găsește mijloace prin care oameni de sus și de jos, bogați și săraci, să poată auzi solia adevărului. Nu toți sunt chemați la lucrare personală în câmpurile străine, dar toți pot face ceva prin rugăciunile

lor și prin darurile lor pentru a ajuta lucrarea misionară.

Un om de afaceri american, care era un creștin zelos, într-o conversație avută cu un conlucrător spunea că el lucrează pentru Hristos douăzeci și patru de ore pe zi. „În toate legăturile mele de afaceri”, spunea el, „mă străduiesc să-L reprezint pe Domnul meu. Când am prilejul caut să-I câștig pe alții la El. Toată ziua lucrez pentru Hristos. Iar noaptea, în timp ce dorm, am pe cineva care lucrează pentru El în China”.

Pentru a da lămuriri a adăugat: „În tinerețe, mă hotărâsem să merg ca misionar la păgâni. Dar la moartea tatălui meu a trebuit să preiau afacerile lui pentru ca să întretin familia. Acum, în loc să merg eu însumi, întretin un misionar. În orașul cutare, în provincia cutare a Chinei, se găsește lucrătorul meu. Așa că și atunci când dorm, prin reprezentantul meu încă lucrez pentru Hristos”.

Oare nu există adventiști de ziua a șaptea care să facă la fel? În loc să țină predicatorii la lucru pentru comunitățile care cunosc deja adevărul, membrii bisericilor ar trebui să spună acestor lucrători: „Duceți-vă și lucrați pentru sufletele care pier în întuneric. Noi singuri ne vom îngriji de îndeplinirea slujbelor în comunitate. Noi vom ține adunările și, rămânând în Hristos, vom menține viața spirituală. Noi vom lucra pentru sufletele care sunt în jurul nostru, vom înălța rugăciuni și vom transmite darurile noastre pentru a-i susține pe lucrători în câmpurile mai nevoiașe și mai lipsite.”

De ce nu s-ar uni membrii unei comunități sau ai mai multor comunități mai mici pentru a susține un misionar în câmpurile străine? Dacă ar renunța la îngăduințele egoiste, dacă ar renunța la lucruri nefolositoare și dăunătoare, ei ar putea face lucrul acesta. Fraților și surorilor, n-ați vrea să dați ajutor la lucrul acesta? Vă rog să faceți ceva pentru Hristos și să faceți acum. Prin învățătorul pe care banii voștri l-ar susține în câmp, sufletele pot fi salvate de la ruină, pentru a străluci ca stelele în coroana Mântuitorului.

Capitolul 4

Adunările în tabără

Adunările în tabără alcătuiesc unul din cele mai de seamă instrumente din lucrarea noastră. Aceasta este una din metodele cu cel mai mare efect pentru a atrage atenția oamenilor, pentru a ajunge la toate clasele sociale cu invitația Evangheliei. Timpul în care trăim noi este un timp de intensă agitație. Ambiția și războiul, plăcerea și câștigul financiar absorb mințile oamenilor. Satana vede că timpul lui e scurt, și el a pus la lucru toate uneltele lui, pentru ca oamenii să poată fi înșelați, amăgiți, ocupați, și fermecați până când se sfârșește punerea la probă, și ușa harului se închide pentru totdeauna. Este lucrarea noastră aceea de a da lumii întregi -- oricărei națiuni, oricărui neam, oricărei limbi și oricărui popor -- adevărurile mântuitoare ale îngerului al treilea. Dar a ști cum să ajungem la oamenii din marile centre populate a fost și este o problemă grea. Nu ni se îngăduie intrarea în diferite biserici. În orașe, sălile mari sunt costisitoare, și în cele mai multe cazuri puțini vor veni la sălile cele mai bune. Am fost vorbiți de rău de către aceia care nu ne cunoșteau. Temeiurile credinței noastre nu sunt înțelese de popor, și noi am fost priviți ca fanatici, care, din ignoranță, țin sâmbăta în loc de duminică. În lucrarea noastră eram puși în încurcătură, neștiind cum să ne deschidem calea prin barierele spiritului lumesc și ale prejudecății și să aducem înaintea oamenilor adevărurile prețioase care înseamnă atât de mult pentru ei. Domnul ne-a dat îndrumarea că adunările în tabără constituie unul din cele mai importante mijloace pentru împlinirea acestei lucrări.

Noi trebuie să plănuim înțelepțește, ca oamenii să poată avea ocazia de a auzi ei înșiși ultima solie de har pentru lume. Oamenii ar trebui să fie avertizați, spre a se pregăti pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu, care a și sosit. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să facem tot ce putem pentru a ajunge la oameni acolo unde sunt ei. Lumea ajunge acum la hotarul nepocăinței și disprețuirii legilor guvernării lui Dumnezeu. În fiecare oraș al lumii noastre trebuie să fie proclamată solia de avertizare. Tot ce se poate face trebuie să se facă fără întârziere.

Adunările noastre în tabără mai au un scop, unul pregătitor în vederea acestui lucru. Ele trebuie să promoveze o viață spirituală în mijlocul propriului nostru popor. Lumea, în înțelepciunea ei, nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Lumea nu poate să vadă

frumusețea, grația, bunătatea și sfințenia adevărului divin. Și, pentru ca oamenii să poată înțelege aceasta, trebuie să existe un canal prin care să ajungă în mijlocul lumii. Biserica a fost făcută canalul acela. Hristos ni se descoperă nouă, pentru ca noi să-L putem descoperi altora. Prin poporul Său trebuie să se dea pe față bogățiile și slava acestui neasemuit dar.

Dumnezeu a încredințat mâinilor noastre o lucrare deosebit de sfântă și avem nevoie să ne întâlnim pentru a primi instrucțiuni, pentru a fi pregătiți să îndeplinim lucrarea Lui. Noi avem nevoie să înțelegem ce parte suntem chemați fiecare să îndeplinim pentru dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, pentru apărarea sfintei Legi a lui Dumnezeu și pentru înălțarea Mântuitorului ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29.) Avem nevoie să ne adunăm împreună și să primim atingerea divină pentru a înțelege lucrarea noastră în familie. Părinții au nevoie să înțeleagă cum pot trimite, din sanctuarul căminului, pe fiii și fiicele lor în așa fel formați și educați, încât să poată fi pregătiți să strălucească în lume ca lumini. Avem nevoie să înțelegem ceva cu privire la diviziunea muncii și la felul cum trebuie făcută fiecare parte a lucrării. Fiecare trebuie să înțeleagă partea pe care el o are de făcut, pentru ca să fie armonie în plan și în muncă în lucrarea unită a tuturor.

Câștigarea maselor

În predica de pe munte, Hristos a spus ucenicilor: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o țină sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. (Matei 5, 14-16.) Dacă adunările noastre în tabără sunt conduse așa cum trebuie, ele vor fi cu adevărat o lumină în lume. Ele ar trebui să fie ținute în orașele mari, acolo unde solia adevărului nu a fost proclamată. Ele ar trebui să continue timp de două sau trei săptămâni. Uneori, s-ar putea să fie bine ca să se țină câte o adunare în tabără, în mod succesiv, de câteva ori în același loc; dar, de regulă, locul adunării ar trebui să fie schimbat în fiecare an. În loc de a avea câte o adunare uriașă în câteva localități, ar fi mult mai bine dacă s-ar putea face adunări mai mici în mai multe locuri. În felul acesta, lucrarea s-ar întinde mereu, în câmpuri noi. De îndată ce stindardul adevărului este înălțat într-o localitate și ne asigurăm că lăsându-i singuri pe noii convertiți ei sunt în siguranță, noi trebuie să facem planuri pentru a intra în câmpuri noi. Adunările noastre în tabără sunt o putere, și când se țin într-un loc unde

locuitorii pot fi mișcați, ele vor avea o putere mult mai mare decât atunci când, pentru înlesnirea a lor noștri, sunt fixate acolo unde, datorită adunărilor anterioare și lepădării adevărului, interesul publicului este mort.

S-a făcut o greșeală atunci când s-au ținut adunări de tabără în locuri izolate și când s-a continuat ținerea lor în același loc, an după an. Lucrul acesta s-a făcut pentru a reduce cheltuiala și munca; dar economia ar fi trebuit să fie făcută la alte capitole. În câmpurile noi, mai ales lipsa de mijloace face adesea să fie greu de acoperit cheltuielile făcute cu adunările în tabără. Ar trebui să se facă multă economie și să se alcătuiască planuri necostisitoare; deoarece se poate economisi mult în felul acesta. Dar lucrarea nu trebuie să fie stânjenită. Metoda aceasta de a prezenta adevărul înaintea oamenilor este după planul lui Dumnezeu. Când trebuie să se lucreze pentru suflete și când adevărul trebuie să fie adus înaintea acelor care nu-l cunosc, lucrarea nu trebuie să fie împiedicată pentru a se face economie.

Adunările noastre în tabără ar trebui să fie în așa fel conduse, încât să realizeze cea mai mare cantitate de bine posibilă. Adevărul să fie prezentat și reprezentat cum se cuvine de către aceia care-l cred. Ceea ce-i trebuie lumii este lumina, lumina cerului, și orice-L face cunoscut pe Domnul Isus Hristos este lumină.

O învățătură intuitivă

Fiecare adunare în tabără ar trebui să fie o învățătură intuitivă sau model de curățenie, ordine și bun gust. Noi trebuie să fim foarte atenți la economie și să evităm fastul, dar tot ce ține de terenul taberei trebuie să fie curat și plăcut. Gustul și talentul contribuie foarte mult la atragerea oamenilor. În toată lucrarea noastră noi trebuie să dăm pe față disciplina organizației și ordine.

Totul trebuie să fie în așa fel aranjat, încât să impresioneze atât pe ai noștri, cât și lumea cu sfințenia și importanța lucrării lui Dumnezeu. Regulile observate la așezarea taberei la israeliți sunt un exemplu pentru noi. Cel care a dat lui Israel instrucțiunile acelea speciale a fost Hristos, și El a socotit ca ele să fie bune și pentru noi, cei asupra cărora a venit sfârșitul veacurilor. Noi ar trebui să studiem cu grijă prevederile Cuvântului lui Dumnezeu, și să practicăm aceste îndrumări, ele fiind voia lui Dumnezeu. Tot ce e în legătură cu tabăra trebuie să fie curat, și sănătos. Trebuie să se dea o deosebită atenție tuturor instalațiilor sanitare, și oameni cu judecată și

discernământ sănătos să ia seama ca să nu se îngăduie nimic ce ar contribui la semănarea semințelor bolii și morții în tot cuprinsul taberei.

Corturile să aibă stâlpii bine întăriți, și, dacă sunt semne de ploaie, să se facă șanțuri de scurgerea apei, la fiecare cort. Sub nici un motiv să nu se neglijeze lucrul acesta. S-au contractat boli serioase și chiar fatale din cauza neglijării acestei precauțiuni.

Noi trebuie să ne dăm seama că suntem reprezentanți ai adevărului care este de origine cerească. Noi trebuie să vestim laudele Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Lui minunată. Trebuie să ținem totdeauna minte faptul că îngerii lui Dumnezeu umblă prin tabără, privind la rânduiala și aranjamentul din fiecare cort. Pentru marele număr de oameni care vin la aceste adunări, toate aranjamentele sunt o ilustrare a crezului și a principiilor celor care conduc adunarea. Ar trebui să fie ilustrarea cea mai bună cu putință. Tot ceea ce este în jur ar trebui să fie o lecție intuitivă. Îndeosebi corturile de familii ar trebui ca, prin plăcuta lor înfățișare și ordine, să dea un aspect al vieții de cămin, să fie o predică statornică despre rânduialile, obiceiurile și practicile adventiștilor de ziua a șaptea.

Asigurarea participării

Pe când ne pregăteam să ținem o adunare în tabără, în apropierea unui mare oraș unde ai noștri erau foarte puțin cunoscuți, într-o noapte, se pare că eram într-o consfătuire convocată pentru alcătuirea de planuri cu privire la lucrarea ce era de făcut înainte de începerea adunării în tabără. Se propunea să se facă eforturi și cheltuieli mari pentru distribuirea de înștiințări și reviste. Se făceau aranjamente pentru punerea în practică a acestui lucru, când Cineva înțelept la sfat a spus: „Ridicați-vă corturile, începeți adunările, și apoi faceți anunțurile și se va realiza mai mult”.

„Adevărul rostit de predicatorul viu va avea o mai mare influență decât dacă aceleași lucruri ar fi tipărite în ziare. Dar ambele metode combinate vor avea o forță mai mare. Nu e cel mai bun plan de urmat, ca să se facă același efort an după an. Schimbați ordinea lucrurilor. Când lăsați timp și oferiți ocazie, Satana e pregătit pentru a-și mobiliza forțele și el va lucra la nimicirea oricărui suflet cu putință. Nu treziți împotrivirea înainte ca oamenii să fi avut prilejul să audă adevărul și să știe la ce se împotrivesc. Rezervați-vă mijloacele pentru a face o lucrare puternică, mai bine după

adunare decât înainte. Dacă se poate asigura o tipografie, pentru a fi folosită în cursul adunării -- tipărind foi, broșurele, înștiințări, reviste pentru a fi distribuite -- aceasta va avea o influență puternică”.

La unele dintre adunările noastre din tabără, au fost organizate grupe puternice de lucrători, care au mers în oraș și în suburbii, au distribuit literatură și au invitat oamenii la adunare. În felul acesta, în cursul ultimei părți a adunării, s-au asigurat sute de persoane ca participanți regulați, care altminteri nu s-ar fi gândit la așa ceva.

Noi trebuie să luăm orice măsură îndreptățită pentru a aduce lumina înaintea oamenilor. Să fie folosită presa și să fie întrebuințată orice agenție publicitară, care să atragă atenția asupra lucrării noastre. Lucrul acesta să nu fie socotit ca fiind fără însemnătate. La fiecare colț de stradă puteți vedea pancarte și afișe atrăgând atenția la diferite lucruri care au loc, unele dintre ele fiind de cel mai josnic caracter, iar cei care au lumina vieții ar putea să fie oare mulțumiți cu eforturi slabe pentru a atrage atenția maselor la adevăr?

Cei care au ajuns să fie interesați au dat piept cu sofistăria și greșita reprezentare din partea deservenților cultici ai bisericilor populare și ei nu știu cum să răspundă la lucrurile acestea. Adevărul prezentat de predicator trebuie să fie publicat în forma cea mai condensată cu putință și să fie larg răspândit. Pe cât e cu putință, cuvântările mai de seamă, ținute la adunările noastre în tabără, să fie publicate în ziare. În felul acesta, adevărul care a fost pus în fața unui număr limitat de persoane poate să ajungă înaintea multor minți. Și acolo unde adevărul a fost greșit reprezentat, oamenii au ocazia să cunoască exact ce a spus predicatorul.

Puneți lumina voastră în sfeșnic pentru ca să poată lumina tuturor celor care sunt în casă. Dacă adevărul ne-a fost dat, noi trebuie să-l facem cunoscut altora atât de lămurit, încât cei sinceri să-l poată recunoaște și să se bucure în razele lui strălucitoare.

Natanael s-a rugat să poată ști dacă Acela pe care-L anunțase Ioan Botezătorul, ca fiind Mesia, era Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Pe când înfățișa lui Dumnezeu nedumerirea sa și cerea lumină, Filip l-a chemat și, cu o voce serioasă și voioasă, a exclamat: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege, și proorocii; pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif”. (Ioan 1, 45.)

Dar Natanael avea prejudecăți împotriva Nazarineanului. Din cauza influenței unor învățături greșite, necredința s-a furișat în inima lui și a întrebat: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Filip nu a încercat să combată prejudecata și necredința lui. El a spus numai: „Vino și vezi!” Lucrul acesta a fost înțelept, deoarece, îndată ce l-a văzut pe Isus, Natanael a fost convins că Filip avea dreptate. Necredința lui a fost alungată, și sufletul lui a fost ocupat de o credință tare și dăinuitoare. Isus a laudat credința plină de încredere a lui Natanael.

Sunt mulți în aceeași stare în care era Natanael. Ei au prejudecăți și necredință din cauză că niciodată nu au venit în contact cu adevărurile speciale pentru aceste zile de pe urmă sau cu persoanele care le susțin și nu va fi nevoie decât de participarea la o adunare plină de Spiritul lui Hristos pentru a înlătura necredința lor. Indiferent ce am avea de întâmpinat -- orice împotrivire care ar abate sufletele de la adevărul de obârșie cerească -- trebuie să facem publicitate credinței noastre, pentru ca sufletele sincere să poată vedea, auzi și să fie, personal, convinse. Lucrarea noastră este aceea de a spune așa cum a făcut Filip: „Vino și vezi!”

Noi nu avem o învățătură pe care dorim să o ascundem. Pentru aceia care au fost educați să țină ziua întâia a săptămânii ca pe o zi sfântă, lucrul cel mai respingător al credinței noastre este Sabatul poruncii a patra. Dar nu declară oare Cuvântul lui Dumnezeu că ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului nostru? E adevărat, nu e un lucru ușor a face schimbarea cerută de la ziua întâi la ziua a șaptea. Aceasta implică o cruce. Se ciocnește cu preceptele și practicile oamenilor. Bărbați școliți i-au învățat pe oameni tradiția până când aceștia au ajuns plini de necredință și prejudecată. Totuși, noi trebuie să spunem acestor oameni: „Vino și vezi!” Dumnezeu cere de la noi să vestim adevărul și să-l lăsăm să dea pe față rătăcirea.

Participarea membrilor comunității

Este important ca membrii comunităților noastre să participe la adunările noastre în tabără. Vrajmașii adevărului sunt mulți și, deoarece numărul nostru e mic, ar trebui să prezentăm un front cât mai unit cu putință. Voi personal aveți nevoie de foloasele acestor adunări, și Dumnezeu vă cheamă să vă numărați printre cei care susțin adevărul.

Unii vor zice: „Călătoria e costisitoare, și ar fi mai bine să economisim banii, și să-i dăm pentru înaintarea lucrării în locurile unde este atât de multă nevoie de ei”. Nu

judecați în felul acesta; Dumnezeu vă invită să vă ocupați locul în mijlocul poporului Său. Întăriți adunarea cât puteți mai mult prin prezența voastră și a familiei voastre. Faceți eforturi în plus pentru a participa la adunarea poporului lui Dumnezeu.

Fraților și surorilor, ar fi mult mai bine să lăsați ca treburile voastre să sufere decât să neglijați privilegiul de a auzi solia pe care Dumnezeu o are pentru voi. Nu prezentați nici o scuză pentru a fugi de câștigarea oricărui avantaj spiritual cu puțință. Aveți nevoie de fiecare rază de lumină. Aveți nevoie să vă calificați pentru a da răspuns cu privire la nădejdea care este în voi, însă cu blândețe și teamă. Nu vă puteți permite să pierdeți nici un privilegiu de felul acesta.

Pe vremuri, Domnul a instruit pe poporul Său să se adune de trei ori pe an pentru a-i aduce închinare. La aceste adunări sfinte, copiii lui Israel veneau, aducând la casa lui Dumnezeu zecimile, jertfele pentru păcat și darurile lor de mulțumire. Ei se întâlneau pentru a povesti îndurările lui Dumnezeu, pentru a face cunoscut faptele Lui minunate și pentru a aduce laudă și mulțumire Numelui Său. Și ei trebuia să se unească în serviciul de aducerea jertfei, care arăta spre Hristos, ca Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. În felul acesta, ei urmau să fie feriți de spiritul lumesc și de idolatrie. Credința, iubirea și recunoștința trebuia să fie păstrate vii în inima lor, și, prin strângerea lor laolaltă la serviciul sfânt, ei urmau să fie legați mai strâns de Dumnezeu și unul de altul.

În zilele lui Hristos, la aceste sărbători veneau mari mulțimi de oameni din toate țările; și, dacă ele ar fi fost ținute așa cum intenționa Dumnezeu, în spiritul adevăratului serviciu divin, atunci lumina adevărului s-ar fi putut transmite, prin ei, la toate națiunile lumii.

Pentru cei care trăiau departe de tabernacol, mai mult de o lună din fiecare an era folosită pentru a participa la aceste adunări sfinte. Domnul a văzut că aceste adunări erau necesare pentru viața spirituală a poporului Lui. Ei aveau nevoie să se abată de la grijile lor lumești, să aibă comuniune cu Dumnezeu și să contemple realitățile nevăzute.

Dacă copiii lui Israel aveau nevoie de binele pe care-l aduceau aceste adunări pe vremea lor, cu cât mai mult avem noi nevoie de ele în aceste zile ale sfârșitului, pline de primejdii și de lupte! Și, dacă oamenii din lumea de atunci aveau nevoie de lumina pe care Dumnezeu o încredințase bisericii Sale, cu cât mai mult au ei nevoie de ea acum!

Acesta este un timp când fiecare trebuie să se hotărască să vină în ajutorul Domnului, să-L ajute pe Domnul împotriva celui tare. Puterile vrăjmașului se întăresc, și noi ca popor suntem înfățișați greșit înaintea oamenilor. Noi dorim ca oamenii să facă cunoștință cu doctrinele și cu lucrarea noastră. Dorim ca ei să știe ce suntem, și ce credem noi. Trebuie să ne găsim drumul la inima lor. Oștirea Domnului să fie la fața locului pentru a reprezenta lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Nu căutați să vă scuzați. Domnul are nevoie de voi. El nu-și face lucrarea fără să conlucreze cu instrumentul omenesc. Mergeți la adunarea în tabără, chiar dacă ar trebui să faceți un sacrificiu pentru aceasta. Mergeți cu hotărârea de a lucra -- și faceți orice efort de a-i determina pe prietenii voștri să vină și ei, nu în locul vostru, ci să meargă cu voi, pentru a sta de partea Domnului și a asculta de poruncile Lui. Ajutați-i pe cei care sunt interesați să participe, dacă e necesar, chiar asigurându-le hrana și locuința. Îngeri care sunt însărcinați să slujească celor ce sunt moștenitori ai mântuirii vă vor însoți. Dumnezeu va face lucruri mari pentru poporul Său. El va binecuvânta orice efort de a onora cauza Lui și va face să înainteze lucrarea Sa.

Pregătirea inimii

La adunările acestea să ne aducem totdeauna aminte că două forțe sunt la lucru. Se dă o luptă nevăzută de ochii omului. Oștirea Domnului este pe teren, căutând să salveze suflete. Satana și oastea lui sunt, de asemenea, la lucru, încercând orice cale cu putință de a înșela și nimici. Domnul ne îndeamnă: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6, 11-12.) Zi după zi, lupta merge înainte. Dacă ochii noștri s-ar putea deschide să-i vadă la lucru pe agenții binelui și răului, atunci n-ar mai fi flecăreală, ușurătate, glume și zeflemea. Dacă toți s-ar îmbrăca cu toată armătura lui Dumnezeu și ar purta bărbătește bătăliile Domnului, s-ar câștiga biruința care ar face să tremure împărăția în tinericul.

Nimeni dintre noi nu ar trebui să meargă la adunare în tabără, depinzând de predicatori sau de lucrătorii biblici, pentru ca ei să facă din adunare o binecuvântare pentru noi. Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să lase povara sa asupra predicatorului. El nu dorește ca ei, copiii Săi, să fie slăbiți datorită dependenței lor de ființe omenești pentru ajutor. Ei nu trebuie să se sprijine, asemenea unor copii

neajutorați, de altcineva care să le fie un reazem. Ca ispravnici ai harului lui Dumnezeu, fiecare membru al bisericii ar trebui să simtă răspunderea lui personală de a avea viață și rădăcină în sine însuși. Fiecare ar trebui să-și dea seama că într-o anumită măsură succesul adunării depinde și de el. Nu zice: „Eu nu am nici o răspundere. Nu voi avea nimic de făcut în adunarea aceasta”. Dacă gândești așa, îi dai ocazie lui Satana să lucreze prin tine. El îți va umple mintea cu gândurile lui, dându-ți ceva de făcut în lucrarea lui. În loc să aduni cu Hristos, vei împrăștia.

Succesul adunării depinde de prezența și puterea Duhului Sfânt. Pentru revărsarea Duhului Sfânt, ar trebui ca fiecare dintre cei care iubesc cauza adevărului să se roage. Și, în măsura în care ne stă în putere, noi trebuie să îndepărtăm orice piedică dinaintea activității Sale. Spiritul nu poate fi turnat atâta vreme cât membrii bisericii nutresc și întrețin neînțelegeri și pornire unul față de altul. Invidia, gelozia, bănuiala rea și vorbirea de rău sunt de la Satana și ele închid cu putere calea înaintea activității Duhului Sfânt. Nimic nu e păzit de el cu atâta grijă geloasă. Nimic nu-L ofensează pe Dumnezeu așa de mult ca un act care strică influența acelor care Îi slujesc. El îi va trage la răspundere pe toți aceia care-l ajută pe Satana în lucrarea lui de criticare și descurajare.

Cei lipsiți de simpatie, duioșie și iubire nu pot face lucrarea lui Hristos. Înainte de a se putea împlini profeția: „Cel slab va fi ca David”, și casa lui David ca „îngerul Domnului” (Zaharia 12, 8), copiii lui Dumnezeu trebuie să îndepărteze de la ei orice gând de bănuială cu privire la frații lor. Inimă trebuie să bată la unison cu inimă. Generozitatea și iubirea creștină trebuie să se manifeste mult mai abundent. Îmi sună în urechi cuvintele: „Apropiati-vă unii de alții, apropiați-vă unii de alții”. Adevărul solemn, sfânt pentru timpul acesta este acela de a uni poporul lui Dumnezeu. Dorința după întâietate trebuie să moară. Un singur subiect de emulație (întrecere) ar trebui să le absoarbă pe toate celelalte, și anume: Cine va ajunge să semene mai mult cu Hristos în caracter? Cine va ajunge să-și ascundă în totul eul în Isus?

„Dacă aduceți multă roadă, zice Hristos, «prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit».” (Ioan 15, 8.) Dacă a fost vreodată un loc unde credincioșii să aducă roadă multă, atunci acesta este la adunările noastre în tabără. La adunările acestea, faptele noastre, cuvintele noastre, spiritul nostru sunt remarcate, și influența noastră este întinsă cât veșnicia.

Transformarea caracterului trebuie să fie mărturia față de lume cu privire la

sălășluirea lăuntrică a iubirii lui Hristos. Domnul așteaptă ca poporul Său să arate că puterea răscumpărătoare a harului poate lucra asupra caracterului defectuos și să-l facă să se dezvolte în simetrie și deplină rodnicie.

Dar pentru ca noi să împlinim scopul lui Dumnezeu, trebuie să fie făcută o lucrare de pregătire. Domnul ne îndeamnă să ne golim inima de egoism, care este rădăcina înstrăinării. El dorește să reverse asupra noastră Spiritul Său Sfânt în măsură bogată și ne îndeamnă să curățim calea prin renunțarea la sine. Când eul este predat lui Dumnezeu, ochii noștri vor fi deschiși pentru a vedea pietrele de poticnire pe care, prin felul nostru necreștinesc de a fi, le-am pus în calea altora. Domnul ne îndeamnă să le îndepărtăm. El zice: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. (Iacov 5, 16.) Atunci putem avea asigurarea pe care David o avea când, după mărturisirea păcatului său, se ruga: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine”. (Psalmii 51, 12-13.)

Când harul lui Dumnezeu domnește înăuntru, sufletul va fi înconjurat de o atmosferă de credință, curaj și iubire creștină, o atmosferă înviorătoare pentru viața spirituală a tuturor celor care o respiră. Atunci putem merge la adunarea în tabără nu numai ca să primim, ci și ca să dăm. Oricine s-a împărtășit de iubirea iertătoare a lui Hristos, oricine a fost luminat de Spiritul lui Dumnezeu și convertit la adevăr va înțelege că, din cauza acestor scumpe binecuvântări, are o datorie de plătit față de orice suflet cu care vine în contact. Cei smeriți cu inima vor fi folosiți de Domnul pentru a câștiga suflete la care predicatorul hirotonit nu poate ajunge. Ei vor fi mișcați să spună cuvinte care dau pe față harul salvator al lui Hristos.

Și, aducând binecuvântări altora, ei înșiși vor fi binecuvântați. Dumnezeu ne dă prilejul de a da altora har, pentru ca el să ne poată umple din nou cu și mai mult har. Nădejdea și credința se vor întări pe măsură ce unealta lui Dumnezeu lucrează cu talanții și cu înlesnirile date de Dumnezeu. El va avea un reprezentant divin care să lucreze împreună cu el.

Probleme administrative

Pe cât este cu putință, adunările noastre în tabără ar trebui să fie în totul consacrate intereselor spirituale. Ele n-ar trebui să fie făcute ocazii pentru tratarea

problemelor administrative sau de afaceri.

La adunările în tabără, sunt adunați lucrători din toate părțile câmpului și s-ar părea că ar fi o ocazie bine venită pentru a trata diferitele probleme administrative, legate de diferitele ramuri ale lucrării, și pentru instruirea lucrătorilor din diferite departamente. Toate aceste diferite interese sunt importante, dar, dacă sunt luate în considerare cu prilejul adunării în tabără, atunci ne mai rămâne puțin timp pentru a ne ocupa de legătura practică a adevărului cu sufletul. Predicatorii sunt abătuți de la lucrarea lor de zidire a copiilor lui Dumnezeu în prea sfânta credință; iar adunarea în tabără nu realizează scopul final pentru care a fost rânduită. Se țin adunări care pe mulți oameni nu-i interesează și, dacă ar putea asista la toate, ei ar pleca obosiți, și nu înviorați și câștigați. Mulți sunt dezamăgiți pentru faptul că nu s-au realizat așteptările lor, acelea de a primi ajutor de la adunarea în tabără. Aceia care au venit pentru a primi lumină și putere, se întorc la căminele lor cu puțin mai bine pregătiți decât erau înainte de a participa la adunare, să lucreze în familiile și în comunitățile lor.

Problemele administrative ar trebui să fie cercetate de cei anume rânduiți pentru lucrarea aceasta. Și, pe cât cu putință, ele ar trebui să fie duse înaintea oamenilor la un alt timp decât la adunarea în tabără. Instrucțiuni cu privire la colportaj, la lucrarea școlii de Sabat și la lucrarea cercurilor misionare, ar trebui să fie date în comunitățile locale sau în adunări anume rânduite. Același lucru se aplică cu privire la cursurile de gătit. Deși aceste lucruri sunt cât se poate de nimerite și la locul lor, ele nu ar trebui să ocupe timpul cu ocazia adunărilor noastre în tabără.

Președinții de Conferințe și predicatorii ar trebui să se dedice intereselor spirituale ale poporului, și de aceea ei ar trebui să fie scuzați de la munca de rutină, necesară la o asemenea adunare. Predicatorii ar trebui să fie gata să lucreze ca învățători și conducători în lucrarea din tabără, când ocazia o cere, dar ei nu trebuie să se istovească. Ei ar trebui să se simtă înviorați și să fie într-o stare voioasă a minții, deoarece aceasta este de cea mai mare însemnătate pentru binele suprem al adunării. Ei ar trebui să fie în stare să rostească cuvinte de îmbărbătare și încurajare și să lase ca semințele adevărului spiritual să cadă pe terenul inimilor cinstite, pentru a răsări și a aduce rod valoros.

Predicatorii ar trebui să-i învețe pe oameni cum să vină la Domnul și cum să-i conducă și pe alții la El. Trebuie să fie adoptate metode, să fie făcute planuri prin care standardul să fie înălțat, iar oamenii să fie învățați cum pot fi curățați de nelegiuire și

înălțați prin aderarea la principii curate și sfinte.

Trebuie să se ia timp pentru cercetarea inimii și pentru cultivarea sufletului. Când mintea este ocupată cu probleme administrative, în mod necesar trebuie să fie o sărăcie de putere spirituală. Evlavia personală, adevărata credință și sfințenie a inimii să fie păstrată înaintea minții până când oamenii își dau seama de importanța lor.

Noi trebuie să avem puterea lui Dumnezeu în adunările noastre de tabără, căci altminteri nu vom fi în stare să biruim împotriva vrăjmașului sufletelor. Hristos zice: „Fără Mine nu puteți face nimic”.

Aceia care se strâng în adunările în tabără trebuie să fie pătrunși de gândul că scopul adunărilor este acela de a ajunge la o experiență creștină mai înaltă, de a înainta în cunoașterea de Dumnezeu, de a fi întăriți cu vigoare spirituală, iar dacă nu ne dăm seama de lucrul acesta, adunările vor fi pentru noi neroditoare.

Asistență pastorală

La adunările în tabără sau la eforturile evanghelistice, făcute în corturi, în orașele mari sau în apropiere de ele, ar trebui să fie o abundență de asistență pastorală. În toate adunările noastre în corturi, forțele pastorale ar trebui să fie cât mai puternice cu putință. Nu este un lucru înțelept acela de a lăsa ca unul sau doi oameni să fie continuu sub tensiune. Sub o asemenea tensiune ei ajung să se istovească fizic și mintal și devin astfel incapabili să facă lucrarea încredințată lor. Pentru ca să poată avea tăria cerută pentru adunări, predicatorii ar trebui ca mai înainte să facă aranjamente pentru a lăsa câmpurile lor în mâini sigure, pe seama unor persoane care, deși poate nu sunt în stare să predice, să poată face lucrarea din casă în casă. Mulți pot lucra vitejește pentru Dumnezeu, iar de pe urma ostenețelor lor vor vedea roade a căror bogăție îi va surprinde.

În adunările noastre mari e necesară o diversitate de daruri. Destoinicii proaspete ar trebui să fie aduse în lucrare. Trebuie să se dea prilej Duhului Sfânt să lucreze asupra minții. Atunci adevărul va fi prezentat cu prospețime și putere.

În conducerea importantelor interese ale adunărilor din preajma unor orașe mari, conlucrarea tuturor lucrătorilor este de cea mai mare importanță. Ei ar trebui să se păstreze în deplina atmosferă a adunărilor, făcând cunoștință cu oamenii când aceștia

vin și pleacă, dând pe față cea mai mare curtoazie, amabilitate și grijă duioasă pentru sufletele lor. Ei ar trebui să fie gata să vorbească cu aceștia, la timp și ne la timp, veghind la câștigarea de suflete. O, dacă servii lui Hristos ar da pe față măcar pe jumătate din vigilența lui Satana, care e mereu pe urma ființelor omenești, totdeauna foarte treaz, urmărind să pună vreun laț sau vreo cursă pentru pieirea lor!

Fiecare zi următoare ar trebui să fie cea mai importantă zi de muncă. Ziua aceea, seara aceea, poate fi unica ocazie pe care vreun suflet ar mai avea-o pentru a auzi solia de avertizare. Nu uitați niciodată lucrul acesta.

Când predicatorii își îngăduie să fie chemați de la lucrul lor pentru a vizita comunitățile, nu numai că ei își irosesc puterea fizică, dar se lipsesc chiar pe ei înșiși de timpul necesar pentru studiu și rugăciune și pentru a sta liniștiți înaintea lui Dumnezeu, în cercetare de sine. În felul acesta, ei ajung nepregătiți pentru a face lucrarea acolo și atunci când ar trebui să fie făcută.

Nu este nimic mai necesar în lucrare ca rezultatele practice ale comuniunii cu Dumnezeu. Noi trebuie să arătăm prin viața noastră zilnică faptul că avem pace și odihnă în Dumnezeu. Pacea Lui în inimă va străluci pe față. Va da glasului o putere convingătoare. Comuniunea cu Dumnezeu va da înălțime morală caracterului și întregii desfășurări a acțiunii. Oamenii vor ajunge să cunoască despre noi, ca și despre primii ucenici, că am fost cu Isus. Aceasta va da osteneții predicatorilor o putere chiar mai mare decât aceea care vine de la influența predicilor lui. Ei nu trebuie să-și îngăduie a fi lipsiți de puterea aceasta. Comuniunea cu Dumnezeu, prin rugăciune și studierea Cuvântului Său, nu trebuie să fie neglijată, deoarece aici este izvorul tăriei lor. Nici o lucrare pentru biserică nu ar trebui să o ia înaintea acesteia.

Noi ne-am prins prea slab de Dumnezeu și de realitățile veșnice. Dacă oamenii ar umbla cu Dumnezeu, El i-ar ascunde în crăpătura Stâncii. Ascunși în felul acesta, ei Îl pot vedea pe Dumnezeu, așa cum L-a văzut Moise. Cu puterea și lumina pe care le-o dă Dumnezeu, ei pot înțelege mai mult și realiza mai mult decât au îndrăznit ei să creadă mai înainte că ar fi cu putință.

Este nevoie de mai multă abilitate, de mai mult tact și înțelepciune la prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu, atunci când e hrănită turma lui Dumnezeu, decât își închipuie mulți. O prezentare uscată, fără de viață, scade valoarea soliei nespuse de sfinte, pe care

Dumnezeu a dat-o oamenilor.

Aceia care îi învață pe alții Cuvântul trebuie să trăiască ei înșiși în fiecare oră, într-o comuniune conștientă, vie, cu Dumnezeu. Principiile adevărului, ale neprihănirii și harului trebuie să fie înăuntrul lor. Ei trebuie să soarbă din Izvorul a toată înțelepciunea putere morală și intelectuală. Inimile lor să fie înviorate de profundele influențe ale Spiritului lui Dumnezeu.

Izvorul a toată puterea este nelimitat și, dacă în marea voastră nevoie căutați Spiritul Sfânt pentru a lucra asupra sufletului vostru, dacă vă izolați într-un loc unde să fiți numai cu Dumnezeu, fiți siguri că nu veți veni înaintea oamenilor seci și fără viață. Rugându-vă mult și privind la Isus, veți înceta să mai înălțați eul. Dacă veți exercita credința cu răbdare, încrezându-vă necondiționat în Dumnezeu, veți recunoaște vocea lui Isus spunând: „Vino mai sus”.

Toți să fie lucrători

„Și el a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. (Efeseni 4, 11-13.)

Textele acestea prezintă un larg program de lucru ce poate fi introdus în adunările noastre de tabără. Toate darurile acestea trebuie să fie puse la lucru. Fiecare lucrător credincios va sluji la desăvârșirea sfinților.

Aceia care sunt în curs de formare pentru a lucra în oricare ramură a lucrării ar trebui să folosească fiecare ocazie de a lucra la adunările în tabără. Oriunde s-ar ține adunările în tabără, tinerii care au primit o educație în lucrarea medicală ar trebui să considere ca o datorie a lor aceea de a da o mână de ajutor. Ei ar trebui să fie încurajați nu numai să lucreze în domeniul medical, dar și să vorbească despre punctele adevărului prezent, arătând motivele pentru care ei sunt adventiști de ziua a șaptea. Tinerii aceștia, dacă li se dă prilej să lucreze împreună cu predicatorii mai bătrâni, vor primi mult ajutor și multe binecuvântări.

Există câte ceva de lucru pentru fiecare. Fiecare suflet care aude adevărul trebuie să stea la locul rânduit lui zicând: „Iată-mă, trimite-mă”. (Isaia 6, 8.) Angajându-se în lucrarea ce se face la adunarea în tabără, toți pot învăța cum să lucreze cu succes în comunitățile lor de acasă.

Bine condusă, adunarea în tabără este o școală în care pastorii, prezbiterii și diaconii pot învăța să facă o lucrare mai desăvârșită pentru Domnul. Ea trebuie să fie o școală în care membrii comunității, bătrâni și tineri, au prilejul de a învăța mai bine calea Domnului, un loc în care credincioșii pot primi o educație care îi va ajuta și pe ei să fie de folos altora.

Părinții care vin la adunarea în tabără ar trebui să ia în mod deosebit seama la învățăturile ce se dau pentru instruirea lor. Apoi, în viața de familie, prin învățătură și exemplu, ei trebuie să dea copiilor lor învățăturile acestea. Atunci când se străduiesc în felul acesta să-și scape copiii de sub influențele stricătioase ale lumii, ei vor vedea o îmbunătățire a situației în familiile lor.

Ajutorul cel mai bun, pe care predicatorii comunităților noastre îl pot da membrilor nu este saturarea lor cu predici, ci plănuirea de lucru pentru ei. Dați fiecăruia ceva de lucru pentru alții. Ajutați-i pe toți să vadă că în calitate de primitori ai harului lui Hristos ei sunt obligați să lucreze pentru El. Și toți să fie învățați cum să lucreze. În mod deosebit, cei veniți la credință trebuie să fie învățați să devină împreună lucrători cu Dumnezeu. Dacă sunt puși la lucru, cei descurajați vor uita curând de descurajarea lor; cei slabi vor ajunge tari; cei neștiutori vor deveni pricepuți, și toți vor fi pregătiți să prezinte adevărul așa cum este el în Isus. Ei vor găsi un ajutor înălțător, ce nu lipsește, în Acela care a făgăduit să-i mântuiască pe toți cei care vor veni la El.

Rugăciune și sfat

Aceia care muncesc la adunările în tabără ar trebui ca deseori să se angajeze împreună la rugăciune și sfat, pentru ca să poată lucra cu pricepere. La adunările acestea sunt multe lucruri care cer atenție. Dar predicatorii ar trebui să-și ia timp pentru ca să se întâlnească în fiecare zi pentru rugăciune și consfătuire. Voi trebuie să stați împreună, ca toate lucrurile să meargă în perfectă armonie, „că”, așa după cum mi-au fost spuse cuvintele, „toți stau umăr la umăr, mergând drept înainte, și neabătându-se din cale”. Când lucrarea este săvârșită în felul acesta, va fi o unire a inimilor, și armonie în

acțiune. Acesta va fi un minunat mijloc de a aduce binecuvântarea lui Dumnezeu asupra poporului.

Înainte de a ține o cuvântare, predicatorii ar trebui să-și ia timp și să-L caute pe Dumnezeu pentru a primi înțelepciune și putere. Mai mult, predicatorii se retrăgeau undeva și se rugau împreună, și ei nu încetau până când Spiritul lui Dumnezeu nu răspundea la rugăciunile lor. Apoi, se întorceau de la locul rugăciunii cu fețele luminate; și când vorbeau adunării, cuvintele lor erau pline de putere. Ei atingeau inima oamenilor, deoarece Spiritul care le dăduse binecuvântarea pregătise inimile pentru a primi solia lor. Se face mult mai mult de către universul cereșc decât ne dăm noi seama, în ce privește pregătirea drumului ca sufletele să fie convertite. Noi trebuie să lucrăm în armonie cu solii cerești. Noi trebuie să-L avem tot mai mult pe Dumnezeu; nu trebuie să ne închipuim că vorbirea și predicarea noastră pot face lucrarea. Dacă la oameni nu se ajunge prin Dumnezeu, nu se va ajunge niciodată la ei. Trebuie să ne sprijinim numai pe Dumnezeu, prezentând stăruitor făgăduința: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. (Zaharia 4, 6.)

Când aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat răspunderea de conducători se tem și tremură înaintea Lui din cauza răspunderii lucrării; când își simt propria lor nevrednicie și-L caută pe Domnul în smerenie, când se curăță pe ei înșiși de tot ce-I este neplăcut, când se roagă stăruitor de El până știu că au iertare și pace, atunci Dumnezeu Se va manifesta prin ei. Atunci lucrarea va merge înainte cu putere.

Frați conlucrători, noi trebuie să-L avem pe Isus, pe scumpul Isus, locuind în inimile noastre pe deplin, dacă urmează să avem succes în prezentarea Lui înaintea oamenilor. Avem mare nevoie de influența cerească, de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, pentru a da putere și eficiență lucrării noastre. Avem nevoie să ne deschidem inima față de Hristos. Avem nevoie de o credință mai tare și de o consacrare mai plină de zel. Avem nevoie să murim față de eu și să cultivăm în minte și în inimă o iubire plină de adorare față de Mântuitorul nostru. Atunci când vom căuta pe Domnul cu toată inima, Îl vom găsi și inimile noastre vor fi toate cuprinse de iubire față de El. El va rămâne fără de însemnătate și Isus va fi totul în tot pentru suflet.

Hristos ne dăruiește nouă, celor care suntem însetați, apa vieții, pentru ca noi să putem bea din plin; când facem aceasta, avem pe Hristos înăuntrul nostru ca un izvor de apă care curge în viață veșnică. Atunci cuvintele noastre sunt pline de sevă. Suntem

pregătiți să adăpăm pe alții.

Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu. Trebuie să fim împreună lucrători cu El, altminteri în tot ceea ce întreprindem se vor da pe față slăbiciuni și greșeli. Dacă s-ar lăsa pe seama noastră să administrăm interesele cauzei lui Dumnezeu după vederile noastre, noi nu am avea motiv să așteptăm prea multe; dar, dacă eul este ascuns în Hristos, toată lucrarea noastră va fi săvârșită în Dumnezeu. La fiecare pas, să avem credință în Dumnezeu. În timp ce ne dăm seama de propria noastră slăbiciune, să nu fim lipsiți de credință, ci să credem.

Dacă Îl vom crede pe Dumnezeu pe cuvânt, noi vom vedea mântuirea Lui. Evanghelia pe care o prezentăm pentru a salva sufletele care pier trebuie să fie exact Evanghelia aceea care ne salvează propriile noastre suflete. Trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu, să mâncăm Cuvântul, să trăim Cuvântul, căci el este carnea și sângele Fiului lui Dumnezeu. Noi trebuie să mâncăm carnea Lui și să bem sângele Lui -- să primim prin credință însușirile Lui spirituale.

Noi trebuie să primim lumină și binecuvântare, pentru ca să avem ceva de dat. E privilegiul fiecărui lucrător ca mai întâi să vorbească cu Dumnezeu în locul tainic al rugăciunii, și apoi să vorbească cu oamenii în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Bărbații și femeile care au legături strânse cu Dumnezeu, care Îl au pe Hristos în inimile lor, fac ca însăși atmosfera să fie sfântă, deoarece ei conlucrează cu îngerii sfinți. Asemenea martori sunt necesari pentru vremea aceasta. Avem nevoie de puterea ce topește a lui Dumnezeu, puterea de a atrage împreună cu Hristos.

Nevoile bisericii

Mulți vin la adunarea în tabără cu inimile pline de murmur și plângeri. Prin lucrarea Spiritului Sfânt, aceștia trebuie aduși să vadă că murmurările lor sunt o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie conduși acolo, încât să simtă muștrarea de sine pentru faptul că au îngăduit vrăjmașului să le stăpânească mintea și judecata. Plângerea trebuie să se preschimbe în pocăință, iar nesiguranța și dezamăgirea într-o întrebare serioasă: „Cum să devin un credincios adevărat?”

Când omul este părtaș naturii dumnezeiești, iubirea lui Hristos devine un principiu dăinuitor în suflet, iar eul și ciudățeniile lui nu sunt date pe față. Dar este un

lucru trist să-i vezi pe aceia care ar trebui să fie vase de cinste cum se dedau la împlinirea poftelor firii pământești și umblă pe cărări pe care conștiința le osândește. Oamenii care se declară a fi urmași ai lui Hristos decad, văitându-se mereu de nedesăvârșirile lor, dar niciodată nu încearcă să-l biruie și să-l zdrobească pe Satana. Vina și osânda împovărează sufletul și pe bună dreptate strigățul unora ca aceștia poate fi: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7, 24.) Prin lăsarea în voia păcatului, se pierde respectul de sine, și, când acesta s-a dus, scade și respectul pentru alții; noi credem că alții sunt tot atât de nedreți ca și noi.

La adunările noastre anuale, lucrurile acestea ar trebui puse înaintea oamenilor, și ei ar trebui să fie încurajați să afle în Hristos eliberare de sub puterea păcatului. El zice: „Dacă Mă veți căuta cu toată inima, Mă voi lăsa găsit de voi”. (Ieremia 29, 13-14.) Standardul ar trebui să fie înălțat, iar predicile să fie de cel mai spiritual caracter, pentru ca oamenii să poată fi conduși să vadă motivul slăbiciunii și nefericirii lor. Mulți sunt nefericiți, pentru că sunt nesfinți. Numai curăția inimii și nevinovăția minții pot fi binecuvântate de Dumnezeu. Când se cultivă păcatul, în final, el nu poate produce decât nefericire; iar păcatele care conduc la cele mai nefericite rezultate sunt mândria inimii, lipsa de simpatie și iubire creștină.

Cum să se prezinte solia

Pretutindeni sunt suflete care strigă după Dumnezeu cel viu. În comunități s-au ținut predici care nu satură sufletul flămând. În aceste predici nu există acea manifestare divină care atinge mintea și încălzește sufletul. Ascultătorii nu pot spune: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24, 32.) Mare parte din învățătura dată este lipsită de puterea de a-l trezi pe cel vinovat sau de a convinge sufletele de păcat. Cei care vin să asculte Cuvântul au nevoie de o lămurită și directă prezentare a adevărului. Unii dintre cei care au auzit cândva Cuvântul lui Dumnezeu au locuit multă vreme într-o atmosferă în care nu era Dumnezeu, iar acum ei doresc după prezența divină.

Lucrul cel dintâi și cel mai de seamă este acela de a topi și supune sufletul, prezentându-L pe Domnul nostru Isus Hristos ca Mântuitor care iartă păcatele. Niciodată să nu se țină o predică sau să se dea învățătură din Biblie în orice privință, fără a îndrepta atenția ascultătorilor la „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29.) Orice doctrină adevărată face din Hristos centrul ei, învățătura primind

forță din cuvintele Sale.

Înălțați înaintea oamenilor crucea de pe Golgota. Arătați ce a pricinuit moartea lui Hristos: călcarea Legii. Păcatul să nu fie acoperit sau tratat ca ceva de mică importanță. El trebuie să fie prezentat ca vinovăție împotriva Fiului lui Dumnezeu. Apoi, îndreptați-i pe oameni la Hristos, spunându-le că nemurirea se obține numai prin primirea Lui ca Mântuitor personal.

Treziți-i pe oameni pentru a vedea cât s-au depărtat de rânduielele Domnului, adoptând rânduiele lumești și conformându-se la principii lumești. Acestea i-au dus la călcarea Legii lui Dumnezeu.

Mulți oameni din lume își leagă inima de lucruri care în ele însele nu sunt rele; dar ei ajung să fie mulțumiți de lucrurile acestea; și nu mai umblă după lucrurile acelea mai mari și mai înalte, pe care Hristos dorește să le dea. Nu trebuie să căutăm să-i lipsim cu brutalitate de ceea ce le este drag. Descoperiți-le frumusețea și scumpătatea adevărului. Ajutați-i să-L privească pe Hristos în frumusețea Lui; atunci ei se vor întoarce de la tot ce le-ar îndepărta inima de la El. Acesta este principiul purtării Mântuitorului cu oamenii; acesta este principiul care trebuie să fie introdus în biserică.

„Hristos a venit pe lume să-i vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea.” (Isaia 61, 1.) Soarele îndreptării va răsări „și tămăduirea va fi sub aripile Lui”. (Maleahi 4, 2.) Lumea este plină de bărbați și femei care duc o grea povară de amărăciune, suferință și păcat. Dumnezeu îi trimite pe copiii Săi să le facă cunoscut pe Acela care ridică povara și dă odihnă. Este misiunea servilor lui Hristos de a ajuta, a aduce binecuvântare și a vindeca.

Tema favorită a lui Hristos era caracterul patern și iubirea îmbelșugată a lui Dumnezeu. Această cunoaștere a lui Dumnezeu a fost darul dat personal de Hristos oamenilor, și darul acesta El l-a încredințat poporului Său pentru a fi transmis lumii de către ei.

Când prezentăm oamenilor diferitele învățături și avertismente ale soliei speciale pentru timpul prezent, trebuie să ținem minte că nu toate sunt la fel de corespunzătoare pentru persoanele care se adună la adunările noastre de tabără. Chiar și Isus spunea ucenicilor Săi, care fuseseră timp de trei ani împreună cu El: „Mai am să vă spun multe

lucruri, dar acum nu le puteți purta”. (Ioan 16, 12.) Trebuie să ne străduim să prezentăm adevărul în măsura în care oamenii sunt pregătiți să-L asculte și să-i aprecieze valoarea. Spiritul lui Dumnezeu lucrează asupra minții și inimii oamenilor, și noi trebuie să lucrăm în armonie cu El.

Cu privire la unele adevăruri, oamenii au deja ceva cunoștințe. Sunt unele care-i interesează, cu privire la care sunt bucuroși să învețe mai mult. Arătați-le semnificația acestor adevăruri, și legătura lor cu altele pe care ei nu le înțeleg. În felul acesta, veți trezi o dorință după mai multă lumină. Aceasta înseamnă a împărtăși „drept Cuvântul adevărului”. (2 Timotei 2, 15.)

Solia pentru timpul de față trebuie să fie prezentată nu în vorbiri lungi și greoaie, ci în vorbiri scurte și la subiect. Să nu credeți că, dacă odată ați trecut printr-un subiect, puteți trece îndată la alte subiecte și că ascultătorii vor reține tot ce s-a prezentat. E primejdia de a trece prea repede de la un punct la altul. Dați lecții scurte, în practică pe înțeles, simple, și ele să fie deseori repetate.

Nu prezentați o predică imediat după alta, ci lăsați să intervină o perioadă de odihnă, pentru ca adevărul să poată prinde rădăcini în minte și să se dea prilej de meditație și rugăciune atât predicatorilor, cât și poporului. În felul acesta, va fi o creștere în cunoașterea și experiența religioasă.

Concentrați-vă mintea asupra câtorva puncte vitale. Nu aduceți idei lipsite de importanță în predicile voastre. Dumnezeu nu vrea ca voi să credeți că sunteți mișcați de Spiritul Său când săriți de la un subiect la altul, introducând lucruri care nu au nici o legătură cu textul vostru. Abătându-vă de la linia dreaptă și introducând lucruri care depărtează mintea de la subiect, pierdeți legătura și slăbiți tot ce ați spus mai înainte. Dați ascultătorilor voștri grâu curat, bine ales.

Aveți grijă ca niciodată să nu pierdeți simțul prezenței Străjerului divin. Aduceți-vă aminte că vorbiți nu numai în fața unei adunări de oameni, ci în fața Unuia pe care ar trebui să-L recunoașteți întotdeauna. Vorbiți ca și cum Universul întreg v-ar sta în față.

Într-o noapte, înaintea unei importante adunări, în timp ce dormeam, mi se părea că mă găsesc într-o adunare cu frații mei, ascultând pe cineva care vorbea ca unul care avea autoritate. El spunea: „Multe suflete vor participa la adunarea aceasta, persoane

care sunt în mod sincer necunoscători ai adevărului ce va fi prezentat. Ei vor asculta și vor ajunge să fie interesați, deoarece Hristos îi atrage; conștiința le spune că ceea ce aud este adevărat, deoarece se întemeiază pe Biblie. Este necesar să se acorde cea mai mare grijă atunci când se umblă cu aceste suflete.

Să se trateze cu ei acele părți ale soliei pe care aceștia vor fi în stare să le înțeleagă și să și le însușească. Deși va părea curios și uimitor, mulți vor recunoaște cu bucurie că o nouă lumină se revarsă asupra Cuvântului lui Dumnezeu; pe când, dacă s-ar prezenta adevăruri noi într-un așa de mare număr, încât nu le vor putea înțelege, unii se vor depărta și nu vor mai reveni niciodată. În râvna lor de a spune și altora ceea ce ei știu, unii vor prezenta greșit ceea ce au auzit. Unii vor suci așa de tare Scripturile, încât vor zăpăci mintea altora.

Aceia care vor studia felul cum Hristos dădea învățături și se vor deprinde să urmeze metoda Lui, vor atrage și vor reține un mare număr de ascultători, după cum Hristos i-a atras și reținut pe oameni în zilele Sale. La fiecare adunare, Satana va fi de față, pentru ca umbra lui demonică să se poată interpune între om și Dumnezeu, pentru a intercepta orice rază de lumină ce ar putea să se reverse asupra sufletului. Dar atunci când adevărul în caracterul lui practic este prezentat oamenilor, cu putere, pentru că îi iubiți, sufletele vor fi convinse, deoarece Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu va impresiona inima lor.

„Înarmați-vă cu smerenie, rugați-vă ca îngerii lui Dumnezeu să poată veni alături de voi și să impresioneze mințile, pentru că nu voi trebuie să întrebuițați Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt trebuie să vă întrebuițeze pe voi. Duhul Sfânt face ca adevărul să fie impresionant. Prezentați mereu înaintea oamenilor adevărul practic.”

Nu scoateți prea mult la iveală acele părți ale soliei care sunt o osândire a obiceiurilor și practicilor poporului, până ce nu au avut prilejul să știe că noi credem în Hristos, că noi credem în divinitatea Lui și în preexistența Lui. Să se stăruiască asupra mărturiei Răscumpărătorului omenirii. El spune: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici”. (Apocalipsa 22, 16.)

La adunarea în tabără de la Queensland, din 1898, mi s-au dat instrucțiuni pentru lucrătorii noștri biblici. În vedenii de noapte, părea că predicatorii și lucrătorii erau la o adunare unde se țineau lecturi biblice. Noi am zis: „Astăzi avem cu noi pe Marele

Învățător”, și am ascultat cu interes cuvintele Lui. El a spus: „Vă stă în față o mare lucrare în locul acesta. Va trebui să prezentați adevărul în simplitatea lui. Aduceți pe oameni la apele vieții. Vorbiți-le acele lucruri care sunt legate de binele lor prezent și veșnic. Studiul prezentat de voi din Scripturi să nu fie ceva ieftin sau ocazional. În tot ce spuneți, căutați să fiți siguri că aveți de spus ceva vrednic de timpul pe care-l luați pentru a spune, și de timpul luat de ascultători pentru a vă asculta, vorbiți despre lucrurile care dau învățătură, aducând lumină cu fiecare cuvânt.

Învățați să lucrați cu oamenii acolo unde sunt. Nu prezentați subiecte care trezesc conflicte. Învățătura voastră să nu fie de așa natură, încât să pună mintea în încurcătură. Nu-i faceți pe oameni să se frământă cu privire la lucruri pe care voi poate le înțelegeți, dar pe care ei nu le văd, afară de cazul că acestea sunt de cea mai mare însemnătate pentru mântuirea sufletului. Nu prezentați Scripturile într-un chip care să înalțe eul și să încurajeze slava deșartă în acela care prezintă cuvântul. Lucrarea pentru timpul de față este de a instrui studenți și lucrători pentru a trata subiectele într-un chip clar, serios și solemn. În lucrarea aceasta, timpul nu trebuie să fie folosit fără rost. Nu trebuie să dăm greș în ce privește atingerea țintei. Timpul e prea scurt pentru ca noi să ne apucăm să facem cunoscut tot ce s-ar putea scoate la iveală. Va fi nevoie de veșnicie, pentru ca noi să cunoaștem toată lungimea, lărgimea, înălțimea și adâncimea Scripturilor. Sunt unele suflete pentru care anumite adevăruri sunt de mai mare importanță decât altele. E nevoie de iscusință în educația voastră în ce privește lucrarea biblică. Citiți și studiați: Psalmii 40, 7-8; Ioan 1, 14; 1 Timotei 3, 16; Filipeni 2, 5-11; Coloseni 1, 14-17; Apocalipsa 5, 11-14.

Apostolului Ioan, pe insula Patmos, i-au fost descoperite lucrurile pe care Dumnezeu dorea ca el să le transmită oamenilor. Studiați descoperirile acestea. Aici se găsesc teme vrednice de contemplare din partea noastră; învățături largi și cuprinzătoare, pe care toată oastea îngerească caută acum să le facă cunoscut. Priviți la viața și caracterul lui Hristos și studiați lucrarea Lui de mijlocire. Aici e înțelepciune veșnică, iubire veșnică, dreptate veșnică și îndurare veșnică. Aici sunt adâncimi și înălțimi, lungimi și lărgimi pe care să le cercetăm. Nenumărate condeie au fost folosite pentru a prezenta lumii caracterul și lucrarea de mijlocire a lui Hristos și, cu toate acestea, fiecare minte prin care a lucrat Duhul Sfânt a prezentat temele acestea într-o lumină proaspătă și nouă.”

Noi dorim să-i conducem pe oameni ca să înțeleagă ceea ce este Hristos pentru ei

și care sunt răspunderile pe care ei sunt chemați să le primească în El. Ca reprezentanți și martori ai Lui, noi înșine trebuie să ajungem la o deplină înțelegere a adevărurilor mântuitoare, câștigate printr-o cunoaștere experimentală.

Învățați-i pe oameni marile adevăruri practice, care trebuie să fie imprimare în suflet. Învățați-i cu privire la puterea salvatoare a lui Isus, „în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. (Coloseni 1, 14.) La cruce s-au întâlnit mila și adevărul, acolo neprihănirea și adevărul s-au sărutat. Fiecare student și fiecare lucrător trebuie să studieze iar și iar lucrul acesta, pentru ca ei, înfățișându-L pe Domnul răstignit în mijlocul nostru, să poată face din acesta un subiect proaspăt pentru oameni. Arătați-le că viața lui Hristos descoperă un caracter de o nemărginită desăvârșire. Învățați-i că „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12.) Spuneți lucrul acesta iar și iar. Noi putem deveni fii ai lui Dumnezeu, membri ai familiei împărătești, copii ai Împăratului Cereșc. Să se știe că toți aceia care-L acceptă pe Isus Hristos și păstrează cu tărie încrederea lor, de la început până la capăt, vor fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, „la o moștenire nestrucăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi”. (1 Petru 1, 4-5.)

Ultima avertizare

Solia îngerului al treilea trebuie vestită cu putere. Puterea proclamării primei și celei de-a doua solii este intensificată în cea de-a treia. În Apocalips, Ioan spune cu privire la solul cereșc care se unește cu îngerul al treilea: „Am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava Lui. El a strigat cu glas tare” (Apocalipsa 18, 1-2.) Noi suntem în primejdie de a prezenta solia îngerului al treilea într-un chip atât de imprecis, încât să nu-i impresioneze pe oameni. Atât de multe alte lucruri sunt introduse, încât însăși solia care ar trebui să fie proclamată cu putere ajunge să fie slabă și fără putere, fără glas. La adunările noastre în tabără s-a făcut o greșeală. Problema Sabatului a fost atinsă, dar nu a fost prezentată ca marea probă a vremurilor noastre. În timp ce bisericile pretind a crede în Hristos, ele calcă Legea pe care Hristos Însuși a proclamat-o pe Sinai. Domnul ne îndeamnă: „Vestește poporului Meu nelegiuirile Lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58, 1.) Trâmbița trebuie să dea un sunet lămurit.

Când aveți o adunare înaintea voastră numai pentru două săptămâni, nu amânați prezentarea problemei Sabatului până când orice altceva este prezentat, presupunând că în felul acesta pregătiți calea pentru el. Înălțați standardele, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Faceți ca aceasta să fie tema cea mai importantă. Apoi, prin argumentele voastre puternice, faceți ca ea să aibă o forță și mai mare. Stăruți mai mult asupra Apocalipsului. Citiți, explicați și dați putere învățăturilor lui.

Lupta noastră este agresivă. Înaintea noastră stau lucruri înspăimântătoare, ba ele au și sosit. Rugăciunile noastre trebuie să se înalțe la Dumnezeu pentru ca cei patru îngeri să mai poată ține cele patru vânturi, ca ele să nu bată pentru a nimici, până ce ultima solie de avertizare nu a fost prezentată lumii. Apoi, să lucrăm în armonie cu rugăciunile noastre. Nimic să nu slăbească puterea adevărului pentru timpul acesta. Adevărul prezent trebuie să fie sarcina noastră. Solia îngerului al treilea trebuie să-și facă lucrarea de a separa din biserici un popor care va lua poziție pe temelia adevărului veșnic.

Solia noastră este o solie de viață sau moarte, și noi trebuie să o lăsăm să se prezinte așa cum este -- puterea cea mare a lui Dumnezeu. Noi trebuie să o prezentăm în toată puterea ei de exprimare. Atunci Domnul o va face să aibă efect. E privilegiul nostru de a aștepta lucruri mari, și anume chiar manifestarea Spiritului lui Dumnezeu. Aceasta e puterea care va convinge și va converti sufletul.

Primejdiile zilelor de pe urmă sunt asupra noastră, și în lucrarea noastră trebuie să-i avertizăm pe oameni cu privire la pericolul în care se află. Să nu lăsăm ca scenele solemne pe care le-a descoperit profeția să rămână nementionate. Dacă poporul nostru ar fi pe jumătate treaz, dacă și-ar da seama de apropierea evenimentelor înfățișate în Apocalips, în comunitățile noastre s-ar face o reformă, și mult mai mulți ar crede în solie. Nu avem timp de pierdut; Dumnezeu ne invită să veghem pentru suflete ca unii care avem să dăm socoteală. Prezentați principiile noi și aduceți cu bogăție adevărul curat. El va fi ca o sabie cu două tăișuri. Dar nu vă prea grăbiți să luați o atitudine de controversă. Sunt timpuri când trebuie să stăm liniștiți și să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Lăsați să vorbească Daniel, lăsați să vorbească Apocalipsul și să spună ce este adevărul. Dar oricare ar fi subiectul pe care-l prezentați, înălțați-L pe Isus ca centru al nădejzii; „Rădăcina și sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”. (Apocalipsa 22, 16.)

Adunări de mulțumire

La serviciile de la adunările noastre în tabără ar trebui să fie muzică vocală și instrumentală. Instrumentele muzicale au fost folosite pe vremuri la serviciile religioase. Închinătorii laudau pe Dumnezeu cu harpa și țimbalul, și muzica instrumentală ar trebui să-și aibă locul ei la serviciile noastre. Ea va face ca interesul să sporească, și ar trebui să aibă loc în fiecare zi o adunare de laudă și mulțumire, un serviciu simplu de mulțumiri la adresa lui Dumnezeu. Ar fi mult mai multă putere în adunările noastre în tabără, dacă am avea o adevărată înțelegere a bunătății, milei și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu și dacă de pe buzele noastre s-ar revărsa mai multe laude pentru onoarea și slava Numelui Lui. Avem nevoie să cultivăm mai multă căldură în suflet. Domnul zice: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește”. (Psalmii 50, 23.)

Lucrarea lui Satana este aceea de a vorbi despre cele care-l privesc pe el, și el e încântat ca oamenii să vorbească despre puterea, despre lucrarea lui prin copiii oamenilor. Prin dedare la asemenea convorbiri, mintea se întunecă, devine nemulțumită și respingătoare. Noi putem deveni canale de transmisie ale lui Satana, prin care se revarsă cuvinte care nu aduc lumina soarelui în nici o inimă. Dar să ne hotărâm să nu fie așa. Să ne hotărâm să nu fim canale prin care Satana să transmită gânduri întristătoare, neplăcute. Cuvintele noastre să nu fie o mireasmă de moarte spre moarte, ci de viață spre viață.

Prin cuvintele pe care le spunem oamenilor și prin rugăciunile pe care le înălțăm, Dumnezeu dorește să dăm o dovadă de netăgăduit că avem o viață spirituală. Noi nu ne bucurăm de plinătatea binecuvântării pe care Domnul a pregătit-o pentru noi, deoarece nu cerem cu credință. Dacă am exercita credința în Cuvântul viului Dumnezeu, am avea cele mai bogate binecuvântări. Noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu prin lipsa noastră de credință; de aceea nu putem împărtăși altora viață, aducând o mărturie vie și înălțătoare. Noi nu putem da ceea ce nu avem.

Dacă vom umbla smeriți cu Dumnezeu, dacă vom lucra în Spiritul lui Hristos, nimeni dintre noi nu va purta poveri grele. Noi le vom pune asupra Marelui purtător de poveri. Atunci putem să așteptăm biruința în prezența lui Dumnezeu, în comuniunea iubirii Sale. De la început până la sfârșit, fiecare adunare în tabără poate fi un praznic al dragostei, datorită prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său.

Tot cerul e interesat de mântuirea noastră. Îngerii lui Dumnezeu, mii de mii și de zece mii de ori zece mii, sunt însărcinați să servească celor care vor moșteni mântuirea. Ei ne feresc de rău și dau înapoi puterile întunericului care caută nimicirea noastră. Nu avem noi oare motive să fim recunoscători în fiecare clipă, să fim recunoscători chiar și atunci când în mod aparent se ivesc greutăți pe cărarea noastră?

Domnul Însuși este sprijinul nostru. „Strigă de bucurie fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului!”... „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine”. (Țefania 3, 14.17.) Aceasta este mărturia pe care Domnul dorește să o prezentăm lumii. Lauda Lui să fie pururea în inimile noastre și pe buzele noastre.

O asemenea mărturie va avea influență asupra altora. Atunci când căutăm să-i întoarcem pe oameni de la plăcerea îngăduințelor egoiste, de a-și asigura fericirea, trebuie să le arătăm că noi avem ceva mai bun decât ceea ce caută ei. Când Isus a vorbit cu femeia samariteancă, El n-a muștrat-o că a venit să scoată apă din fântâna lui Iacov, ci i-a prezentat ceva de o nespus de mare valoare. În comparație cu fântâna lui Iacov, El i-a prezentat fântâna apelor viei. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu”, a zis El, „și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau», tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.... Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viață veșnică”. (Ioan 4, 10-14.)

Biserica are nevoie de o experiență proaspătă, vie, a membrilor, care au deprinderea de a fi în legătură cu Dumnezeu. Mărturii și rugăciuni seci, fără viață, lipsite de manifestarea lui Hristos în ele, nu sunt un ajutor pentru oameni. Dacă toți aceia care se pretind a fi copii ai lui Dumnezeu ar fi plini de credință, de lumină și de viață, ce mărturie minunată s-ar da aceluia care vin să asculte adevărul! Și cât de multe suflete s-ar putea câștiga la Hristos!

Eforturi de redeșteptare

La adunările noastre în tabără se fac mult prea puține eforturi de redeșteptare. E o prea slabă căutare a Domnului. Ar trebui să se țină adunări de redeșteptare de la

începutul și până la sfârșitul adunării. Ar trebui să se facă cele mai hotărâte eforturi pentru a trezi poporul. Să se vadă de către toți că sunteți plini de zel pentru că aveți o solie minunată din cer. Spuneți-le că Domnul vine, aducând cu El judecata, și că nici împărații, nici cârmuitorii, nici bogăția, nici influența nu vor izbuti să abată judecățile care urmează să cadă în curând. La încheierea fiecărei adunări, ar trebui să se facă apel pentru luare de hotărâri. Ocupați-vă stăruitor de cei interesați, până ce aceștia sunt bine întăriți în credință.

Noi trebuie să fim mai categorici în râvna noastră. Trebuie să vorbim despre adevăr atât în particular, cât și în public, prezentând fiecare argument, stăruind asupra fiecărui motiv de o greutate infinită, pentru a-i atrage pe oameni la Mântuitorul cel înălțat pe crucea crudă. Dumnezeu dorește ca fiecare om să obțină viața veșnică. Vedeti cum prin tot Cuvântul lui Dumnezeu se manifestă spiritul urgenței, al implorării bărbaților și femeilor să vină la Hristos, să se lepede de poftele și patimile stricătioase, care corup sufletul. Noi trebuie să-i zorim cu toate puterile noastre, să vină la Isus și să primească viața Lui de tăgăduire de sine și sacrificiu. Trebuie să arătăm că îi așteptăm să facă bucurie inimii lui Hristos, folosind fiecare dar al Lui pentru cinstirea Numelui Său.

Mulți din cei care vin la adunare sunt oboșiți și împovărați de păcat. Ei nu se simt siguri în credința lor religioasă. Ar trebui să se ofere ocazia celor care sunt neliniștiți și care doresc odihnă în spirit să găsească ajutor. După o predică, cei ce doresc să-L urmeze pe Hristos ar trebui să fie invitați să facă cunoscută dorința lor. Invitați-i pe toți aceia care nu sunt mulțumiți de starea lor să se pregătească pentru venirea Domnului, și toți cei care se simt împovărați și apăsați să vină la o parte. Cei spirituali să stea de vorbă cu sufletele acestea. Rugați-vă cu ele și pentru ele. Să se folosească mult timp în rugăciune și în studierea amănunțită a Cuvântului lui Dumnezeu. Toți să primească realitățile credinței în sufletul lor, prin credința că Spiritul Sfânt le va fi dat, deoarece ei au o adevărată foame și sete după neprihănire. Învățați-i cum să se predea lui Dumnezeu, cum să creadă, cum să ceară împlinirea făgăduințelor. Iubirea profundă a lui Dumnezeu trebuie să fie exprimată în cuvinte de încurajare, în cuvinte de rugăciune și mijlocire.

Să se dea pe față mult mai multă luptă împreună cu Dumnezeu pentru salvarea sufletelor. Lucrați dezinteresat, dar în mod hotărât, cu gândul de a nu scăpa nimic. Determinați sufletele să vină la ospățul de nuntă al Mielului. Să fie mai multă rugăciune,

mai multă credință și primire și mai multă împreună lucrarea cu Dumnezeu.

Se dă pe față cea mai întristătoare nepăsare și neglijență în ceea ce privește marea mântuire. Cei nepăsători trebuie să fie treziți, altfel vor fi pierduți. Întrucât Dumnezeu a dat pe unicul Său Fiu pentru a mântui pe păcătosul vinovat, El intenționează ca prin uneltele Sale să strice lucrarea agenților omenești și satanici, care s-au unit pentru a distruge sufletul. Domnul a luat toate măsurile pentru ca Mântuitorul cel înălțat să fie făcut cunoscut păcătoșilor. Deși sunt morți în nelegiuire și păcate, atenția lor trebuie să fie trezită prin predicarea lui Hristos cel răstignit. Oamenii trebuie să fie convinși de răul care se află în păcat. Ochii vinovatului trebuie să fie luminați. Toți cei care au fost atrași la Hristos trebuie să povestească despre iubirea Lui. Oricine a simțit puterea aducătoare de pocăință a lui Hristos asupra propriului său suflet, să facă tot ce poate în Numele Domnului.

Valoarea infinită a jertfei cerute pentru răscumpărarea noastră dă pe față faptul că păcatul este un rău îngrozitor. Dumnezeu ar fi putut să șteargă această pată urâtă de pe creațiunea Lui, distrugând pe păcătos de pe fața pământului. Dar, „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) Pentru ce nu caută toți aceia care pretind că-L iubesc pe Dumnezeu să-i lumineze pe semenii și asociații lor, pentru ca ei să nu mai neglijeze această mare mântuire?

Hristos S-a dat pe Sine la o moarte rușinoasă și chinuitoare, care a arătat marele Său chin sufletesc pentru a mântui ceea ce era pierdut. Da, Hristos poate, Hristos vrea, Hristos dorește să mântuiască pe toți aceia care vin la El! Vorbiți sufletelor care sunt în primejdie și faceți-le să privească la Isus pe cruce, murind pentru a face cu putință pentru El să ierte. Din inima voastră prea plină de iubirea duioasă și îndurătoare a lui Hristos, vorbiți păcătosului. Dați pe față un zel profund; dar de la cel care se străduiește să câștige sufletele, pentru a privi și a trăi, să nu se audă nici o notă stridentă și aspră. Mai întâi căutați să aveți propriul vostru suflet consacrat lui Dumnezeu. Atunci când priviți la Mijlocitorul vostru în ceruri, inima voastră să fie zdrobită. Atunci, domoliți și supuși, puteți să vă adresați păcătoșilor care se pocăiesc, ca unii care vă dați seama de puterea iubirii răscumpărătoare. Rugați-vă împreună cu sufletele acestea, aducându-le prin credință la piciorul crucii, duceți gândul lor împreună cu gândul vostru și fixați-le ochiul credinței acolo unde priviți voi, la Isus, purtătorul de păcat. Faceți-le să-și îndepărteze privirea de la biata lor ființă păcătoasă și să se uite la Mântuitorul, și

biruința e câștigată. Ei privesc personal la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Ei văd Calea, Adevărul și Viața. Soarele neprihănirii își revarsă razele strălucitoare în inimă. Fluxul bogat al iubirii răscumpărătoare se va revărsa în sufletul ars și însetat, păcătosul fiind salvat pentru Isus Hristos.

Hristos, și El răstignit; vorbiți despre aceasta, puneți aceasta în rugăciunile voastre, cântați despre aceasta și veți zdrobi și câștiga inimi. Aceasta e puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru a aduna sufletele pentru Hristos. Frazele formale, alcătuite mai dinainte, prezentarea de subiecte simple, numai din dorința de controversă, produc puțin bine.... Iubirea înduioșătoare a lui Dumnezeu din inima lucrătorilor va fi recunoscută de către aceia pentru care ei lucrează. Sufletele însetează după apa vieții. Nu fiți cisterne crăpate. Dacă dați pe față iubirea lui Dumnezeu înaintea lor, atunci îi puteți conduce pe cei flămânzi și însetați la Isus, și El le va da pâinea vieții și apa mântuirii.

Lucrarea personală

Servii lui Dumnezeu trebuie nu numai să predice Cuvântul de la amvon, ci să vină în contact personal cu oamenii. Când se ține o predică se seamănă sămânță prețioasă. Dar, dacă nu se fac eforturi personale pentru a cultiva solul, sămânța nu prinde rădăcină. Dacă inima nu este înmuiată și supusă de către Duhul lui Dumnezeu, atunci mare parte din predică se pierde. Observați-i pe aceia din adunare, care par să fie interesați, și vorbiți-le după terminarea serviciului divin. Câteva cuvinte rostite în particular vor face adesea mai mult bine decât a făcut întreaga predică. Întrebați-i pe ascultători cum li se par subiectele prezentate, dacă problema este clară pentru mintea lor. Prin bunătate și prietenie, arătați că voi aveți un interes real pentru ei și o grijă pentru sufletele lor. Mulți au fost făcuți să creadă că noi, ca popor, nu credem în convertire. Atunci când facem apel la ei să vină la Hristos, inimi vor fi mișcate și prejudecata va fi înlăturată.

Lecturi Biblice

Ori de câte ori lucrul acesta este cu putință, fiecare predică mai importantă ar trebui să fie urmată de un studiu biblic. Aici se pot face aplicații cu privire la punctele care au fost prezentate, se pot pune întrebări și se pot fixa idei drepte. Mai mult timp ar trebui să fie consacrat educării cu răbdare a oamenilor, dându-le prilej să se exprime.

Oamenilor le trebuie învățătură, rând după rând și precept după precept.

De asemenea, ar trebui să se țină adunări speciale, pentru aceia care sunt interesați în adevărurile prezentate și care au nevoie să fie instruiți. La aceste adunări, oamenii ar trebui să fie invitați și toți, atât credincioși, cât și necredincioși, ar trebui să aibă ocazia să pună întrebări cu privire la punctele care nu au fost înțelese pe deplin. Dați-le tuturor ocazia de a vorbi despre lucrurile care-i neliniștesc, căci vor avea din acestea. În toate predicile și în toate studiile biblice, oamenii trebuie să vadă că, la fiecare punct, un lămurit „Așa zice Domnul” este dat pentru credința și doctrinele pe care noi le susținem.

Aceasta era metoda Domnului Hristos de a da învățătură. Când vorbea poporului, ei se întrebau ce anume vrea El să le spună. Celor care căutau cu umilință lumina, El era totdeauna gata să le explice cuvintele Sale. Dar Hristos nu încuraja critica și luarea în răs și nici noi nu ar trebui să le încurajăm. Când oamenii încearcă să provoace o discuție cu privire la punctele de credință controversate, spuneți-le că adunarea n-a fost rânduită pentru scopul acesta.

Când răspundeți la o întrebare, fiți siguri că ascultătorii văd și recunosc că s-a răspuns la ea. Nu lăsați ca o întrebare să fie trecută cu vederea, spunându-le să o mai pună cu o altă ocazie. Luați pulsul lucrării voastre pas cu pas și căutați să știți cât de mult ați câștigat.

În asemenea adunări, aceia care înțeleg solia pot pune întrebări care vor aduce lumină asupra punctelor adevărului. Dar unii poate că nu vor avea înțelepciunea să facă acest lucru. Când unii pun întrebări care servesc numai pentru a tulbura mintea și a semăna semințele îndoielii, ei ar trebui sfătuiți să se abțină de la asemenea întrebări. Noi trebuie să învățăm când să vorbim și când să tăcem, să învățăm să semănăm semințele credinței, să răspândim lumină, și nu întuneric.

Un cuvânt la timp

Aceia care se mențin într-o dispoziție continuă de rugăciune vor fi în stare să spună un cuvânt la timp celor care sunt aduși în cercul sferei lor de influență; căci Dumnezeu va da înțelepciunea pe temeiul căreia ei să poată servi Domnului Isus. „Căci înțelepciunea va veni în inima ta, și cunoștința va fi desfășurarea sufletului tău;

chibzuința va veghea asupra ta; priceperea te va păzi”. (Proverbe 2, 10-11.) Vei deschide gura cu înțelepciune și pe limba ta va fi legea bunătății.

Dacă aceia care pretind a fi creștini vor lua seama la Cuvântul lui Hristos, toți cei care vin în contact cu ei vor recunoaște că ei au fost cu Isus și au învățat de la El. Ei vor reprezenta pe Hristos și cele veșnice vor fi tema lor. Realitățile veșnice vor fi aduse aproape. Ei vor veghea asupra sufletelor ca unii care au să dea socoteală. Aceasta înseamnă mult mai mult decât par să gândească unii. Aceasta înseamnă a pleca și a căuta oaia pierdută.

Adunarea de fonduri

Nimeni nu trebuie să speculeze adunările în tabără atunci când poate fi atinsă cea mai mare audiență, pentru a prezenta anumite lucrări sau a strânge bani pentru diferite scopuri de binefacere, care devin din ce în ce mai numeroase. Obiectivele care ar trebui să fie prezentate poporului la adunările de tabără sunt: lucrarea lui Dumnezeu în slujirea Cuvântului, vestirea adevărului în ținuturile îndepărtate, marele interes pentru educație în câmpurile noi și înființarea de sanatorii, care să fie în legătură cu lucrarea de vestire a Evangheliei.

Rezultatele lucrării în tabără

O mare lucrare trebuie să fie adusă la îndeplinire la adunările noastre în tabără. Domnul a onorat în chip deosebit aceste adunări, pe care El le-a numit adunări sfinte. La adunările acestea vin mii de oameni, mulți numai din curiozitate, să vadă și să audă ceva nou. Dar atunci când aud solia adevărului și vin în contact cu aceia care-l cred, mulți sunt impresionați. Ei văd că poporul acesta nu este așa cum s-a spus despre el. Prejudecata, opoziția, și nepăsarea sunt înlăturate, și ei ascultă cu interes sincer la cuvântul rostit.

Domnul are reprezentanții Săi în toate bisericile. Acestor persoane nu li s-au prezentat adevărurile speciale de punere la probă pentru zilele de pe urmă, în împrejurări care să aducă convingerea inimii și a minții; de aceea, ei nu au tăiat, prin lepădarea luminii, legătura lor cu Dumnezeu. Sunt mulți aceia care au umblat credincioși în lumina care a strălucit pe cărarea lor. Ei doresc cu foame să cunoască mai mult cu privire la căile și faptele lui Dumnezeu. Pe întreaga față a pământului, bărbați și

femei privesc cu dor spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se înalță de la sufletele care tânjesc după lumină, după har, după Duhul Sfânt. Mulți sunt chiar la marginea împărăției, așteptând doar să fie chemați înăuntru.

Atunci când învățăturile lui Hristos, adevărurile Bibliei în simplitatea lor, sunt puse înaintea acestor suflete, ele recunosc lumina și se bucură în ea. Îngrijorările lor pier dinaintea luminii adevărului ca roua dinaintea soarelui de dimineață. Concepțiile lor cu privire la adevărul biblic se fac mai cuprinzătoare și descoperirea lui Dumnezeu în Hristos ajunge la ei, arătându-le adâncimea, lărgimea și înălțimea tainei divine, spirituale, pe care mai înainte nu o înțelegeau și care nu poate fi explicată, ci doar exemplificată într-un caracter asemenea lui Hristos.

Mulți din cei care n-au nici o legătură cu nici o biserică, și care par a nu ține seamă de cerințele lui Dumnezeu, nu sunt în inima lor chiar atât de nepăsători pe cum s-ar părea. Chiar și cei mai nereligioși au momentele lor de convingere, când le vine dorul după ceva ce ei nu au. În fiecare târg și oraș sunt mulți oameni care nu merg la nici o biserică. Mulți dintre aceștia sunt atrași de adunările în tabără. Vin mulți care sunt sclavi ai păcatului, victime neajutorate ale obiceiurilor rele. Mulți sunt convinși și convertiți. Atunci când prin credință primesc făgăduința lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor, robia obiceiurilor este înfrântă. Părăsindu-și plăcerile lor păcătoase, ei ajung liberi în Hristos Isus și se bucură de libertatea copiilor lui Dumnezeu. Aceasta e lucrarea ce trebuie făcută la adunările noastre în tabără. Prin aceste mijloace, mii de suflete vor fi câștigate la Hristos.

Capitolul 5

După adunarea în tabără

Prin adunările în tabără ținute în orașe, mii de oameni vor fi chemați să audă invitația la serbare: „Veniți, căci iată că toate sunt gata”. (Luca 14, 17.) După ce s-a trezit interesul poporului, noi nu trebuie să întrerupem brusc adunările, să strângem toate corturile, și să dăm impresia că adunarea s-a terminat. Exact atunci când sute de persoane au început să se intereseze, binele cel mai mare se poate realiza prin muncă credincioasă și sârguincioasă. De aceea adunările trebuie să fie în așa fel conduse, încât interesul public să fie menținut.

După una din adunările noastre în tabără, s-a pus problema continuării adunărilor în cort. Am povestit fraților un vis pe care-l avusesem. În visul meu, am văzut o clădire terminată numai în parte. Lucrătorii însă își adunau uneltele, pregătindu-se să plece și să o lase neterminată; dar eu am stăruit pe lângă ei să reconsidere situația. „Clădirea nu e terminată”, am spus eu, „veniți înapoi și continuați să lucrați până ce îi puneți acoperișul”. Atunci ei s-au întors și au continuat lucrarea. Așa că frații mei au ținut seama de sfatul meu de a rămâne și continua lucrul la adunarea în tabără. Ca rezultat, mai multe persoane au primit adevărul.

Nu e nevoie de atât de multe înfrângeri în eforturile costisitoare, făcute cu prilejul adunărilor în tabără sau al adunărilor în cort; nu e nevoie să fie atât de puțini snopi pentru a-i aduce la Domnul. În locurile unde stindardul adevărului prezent nu a fost niciodată înălțat, mai multe suflete ca oricând mai înainte vor fi acum convertite, ca rezultat al unei mari cantități de lucru. Pentru toți aceia ale căror mâini par să slăbească și să dea drumul, am un cuvânt: „Apucați steagul cu și mai multă tărie”. Credința zice: „Înaintați”. Voi nu trebuie să vă lăsați și nici să nu fiți descurajați. Nu există credință slabă, care înaintează în mod stăruitor.

Uneori, după o adunare în tabără, ar putea fi dificil să-i reții pe vorbitorii principali timp de mai multe săptămâni, pentru a spori interesul trezit. Poate va fi costisitor să păstrezi mai departe terenul și un număr îndestulător de corturi de familie în picioare pentru a menține aparența unei adunări în tabără. S-ar putea ca numai cu sacrificiu să rămână pe teren câteva familii pentru a ajuta pe predicatorii și lucrătorii

biblici să stea de vorbă și să țină lecturi biblice cu cei care vin la adunări, să-i viziteze pe oameni în căminurile lor și să le vorbească despre binecuvântările primite la adunări. Fără îndoială va fi greu să se asigure un număr îndestulător de lucrători pentru a face lucrarea cu succes. Dar rezultatele vor îndreptăți efortul. Numai prin astfel de eforturi sânguincioase și energice ca acestea au ajuns unele din adunările în tabără să fie instrumentul prin care s-au înființat comunități puternice și active. Și numai printr-o astfel de lucrare plină de zel solia îngerului al treilea trebuie să fie dusă oamenilor din orașele noastre.

Uneori, un mare număr de vorbitori participă la o adunare în tabără timp de câteva zile, și, exact atunci când interesul poporului este pe deplin trezit, aproape toți se găsesc să meargă la o altă adunare, lăsând în urmă doi sau trei vorbitori, pentru a lupta cu influența deprimantă a demontării și îndepărtării corturilor de familie. Ar fi cu mult mai bine dacă adunările ar continua un timp mai îndelungat, dacă ar veni persoane de la fiecare comunitate, pregătite pentru a rămâne o lună sau mai mult, ajutând la adunări și învățând cum să lucreze în mod acceptabil. Ei ar putea să ducă o experiență valoroasă în comunitățile lor, atunci când revin acasă. Va fi cu atât mai bine dacă unii dintre aceiași vorbitori, care au trezit interesul oamenilor în timpul celei mai masive participării la o adunare, ar rămâne pentru a continua lucrarea printr-un efort prelungit, perfect organizat. Pentru a conduce adunările în acest fel, s-ar cere să aibă loc mai multe adunări de felul acesta, neîngăduind ca numai câteva persoane să participe la toate adunările. Dar noi trebuie să ne aducem aminte că lucrarea trebuie să fie săvârșită, „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, -- zice Domnul oștirilor”. (Zaharia 4, 6.)

Lucrarea nu trebuie să înceteze atunci când adunările de pe terenurile taberei se sfârșesc. Doctrină noi și necunoscute au fost prezentate oamenilor. Cei care au fost convinși și care doresc să primească adevărul vor avea de dat piept cu opoziția cea mai subtilă și mai hotărâtă. Deservenți cultici, prieteni și cunoștințe vor face orice efort pentru a smulge semințele adevărului semănate în inimă. Noi nu trebuie să lăsăm ca sămânța să fie smulsă în felul acesta. Nu trebuie să îngăduim ca ea să se ofilească din lipsă de umezeală.

Schimbările tind să slăbească influența adunărilor. Continuați adunările pe terenul taberei ori de câte ori lucrul acesta este cu putință. Dar atunci când pare că e necesar să se facă mutarea, cortul cel mare să fie mutat într-un loc favorabil, iar serviciile să se continue acolo. Să se înființeze o misiune. Achiziționați un loc potrivit, și un număr de

lucrători să se unească pentru a forma o familie misionară. Aceasta să fie sub grija unui bărbat și a soției sale, care sunt persoane destoinice și consacrate și a căror influență va da tărie lucrării.

Urmărind interesul manifestat după o adunare în tabără, sunt necesare ajutoare în diferite ramuri de lucrare, și ocaziile acestea ar trebui să fie ca niște școli pentru formarea de lucrători. Tineri să lucreze împreună cu lucrători cu experiență, care se vor ruga cu ei și-i vor învăța cu răbdare. Femei consacrate ar trebui să se angajeze în lucrarea biblică din casă în casă. Unii dintre lucrători ar trebui să facă colportaj, vânzând literatură și dăruind cu chibzuință celor care nu pot să cumpere.

Unii dintre lucrători să participe la adunările religioase din alte comunități atunci când se prezintă ocazia să participe la ele. Isus, când era numai de doisprezece ani, S-a dus la școala preoților și rabinilor de la templu și le-a pus întrebări. În această școală de la templu, se țineau zilnic studii, cam în felul în care conducem noi studiile biblice. Isus punea întrebări ca unul care vrea să învețe, dar întrebările Lui furnizau material nou pentru preoții aceia învățați, ca ei să cugete asupra lor. Astăzi, s-ar putea face o lucrare asemănătoare. Tineri cu judecată ar trebui să fie încurajați să participe la adunările „Asociației Tinerilor Creștini”, nu cu scopul de a da naștere la dezbateri, ci pentru a cerceta Scripturile cu ei și a le sugera idei ajutătoare.

Dacă lucrarea s-ar fi făcut cu râvnă și vigoare în aceste feluri diferite și după toate adunările noastre în tabără, mult mai multe suflete s-ar fi adunat ca rod al seminței semănate la adunări.

Lucrătorii să facă cunoștință cu poporul și să le citească cuvintele prețioase ale lui Hristos. Înălțați în mijlocul lor pe Isus cel răstignit și în curând cei care au auzit avertizare din partea predicatorilor la cort, și au fost convinși, vor fi atrași pentru a pune în continuare întrebări. Acesta este timpul când să se prezinte motivele credinței noastre, și aceasta cu blândețe și cu teamă, nu o teamă de sclav, ci o teamă plină de grijă, ca nu cumva să vorbim neînțelepțește. Prezentați adevărul în toată frumusețea lui, în simplitate și sinceritate, dând hrana la timp și dând fiecăruia partea lui de hrană.

Lucrarea aceasta cere ca voi să vegheați asupra sufletelor, ca unii care aveți să dați seama. Duiosia lui Hristos trebuie să stăpânească inima lucrătorului. Dacă aveți iubire față de suflete, veți da pe față o grijă gingașă pentru ele. Veți înălța rugăciuni

smerite, zeloase, din inimă, pentru aceia pe care-i vizitați. Mireasma iubirii lui Hristos va fi descoperită în lucrarea voastră. Acela care și-a dat propria Sa viață pentru viața lumii va colabora cu lucrătorul neegoist pentru a face impresie asupra inimii omului.

Lucrarea unui evanghelist

Ținerea de lecturi biblice, rugăciunea în familie -- constituie lucrarea unui evanghelist și lucrarea aceasta trebuie să fie împletită cu aceea de predicare. Dacă lucrarea aceasta este omisă, predicarea, în cea mai mare măsură, va fi un eșec. Aproiați-vă de oameni prin lucrarea personală. Învățați-i că iubirea lui Dumnezeu trebuie să pătrundă în sanctuarul vieții de familie.

Nu vă asumați nici un fel de glorie. Nu lucrați cu sufletul împărțit, căutând în același timp să serviți și eului, și lui Dumnezeu. Eul să dispară. Cuvintele voastre să-i conducă pe cei oboseți și împovărați să-și aducă poverile la Isus. Lucrați ca unii care-L vedeți pe Acela care stă la dreapta voastră, gata să vă dea destoinicia și toată puterea Sa în orice primejdie. Domnul este Sfetnicul vostru, Călăuză voastră, Căpetenia mântuirii voastre. El merge înaintea voastră, biruitor și ca să biruiască.

La drumuri și la garduri

Porunca lui Hristos pentru poporul Său este: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să Mi se umple casa”. (Luca 14, 23.)

Chemarea la ospățul Evangheliei trebuie să fie dusă mai întâi la drumuri. Ea trebuie să fie prezentată acelor care pretind că se află pe drumurile vieții creștine: membrilor diferitelor biserici. „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul”. (Apocalipsa 2, 7.) În bisericile acestea sunt închinători adevărați și sunt închinători falși. Trebuie făcută o lucrare pentru aceia care au căzut de la iubirea lor dintâi, care și-au pierdut râvna și interesul pentru cele spirituale. Noi trebuie să-i avertizăm pe aceia care se dau drept creștini, dar care sunt călcători ai Legii lui Dumnezeu. Lor trebuie să li se dea solia.

Domnul zice: „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, ce e pe moarte, căci n-am

găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine”.»” (Apocalipsa 3, 1-3.)

Avertizarea pentru ultima biserică trebuie, de asemenea, să fie vestită la toți cei care pretind a fi creștini. Solia laodiceană, ca o spadă ascuțită, cu două tăișuri, trebuie să fie dusă tuturor bisericilor: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea! Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3, 15-19.) Lucrarea noastră este aceea de a vesti solia aceasta. Depunem noi toate eforturile pentru ca bisericile să fie avertizate?

Noi avem o lucrare de făcut pentru deservenții celorlalte biserici. Dumnezeu dorește ca ei să fie mântuiți. Și ei, ca și noi, pot avea nemuirea numai prin credință și ascultare. Noi trebuie să lucrăm pentru ei cu râvnă, pentru ca să o poată obține. Dumnezeu dorește ca ei să aibă o parte de îndeplinit în lucrarea Lui specială pentru acest timp. El dorește ca ei să fie printre aceia care dau casei Sale hrană la timp. Pentru ce nu s-ar angaja ei la această lucrare?

Predicatorii noștri ar trebui să caute să se apropie de deservenții celorlalte denominațiuni. Rugați-vă pentru și împreună cu oamenii aceștia, pentru care mijlocește Hristos. Ei au o răspundere solemnă. Ca soli ai lui Hristos, noi ar trebui să dăm pe față un interes profund și plin de zel pentru acești păstori ai turmei.

Invitația, care trebuie să fie adresată celor de la „drumuri”, să fie adresată tuturor acelora care au o parte activă în treburile lumii, învățătorilor și conducătorilor poporului. Acelora care poartă răspunderi grele în viața publică -- medici și învățători, juriști și judecători, funcționari publici și oameni de afaceri -- ar trebui să li se adreseze o solie clară și distinctă. „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36-37.)

Noi vorbim și scriem foarte mult despre săracii trecuți cu vederea; dar n-ar trebui

oare să se dea o oarecare atenție și bogaților trecuți cu vederea? Mulți privesc la clasa aceasta ca fiind fără nădejde și fac prea puțin pentru a le deschide ochii aceluia care, orbiți și zăpăciți de puterea lui Satana, au pierdut veșnicia din socotelile lor. Mii de oameni bogați au intrat în mormintele lor neavertizați, deoarece au fost judecați după aparențe și au fost trecuți cu vederea, ca fiind persoane pentru care nu mai e nici o nădejde. Dar oricât ar părea ei de nepăsători, mi s-a arătat că cea mai mare parte din grupa aceasta sunt cu sufletul împovărat. Sunt mii de oameni bogați care sunt pe moarte din lipsă de hrană spirituală. Multe dintre oficialități simt nevoia după ceea ce nu au. Puțini dintre ei merg la biserică, deoarece simt că nu au nici un folos din aceasta. Învățătura pe care o aud nu le mișcă sufletul. Să nu facem oare nici un efort personal în favoarea lor?

Unii vor întreba: Am putea ajunge la ei prin publicații? Sunt mulți la care nu se va ajunge în felul acesta. Ceea ce le trebuie este efortul personal. Trebuie să piară ei fără o avertizare specială? În vremurile trecute, n-a fost așa. Servii lui Dumnezeu au fost trimiși să spună celor din locurile înalte că ei pot afla odihnă și pace numai în Domnul Isus Hristos.

Maiestatea cerului a venit în lumea noastră pentru a mântui ce era pierdut, neamul omenesc căzut. Eforturile Lui cuprindeau nu numai pe cei lepădați, ci și pe cei din locurile de cinste. În chip iscusit, El a lucrat pentru a găsi acces la sufletele din clasele de sus, care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și nici nu țineau poruncile Lui.

Aceeași lucrare s-a continuat după înălțarea lui Hristos la cer. Inima îmi este înduioșată atunci când citesc despre interesul arătat de Domnul față de Corneliu. Corneliu era un om dintr-o poziție înaltă, un ofițer în armata romană, dar trăia într-o strictă armonie cu toată lumina pe care o primise. Domnul i-a trimis din cer o solie specială și, printr-o altă solie, l-a îndrumat pe Petru să-l viziteze și să-i aducă lumină. Ar fi o mare încurajare pentru noi, în lucrarea noastră, dacă ne-am gândi la mila și iubirea duioasă a lui Dumnezeu pentru aceia care caută lumină și se roagă pentru ea.

Sunt mulți care mi-au fost arătați ca fiind la fel ca și Corneliu, oameni pe care Dumnezeu dorește să-i pună în legătură cu biserica Sa. Simpatiile lor sunt cu poporul Domnului, păstrător al poruncilor. Dar firele care-i leagă cu lumea îi țin tare. Ei nu au curajul moral de a lua poziție alături de cei smeriți. Noi trebuie să facem eforturi speciale pentru aceste suflete, care au nevoie de o atenție specială datorită răspunderilor

și ispitelor lor.

Din lumina dată mie, știu că un lămurit „Așa zice Domnul” ar trebui să fie spus acum oamenilor care au influență și autoritate în lume. Ei sunt ispravnici cărora Dumnezeu le-a încredințat răspunderi importante. Dacă ar accepta chemarea Lui, Dumnezeu i-ar folosi în lucrarea Sa.

Sunt în lume oameni cărora Dumnezeu le-a dat putere de organizare, care este necesară pentru ducerea mai departe a lucrării pentru aceste zile de pe urmă. Sunt necesari oameni care pot prelua administrarea instituțiilor, oameni care pot să lucreze ca educatori și conducători în conferințele noastre. Dumnezeu invită oameni care pot să privească înainte și să-și dea seama de lucrarea care urmează să fie făcută, care pot să lucreze ca financiari credincioși, bărbați care vor sta tari ca stânca la principii, în orice primejdie și criză s-ar ivi.

Lucrarea are nevoie acum, așa cum a avut nevoie și în anii trecuți, de talentele care erau în planul lui Dumnezeu să le aibă. Dar atât de mult egoism a fost întreținut în instituțiile noastre, încât Domnul nu a intervenit să-i aducă în lucrarea Sa pe aceia care ar fi trebuit să fie legați de ea. El a văzut că ei nu ar fi fost recunoscuți și apreciați după cum se cuvenea.

Dumnezeu caută lucrători zeloși și smeriți, care vor duce adevărul la clasele cele mai înalte. Nu prin contacte întâmplătoare, accidentale, pot fi atrași la Hristos cei bogați, cei iubitori de lume și cei care se închină lumii. Un efort personal, hotărât, trebuie să fie făcut de către bărbați și femei, plini de duh misionar, persoane care nu se vor lăsa și nu vor fi descurajate.

Noi ar trebui să ținem adunări de rugăciune, cerând ca Domnul să deschidă calea, pentru ca adevărul să pătrundă în cetățile în care Satana și-a așezat tronul și să împrăștie umbra pe care el a aruncat-o de-a curmezișul cărării celor pe care el caută să-i înșele și să-i distrugă. Noi avem asigurarea: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. (Iacov 5, 16.)

Solicitați rugăciuni pentru sufletele pentru care lucrați; prezentați-le înaintea bisericii ca subiecte pentru rugăciunile ei. Va fi exact ceea ce au nevoie membrii bisericii -- ca mintea lor să fie abătută de la micile lor necazuri, să simtă o mare povară,

un interes personal, pentru un suflet care e gata să piară. Alegeți un alt suflet și încă unul, căutând zilnic călăuzire de la Dumnezeu, așezând totul înaintea Lui în rugăciune călduroasă, și lucrând cu înțelepciune dumnezeiască. Când faceți lucrul acesta, Dumnezeu vă va da Duhul Sfânt pentru a convinge și converti sufletul.

Sunt unii care sunt pregătiți în mod deosebit pentru a lucra pentru clasele de sus. Aceștia ar trebui să-L caute zilnic pe Dumnezeu, făcând un studiu din modul în care trebuie să se apropie de aceste persoane, nu numai să facă o cunoștință întâmplătoare cu ele, ci să se prindă bine de ele prin efort personal și prin credință vie, manifestând o adâncă iubire pentru suflete, o adevărată preocupare și grijă, ca acestea să aibă o cunoaștere a adevărului, așa cum este în Dumnezeu.

Pentru ca să ajungă la clasele acestea, credincioșii înșiși ar trebui să fie epistole vii, „cunoscute și citite de toți oamenii”. (2 Corinteni 3, 2.) Noi nu reprezentăm atât de deplin, cum am putea, caracterul înnobilitor al adevărului. Noi suntem în primejdia de a deveni mărginiți și egoiști. Cu frică și cutremur de a nu greși, ar trebui să ne aducem zilnic aminte de lucrul acesta.

Aceia care lucrează pentru clasele mai de sus trebuie să se poarte ei înșiși cu adevărată demnitate, amintindu-și că îngerii sunt însoțitorii lor. Ei trebuie să păstreze comoara minții și a inimii bine umplute cu: „Stă scris”. Agățați în sălile memoriei cuvintele scumpe ale lui Hristos. Ele trebuie să fie prețuite cu mult mai mult decât aurul și argintul.

Noi nu trebuie să ascundem faptul că suntem adventiști de ziua a șaptea. Adevărul poate să se rușineze de noi, datorită faptului că felul nostru de purtare nu este în armonie cu principiile lui curate; dar niciodată noi nu trebuie să ne rușinăm de adevăr. Când aveți prilejul, mărturisiți credința voastră. Când cineva vă întreabă, arătați motivele nădejzii care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă.

Ceea ce ne face în stare să atragem atenția altora la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii este faptul de a ne da totdeauna seama de valoarea deosebită a jertfei ispășitoare a Domnului Hristos. Noi trebuie să devenim exponenți ai eficacității sângelui lui Hristos, prin care păcatele noastre au fost iertate. Numai în felul acesta putem ajunge la clasele mai înalte.

În lucrarea aceasta se vor ivi multe descurajări, se vor face multe descoperiri sfâșietoare de inimă. Hristos a spus că este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechile acului decât pentru un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Dar la Dumnezeu totul este cu putință. El poate lucra și va lucra prin instrumente omenești asupra minții celor bogați a căror viață a fost devotată câștigului de bani.

Universul ceresc a așteptat multă vreme să conlucreze cu instrumentele omenești în lucrarea aceasta, pe care ei au evitat-o și au neglijat-o. Mulți care au încercat să facă lucrarea aceasta s-au lăsat de ea plini de descurajare, când, dacă ar fi stăruit, ar fi avut cel mai mare succes. Aceia care fac cu credincioșie lucrarea aceasta vor fi binecuvântați de Dumnezeu, neprihănirea Domnului Hristos va merge înaintea lor și slava Domnului va fi ariergarda lor.

Urmează să se săvârșească minuni de adevărată convertire, minuni care acum nu sunt observate. Cei mai mari bărbați ai omenirii nu sunt dincolo de puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu. Dacă aceia care sunt împreună lucrători cu El vor fi oameni care știu să folosească ocaziile, făcându-și datoria cu curaj și credincioșie, Dumnezeu va converti oameni care ocupă locuri de răspundere, oameni inteligenți și cu influență. Prin puterea Duhului Sfânt, mulți vor accepta principiile divine. Privindu-L pe Isus în frumusețea Lui, în lepădarea și sacrificiul de Sine, bogatul plin de sine se va vedea, prin contrast, că este nenorocit, sărac, orb și gol și va ajunge atât de mic în ochii săi, încât Îl va prefera pe Hristos propriei sale persoane și va apuca viața veșnică.

Convertit la adevăr, el va deveni un instrument în mâna lui Dumnezeu, pentru a duce lumina mai departe. El va avea o povară specială pentru alte suflete din clasa aceasta neglijată. El va simți că i s-a încredințat o dispensațiune a Evangheliei pentru aceia care au făcut din lumea aceasta totul pentru ei. Timp și bani vor fi consacrați lui Dumnezeu, mijloace vor fi aduse în tezaur, talente și influențe vor fi convertite la adevăr și o nouă eficiență și putere se vor adăuga bisericii.

Hristos spune solilor Săi să meargă, de asemenea, și la cei de la drumuri și garduri, la cei săraci și smeriți de pe pământ. Mulți dintre aceștia nu înțeleg ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Mulți sunt afundați în păcat. Mulți sunt în mizerie. Tot felul de boli îi fac să sufere, atât trupește, cât și sufletește. Ei doresc să afle o alinare pentru necazurile lor, și Satana îi ispitește să o caute în plăceri și poftă care-i duc la ruină și moarte. Ei își cheltuiesc banii pentru ceea ce nu e pâine, și munca lor pentru ce nu

satură. Sufletele acestea nu trebuie trecute cu vederea.

Cu lucrarea de apărare a poruncilor lui Dumnezeu și de dregere a spărturii care a fost făcută în Legea Sa, noi trebuie să împletim mila pentru omenirea suferindă. Trebuie să dăm pe față cea mai mare iubire pentru Dumnezeu; trebuie să înălțăm monumentul Lui de aducere aminte, care a fost călcat în picioare de ... picioare nesfinte; și împreună cu lucrarea aceasta trebuie să dăm pe față îndurare, bunătate și cea mai duioasă milă pentru cei suferinzi și păcătoși.

În orice loc unde este prezentat adevărul, trebuie să se facă de la început eforturi pentru a predica Evanghelia celor săraci și a-i vindeca pe cei bolnavi. Lucrarea aceasta, făcută cu credincioșie, va adăuga la biserică multe suflete ale celor ce urmează să fie mântuiți.

Cei care se angajează în lucrarea din casă în casă vor găsi prilej de a servi în multe feluri. Ei urmează să se roage pentru bolnavi și să facă tot ce pot pentru a-i scăpa de suferințele lor. Ei ar trebui să lucreze printre cei umili, săraci și apăsăți. Noi ar trebui să ne rugăm cu cei și pentru cei neajutorați, care n-au tăria și voința de a-și stăpâni poftelile pe care patima le-a degradat. Trebuie să se facă eforturi serioase, stăruitoare, pentru mântuirea celor în a căror inimă s-a trezit un interes. La mulți se poate ajunge numai prin fapte de bunătate dezinteresată. Mai întâi, trebuie să li se dea un ajutor în nevoile lor trupești. Atunci când au dovezi ale unei iubiri neegoiste din partea noastră, va fi mai ușor pentru ei să creadă în iubirea lui Hristos.

Asistenții medicali sunt cel mai bine calificați pentru lucrarea aceasta; dar ar trebui ca și alții să fie uniți cu ei. Aceștia, deși nu sunt special învățați și formați pentru îngrijirea bolnavilor, pot învăța de la conlucrătorii lor modul cel mai bun de a lucra.

Vorbăria, fariseismul și lauda de sine abundă; dar acestea în nici un caz nu vor câștiga sufletele la Hristos. Iubirea curată și sfințită, o iubire de felul celei manifestate în activitatea lui Hristos este un parfum sacru. Ca și vasul de parfum pe care Maria l-a spart, iubirea va umple întreaga casă cu mireasma ei. Elocvența, cunoașterea adevărului, talente rare, amestecate cu iubire, sunt toate înzestrări prețioase. Dar numai îndemânarea, numai cele mai alese talente, ele singure nu pot lua locul iubirii.

Iubirea aceasta trebuie să fie manifestată de lucrătorii lui Dumnezeu. Iubirea

pentru Dumnezeu și pentru aceia pentru care a murit Hristos va săvârși o lucrare pe care greu o putem pricepe. Aceia care nutresc și cultivă iubirea aceasta pot fi misionari cu succes.

Toți cei care se hotărăsc de partea lui Hristos trebuie să fie puși la lucru pentru alții, care sunt morți în abaterile și păcatele lor. Ori de câte ori s-a proclamat adevărul și oamenii au fost treziți și convertiți, credincioșii a trebuit să se unească îndată în facerea de bine, în manifestarea iubirii. Ori de câte ori a fost prezentat adevărul biblic, a trebuit să înceapă o lucrare a evlaviei practice. Ori de câte ori se înființează o comunitate, trebuie să se facă o lucrare misionară pentru cei neajutorați și suferinzi.

Îngrijirea de proprii noștri săraci

Ni se poruncește ca, atâta vreme „cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință”. (Galateni 6, 10.) În lucrarea noastră de binefacere, ar trebui să se dea ajutor deosebit acelor care, prin prezentarea adevărului, sunt convinși și convertiți. Noi trebuie să avem grijă de aceia care au curajul moral de a accepta adevărul și care, ca o consecință, își pierd poziția lor socială și nu li se mai dă de lucru pentru a-și putea întreține familiile. Ar trebui să se ia măsuri pentru a-i ajuta pe săracii meritoși și a procura de lucru acelor care-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. Ei nu trebuie lăsați fără ajutor spre a avea impresia că sunt forțați să lucreze în Sabat sau să moară de foame. Aceia care iau poziție de partea Domnului trebuie să vadă în adventiștii de ziua a șaptea un popor cu inima caldă, cu lepădare de sine și jertfire de sine, care, cu bucurie și voie bună, îi ajută pe frații lor în nevoie. Despre clasa aceasta vorbește îndeosebi Domnul atunci când spune: „Adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”. (Isaia 58, 7.)

Slujbași și lucrători ai comunităților

Trebuie să se exercite multă grijă în alegerea slujbașilor pentru comunitățile noi. Aceștia să fie bărbați și femei temeinic convertiți. Să fie aleși aceia care sunt cel mai bine calificați pentru a da învățătură, care pot servi atât în cuvânt, cât și în faptă. E o profundă nevoie de a se lucra în toate ramurile.

Nu lăsați ca interesul să vă moleșească. Găsiți metode care vor aduce un adânc și viu interes în comunitățile noi. Toți cei care sunt legați de biserică ar trebui să lucreze

cu toată capacitatea lor pentru a întări biserica și a face adunările atât de pline de viață, încât cei din afară să fie atrași și interesați. Toți ar trebui să considere drept un păcat faptul de a lăsa ca interesul să scadă când avem adevărurile atât de sfinte și solemne din Scripturile Sfinte pe care să le repetăm iar și iar. Imprimați în inima tuturor nevoia botezului cu Duhul Sfânt, a sfințirii membrilor bisericii, așa încât ei să fie vii, să crească și să aducă rod, fiind plantați de Dumnezeu.

Dumnezeu caută lucrători plini de lepădare de sine, plini de jertfire de sine. Aceia care își consacră timpul dat lor de Dumnezeu în căutarea de suflete, în lucrarea chinuitoare pentru suflete, în a veghea pentru suflete, ca unii care trebuie să dea socoteală, vor obține o experiență bogată. Atunci când comunică altora adevărurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu, propria lor inimă se va deschide pentru pătrunderea Cuvântului. Ei vor fi învățați de Marele Învățător.

Hristos a deschis un izvor pentru lumea păcătoasă, suferindă, și glasul îndurării dumnezeiești se aude spunând: „Veniți suflete însetate, veniți și beți”. Puteți bea din apa vieții, fără plată. Cine aude să zică: „Vino; și cine vrea, să vină”. Fiecare suflet, femei și bărbați, să facă să rămână solia lor. Atunci lucrarea va fi dusă în locurile pustii ale pământului. Se va împlini cuvântul Scripturii: „În ziua aceea Domnul va face să se arate izvoare prin văi și râuri prin pustie”, și „veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii”. (Isaia 41, 18; 43, 19-20; 12, 3.)

Capitolul 6

Mai puțină predicare, mai multă învățare

La adunările noastre în tabără, nu ar trebui să fie solicitați ca numai unul sau doi lucrători să facă toată lucrarea de predicare și învățare a adevărului biblic. Uneori, se poate face mai mult bine prin împărțirea participanților în mai multe secțiuni. În felul acesta, învățătorul adevărilor biblice poate veni mai aproape de oameni decât în marile întâlniri.

La adunările noastre în tabără este mult mai multă predicare decât ar trebui să fie. Lucrul acesta aduce o povară grea asupra predicatorilor și, drept urmare, se neglijează multe lucruri care au nevoie de o atenție deosebită. Multe lucruri mărunte, care deschid însă ușa pentru cele serioase, sunt trecute cu vederea. Predicatorul este jefuit de puterea fizică și e lipsit de timpul care-i trebuie pentru meditație și rugăciune, pentru a-și păstra propriul său suflet în iubire față de Dumnezeu. Și atunci când se grămădesc atât de multe piedici, unele după altele, oamenii nu au timpul necesar să-și însușească ceea ce aud. Minte le devine confuză și serviciile divine li se par plicticoase și obositoare.

Ar trebui să fie mai puțină predicare și mai multă învățare. Sunt persoane care au nevoie de mai multă și de o mai clară lumină decât primesc prin auzirea de predici. Pentru a înțelege cele prezentate, unii au nevoie de mai mult timp decât alții. Dacă adevărul prezentat ar putea fi făcut puțin mai lămurit, atunci ei l-ar vedea, și l-ar însuși, și ar fi ca un cui bătut într-un loc sigur.

Mi-a fost arătat că adunările noastre în tabără trebuie să sporească în interes și succes. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, am văzut că în adunările acestea va fi mai puțină predicare și mai multă studiere a Bibliei. Vor fi grupe mici pretutindeni pe teren, cu Biblia în mână, și diferite persoane îi vor conduce la o studiere deschisă, și sub formă de conversație, a Scripturilor.

Aceasta a fost metoda pe care Domnul Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi să o folosească. Când mulțimile se adunau în jurul Mântuitorului, El dădea învățături atât ucenicilor, cât și mulțimii. Apoi, după cuvântare, ucenicii se amestecau printre oameni și le repetau ceea ce spusese Hristos. Adesea, cei care auzeau aplicau greșit cuvintele lui

Hristos, și ucenicii le spuneau atunci ce spuneau Scripturile și ce-i învățase Hristos despre ele.

Dacă omul care consideră că este chemat de Dumnezeu spre a fi un predicator se va smeri și va învăța de la Hristos, el va deveni un adevărat învățător. Ceea ce ne trebuie nouă, la adunările noastre în tabără, este o grupă de predicatori făcuți vii prin Duhul Sfânt. Trebuie să fie mai puțină predicare și mai mult tact pentru a-i învăța pe oameni cu privire la religia practică. Trebuie să li se imprime în suflet faptul că Hristos este mântuirea tuturor celor care cred. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) Sunt subiecte de o mare importanță de care trebuie să se ocupe predicatorul Evangheliei. Hristos a spus: „Cine crede în Mine are viața veșnică”. (Ioan 6, 47.)

Dacă buzele predicatorului sunt atinse cu cărbune de pe altar, El va înălța pe Isus ca unica speranță a păcătosului. Când inima vorbitorului este sfințită prin adevăr, atunci cuvintele lui vor fi realități vii pentru sine și pentru alții. Aceia care-l aud vor cunoaște că el a fost cu Dumnezeu și că s-a apropiat de El prin rugăciune arzătoare și lucrătoare. Duhul Sfânt a căzut asupra lui, sufletul lui a simțit focul ceresc, o necesitate vitală, și el va fi în stare să compare cele spirituale între ele. Predicatorului i se va da putere pentru a dărâma cetățuile lui Satana. Inimi vor fi zdrobite prin prezentarea din partea lui a iubirii lui Dumnezeu și mulți vor întreba: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

Capitolul 7

Institute pentru predicatori

Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura, este porunca Mântuitorului față de lucrătorii Săi. Dar această lămurită îndrumare a fost nesocotită. Deși s-a dat de repetate ori lumină, oamenii au fost chemați din câmpurile lor de lucru spre a petrece săptămâni întregi, participând la un institut pentru predicatori. A fost un timp când lucrul acesta a fost necesar, deoarece propriul nostru popor s-a opus lucrării lui Dumnezeu, refuzând lumina cu privire la neprihănirea prin credință a lui Hristos. Ei ar fi trebuit să o primească, și să o dea mai departe cu inima, vocea și scrisul, deoarece este unica lor eficiență. Ar fi trebuit să lucreze sub călăuzirea Duhului Sfânt pentru a da și altora lumină.

Ținerea unor atât de multe institute biblice în mijlocul propriului nostru popor nu este un lucru înțelept. Scopul e bun, dar există o lucrare mai urgentă de făcut pentru a duce lumina adevărului în locuri unde aceasta nu a pătruns. Lucrătorii ținuți să lucreze pentru cei care au deja cunoașterea adevărului sunt ținuți departe de aceia care nu-l cunosc. Consacrând, an după an, mult timp institutelor pentru predicatori, frații noștri au neglijat câmpuri care sunt albe, gata pentru seceriș. Sufletele orbite din punct de vedere spiritual, umplute cu prejudecăți de către aceia care prezintă greșit adevărul, au fost lăsate neavertizate. Această neglijență va fi pusă în seama persoanelor, organizațiilor și bisericilor, în acea zi când fiecare om va fi judecat după faptele făcute în trup. Atunci se va vedea cât de mare a fost măsura răspunderii pentru faptul că s-a neglijat extinderea lucrării în locurile îndepărtate.

Participarea la atât de multe institute n-a adus cel mai mare folos lucrătorilor. Talentul se dezvoltă cel mai bine acolo unde este mai necesar. Predicatorii chemați din câmpurile lor pentru a participa la institutele pentru predicatori nu sunt atât de bine pregătiți pentru lucrare, ca atunci când se dedică unei munci consacrate în câmpurile lipsite și unde trebuie să fie înălțat stindardul adevărului. Dacă ei ar studia Cuvântul lui Dumnezeu cu un duh dispus de a învăța, rugându-se și veghind, și dacă ar lucra la fel de bine cum se roagă, îngerii ai lui Dumnezeu le-ar deschide mintea ca să înțeleagă adevărul în toată frumusețea lui.

Atunci când se primește cunoașterea adevărului, ea trebuie să fie transmisă și celor care sunt în întuneric, fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Într-o lucrare de felul acesta, este necesar a lucra cu minți felurite și Dumnezeu îi va binecuvânta foarte mult pe slujitorii Săi, atunci când ei privesc la El pentru înțelepciune. Duhul Sfânt va veni la toți aceia care cer cu rugămintă pâinea vieții pentru a o da și semenilor lor.

În loc de a ține institute în vederea pregătirii predicatorilor pentru lucrarea lor, acestor predicatori să li se dea să lucreze în locurile unde s-au ținut adunări în tabără. După ce au fost hrăniți cu pâinea vieții, printr-un miracol al harului lui Dumnezeu, ei să lucreze la hrănirea altora.

Suma mare de mijloace financiare, cheltuită cu institutele pentru predicatori, ar fi adus rezultate mai bogate, dacă s-ar fi cheltuit pentru menținerea predicatorilor într-o activitate efectivă în câmpurile misionare.

Între predicatori, sunt bărbați și femei ai credinței și ai rugăciunii, bărbați care pot să spună: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții ... ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă”. (1 Ioan 1, 1-3.) Bărbații aceștia trebuie să-i învețe pe alții. Lucrătorii să fie formați prin muncă efectivă, în legătură cu bărbați cu experiență.

Capitolul 8

Botezul

Însemnătatea actului

Orânduirile botezului și ale Cinei Domnului constituie doi stâlpi monumentali, unul în afara și altul înăuntrul bisericii. Asupra acestor orânduirii, Hristos a înscris Numele adevăratului Dumnezeu.

Hristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Lui spirituală. El a făcut din aceasta o condiție hotărâtă, pe care trebuie să o împlinească toți aceia care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Mai înainte ca cineva să-și găsească un cămin în biserică, mai înainte de a trece pragul Împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească întipărirea Numelui divin: „Domnul neprihănirea noastră”. (Ieremia 23, 6.)

Botezul este o foarte solemnă renunțare la lume. Aceia care sunt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, declară public, chiar de la intrarea lor în viața de creștin, că au părăsit serviciul lui Satana și au devenit membri ai familiei împărătești, copiii ai Împăratului ceresc. Ei au ascultat de porunca: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... nu vă atingeți de ce este necurat”. Și față de ei este împlinită profeția: „Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. (2 Corinteni 6, 17-18.)

Pregătirea pentru botez

E nevoie de o deplină pregătire din partea candidaților la botez. Ei au nevoie de mai multă instruire credincioasă decât li s-a dat de obicei. Principiile vieții creștine ar trebui să fie clar arătate acelor care au venit de curând la adevăr. Nimeni nu trebuie să se sprijine pe mărturisirea lor de credință, ca fiind o dovadă că ei au o legătură mântuitoare cu Hristos. Noi nu trebuie doar să zicem: „Cred”, ci să practicăm adevărul. Prin conformarea față de voia lui Dumnezeu, noi dovedim, prin cuvintele noastre, prin purtarea noastră și prin caracterul nostru, legătura noastră cu El. Ori de câte ori cineva renunță la păcat, care este călcarea Legii, viața lui va fi adusă în ascultare de Lege, la o

deplină ascultare. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Lumina Cuvântului studiată cu băgare de seamă, glasul conștiinței, ostenele Spiritului produc în inimă adevărata iubire față de Hristos, care S-a dat ca preț de răscumpărare a ființei în ascultare. Linia de demarcație va fi clară și distinctă între aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale și aceia care nu-L iubesc și disprețuiesc preceptele Sale.

Creștinii credincioși, bărbați și femei, ar trebui să aibă un profund interes în a aduce sufletul convins de păcat la o corectă cunoaștere a neprihănirii lui Hristos Isus. Dacă unii dintre noi au îngăduit ca dorința după satisfacerea egoistă a poftelor să dețină locul suprem în viața lor, credincioșii sinceri ar trebui să vegheze asupra acestor suflete ca unii care trebuie să dea socoteală. Ei nu trebuie să neglijeze învățarea credincioasă, duioasă și iubitoare, atât de esențială pentru tinerii convertiți, pentru ca să nu fie o lucrare făcută cu jumătate de inimă. Chiar cei dintâi pași ar trebui să fie bine făcuți.

Satana nu dorește ca cineva să-și dea seama de necesitatea unei totale predări față de Dumnezeu. Atunci când sufletul neglijează să facă această predare, păcatul nu e părăsit; poftă și pasiuni se luptă să devină stăpâne; ispita întunecă conștiința, așa încât adevărata consacrare nu are loc. Dacă toți și-ar da seama de lupta pe care fiecare suflet trebuie să o ducă cu agenții satanici care caută să prindă în cursă, să momescă, să înșele, ar fi dată pe față o lucrare mult mai plină de sânguință pentru cei care sunt tineri în credință.

Sufletele acestea, lăsate singure, sunt adesea ispitite și ele nu-și dau seama de răul ascuns în ispite. Trebuie să considere că e privilegiul lor de a cere sfat. Trebuie să caute societatea acelor care pot să le ajute. Prin legătura cu aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, ele vor primi putere.

Conversația noastră cu sufletele acestea trebuie să aibă un caracter spiritual și încurajator. Domnul notează luptele fiecărui suflet slab, cuprins de îndoieli, care se luptă, și El îi va ajuta pe toți aceia care apelează la El. Ei vor vedea cerul deschis înaintea lor și îngerii lui Dumnezeu coborând și urcând scara strălucitoare de lumină pe care ei se străduiesc să urce.

Lucrarea părinților. Părinții ai căror copii doresc să fie botezați au o lucrare de făcut, atât în ceea ce privește cercetarea de sine, cât și în instruirea în mod credincios a copiilor lor. Botezul este rânduiala cea mai sfântă și mai însemnată și trebuie să fie o

deplină înțelegere a importanței ei. Ea înseamnă pocăință în ce privește păcatul și intrarea într-o viață nouă în Isus Hristos. Nu trebuie să se dea pe față o grabă necuvenită pentru a primi botezul. Atât părinții, cât și copiii trebuie să-și facă bine socotelile. Consimțind la botezarea copiilor lor, părinții își iau obligația solemnă de a fi administratori credincioși pentru acești copii, pentru a-i călăuzi la formarea caracterului lor. Ei își iau angajamentul să-i apere cu un interes deosebit pe acești miei ai turmei, pentru ca ei să nu dezonoreze credința pe care o au.

Copiilor trebuie să li se facă o instruire religioasă din anii cei mai fragezi ai lor. Aceasta ar trebui să fie dată nu într-un spirit osânditor, ci într-un spirit de voie bună și fericire. Mamele trebuie să fie mereu de veghe, ca nu cumva asupra copiilor lor să vină ispita în așa fel, încât să nu fie recunoscută de ei. Părinții ar trebui să-i apere pe copiii lor prin învățături plăcute și înțelepte. În calitate de prietenii cei mai buni ai acestor copii lipsiți de experiență, ei ar trebui să-i ajute în lucrarea câștigării biruinței, pentru că a fi biruitori pentru ei înseamnă totul. Ei ar trebui să considere că scumpii lor copilași, care caută să facă ceea ce este drept, sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului și ar trebui să aibă un viu interes în a-i ajuta pe aceștia să meargă pe calea ascultării de Dumnezeu. Cu un interes plin de iubire, părinții ar trebui să-i învețe, zi după zi, ce înseamnă a fi copii ai lui Dumnezeu și a supune voința în ascultare de El. Învățați-i că ascultarea de Dumnezeu cuprinde în sine ascultarea de părinți. Aceasta trebuie să fie o lucrare zilnică și de fiecare oră. Părinților, vegheați și vă rugați, faceți din copii prietenii voștri.

Când vremea cea mai fericită din viața lor a sosit, și în inima lor ei Îl iubesc pe Dumnezeu și doresc să fie botezați, atunci procedați cu ei cu credincioșie. Înainte de a primi botezul, întrebați-i dacă pentru ei principalul lor scop în viață este de a lucra pentru Dumnezeu. Apoi, spuneți-le cum să înceapă. Primele lecții sunt de cea mai mare însemnătate. În simplitate, învățați-i cum să facă cel dintâi serviciu pentru Dumnezeu. Faceți ca lucrul să fie cât mai ușor de înțeles cu putință. Explicați ce înseamnă a-I preda Domnului eul, a face exact așa cum ne îndrumă Cuvântul Său, sub călăuzirea părinților creștini.

După o instruire credincioasă, dacă sunteți mulțumiți că fiii voștri înțeleg însemnătatea convertirii și a botezului și s-au pocăit cu adevărat, lăsați ca ei să fie botezați. Dar, repet, mai întâi pregătiți-vă pentru a acționa ca păstori credincioși în călăuzirea picioarelor neexperimentate pe cărarea îngustă a ascultării. Dumnezeu trebuie

să lucreze în părinți, pentru ca ei să poată da copiilor lor o pildă bună în ceea ce privește iubirea, curtoazia și smerenia creștină, cum și în ceea ce privește predarea completă a eului, lui Hristos. Dacă consimțiți ca fiii și fiicele voastre să se boteze și apoi îi lăsați să facă ceea ce vor ei, socotind că n-aveți nici o datorie anume de a le menține picioarele pe cărarea cea dreaptă, voi înșivă sunteți atunci răspunzători, dacă ei își pierd credința, curajul și interesul față de adevăr.

Lucrarea pastorului. Candidații ajunși la maturitate ar trebui să înțeleagă mai bine decât cei mai tineri care este datoria lor; pastorul bisericii are și el o datorie de împlinit față de aceste suflete, aceea de a ști dacă ei au sau nu obiceiuri și deprinderi rele. E de datoria pastorului să aibă adunări speciale cu ei. Țineți-le lecturi biblice, vorbiți-le și rugați-vă cu ei și arătați-le lămurit ce anume cere Domnul de la ei. Citiți-le învățătura Bibliei cu privire la convertire. Arătați-le care sunt roadele convertirii, dovada că ei Îl iubesc pe Dumnezeu. Arătați-le că adevărata convertire este o schimbare a inimii, a gândurilor și a obiceiurilor. Obiceiurile rele trebuie să fie părăsite. Păcatele vorbirii de rău, geloziei, neascultării trebuie să fie îndepărtate. O luptă trebuie să se dea împotriva oricărei trăsături rele de caracter. Atunci păcătosul poate să-și însușească în chip înțelegător făgăduința: „Cereți și vi se va da”. (Matei 7, 7.)

Examinarea candidaților

Cercetarea calităților de ucenic a acelor care se prezintă la botez nu se face atât de strict cum ar trebui. Trebuie să se știe dacă ei iau numai numele de adventist de ziua a șaptea sau dacă iau poziție de partea Domnului pentru a ieși din lume și a fi deosebiți și a nu se atinge de ce este necurat. Înainte de botez, ar trebui să aibă loc o deplină cercetare cu privire la experiența candidaților. Cercetarea aceasta să nu se facă într-un mod rece și distant, ci amabil, duios, îndreptând atenția noilor convertiți spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Aplicați la candidații pentru botez cuvintele Evangheliei.

Unul dintre punctele asupra cărora noii veniți la credință vor avea nevoie de instruire este subiectul îmbrăcăminte. Să se procedeze în mod credincios cu noii convertiți. Sunt ei ușuratici în ceea ce privește îmbrăcăminte? Cultivă ei mândria inimii? Idolatria îmbrăcăminte este o boală morală. Ea nu trebuie să fie adusă în viața cea nouă. În cele mai multe cazuri, supunerea față de cerințele Evangheliei va cere o hotărâtă schimbare în îmbrăcăminte.

Nu trebuie să existe nepăsare în îmbrăcăminte. Pentru Numele lui Hristos, ai cărui martori suntem, ar trebui să facem tot ce se poate mai bine pentru înfățișarea noastră. La serviciul de la tabernacol, Dumnezeu a arătat fiecare amănunt al veșmintelor acelor care slujeau înaintea Lui. În felul acesta, suntem învățați că El are o preferință cu privire la îmbrăcăminte celor care-L servesc. Îndrumările date cu privire la veșmintele lui Aaron erau foarte precise, deoarece veșmântul lui era simbolic. Tot așa, îmbrăcăminte urmașilor lui Hristos trebuie să fie simbolică. Înfațișarea noastră, în toate privințele, ar trebui să fie caracterizată prin simplitate, modestie și curățenie. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă schimbările în îmbrăcăminte numai de dragul modei, ca să arătăm la fel cu lumea. Creștinii nu trebuie să se împodobească cu podoabe scumpe și lucruri costisitoare.

Cuvintele Scripturii cu privire la îmbrăcăminte ar trebui să fie cercetate cu grijă. Avem nevoie să înțelegem ceea ce Domnul cerului apreciază, chiar și în îmbrăcarea corpului. Toți cei ce caută cu sârguință harul lui Hristos vor ține seama de cuvintele prețioase, de învățăturile inspirate de Dumnezeu. Chiar și stilul îmbrăcăminte va exprima adevărul Evangheliei.

Toți cei care studiază viața lui Hristos și practică învățăturile Lui vor ajunge asemenea Domnului. Influența lor va fi ca a Lui. Ei vor da pe față un caracter sănătos. Când umblă pe cărarea smerită a ascultării, făcând voia lui Dumnezeu, ei exercită o influență care ajută la înaintarea lucrării lui Dumnezeu și la puritatea sănătoasă a lucrării Sale. În sufletele acestea pe deplin convertite, lumea urmează să aibă o mărturie cu privire la puterea sfințitoare a adevărului asupra caracterului omenesc.

Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, exprimată în caracter, este o înălțare mai presus de orice ar fi mai de preț pe pământ sau în cer. Este educația cea mai înaltă. Ea este cheia care deschide porțile cetății cerești. Este intenția lui Dumnezeu ca toți aceia care se îmbracă cu Hristos, prin botez, să posede această cunoaștere. Și este datoria servilor lui Dumnezeu să pună înaintea acestor suflete privilegiul înaltei lor chemări în Isus Hristos.

Săvârșirea botezului

Ori de câte ori lucrul acesta este cu putință, botezul trebuie să fie săvârșit într-un

lac limpede sau într-o apă curgătoare. Dați acestei ocazii toată importanța și solemnitatea ce se poate da. La un astfel de serviciu, îngerii lui Dumnezeu sunt totdeauna prezenți.

Acela care săvârșește actul botezului ar trebui să caute să facă din acesta ocazia unei influențe solemne și sacre asupra tuturor celor ce iau parte la el. Fiecare orânduire a bisericii ar trebui să fie condusă de o așa manieră, încât să fie înălțătoare în influența ei. Nimic nu trebuie să fie făcut ca ceva de rând sau fără valoare sau să fie pus pe o treaptă cu lucrurile de rând. Comunitățile noastre ar trebui să fie educate să dea mai mult respect și mai multă stimă slujbei sfinte a lui Dumnezeu. De modul cum predicatorii aduc la îndeplinire serviciile legate de închinare și adorarea lui Dumnezeu, depinde educația și instruirea poporului. Micile fapte care educă, formează și disciplinează sufletul pentru veșnicie au o nemăsurată însemnătate în ceea ce privește sfințirea bisericii.

În fiecare comunitate ar trebui să se procure costume sau halate pentru candidații la botez. Lucrul acesta nu trebuie să fie privit ca o zadarnică cheltuire de bani. Acesta este unul dintre lucrurile ce se cer ca ascultare de îndemnul: „Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială”. (1 Corinteni 14, 40.)

Nu este bine ca o comunitate să depindă de costumele (halatele) împrumutate de la o altă comunitate. Adesea, când sunt necesare costumele, ele nu sunt de găsit; cineva care le-a împrumutat a neglijat să le aducă înapoi. În privința aceasta, fiecare comunitate ar trebui să ia măsuri pentru satisfacerea propriilor ei nevoi. Să se strângă un fond în scopul acesta. Dacă întreaga comunitate se unește în această lucrare, nu va fi o povară prea mare.

Costumele (halatele) ar trebui să fie făcute dintr-un material trainic, cu o culoare închisă, pe care apa să n-o decoloreze, și să aibă pe poale niște greutate de plumb. Să fie simple, bine făcute, după un model care să fi fost aprobat. Să nu se încerce împodobirea lor, să fie fără garnituri sau încrețituri. Orice fală, împopoțonare și podoabă sunt cu totul ne la locul lor. Atunci când candidații înțeleg bine însemnătatea actului, ei nu vor avea nici o dorință personală de împodobire. Dar nu trebuie să fie nici zdrențe și nici lipsă de bun gust, deoarece aceasta ar fi o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Tot ce este legat de acest act sfânt ar trebui să dea pe față o cât mai desăvârșită pregătire cu puțință.

După botez

Angajamentele pe care le luăm la botez sunt larg cuprinzătoare. Noi suntem îngropați în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, într-o asemănare a morții lui Hristos, și suntem ridicați ca să trăim o viață nouă, asemenea învierii Lui. Viața noastră trebuie să fie unită cu viața lui Hristos. De aici înainte, credinciosul trebuie să nu uite că este consacrat lui Dumnezeu, lui Hristos și Duhului Sfânt. Tuturor considerațiilor lumești, el trebuie să le acorde locul secund față de noua sa legătură. În mod public, el a declarat că nu va mai trăi în mândrie și satisfacerea poftelor sale. El nu mai duce deloc o viață lipsită de griji și nepăsătoare. El a făcut un legământ cu Dumnezeu. El a murit față de lume. El trebuie să trăiască pentru Domnul, să folosească pentru El toate capacitățile ce i-au fost încredințate, nepierzând niciodată din vedere faptul că el poartă semnătura lui Dumnezeu, că este un cetățean al Împărăției lui Hristos, părtaș de natură dumnezeiască. El trebuie să supună lui Dumnezeu tot ceea ce este și tot ceea ce are el, folosind toate darurile spre slava lui Dumnezeu și a Numelui Său.

Obligațiile asumate cu prilejul înțelegerii de natură spirituală, făcute la botez, sunt reciproce. Atunci când ființele omenești își fac partea lor, ascultând din toată inima, ele au dreptul să se roage: „Să se știe Doamne, că Tu ești Dumnezeul lui Israel”. Faptul că voi ați fost botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, este o asigurare că, dacă veți cere ajutorul Lor, Puterile acestea vă vor ajuta în orice situație grea. Domnul va auzi și va răspunde rugăciunilor înălțate de sincerii Săi urmași, care poartă jugul lui Hristos și învață în școala Lui blândețea și smerenia.

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. (Coloseni 3, 1-3.)

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat și Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească inimile voastre, și fiți recunoscători... Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele

Domnului Isus, și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl”. (Coloseni 3, 12-17.)

Capitolul 9

Construirea de case de rugăciune

Când se trezește un interes într-o localitate sau într-un oraș, interesul acela ar trebui să fie continuat. Locul ar trebui să fie pe deplin lucrat până când un modest locaș de închinare va sta acolo ca un semn, ca un monument de aducere-aminte a Sabatului lui Dumnezeu, o lumină în mijlocul întunericului moral. Aceste monumente de aducere aminte urmează să stea ca mărturie pentru adevăr. În îndurarea Lui, Dumnezeu a prevăzut ca solii Evangheliei să meargă în toate țările, la toate limbile și popoarele, până când stindardul adevărului va fi înfipt în toate părțile locuite ale lumii.

Ori de câte ori se formează o grupă de credincioși, ar trebui să se construiască o casă de rugăciune. Lucrătorii să nu părăsească localitatea până ce nu au făcut lucrul acesta.

În multe locuri, unde solia a fost predicată și sufletele au primit-o, credincioșii sunt strâmtorați și nu pot contribui decât cu foarte puțin în vederea procurării mijloacelor care ar da putere lucrării. Adesea, lucrul acesta face foarte grea extinderea lucrării. Când diferite persoane încep să se intereseze de adevăr, li se spune de către deservenții altor biserici, și cuvintele acestea sunt repetate de membrii bisericii, că: „Oamenii aceștia nu au biserică, și voi nu aveți locaș de închinare. Sunteți o grupă mică, săraci și neînvățați. După puțină vreme, predicatorii vor pleca, și atunci interesul se va stinge. Atunci veți părăsi toate ideile acestea noi pe care le-ați primit”.

Ne putem noi închipui că aceasta nu va fi o ispită puternică pentru aceia care înțeleg motivele credinței noastre și sunt convinși de Duhul lui Dumnezeu cu privire la adevărul prezent? A fost necesar să se repete adesea că dintr-un mic început se poate dezvolta un interes mare. Dacă noi vom da pe față înțelepciune, și o judecată sfântă, cum și o conducere iscusită în dezvoltarea intereselor Împărăției Mântuitorului nostru, vom face tot ce ne stă în putere pentru a-i asigura pe oameni cu privire la stabilitatea lucrării noastre. Se vor ridica sanctuare modeste, unde aceia care primesc adevărul pot găsi un loc unde să se poată închina lui Dumnezeu, potrivit cu îndemnurile propriei lor conștiințe.

Ori de câte ori este posibil, locașurile comunităților noastre trebuie să fie consacrate lui Dumnezeu, libere de orice datorie. Când se înființează o comunitate, membrii să se ridice și să zidească. Sub îndrumarea unui pastor, care este călăuzit de sfatul colegilor săi pastori, noii convertiți trebuie să lucreze cu propriile lor mâini, zicând: „Avem nevoie de o casă de adunare și trebuie să o avem”. Dumnezeu îl cheamă pe poporul Său să facă eforturi voioase și unite pentru lucrarea Lui. Să se facă lucrul acesta și în curând se va auzi glasul mulțumirii: „Vedeți ce a făcut Domnul”?

Sunt totuși unele cazuri când o comunitate tânără poate că nu este în stare să suporte de îndată întreaga povară a construirii unui locaș de închinare. În cazurile acestea, frații din alte comunități trebuie să-i ajute. În unele cazuri, poate ar fi mai bine să se ia mai degrabă bani cu împrumut decât să nu se construiască. Dacă cineva are bani, și, după ce a dat ce poate, va da din banii săi cu împrumut, fără dobândă sau cu o dobândă mică, va fi bine să se folosească banii până ce datoria se va plăti. Dar, repet, dacă e cu puțință, locașurile comunităților ar trebui să fie consacrate fără datorii.

În comunitățile noastre, locurile de pe scaune nu trebuie să fie închiriate. Bogații nu trebuie să primească o cinste mai mare ca săracii. Să nu se facă deosebire „Voi toți sunteți frați”.

În nici una din clădirile noastre nu ar trebui să facem lucrare pentru a ne făli, deoarece aceasta nu va contribui la înaintarea lucrării. Spiritul nostru de economie trebuie să dea mărturie despre principiile noastre. Noi ar trebui să folosim metode de lucru care nu sunt trecătoare. Totul trebuie să fie făcut solid, pentru timp și veșnicie.

Mi-a fost prezentat modul delăsător în care unele comunități intră și rămân în datorii. În unele cazuri, o permanentă datorie stă asupra casei lui Dumnezeu. Trebuie să se dea pe față un interes continuu. Lucrurile acestea n-ar trebui și nu este nevoie să existe. Dacă se dă pe față înțelepciunea, tactul și zelul, manifestate pentru Domnul și pe care le cere Dumnezeu, va avea loc o schimbare în lucrurile acestea. Datoriile vor fi lichidate. Dumnezeu solicită daruri din partea celor care pot să dea și chiar membrii săraci pot da din puținul lor. Tăgăduirea de sine îi va face pe toți în stare să facă ceva. Atât tineri, cât și bătrâni, părinți și copii, trebuie să-și manifeste credința prin faptele lor. Să se înscrie cât se poate de categoric în mintea tuturor membrilor comunității necesitatea ca fiecare să aibă o parte de îndeplinit. Fiecare să facă tot ce poate mai bine. Atunci când e bunăvoință de a lucra, Dumnezeu va deschide calea. El nu dorește ca

lucrarea Lui să fie prinsă în plasa datoriei.

Dumnezeu cere sacrificiu de sine. Aceasta va aduce prosperitate financiară și spirituală. Tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine vor săvârși minuni pentru înaintarea spiritualității bisericii.

Lui Dumnezeu Îi este neplăcut ca bisericile, comunitățile noastre, să fie împovărate de datorii. „Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor”. (Hagai 2, 8.) Atunci când acest aur și argint este folosit pentru scopuri egoiste, pentru satisfacerea ambiției sau a mândriei, sau a dorinței după îngăduințe egoiste, Dumnezeu este dezonorat. Atunci când poporul ales de Dumnezeu își înfrumusețează propriile lor case și investesc banii Săi în satisfacții egoiste, lăsând lucrarea Lui să ducă lipsă, ei nu pot fi binecuvântați.

Atunci când dați Domnului locul cel dintâi și când vă hotărâți de a nu mai lăsa casa Lui să fie dezonorată din cauza datoriei, Dumnezeu vă va binecuvânta. În fiecare săptămână, străduiți-vă să puneți ceva deoparte pe lângă zecimea voastră. În scopul acesta, să aveți o cutioară. Explicați copiilor că este cutia lepădării de sine, în care puneți fiecare leu și fiecare bănuț care nu este absolut trebuincios pentru nevoile vieții. Aceasta este pentru casa Domnului, pentru a ridica de deasupra locașului de închinare datoria care dezonoarează cerul. Aducând darul acesta, fiecare membru al familiei va primi o binecuvântare.

Întrebarea de testare, pe care trebuie să și-o pună fiecare creștin, este: „Am eu, în profunzimea sufletului meu, o supremă iubire pentru Hristos? Am eu iubire pentru locașul Său? Oare nu va fi onorat Domnul dacă fac din sfânta Lui instituție grija mea cea dintâi? Este iubirea mea pentru Dumnezeu și pentru Mântuitorul meu destul de puternică pentru a mă duce la lepădarea de sine? Atunci când sunt ispitit să mă las în voia plăcerii și a mulțumirii egoiste, nu ar trebui oare să spun: «Nu, nu voi cheltui nimic pentru propria mea satisfacție, în timp ce casa lui Dumnezeu este împovărată de datorii?»”

Răscumpărătorul nostru cere mult mai mult decât Îi dăm noi. El își impune dorința de a i se da locul cel dintâi; dar Domnul cere toată inima, toate sentimentele noastre. El nu vrea să fie pe locul al doilea. Și nu ar trebui oare ca Hristos să aibă cea dintâi și cea mai înaltă considerație? Nu ar trebui ca El să ceară acest semn al

respectului și credincioșiei noastre? Lucrurile acestea stau în centrul vieții noastre, al familiei și al bisericii. Dacă inima, sufletul, puterea și viața sunt predate în totul lui Dumnezeu, dacă sentimentele sunt date Lui cu totul, Îi vom da Lui locul suprem în slujirea noastră. Atunci când suntem în armonie cu Dumnezeu, gândul onoarei și gloriei Lui vine mai înainte de orice alt lucru. Nici o persoană nu este preferată înaintea Lui, în ce privește darurile și ofrandele noastre. Ajungem să ne dăm seama de ceea ce înseamnă să fii părtaș cu Hristos la această lucrare.

Casa unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său va fi sfântă și scumpă pentru fiecare dintre copiii Săi credincioși. Ea nu va fi lăsată să fie schilodită de datorii. A îngădui lucrul acesta ar fi aproape ca o tăgăduire a credinței voastre. Voi veți fi gata să faceți un sacrificiu mare și personal numai dacă ați putea avea o casă liberă de datorii, în care Dumnezeu poate să Se întâlnească cu poporul Său și să-l binecuvânteze.

Fiecare datorie asupra fiecărei case de închinare ar putea fi plătită, dacă membrii bisericii ar plănui înțelepțeste și ar depune eforturi pline de râvnă și sârguință pentru lichidarea datoriilor. Și, în fiecare caz când se termină cu o datorie, să se țină o adunare de mulțumire, care să fie ca o reconsacrare a casei Sale lui Dumnezeu.

Dumnezeu pune la încercare credința poporului Său pentru a li se cunoaște caracterul. Aceia care în împrejurări grele sunt gata să facă sacrificii pentru El, sunt aceia pe care El îi va onora, numindu-i conlucrători cu El. Aceia care nu sunt dispuși să practice lepădarea de sine pentru a realiza planurile lui Dumnezeu vor fi puși la încercare, pentru ca purtarea lor să fie înaintea oamenilor așa cum este înaintea Aceluia care citește inima.

Atunci când Domnul îl vede pe poporul Său, restrângându-și nevoile lui închipuite, practicând lepădarea de sine, nu într-un spirit trist, plin de regrete, ca atunci când soția lui Lot a părăsit Sodoma, ci plin de voie bună pentru Hristos, lucrarea va merge înainte cu putere.

Capitolul 10

Adunări ale copiilor și școli de comunitate

La toate adunările noastre în tabără ar trebui să se lucreze pentru copii și tineret. Zilnic, ar trebui să se țină o adunare sau o grădiniță biblică de copii, sub conducerea unor instructori calificați pentru această lucrare. Într-un limbaj simplu, pe înțeles, ar trebui să se dea învățături atât din Biblie cât și din natură. Metodele folosite de către grădinița pentru copii și învățăturile intuitive din natură vor fi de mare folos pentru a interesa pe cei mici. La unele din adunările noastre în tabără, s-au ținut adunări pentru copii, de două ori pe zi. După lecțiunea de dimineață, în zilele frumoase, instructorii și copiii făceau o plimbare mai lungă, și în cursul plimbării pe malurile umbroase ale râului, ei se opreau și prezentau o învățătură scurtă din natură. În lecții ca acestea, copiii pot fi învățați parabolele Domnului Hristos. Adevărul va fi fixat în mintea lor ca un cui într-un loc sigur.

În lucrarea pentru copii, obiectivul nostru n-ar trebui să fie numai acela de a-i educa și de a-i întreține, ci și acela de a-i converti. Noi ar trebui să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra seminței semănate, și convingerea dată de Duhul Sfânt va pune stăpânire chiar și pe cei mici. Dacă exercităm credința în Dumnezeu, vom fi făcuți în stare să-i conducem la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Aceasta este o lucrare de cea mai mare însemnătate pentru membrii mai tineri ai familiei Domnului. În adunările acestea, chiar și copiii care sunt favorizați cu o educație religioasă în familie pot să învețe multe lucruri care le pot fi de mare folos. Dacă copiii sunt învățați în simplitatea lui Hristos, ei vor primi cunoștința și, atunci când se înapoiază în familiile lor, vor scoate din comoara inimii învățături prețioase.

Tineretului ar trebui să i se dea ocazii de a fi mai pe deplin instruit din Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul biblic ar trebui să fie lămurit. Aceia care au experiență în cele ale adevărului ar trebui să cerceteze Scripturile împreună cu ei. Aceasta va fi ca o sămânță semănată într-un pământ bun.

La asemenea adunări pentru copii și tineret, dacă sunt bine conduse, vor lua parte multe persoane care nu sunt de credința noastră, iar învățăturile primite aici vor fi

repetate acasă. Prin copii se poate ajunge și la părinți. La adunările noastre în tabără, din Australia, adunările acestea au fost mijloace ce au adus mult bine.

Ceea ce urmează este un scurt raport al lucrării săvârșite în direcția aceasta, la o adunare în tabără din Australia, așa cum a fost scris de cineva care a fost implicat în aceste lucrări.

„În primul Sabat, copiii au fost organizați pe secțiuni și grupe, iar instructorii și-au început lucrarea. La început, erau șase copii în secțiunea primară și vreo cincisprezece în secțiunea grădiniței. De îndată ce copiii din vecinătate au aflat despre adunările ce se țineau pentru ei, au început să participe, și în fiecare zi se adăugau tot mai mulți la grupele acestea. Media participării din afară a fost între optzeci și o sută, iar duminica erau prezenți mai mulți. Cea mai mare parte dintre copii veneau foarte regulat la adunare. Același spirit de seriozitate, atenție și ordine, care caracteriza serviciile la majori, se vedea și la adunările copiilor. Atât la activitatea pe clase, cât și la exercițiile generate de repetarea celor prezentate, lucrurile erau în așa fel dirijate, încât copiii să aibă ceva de făcut, pe lângă aceea de a asculta. În felul acesta, ei s-au simțit în curând ca acasă, și râvna lor de a aduce la îndeplinire partea ce le revenea dădea mărturie cu privire la interesul lor.

Fiecare lecțiune începea cu cântare și rugăciune (exerciții de deschidere), care erau urmate de studiul pe grupe; iar la sfârșit, toți se adunau pentru o scurtă repetiție și cântare. Cu prilejul exercițiilor de deschidere, după cântare și rugăciune, se recitau motto-urile și versetele de memorizat învățate mai înainte, spunându-le fie cu toții, fie numai unul singur, sau și în amândouă felurile. O lectură sau povestire scurtă și corespunzătoare era prezentată de unul dintre copii care se oferise de bunăvoie să o pregătească. «Alfabetul biblic» era învățat și recitat de copii, fiecare alegându-și litera și versetul. Alegerea și învățarea versetelor se făcea acasă, și aceste răspunderi puse asupra copiilor se dovedeau un imbold în plus ca ei să fie prezenți a doua zi și să participe în mod regulat.

Răspunsul grabnic la exercițiile repetitive mărturisea că interesul în lucrarea pe grupe fusese deosebit și că multe adevăruri prețioase și-au găsit calea spre mintea și inima copiilor. Atunci când copiii se întorceau acasă, părinții erau surprinși și plăcut impresionați, auzindu-i cum repetă întreaga lecțiune. Mulți părinți exprimau în diferite feluri aprecierea lor cu privire la lucrarea ce se făcea pentru copii și regretau că

adunările urmau să se închidă atât de curând.

Mulți învățători de la școlile duminicale au participat la adunări și s-au exprimat că sunt foarte mulțumiți și că au avut mult folos din lucrarea făcută. Părinții veneau uneori cu copiii și păreau să fie tot atât de interesați ca și copilașii lor. Alții, deși nu erau în armonie cu vederile noastre, își dădeau osteneala să-i îmbrace pe copii curat și să le dea voie să vină. Unii părinți spuneau că nu știu ce le facem noi copiilor, dar un lucru era sigur -- copiii veneau și ei nu-i puteau ține acasă. Unii copii veneau de la o mare depărtare și aveam tot motivul să credem că mare parte din sămânța semănată a căzut pe teren bun.”

Sămânța cea bună semănată în adunările acestea nu ar trebui să fie lăsată să piară din lipsă de îngrijire. Mulți părinți s-ar bucura dacă învățătura dată copiilor lor la adunarea în tabără s-ar continua. Ei i-ar da bucuroși pe copiii lor la o școală la care s-ar preda și practica aceleași principii. În timp ce este trezit atât interesul părinților, cât și al copiilor, este un prilej de aur acela de a înființa o școală la care lucrarea începută la adunarea în tabără să poată fi dusă mai departe.

Și, în timp ce oamenii vin la credință și se organizează comunități, o asemenea școală se va dovedi de mare valoare pentru promovarea permanenței și stabilității lucrării. Lucrătorii din câmpurile noi nu ar trebui să se simtă liberi să părăsească câmpul de lucru până când comunitățile date în grija lor nu au fost înzestrate cu înlesnirile necesare. Nu numai că ar trebui să se construiască o casă de rugăciune modestă, dar ar trebui să se facă toate aranjamentele necesare pentru înființarea permanentă a unei școli de comunitate.

Lucrul acesta mi-a fost clar arătat. Am văzut în diferite locuri adunate grupe noi de credincioși și case de rugăciune construite. Cei veniți de curând la credință ajutau cu mâini binevoitoare, iar cei care aveau mijloace financiare ajutau cu mijloacele lor. La parterul bisericii, deasupra solului, mi-a fost arătată o cameră înzestrată cu cele necesare pentru o sală de clasă, unde copiii puteau fi învățați adevărurile lui Dumnezeu. Învățători consacrați erau aleși pentru a merge în locurile acestea. Numărul celor ce frecventau școala nu era mare, dar era un început fericit.

În timp ce lucrarea era dusă mai departe cu sârguință, am auzit vocile copiilor și ale părinților cântând:

„Dacă nu zidește Domnul o casă, Degeaba lucrează cei ce o zidesc; Dacă nu păzește Domnul o cetate Degeaba veghează cei ce o păzește”.

„Lăudați pe Domnul! Laudă, suflete, pe Domnul! Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, Voi lăuda pe Dumnezeuul meu cât voi fi. Nu vă încredeți în cei mari, În fiii oamenilor în care nu este ajutor.”

„Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul din înălțimea cerurilor, Lăudați-L în locurile cele înalte! Lăudați-L, toți îngerii Lui! Lăudați-L, toate oștirile Lui! Lăudați-L, soare și lună, Lăudați-L, toate stelele luminoase!” (Psalmii 127, 1; 146, 1-3; 148, 1-3.)

Înființarea de comunități și construirea de locașuri de cult și școli se extindeau din oraș în oraș. În fiecare loc, credincioșii făceau un efort unit și stăruitor, iar Domnul lucra pentru creșterea forțelor Sale. Se înființa ceva care să facă cunoscut adevărul.

Această lucrare urmează să se facă în America, în Australia, în Europa și pretutindeni, unde grupe de oameni sunt aduși la adevăr. Grupele ce iau ființă au nevoie de un locaș de închinare. Sunt necesare școli unde să se poată da copiilor învățătura Bibliei. Sala de clasă este tot atât de necesară ca și clădirea bisericii. Domnul are persoane care să se angajeze în lucrarea de înființare de școli de comunitate de îndată ce se face ceva pentru a pregăti calea pentru ei.

În localitățile unde credincioșii sunt puțini, două sau trei comunități trebuie să se unească pentru a construi o clădire modestă pentru o școală de comunitate. Toți trebuie să participe la suportarea cheltuielilor. A sosit timpul ca păzitorii Sabatului să-și separe copiii de legăturile lumești și să-i așeze sub grija celor mai buni învățători, care vor face din Biblie temelia oricărui studiu.

Capitolul 11

Lucrarea de temperanță

În lucrarea noastră, ar trebui să se dea o mai mare atenție reformei în ceea ce privește cumpătarea. Fiecare datorie care cere o reformă implică în sine pocăința, credința și ascultarea. Ea înseamnă înălțarea sufletului la o viață nouă și mai nobilă. În felul acesta, fiecare adevărată reformă își are locul ei în lucrarea soliei îngerului al treilea. În mod deosebit, reforma în ceea ce privește cumpătarea cere atenția și sprijinul nostru. La adunările noastre în tabără, ar trebui să atragem atenția la lucrarea aceasta și să facem din ea o problemă reală. Ar trebui să prezentăm oamenilor principiile adevăratei cumpătări și să invităm persoane să semneze legământul cumpătării. O atenție deosebită ar trebui să fie dată acelor care sunt robi ai obiceiurilor rele. Noi trebuie să-i conducem la crucea lui Hristos.

Adunările noastre în tabără ar trebui să aibă parte de prezența și lucrarea oamenilor din domeniul medical. Aceștia ar trebui să fie oameni ai înțelepciunii și ai judecății sănătoase, oameni care îi respectă pe slujitorii Cuvântului și care nu sunt victime ale necredinței. Oamenii aceștia sunt paznici ai sănătății poporului și ei trebuie să fie recunoscuți ca atare și respectați. Ei ar trebui să dea învățătură oamenilor, cu privire la primejdiile necumpătării. Pe viitor, răul acesta trebuie să fie înfruntat mai cu îndrăzneală de cum s-a făcut în trecut. Predicatori și doctori ar trebui să scoată în evidență relele care decurg din necumpătare. Și unii și alții ar trebui să lucreze cu putere în domeniul Evangheliei pentru a osândi păcatul și a înălța neprihănirea. Acei predicatori sau doctori care nu fac un apel personal la oameni sunt delăsători în datoria lor. Ei dau greș în săvârșirea lucrării pe care le-a dat-o Dumnezeu.

În alte biserici, sunt creștini care i-au poziție în apărarea principiilor cumpătării. Noi ar trebui să ne apropiem de acești lucrători și să le deschidem o cale, pentru ca ei să stea umăr la umăr cu noi. Noi ar trebui să invităm oamenii mari și buni ca să sprijine eforturile noastre de a salva ceea ce este pierdut.

Dacă lucrarea cumpătării ar fi dusă mai departe, așa cum a fost ea începută acum treizeci de ani; dacă la adunările noastre în tabără am fi prezentat oamenilor relele care decurg de pe urma necumpătării în mâncare și băutură, și mai ales răul ce decurge din

folosirea băuturilor alcoolice; dacă lucrurile acestea ar fi prezentate în legătură cu dovezile apropiatei reveniri a lui Hristos, ar avea loc o zguduire în mijlocul oamenilor. Dacă am fi manifestat o râvnă pe măsura importanței adevărurilor de care ne ocupăm, am fi putut contribui la salvarea a sute și mii de oameni de la ruină.

Numai veșnicia va da pe față ceea ce s-a realizat prin acest fel de lucrare -- câte suflete bolnave de îndoială și obosite de deșertăciunea acestei lumi și de neliniște au fost aduse la Marele Medic, care dorește să-i mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El. Hristos este un Mântuitor înviat și sub aripile Sale este mântuire.

Atunci când vedem oameni mergând acolo unde se vinde otrava lichidă pentru a le distruge rațiunea, când vedem suflete în primejdie, ce facem noi pentru a-i salva? Lucrarea noastră pentru cei ispitiți și căzuți va avea un adevărat succes numai atunci când harul lui Hristos remodelează caracterul, iar omul este adus într-o legătură vie cu Dumnezeu cel veșnic. Acesta este scopul oricărui adevărat efort în ceea ce privește cumpătarea. Suntem chemați să lucrăm cu o energie mai mult decât omenească, să lucrăm cu puterea care este în Isus Hristos. Acela care S-a plecat, ca să ia asupra-și natura omenească, este Acela care ne va arăta cum să ducem lupta. Hristos a lăsat lucrarea Sa în mâinile noastre, și noi trebuie să luptăm cu Dumnezeu, rugându-L stăruitor să ne dea puterea cea nevăzută. Numai prinându-ne bine de Dumnezeu, prin Isus Hristos, vom câștiga biruința.

Capitolul 12

Învățăture practice în lucrarea reformei sanitare

Marile adunări ale poporului nostru oferă o excelentă ocazie pentru ilustrarea principiilor reformei sanitare. Acum câțiva ani, la aceste adunări, se spuneau multe cu privire la reforma sanitară și la folosirea unei diete vegetariene; dar, în același timp, alimente cu carne erau servite la mesele din cortul unde se lua masa și se vindeau multe alimente nesănătoase la standul cu articole alimentare. Credința lipsită de fapte este moartă; și învățătura cu privire la reforma sanitară, tăgăduită de practică, nu face cea mai profundă impresie. La următoarele adunări în tabără, cei cu răspundere au dat învățătură atât prin teorie, cât și în mod practic. La cortul unde se servea masa, nu s-a mai servit carne, ci s-au adus din abundență fructe, cereale și zarzavaturi. Atunci când vizitatorii întrebau de ce lipsește carnea, s-a arătat clar și lămurit că aceasta nu este alimentul cel mai sănătos.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, trebuie să ne ridicăm mai sus și tot mai sus în problema reformei sanitare și a cumpărării creștine, prezentând-o într-un mod pozitiv și mai hotărât. Trebuie să ne străduim continuu să educăm poporul, nu numai prin cuvinte, ci și prin trăirea noastră. Teoria și practica, unite, au o influență hotărâtoare.

La adunarea în tabără, oamenilor ar trebui să li se dea învățături cu privire la probleme de sănătate. La adunările noastre din Australia, se țineau zilnic prelegeri asupra subiectelor privitoare la sănătate și s-a trezit un mare interes. Pe teren, se găsea un cort la dispoziția medicilor și surorilor medicale, unde, în mod gratuit, se dădeau sfaturi medicale, și cortul acesta era căutat de mulți. Mii de persoane ascultau prelegerile; la sfârșitul adunării în tabără, oamenii nu erau mulțumiți de faptul că lucrările au luat sfârșit, iar ei erau lăsați doar cu ceea ce apucaseră să învețe. În câteva orașe unde s-au ținut adunări în tabără, unii dintre cetățenii de frunte au stăruit să se înființeze o filială a sanatoriului, făgăduind și conlucrarea lor. În mai multe orașe, lucrarea a început cu succes. O instituție sanitară bine condusă dă prestigiu lucrării noastre în câmpurile noi. Și ea nu este de folos numai pentru oameni, ci lucrătorii legați de ea pot să fie de ajutor pentru slujitorii din domeniul evanghelistic.

În fiecare oraș unde avem o comunitate, este nevoie de un loc unde să se poată da tratamente. Printre locuințele membrilor comunităților noastre, sunt puține acelea care să ofere spațiu și înlesniri pentru o bună îngrijire a bolnavilor. Ar trebui să se asigure un loc unde se pot da tratamente pentru bolile curente. Clădirea poate că nu va fi elegantă, ba poate că va fi chiar rudimentară, dar ar trebui să fie înzestrată cu mijloacele necesare pentru tratamente simple. Acestea, folosite cu iscusință, se vor dovedi o binecuvântare, nu numai pentru propriul nostru popor, ci și pentru vecinii lui, și ar putea să fie mijlocul de a atrage multora atenția cu privire la principiile sănătății.

Este planul Domnului ca în fiecare parte a lumii să se înființeze instituții pentru îngrijirea sănătății, ca ramuri ale lucrării de evanghelizare. Instituțiile acestea trebuie să fie uneltele Lui pentru a ajunge la o clasă de oameni la care nimic altceva nu va ajunge. Nu este nevoie să fie clădiri mari, dar să fie astfel aranjate, încât în ele să se poată face o lucrare folositoare.

S-ar putea începe în orice loc mai deosebit, unde se țin adunări în tabără. Faceți începuturi mici și dezvoltați-le pe măsură ce împrejurările o cer. Socotiți costul fiecărei acțiuni, pentru ca să fiți siguri că veți fi în stare să încheiați cu bine. Solicitați cât mai puține fonduri cu puțință de la casieria bisericii. Bărbați dotați cu credință și pricepere financiară sunt necesari pentru a plănuși din punct de vedere economic. Sanatoriile noastre ar trebui să fie înființate cu o minimă cheltuială. Clădirile în care să se înceapă lucrarea pot fi adesea procurate la un preț redus.

Capitolul 13

Femeile ca lucrătoare biblice

Lucrarea începută, aceea de a ajuta surorile noastre să-și dea seama de răspunderea lor personală față de Dumnezeu, este o lucrare bună și necesară. Ea a fost neglijată multă vreme. Domnul vrea ca să stăruim mereu asupra înțelegerii valorii sufletului omenesc de către aceia care nu înțeleg. Iar când lucrarea aceasta este prezentată în linii clare, simple și precise, ne putem aștepta ca datoriile casnice, în loc să fie neglijate, să fie făcute în mod mult mai inteligent.

Dacă putem aranja să avem în mod regulat grupe organizate și instituite inteligent, cu privire la partea pe care o au de îndeplinit ca slujitori ai Domnului, atunci comunitățile noastre vor avea o vitalitate ce de multă vreme le era necesară. Calitatea, valoarea deosebită a sufletului pentru salvarea căruia a murit Hristos, va fi apreciată. În general, surorile noastre au multă bătaie de cap cu familiile lor în continuă creștere și cu greutățile lor neapreciate. Am dorit atât de mult să se găsească femei care pot fi educate spre a le ajuta pe surorile noastre să se ridice din descurajare și să-și dea seama că și ele pot face o lucrare pentru Domnul. Aceasta va aduce raze de lumină în propria lor viață, raze care se vor reflecta și în viața altora. Dumnezeu îi va binecuvânta pe toți aceia care se unesc la această mare lucrare.

Multe surori tinere, ca și mai în vârstă, par sfioase atunci când este vorba de convorbiri religioase. Ele nu apreciază ocaziile ce le au. Ele închid ferestrele sufletului, ferestre care ar trebui să fie deschise către cer, și în schimb deschid larg ferestrele lor spre pământ. Dar, atunci când văd valoarea deosebit de mare a sufletului omenesc, ele vor închide ferestrele spre pământ, care depind de distracții lumești și participarea la nebunie și păcat, și vor deschide ferestrele către cer, pentru a primi lucrurile spirituale. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie siguranța lor, nădejdea lor, pacea lor. Atunci ele pot să spună: „Voi primi lumina Soarelui neprihănit, pentru ca ea să lumineze și altora”.

Truditorii cei mai de succes sunt aceia care, plini de voie bună, săvârșesc lucrarea de a-I sluji lui Dumnezeu în lucruri mici. Fiecare ființă omenească trebuie să lucreze cu firul vieții sale, țesându-l în pânză pentru a ajuta să se completeze modelul.

Lucrarea lui Hristos era în mare măsură alcătuită din întrevederi personale. El prețuia mult auditoriul alcătuit dintr-o singură persoană. De la acel singur suflet cunoștința primită era dusă la mulți alții.

Ar trebui să-i educăm pe tineri ca, la rândul lor, să-i ajute pe tineri; și atunci când ei caută să facă lucrul acesta, vor câștiga o experiență care îi va califica să devină lucrători consacrați într-o sferă mai cuprinzătoare. Mii de inimi pot fi atinse în modul cel mai simplu și umil. Persoanele cele mai instruite, aceia care sunt priviți și apreciați, ca fiind bărbații și femeile cele mai dotate din lume, sunt adesea înviorați de cuvintele simple care se revarsă din inima cuiva care-L iubește pe Dumnezeu și care poate vorbi despre această iubire tot atât de firesc după cum cel din lume vorbește despre lucrurile pe care mintea lui le contemplă și cu care ea se hrănește. Adesea, cuvintele bine pregătite și studiate au o mică influență. Dar cuvintele sincere și cinstite ale unui fiu sau ale unei fiice a lui Dumnezeu, rostite cu o simplitate naturală, vor deschide ușa inimii lor care multă vreme a fost închisă.

Vaietele durerilor lumii se aud pretutindeni în jurul nostru. Păcatul își îngrămădește umbra peste noi, și mintea noastră trebuie să fie gata pentru orice cuvânt și faptă bună. Noi știm că avem cu noi prezența lui Isus. Dulcea influență a Duhului Sfânt ne învață și ne îndrumă gândurile, îndrumându-ne să vorbim cuvinte care vor înveseli și lumina calea altora. Dacă am putea vorbi adesea surorilor noastre, și în loc să le spunem: „Duceți-vă”, le-am conduce noi înșine să lucreze așa cum am lucra noi, să simtă așa cum simțim noi, va fi o apreciere mereu crescândă a valorii sufletului omenesc. Suntem învățăcei, pentru ca să putem fi învățați. Gândul acesta trebuie să fie important în mintea fiecărui membru al bisericii.

Noi credem pe deplin în organizația bisericească, dar aceasta nu înseamnă să prescrie exact modul în care trebuie să lucrăm, deoarece nu toate mințile pot fi câștigate prin aceleași metode. Nimic ce ține pe servul lui Dumnezeu departe de semenii săi nu trebuie să fie îngăduit. Credinciosul trebuie să lucreze pentru păcătos în mod individual. Fiecare persoană trebuie să-și țină propria sa lumină arzând, și, dacă uleiul ceresc este turnat în candelilele acestea prin țevile de aur; dacă vasele sunt golite de eu și pregătite să primească uleiul sfânt, atunci lumina se va revărsa cu un anumit scop asupra cărării păcătosului. Mai multă lumină se va revărsa pe cărarea celui rătăcit de la o singură lumină ca aceasta, decât printr-o întreagă procesiune de torțe scoase numai pentru

paradă. Consacrarea și sfințirea personală față de Dumnezeu va aduce rezultate mai bune decât cea mai impunătoare expunere.

Învățați-le pe surorile noastre că întrebarea lor trebuie să fie în fiecare zi: „Doamne, ce vrei să fac astăzi?” În fiecare vas consacrat se va turna zilnic uleiul sfânt, pentru ca la rândul său să fie turnat în alte vase.

Dacă viața pe care o trăim în lumea aceasta este în totul consacrată lui Hristos, ea este o viață de zilnică predare. El primește o slujire de bună voie și fiecare suflet este propriul Său giuvaer. Dacă putem imprima în mintea surorilor noastre binele ce stă în puterea lor să-l facă prin Hristos, noi vom vedea atunci săvârșindu-se o mare lucrare. Dacă putem trezi mintea și inima să conlucreze cu Lucrătorul divin, noi, prin lucrarea pe care ele o pot face, putem câștiga mari biruințe. Dar eul trebuie să fie ascuns; Hristos trebuie să apară ca fiind lucrătorul.

Trebuie să aibă loc un schimb între a primi și a da altora. Aceasta ne unește ca împreună lucrători cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea întregii vieți a creștinului. Cel care-și va pierde viața o va afla.

Capacitatea de a primi uleiul sfânt din cei doi măslini este sporită pe măsură ce primitorul revarsă din sine uleiul acela sfânt în cuvânt și faptă pentru a satisface nevoile altor suflete. O scumpă și satisfăcătoare lucrare este aceea de a primi fără încetare și a da mai departe fără încetare.

Avem nevoie și trebuie să avem provizii proaspete în fiecare zi. Și cât de multe suflete putem ajuta comunicând cu ele. Tot cerul așteaptă canale prin care să poată turna uleiul sfânt, pentru a fi o bucurie și o binecuvântare pentru alții. Dacă se face una cu Hristos, nu mă tem că cineva va face o lucrare greșită. Dacă El rămâne cu noi, noi vom lucra fără încetare și trainic, așa încât lucrarea noastră să rămână. Plinătatea divină va curge prin unelte omenești consacrate pentru a fi dată mai departe altora.

Domnul are de făcut o lucrare pentru femei, ca și pentru bărbați. Ei pot săvârși o lucrare bună pentru Dumnezeu, dacă ei vor învăța mai întâi în școala lui Hristos lecția blândității, care este mai scumpă și mai importantă decât orice. Ei trebuie nu numai să poarte Numele lui Hristos, ci să și aibă Duhul Lui. Ei trebuie să umble așa cum a umblat El, curățindu-și sufletul de orice mânjitură. Atunci ei vor fi în stare să fie de folos și

altora, prezentând toată destoinicia lui Isus.

Femeile pot să-și ocupe locul în lucrare, în criza aceasta, iar Domnul va lucra prin ele. Dacă sunt pătrunse de sentimentul datoriei și lucrează sub influența Duhului lui Dumnezeu, ele vor avea exact acea stăpânire de sine, cerută pentru vremea aceasta. Mântuitorul va reflecta asupra acestor femei pline de sacrificiu de sine lumina feței Sale, și aceasta le va da o putere care va întrece pe cea a bărbaților. În familii, ele pot face o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare care atinge viața lăuntrică. Ele se pot apropia de inima aceluia la care bărbații nu pot avea intrare. Munca lor este necesară.

Prin lucrarea femeilor care s-au predat Domnului și care se străduiesc să-i ajute pe cei nevoiași și loviți de păcat, este satisfăcută o nevoie directă. Trebuie să se facă o lucrare evanghelică personală. Femeile care se ocupă de lucrarea aceasta duc Evanghelia în căminele oamenilor, la drumuri și la garduri. Ele citesc Cuvântul prin familie și-l tâlcuiesc, rugându-se cu aceștia, îngrijind de bolnavi, alinând nevoile lor trecătoare. Ele prezintă înaintea familiilor și persoanelor, în mod individual, influența curățitoare și transformatoare a adevărului. Ele arată că mijlocul, calea de a afla pacea și bucuria este aceea de a-L urma pe Hristos.

Toți aceia care lucrează pentru Dumnezeu ar trebui să aibă însușirile combinate ale Martei și Mariei, bunăvoința de a servi și iubirea sinceră pentru adevăr. Eul și egoismul trebuie date la o parte. Dumnezeu cheamă femei, lucrătoare, sânguincioase, lucrătoare prudente, cu inima caldă, duioasă, și credincioasă față de principii. El cheamă femei care stăruiesc, care vor depărta gândul de la eu și de la o viață personală comodă, și îl vor îndrepta spre Hristos, rostind cuvintele adevărului, rugându-se cu persoanele la care pot avea acces, lucrând pentru convertirea sufletelor.

Ah, surorile mele, care este scuza noastră, că nu ne consacram tot timpul cu putință cercetării Scripturilor, făcând mintea un depozit de lucruri prețioase, pentru ca să le putem prezenta aceluia pe care nu-i interesează adevărul? Se vor ridica surorile noastre pentru a face față situației? Vor lucra ele pentru Domnul?

Capitolul 14

Învățând religia în cămin

Aceia care duc lumii ultima solie de har ar trebui să înțeleagă că este de datoria lor să-i învețe pe părinți cu privire la religia din cămin. Marea mișcare de reformațiune trebuie să înceapă prezentând taților, mamelor și copiilor principiile Legii lui Dumnezeu. Atunci când sunt prezentate cerințele Legii, și femeile, și bărbații sunt convinși de datoria lor de a da ascultare. Arătați-le răspunderea ce o au nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru copiii lor. Arătați-le că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu este singurul nostru scut împotriva relelor care duc lumea la pierzare. Părinții dau copiilor lor fie un exemplu de ascultare, fie unul de neascultare. Prin exemplul și învățătura lor, se va hotărî, în cele mai multe cazuri, destinul veșnic al familiei lor. Copiii vor deveni în viață ceea ce au făcut părinții din ei.

Dacă părinții ar putea fi făcuți să vadă rezultatele lucrării lor, și ar putea să vadă cum prin exemplul și învățătura lor ei perpetuează și sporesc puterea păcatului sau puterea neprihănirii, cu siguranță că ar avea loc o schimbare. Mulți ar sfârâma vraja tradiției și a obiceiurilor.

Predicatorii să stăruiască asupra acestei probleme înaintea adunărilor lor. Înscrieți adânc în conștiința părinților convingerea cu privire la solemnele lor datorii, neglijate atâta vreme. Aceasta va zdrobi spiritul fariseismului și al împotrivirii față de adevăr ca nimic altceva. Religia din sânul familiei este marea noastră nădejde, și face să se lumineze perspectiva pentru convertirea întregii familii la adevărul lui Dumnezeu.

Capitolul 15

Întâmpinarea opoziției

Predicatorii și învățătorii noștri trebuie să reprezinte iubirea lui Dumnezeu față de o lume pierdută. Cu inima plină de duiosie să se rostească cuvântul adevărului. Toți cei greșiți trebuie să fie tratați cu bunătatea lui Hristos. Dacă aceia pentru care lucrați nu pricep de îndată adevărul, nu-i muștrați, nu-i criticați și nu-i condamnați. Aduceți-vă aminte că voi trebuie să-L reprezentați pe Hristos în smerenia, blândețea și iubirea Lui. Trebuie să ne așteptăm că vom întâmpina necredință și împotrivire. Adevărul a avut totdeauna de dat piept cu aceste elemente. Dar chiar dacă aveți de întâmpinat cea mai dârză împotrivire, nu condamnați pe împotrivorii voștri. S-ar putea ca ei să creadă, ca și Pavel, că ei fac o lucrare pentru Dumnezeu, și față de unii ca aceștia noi trebuie să manifestăm răbdare, blândețe și o îndelungă îngăduință.

Să ne închipuim că avem de îndurat necazuri grele, că ducem lupte crâncene pentru a reprezenta adevărul nepopular. Gândiți-vă la Isus și la ce a suferit El pentru voi și tăceți. Chiar și atunci când sunteți maltratați și învinuiți pe nedrept, nu vă plângeți, nu roștiți nici un cuvânt de nemulțumire; nu lăsați să se furișeze în mintea voastră gânduri de reproș și nemulțumire. Luați o cale dreaptă, având „o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău, ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1 Petru 2, 12.)

„Încolo ... iubiți ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați; să moșteniți binecuvântarea. Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul. Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! N-aveți teamă de ei și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă.” (1 Petru 3, 8-15.)

Voi trebuie să vă purtați cu blândețe față de cei prinși în rătăcire, căci n-ați fost oare și voi în orbire datorită păcatelor voastre? Și datorită răbdării lui Hristos față de voi, n-ar trebui ca voi să fiți buni și răbdători față de alții? Dumnezeu ne-a dat multe îndemnuri de a manifesta multă blândețe față de aceia care ni se împotrivesc, pentru ca nu cumva să influențăm un suflet într-o direcție rea.

Viața noastră trebuie să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Noi trebuie să-L cunoaștem în mod personal pe Hristos. Numai atunci putem să-L reprezentăm bine în fața lumii. Să se înalțe constant rugăciunea: „Doamne, învață-mă cum să lucrez așa cum ar lucra Isus, dacă El ar fi în locul meu”. Oriunde am fi, ar trebui să lăsăm lumina noastră să strălucească în fapte bune spre slava lui Dumnezeu. Acesta este marele și importantul interes al vieții noastre.

Domnul dorește ca poporul Său să urmeze alte metode decât aceea de a osândi răul, chiar dacă osândirea ar fi îndreptățită. El dorește ca noi să facem ceva mai mult decât să împrășcăm pe adversarii noștri cu învinuiri care nu fac altceva decât să-i ducă tot mai departe de adevăr. Lucrarea pe care Hristos a venit să o facă în lumea noastră nu a fost aceea de a înălța bariere, și de a-i tot împunge pe oameni cu afirmația că sunt greșiți.

Acela care așteaptă să lumineze niște oameni înșelați trebuie să se apropie de ei și să lucreze pentru ei din iubire. El trebuie să devină un centru de influență sfântă.

În susținerea adevărului, adversarii cei mai înverșunați ar trebui să fie tratați cu respect și cinste. Unii nu vor răspunde la străduințele noastre și vor lua în râs invitația Evangheliei. Alții -- chiar aceia despre care presupunem că au trecut hotarul îndurării lui Dumnezeu -- vor fi câștigați la Hristos. Lucrul cel mai de pe urmă, cu prilejul unei controverse, ar putea să fie iluminarea acelor care nu au lepădat lumina și dovezile prezentate, dar care, fiind în întunericul de la miezul nopții, au lucrat din neștiință împotriva adevărului. De aceea tratați pe fiecare om ca pe o persoană cinstită. Nu rostiți nici un cuvânt, nu faceți nimic ce ar întări pe cineva în necredință.

Dacă cineva ar căuta să-i atragă pe lucrători în dezbateri sau controverse cu privire la politică sau alte probleme, nu dați urmare stăruinței sau provocării lor. Duceți mai departe lucrarea lui Dumnezeu cu fermitate și tărie, dar în smerenia lui Hristos, și cât mai în liniște cu putință. Să nu se audă nici o laudă omenească. Să nu se dea nici un

semn de încredere în sine. Să se vadă că Dumnezeu ne-a chemat să purtăm răspunderi sfinte; predicați cuvântul, fiți sârguincioși, zeloși, fierbinți cu spiritul.

Influența propovăduirii voastre ar fi de zece ori mai mare, dacă ați avea grijă la cuvintele voastre. Cuvinte care ar trebui să fie o mireasmă de viață spre viață pot ajunge, datorită spiritului care le însoțește, un miros de moarte spre moarte. Aduceți-vă aminte că, dacă prin spiritul vostru sau prin cuvintele voastre închideți ușa chiar și înaintea unui singur suflet, vă veți confrunta cu acel suflet la judecată.

Atunci când vă referiți la Mărturii (Testimonies), să nu considerați că e datoria voastră de a le impune. Când citiți Mărturiile (Testimonies), căutați să nu amestecați în ele o umplutură de cuvinte de-ale voastre; deoarece aceasta face cu neputință ca ascultătorii să deosebească între Cuvântul Domnului spus lor și cuvintele voastre. Căutați să nu faceți supărător Cuvântul Domnului. Noi dorim să vedem reforme și, pentru că nu vedem ceea ce dorim, adesea se îngăduie ca un duh rău să toarne picături de fiere în cupa noastră și atunci ne înverșunăm. Prin cuvintele noastre rău inspirate, duhul lor este iritat, și ei sunt ațâțați la răzvrătire.

Fiecare predică pe care o roștiți, fiecare articol pe care-l scrieți, poate fi în totul adevărat; dar o picătură de fiere în el va face ca acesta să devină otravă pentru ascultător sau cititor. Din pricina acelei picături de otravă, cineva va lepăda toate cuvintele tale bune și acceptabile. Alții se va hrăni cu otrava aceea, deoarece lui îi plac cuvintele de felul acesta, aspre; el urmează exemplul tău și vorbește la fel cum vorbești tu. În felul acesta, răul este înmulțit.

Aceia care prezintă principiile veșnice ale adevărului au nevoie ca uleiul sfânt să se reverse din ramurile măslinului în inima lor. Acesta se va revărsa în cuvinte care vor aduce schimbare, dar nu vor duce la exasperare. Adevărul trebuie să fie rostit în iubire. Atunci Domnul, prin Duhul Său, va da tăria și puterea. Aceasta este lucrarea Lui.

Așezați-vă în curentul divin, din care puteți primi inspirație cerească, căci o puteți avea; apoi, îndreptați atenția sufletului obosit, împovărat, sărac, cu inima frântă și nedumerit, spre Isus, Izvorul întregii puteri spirituale. Fiți lucrători credincioși pentru a aduce laude Aceluia care v-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată. Spuneți, prin scris și grai, că Isus trăiește pentru a mijloci pentru noi.

Capitolul 16

Parabola cu oaia rătăcită

Parabola cu oaia rătăcită ar trebui să fie apreciată în fiecare familie ca un motto. Păstorul divin lasă pe cele nouăzeci și nouă de oi și se duce în pustie pentru a o căuta pe cea pierdută. Sunt desișuri, mlaștini și crăpături primejdioase prin stânci, și Păstorul știe că, dacă oaia se găsește în oricare din locurile acestea, o mână prietenoasă trebuie să o ajute să iasă afară. Auzind behăitul ei în depărtare, El înfruntă toate primejdiile și orice greutate pentru ca să o poată salva. Când descoperă oaia pierdută nu o întâmpină cu muștrări. El nu simte altceva decât bucurie pentru că a găsit-o în viață. Cu mână hotărâtă, dar gingașă, El dă la o parte spinii sau o scoate din mlaștină; cu duioșie, o ridică pe umerii Săi și o aduce înapoi la staul. Răscumpărătorul cel curat, fără de păcat, poartă pe cel păcătos și murdar.

Purtătorul de păcat duce în spate oaia mânjită, totuși povara Sa este atât de scumpă pentru El, încât se bucură cântând: „Mi-am găsit oaia care era pierdută”. Fiecare dintre voi trebuie să cugete la faptul că, personal, ați fost purtați pe umerii lui Hristos. Nici unul dintre voi să nu cultive un duh poruncitor, un spirit de îndreptățire de sine și critică; deoarece nici o oaie n-ar fi intrat vreodată în staul, dacă Păstorul nu ar fi întreprins o chinuitoare căutare în pustiu. Faptul că o singură oaie s-a pierdut a fost destul pentru a trezi simpatia Păstorului și pentru a-L pune în mișcare să-și înceapă căutarea.

Această lume mică a fost scena întrupării și suferinței Fiului lui Dumnezeu. Hristos nu a mers la lumile necăzute, ci a venit în lumea acesta, în întregime uscată și desfigurată de blestem. Perspectiva nu era favorabilă, ci cât se poate de descurajatoare. Totuși, El nu va slăbi „nici nu se va lăsa până nu va așeza dreptate pe pământ.” (Isaia 42, 4.) Noi trebuie să păstrăm în minte marea bucurie manifestată de Păstor la găsirea oii pierdute. El îi invită pe vecinii Săi: „Bucurați-vă împreună cu Mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută”. Și face tot cerul să răsunе de cântarea sa de bucurie. Tatăl Însuși se bucură pentru cel salvat, cântând. Ce sfântă bucurie se exprimă prin parabola aceasta! Este privilegiul nostru acela de a fi părtași la această bucurie.

Oare voi, care aveți exemplul acesta înaintea voastră, conlucrați cu El, cu Acela

care caută să mântuiască ce este pierdut? Sunteți voi împreună lucrători cu Hristos? Nu puteți să îndurați suferința, sacrificiul și încercarea, de dragul lui Hristos? Există ocazii de a face bine sufletului celor tineri și celor greșiți. Dacă vedeți pe vreunul ale cărui cuvinte sau a cărui atitudine arată că s-a depărtat de Dumnezeu, nu-l ocărâți. Nu e lucrarea voastră de a-l osândi, ci de a vă apropia de el pentru a-i da ajutor. Luați seama la umilința lui Hristos, la blândețea și smerenia Lui, și lucrați cum a lucrat El, cu o inimă plină de o sfințită gingășie. „În vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor semințiilor lui Israel și ei vor fi poporul Meu. Așa vorbește Domnul: «Poporul celor ce-au scăpat de sabie, a căpătat trecere în pustie: Israel merge spre locul lui de odihnă». Domnul mi se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” (Ieremia 31, 1-3.)

Pentru a lucra așa cum a lucrat Hristos, eul trebuie să fie răstignit. Aceasta este o moarte chinuitoare, dar ea este viață, este o viață pentru suflet. „Așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este Sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite»”. (Isaia 57, 15.)

Capitolul 17

Nevoia unei reforme a educației

„Ei vor zidi iarăși pe vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite, rămase pustii din neam în neam... Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune, vei fi numit: «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile» și face țara cu puțință de locuit”. (Isaia 61, 4; 58, 12.) Cuvintele acestea ale inspirației prezintă înaintea credincioșilor în adevărul prezent lucrarea care trebuie să fie făcută acum în educația copiilor și a tineretului nostru. Atunci când adevărul pentru aceste zile de pe urmă va fi adus în lume prin proclamarea soliilor primului înger, al doilea și al treilea, ne-a fost arătat că, în ceea ce privește educația copiilor noștri, trebuie să fie introdusă o nouă rânduială; dar s-a cerut mult timp pentru a înțelege ce anume schimbări trebuie să se facă.

Lucrarea noastră este o lucrare de reformațiune; și este planul lui Dumnezeu ca, prin lucrarea deosebită care se face prin instituțiile noastre de educație, atenția oamenilor să fie atrasă la ultimul mare efort de a-i salva pe cei care pier. În școlile noastre, standardul educației nu trebuie coborât. El trebuie să fie înălțat mai sus și tot mai sus, mult deasupra nivelului său actual; dar educația dată nu trebuie să fie mărginită numai la cunoașterea celor cuprinse în manualele de școală. Numai studierea manualelor școlare nu poate oferi studenților instruirea de care ei au nevoie și nici nu poate da adevărata înțelepciune. Scopul școlilor noastre este de a procura locuri unde membrii mai tineri ai familiei Domnului, pot fi instruiți după planul lui Dumnezeu, de creștere și dezvoltare.

Satana a folosit cele mai ingenioase metode pentru a-și țese planurile și principiile lui în sistemele de educație, și în felul acesta să aibă o fortăreață în mintea copiilor și a tineretului. Lucrarea adevăratului educator este aceea de a dejuca uneltirile lui Satana. Noi suntem legați printr-un legământ solemn și sfânt față de Dumnezeu, de a ne crește copiii pentru El și nu pentru lume; de a-i învăța să nu-și așeze mâna în mâna lumii, ci să-L iubească pe Dumnezeu, să se teamă de El și să țină poruncile Sale. Ei ar trebui să fie pătrunși de gândul că sunt făcuți după chipul Creatorului lor și că Hristos este modelul după care ei trebuie să fie modelați. Trebuie să se dea cea mai sânguincioasă atenție educației care va oferi cunoașterea mântuirii și va face ca viața și

caracterul să se conformeze asemănării divine. Iubirea lui Dumnezeu și curăția sufletului, țesute în viață asemenea unor fire de aur, iată ce are în adevăr valoare. Înălțimea pe care omul o poate ajunge în felul acesta încă n-a fost pe deplin înțeleasă.

Pentru realizarea acestei lucrări trebuie să se așeze o temelie larg cuprinzătoare. Trebuie să se introducă un scop și să i se găsească un loc, iar elevii trebuie să fie ajutați să aplice principiile biblice la tot ceea ce fac. Tot ce e strâmb, tot ce este sucit, în afara liniei drepte, trebuie să fie lămurit, arătat și evitat, deoarece este o nelegiuire care nu trebuie să fie continuată. E important ca fiecare profesor să iubească și să cultive principii și învățături sănătoase, deoarece aceasta este lumina ce trebuie să fie reflectată pe cărarea tuturor elevilor.

Solia îngerului al treilea în școlile noastre

În cartea Apocalipsului, citim despre o lucrare specială, pe care Dumnezeu dorește ca poporul Lui să o facă în aceste zile de pe urmă. El a descoperit Legea Sa și ne-a arătat adevărul pentru acest timp. Adevărul acesta se desfășoară fără încetare, și Dumnezeu intenționează ca noi să manifestăm inteligență cu privire la el, pentru ca să putem fi în stare să facem deosebirea între bine și rău, între neprihănire și nelegiuire.

Solia îngerului al treilea, marele adevăr de punere la probă pentru acest timp, trebuie să fie o materie de studiu în toate instituțiile noastre. Este planul lui Dumnezeu ca prin ele să se dea această solie specială, de avertizare, iar raze strălucitoare de lumină să strălucească în lume. Timpul este scurt. Primejdiile zilelor de pe urmă sunt asupra noastră, și noi trebuie să veghem și să ne rugăm, să studiem și să luăm aminte la învățăturile ce ne sunt date în cărțile lui Daniel și în Apocalipsa.

Atunci când Ioan a fost exilat de lângă cei pe care-i iubea, pe singuratică insulă Patmos, Hristos a știut unde să-l găsească pe martorul Său credincios. Ioan spunea: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăția și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe”. Ziua Domnului este ziua a șaptea, Sabatul creațiunii. În ziua pe care Dumnezeu a sfințit-o și a binecuvântat-o, Hristos a făcut cunoscut, „prin îngerul Său, robului Său Ioan” lucrurile care urmează să se întâmple înainte de încheierea istoriei lumii, și El dorește ca noi să ajungem

pricepuți cu privire la ele. Nu în zadar declară El: „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1, 9-10, 1-3.) Aceasta este o educație care trebuie să se facă cu răbdare. Învățăturile noastre trebuie să fie însușite pentru vremea în care trăim, și învățătura noastră religioasă să fie dată în armonie cu soliile pe care le trimite Dumnezeu.

Noi urmează să stăm în fața magistraților pentru a da seama de ascultarea noastră de Legea lui Dumnezeu și pentru a face cunoscut temeiurile credinței noastre. Și tineretul ar trebui să înțeleagă lucrurile acestea. Ei ar trebui să cunoască lucrurile care urmează să se întâmple mai înainte de încheierea istoriei lumii. Lucrurile acestea au de a face cu fericirea noastră veșnică, iar învățătorii și elevii (studenții) ar trebui să le dea mai multă atenție. Prin scris și viu grai, ar trebui să se dea cunoștințe care să fie o hrană, la timpul potrivit, nu numai pentru cei tineri, ci și pentru cei ajunși în anii maturității.

Noi trăim în mijlocul scenelor de încheiere a acestor vremuri primejdioase. Domnul a prevăzut necredința care predomină acum cu privire la revenirea Sa; și, de repetate ori, El a dat avertizări în Cuvântul Său că evenimentul acesta va fi neașteptat. Ziua cea mare va veni ca un laț „peste cei ce locuiesc pe toată fața pământului”. (Luca 21, 35.) Dar există două categorii. Uneia apostolul îi prezintă cuvintele acestea încurajatoare: „Voi fraților nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț”. (1 Tesaloniceni 5, 4.) Unii vor fi gata atunci când vine Mirele și vor intra cu El la ospățul nunții. Cât de prețios este gândul acesta pentru aceia care veghează și așteaptă arătarea Lui. Hristos „a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. (Efeseni 5, 25-27.) Aceia pe care Dumnezeu îi iubește se bucură de favoarea aceasta, deoarece ei sunt plăcuți la caracter.

Trebuie să se aducă la îndeplinire marea și grandioasa lucrare de a scoate un popor care să aibă un caracter asemenea lui Hristos și care să fie în stare să stea în picioare în Ziua Domnului. Atâta vreme cât plutim pe curentul lumii, nu avem nevoie nici de pânză nici de rame. Osteneala noastră începe însă atunci când ne întoarcem pentru a vâsli împotriva curentului. Satana va introduce tot felul de teorii pentru a perverti adevărul. Lucrarea va merge greu, deoarece, de la căderea lui Adam, moda lumii a fost să păcătuiască. Dar Hristos este pe câmpul de luptă. Duhul Sfânt este la

lucru. Uneltele divine se unesc cu cele omenești pentru a modela caracterul după modelul desăvârșit, iar omul trebuie să dea pe față ceea ce Dumnezeu lucrează înăuntru. Vom face noi ca popor această lucrare dată nouă de Dumnezeu? Dăm noi cu multă atenție ascultare întregii lumini ce ne-a fost dată, păstrând mereu înaintea noastră un obiectiv, și anume acela de a-i pregăti pe elevi pentru Împărăția lui Dumnezeu? Dacă prin credință înaintăm pas cu pas pe calea cea bună, mergând pe urmele Marelui Conducător, pe cărarea noastră va străluci lumina, iar circumstanțele vor lucra pentru a îndepărta dificultățile. Aprobarea lui Dumnezeu va da nădejde și îngerii slujitori vor conlucra cu noi, aducând lumină, har, curaj și bucurie.

Atunci să nu se mai piardă timp în stăruirea asupra multor lucruri care nu sunt esențiale și care n-au nici o legătură cu nevoile prezente ale poporului lui Dumnezeu. Să nu se mai piardă timp cu înălțarea oamenilor care nu cunosc adevărul, deoarece „timpul este aproape”. Nu e acum timp pentru a umple mintea cu teorii numite în vorbirea populară „educația înaltă”. Timpul folosit pentru ceea ce nu tinde să facă sufletul, ca să fie asemenea lui Hristos, este un timp pierdut pentru veșnicie. Noi nu ne putem îngădui așa ceva, deoarece fiecare moment este încărcat cu interese veșnice. Acum, când e aproape să înceapă marea lucrare a judecării celor vii, să îngăduim oare ca o ambiție nesfințită să ia inima în stăpânire și să ne facă să neglijăm educația cerută pentru a face față nevoilor acestor zile primejdioase?

În fiecare caz, trebuie să se ia marea hotărâre dacă e să primim semnul sau chipul fiarei, sau sigiliul viului Dumnezeu. și acum, când ne aflăm la hotarele lumii veșnice, ce poate fi de un atât de mare preț pentru noi decât faptul de a fi găsiți credincioși și sinceri față de Dumnezeul Cerului? Ce ar putea fi vrednic de a fi prețuit mai presus de adevărul și Legea Sa? Ce educație poate fi dată elevilor din școlile noastre, care să fie atât de necesară ca o cunoaștere a unui „așa zice Biblia”?

Știm că sunt multe școli care oferă ocazii de cultivare în domeniul științei, dar noi dorim ceva mai mult decât atât. Știința adevăratei educații este adevărul care trebuie să fie atât de adânc implantat în suflet, încât să nu poată fi șters de rătăcirea care abundă în tot locul. Solia îngerului al treilea este adevăr, lumină și putere și ar trebui să fie lucrarea atât a școlilor, cât și a bisericilor noastre, a profesorilor, cât și a deservenților cultici aceea de a o prezenta în așa fel, încât să facă o impresie bună asupra inimilor. Aceia care acceptă poziția de educatori ar trebui să prețuiască din ce în ce mai mult voința descoperită a lui Dumnezeu, atât de lămurit și evident prezentată în Daniel și

Apocalips.

Studierea Bibliei

Nevoile urgente, care se fac simțite în vremea aceasta, cer o stăruitoare educație în cele ale Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este adevărul prezent. Pe întreaga față a pământului trebuie să aibă loc o reformă în ceea ce privește studiarea Bibliei, pentru că acum este nevoie de acest lucru ca niciodată mai înainte. Pe măsură ce reforma aceasta progresa, se va aduce la îndeplinire o mare lucrare, deoarece, atunci când Dumnezeu a spus că el, Cuvântul Lui, nu se va întoarce gol la El, El și-a propus să facă tot ceea ce a spus. Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, „pe care El L-a trimis”, constituie educația cea mai înaltă, și ea va acoperi pământul cu minunata ei iluminare, așa cum apele acoperă fundul mării.

Studiul Bibliei este necesar îndeosebi în școli. Elevii trebuie să fie înrădăcinați și întemeiați în adevărul divin. Atenția lor trebuie să fie atrasă nu la ceea ce spun oamenii, ci la Cuvântul lui Dumnezeu. Mai presus de toate celelalte cărți, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiul nostru, marele manual de studiu, temelia oricărei educații, iar copiii noștri trebuie să fie educați în adevărurile cuprinse în el, indiferent de obiceiurile și deprinderile de mai înainte. Făcând lucrul acesta, profesorii și elevii vor afla comoara ascunsă, educația superioară.

Rânduialile biblice trebuie să fie călăuză vieții de toate zilele. Crucea lui Hristos trebuie să fie tema care să descopere lecțiile pe care trebuie să le studiem și să le practicăm. Hristos trebuie să fie adus în toate studiile, pentru ca elevii să soarbă cunoașterea de Dumnezeu și să-L poată reprezenta pe El în caracter. Desăvârșirea Lui trebuie să fie studiul nostru acum și în veșnicie. Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de Hristos în Vechiul și în Noul Testament, este pâinea venită din cer; dar mare parte din ceea ce este numit știință este un fel de mâncare de origine omenească, o hrană stricată ea nu este mană adevărată.

În Cuvântul lui Dumnezeu se găsește înțelepciune neîndoielnică, neistovită -- înțelepciune care își are originea nu într-o minte mărginită, ci în mintea cea nemărginită. Dar mare parte din ceea ce Dumnezeu a descoperit din Cuvântul Său este întunecat pentru oameni, deoarece nestematele adevărului sunt îngropate sub gunoiul înțelepciunii și tradiției omenești. Pentru mulți, comorile Cuvântului rămân ascunse, deoarece ei nu

au căutat cu o sârguință zeloasă înțelegerea preceptelor. Cuvântul trebuie să fie cercetat cu scopul de a-i curăți și pregăti pe aceia care-l primesc, pentru a deveni membri ai familiei împărătești, copii ai Împăratului ceresc.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu va trebui să ia locul studiului acelor cărți care au dus mintea oamenilor la misticism, departe de adevăr. Principiile lui vii, întrețesute în viața noastră, vor fi unica noastră apărare în încercări și ispite; învățătura lui dumnezeiască este singura cale către succes. Atunci când încercările vin asupra fiecărui suflet, au loc apostazii. Unii se vor dovedi violenți, aroganți și încrezuți, și se vor abate de la credință, suferind naufragiu în cele ale credinței. De ce? Deoarece ei nu au trăit „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Ei nu au săpat adânc și nu și-au făcut sigură temeliala. Atunci când cuvintele Domnului le sunt prezentate prin solii Săi aleși, ei murmură și socotesc că drumul e prea strâmt. În capitolul al șaselea al Evangheliei lui Ioan, citim despre unii care erau socotiți ucenici ai lui Hristos, dar cărora, atunci când le-a fost prezentat în mod lămurit adevărul, nu le-a plăcut și nu au mai mers cu El. Tot la fel și acești elevi (studenți) superficiali se vor depărta de Hristos.

Oricine a fost convertit la Dumnezeu este chemat să crească în iscusința sa, folosindu-și talanții. Fiecare ramură a Viței celei vii care nu crește este tăiată și aruncată la gunoi. Prin urmare, care ar trebui să fie caracterul educației date în școlile noastre? Să fie potrivit cu înțelepciunea acestei lumi sau potrivit cu înțelepciunea de sus? Oare nu se vor trezi profesorii la răspunderea pe care o au în privința aceasta și nu vor vedea ei cum Cuvântul lui Dumnezeu are un loc mult mai cuprinzător în instruirea ce se face în școlile noastre?

Instruirea de lucrători

Un mare obiectiv al școlilor noastre este acela de formare a tineretului pentru a se angaja în slujba instituțiilor noastre și în diferitele ramuri ale lucrării Evangheliei. Oamenilor de pretutindeni trebuie să li se prezinte Biblia. A venit timpul, timp important, când prin solii lui Dumnezeu sulul sfânt să fie desfășurat înaintea lumii. Adevărul cuprins în solia primului, celui de-al doilea, și al treilea înger trebuie să fie dus la orice neam, seminție, limbă și popor; ea trebuie să lumineze întunericul fiecărui continent și să se extindă în insulele mării. Nimic de natură omenească nu trebuie să fie îngăduit să întârzie lucrarea aceasta. Pentru a se realiza lucrul acesta, este nevoie de talente cultivate și consacrate; este nevoie de persoane care pot face o lucrare excelentă

în smerenia lui Hristos, datorită faptului că eul este ascuns în Hristos. Novicii nu pot face în mod acceptabil lucrarea de prezentare a comorii ascunse pentru îmbogățirea sufletelor în cele spirituale. „Înțelege ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile.... Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului”. (2 Timotei 2, 7.15.) Această însărcinare dată lui Timotei trebuie să fie o putere educativă în fiecare familie și în fiecare școală.

Se cer eforturi serioase din partea tuturor celor legați de instituțiile noastre, nu numai de școlile noastre, dar și de sanatoriile și editurile noastre, pentru a califica bărbați, femei și tineret, pentru a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu. Elevii ar trebui să fie instruiți să lucreze în mod inteligent pe căile lui Hristos, spre a prezenta un caracter nobil, distins și creștinesc înaintea aceluia cu care ei sunt asociați. Aceia care au răspunderea de a instrui tineretul legat de orice ramură a lucrării ar trebui să fie oameni care au o profundă înțelegere a valorii sufletelor. Dacă nu sorb adânc din Duhul Sfânt, atunci ei sunt un veghetor rău, care va crea împrejurări supărătoare. Educatorul ar trebui să fie înțelept pentru a discerne faptul că, în timp ce credincioșia și bunătatea vor câștiga suflete, asprimea nu va face aceasta niciodată. Cuvinte și fapte arbitrare trezesc patimile cele mai rele ale inimii omenești. Dacă bărbații și femeile care pretind a fi creștini nu au învățat să părăsească dispozițiile lor sufletești rele și copilărești, cum se pot ei aștepta să fie onorați și respectați?

Atunci, câtă grijă ar trebui să fie exercitată la alegerea persoanelor corespunzătoare ca educatori, pentru ca ei să nu fie credincioși numai față de lucrul lor, ci să dea pe față și o dispoziție sufletească bună. Dacă nu sunt vrednici de încredere, ar trebui să fie concediați. Dumnezeu va face răspunzătoare fiecare instituție pentru orice neglijență în a veghea ca bunătatea și iubirea să fie încurajate. Nu trebuie să se uite niciodată că Hristos Însuși are conducerea instituțiilor noastre.

Cele mai bune talente pastorale ar trebui să fie folosite pentru predarea Bibliei în școlile noastre. Cei aleși pentru lucrarea aceasta trebuie să fie cercetători profunzi ai Bibliei și să aibă o profundă experiență creștină; iar salariul lor ar trebui să fie plătit din zecime. Dumnezeu dorește ca toate instituțiile noastre să devină instrumente pentru educarea și dezvoltarea de lucrători, ca misionari bine pregătiți, pentru a face o lucrare pentru Domnul; dar obiectivul acesta nu a fost avut în vedere. În multe privințe, noi suntem cu mult în urmă în lucrarea aceasta; și Domnul cere ca în această lucrare să se

dea pe față un zel infinit mai mare decât s-a dat până acum. El ne-a chemat din lume, pentru ca să putem fi martori ai adevărului Său, și pretutindeni, în rândurile noastre, ar trebui să fie instruiți tineri și tinere pentru a ocupa poziții trebuincioase și de influență.

E nevoie urgentă de lucrători în câmpul Evangheliei. Sunt necesari tineri pentru lucrarea aceasta; Dumnezeu îi cheamă. Educația lor este de o primă importanță în colegiile noastre și în nici un caz ea nu trebuie să fie ignorată sau socotită ca o lucrare de mână a doua. Este cu totul greșit ca profesorii, sugerându-le alte ocupații, să-i descurajeze pe tinerii care ar putea fi calificați să facă o lucrare acceptabilă în lucrarea pastorală. Aceia care ridică stavile pentru a-i împiedica pe tineri să se pregătească pentru lucrarea aceasta lucrează contra planurilor lui Dumnezeu, și ei vor da socoteală de purtarea lor. În rândurile noastre, sunt oameni cu talente mai mult decât obișnuite. Dacă talentele lor ar fi puse la lucru, noi am avea douăzeci de predicatori acolo unde nu avem acum decât unul.

Tinerii care intenționează să intre în lucrarea de pastorație nu ar trebui să cheltuiască un număr de ani numai ca să obțină învățătură. Profesorii ar trebui să fie capabili să înțeleagă situația și să-și adapteze învățătura la nevoile clasei; ar trebui ca acestora să li se dea avantaje speciale pentru o scurtă, dar cuprinzătoare, studiere a celor mai necesare materii, pentru a-i pregăti pentru lucrarea lor. Dar planul acesta nu a fost urmat. Prea puțină atenție a fost dată educației tinerilor pentru lucrarea de pastorație. Noi nu mai avem mulți ani de lucrat, și profesorii ar trebui să fie umpluți de Duhul lui Dumnezeu și să lucreze în armonie cu voința Lui, ce a fost descoperită, în loc să aducă la îndeplinire propriile lor planuri. Noi pierdem mult în fiecare an, deoarece nu luăm seama la sfatul Domnului în lucrurile acestea.

În școlile noastre, ar trebui ca infirmierii misionari să fie instruiți de medici bine calificați, și, ca o parte a educației lor, să învețe cum să lupte cu boala și să pună în evidență valoarea leacurilor naturale. Lucrarea aceasta este foarte necesară. Orașe și târguri sunt afundate în păcat și stricăciune morală, și totuși există oameni asemenea lui Lot în fiecare Sodomă. Otrava păcatului lucrează în inima societății, și Dumnezeu caută reformatori care să se ridice în apărarea Legii pe care El a așezat-o să cârmuiască sistemul nostru fizic. Ei ar trebui ca, în același timp, să mențină un standard ridicat în dezvoltarea minții și cultivarea inimii, pentru ca Marele Medic să poată conlucra cu ajutoarele omenești în aducerea la îndeplinire a unei lucrări pline de milă, cum și nevoia de a alina suferințele.

Este, de asemenea, planul lui Dumnezeu ca școlile noastre să dea tinerilor o pregătire care să-i facă în stare să fie instructori în fiecare secțiune a școlii de Sabat sau să îndeplinească oricare din slujbele ei. Noi am vedea o stare deosebită de lucruri, dacă un număr de tineri consacrați s-ar devota lucrării școlii de Sabat, ostenindu-se a se instrui și apoi a învăța și pe alții cele mai bune metode de a conduce sufletele la Hristos. Aceasta este o ramură a lucrării care aduce roade.

Profesori misionari

Profesorii ar trebui să fie formați pentru lucrare misionară. Pretutindeni se ivesc ocazii pentru lucrarea misionară și nu va fi posibil să se procure lucrători din una, din două sau trei țări pentru a răspunde la toate apelurile după ajutor. Pe lângă educarea acelor care urmează să fie trimiși din conferințele noastre mai vechi ca misionari, persoane din diferite țări ale lumii ar trebui să fie pregătite să lucreze pentru propriii lor concetățeni, pentru propriii lor vecini; și, pe cât este cu putință, e mai bine și mai sigur ca ei să-și primească educația în câmpul unde urmează să lucreze. Rareori este lucrul cel mai bun, atât pentru lucrător, cât și pentru înaintarea lucrării, ca el să meargă în țări depărtate pentru educația lui. Domnul vrea să se ia toate măsurile pentru a face față acestor nevoi, iar dacă comunitățile se trezesc la răspunderile lor, ele vor ști cum să procedeze în orice situație critică.

Pentru a satisface nevoia de lucrători, Dumnezeu dorește să se înființeze centre de educație în diferite țări, în care elevi promițători să fie educați în ramurile practice ale științei, cât și în adevărul biblic. Atunci când persoanele acestea se angajează în lucrare, ele vor da tărie lucrării adevărului prezent în câmpurile noi. Ele vor trezi un interes printre necredincioși și vor da ajutor la salvarea de suflete din robia păcatului. Profesorii cei mai buni ar trebui să fie trimiși în diferite țări unde urmează să se înființeze școli pentru a săvârși lucrarea de educație.

E cu putință să avem într-un singur loc concentrate prea multe facilități educaționale. Ar fi o binecuvântare mult mai mare să avem școli mai mici, conduse după planul școlilor profesilor. Bani care s-au investit pentru dezvoltarea Colegiului din Battle Creek, în vederea adăpostirii școlii pentru pregătirea predicatorilor, ar fi fost mai bine să fie investiți în înființarea de școli în districtele rurale din America și din regiunile îndepărtate. Nu mai era nevoie de alte clădiri în Battle Creek; înlesniri bogate

erau deja procurate pentru educația atâtor elevi cât puteau să se adune la un loc. N-a fost lucrul cel mai bun ca atât de mulți elevi să frecventeze această școală, deoarece acolo erau talente și înțelepciune pentru a te putea ocupa numai de un anumit număr de elevi. Institutele de predicatori s-ar fi putut ține în clădirile deja construite, iar banii folosiți pentru dezvoltarea colegiului ar fi putut să fie mai bine investiți la construirea de școli în alte localități.

Noi clădiri în Battle Creek înseamnă încurajarea multor familii să se mute acolo pentru a face educația copiilor lor la colegiu. Dar ar fi fost o binecuvântare mult mai mare pentru toți cei în cauză, dacă elevii ar fi fost educați în altă localitate și în număr mult mai mic. Îngrămădirea oamenilor la Battle Creek este tot atât de mult o greșală a acelor care sunt în poziții de conducere, ca și a celor care s-au mutat în acest loc. Există câmpuri mai bune pentru întreprinderi misionare ca Battle Creek, și, cu toate acestea, cei cu funcții de răspundere au plănuit să facă tot ceea ce este acolo cu cât mai comod cu putință; iar marile clădiri și facilități spun oamenilor: „Veniți la Battle Creek; mutați-vă aici cu familiile voastre și educați-vă copiii aici”.

Dacă unele din marile noastre instituții de educație ar fi despărțite în câteva mai mici și dacă s-ar înființa școli în diferite locuri, s-ar putea face un progres mai mare în cultura fizică, mintală și morală. Domnul nu a spus să fie clădiri mai puține, ci ca aceste clădiri să nu fie concentrate prea multe într-un singur loc. Suma mare de mijloace financiare, investită în câteva localități, ar fi trebuit folosită pentru a procura înlesniri unui câmp mai întins, așa încât să se poată face loc pentru un număr cât mai mare de elevi.

A sosit timpul ca să se înalțe standardul adevărului în multe locuri, să se trezească un interes și să se extindă câmpul misionar până ce va cuprinde toată lumea. A sosit timpul când mult mai mulți ar trebui să cunoască solia adevărului. În direcția aceasta se poate face mai mult decât s-a făcut. În timp ce bisericile sunt răspunzătoare pentru ținerea propriilor lor candelă pregătite și arzând, tineri devotați trebuie să fie educați în propriile lor țări pentru a duce mai departe lucrarea aceasta. Ar trebui să fie înființate școli, nu sofisticate ca acelea din Battle Creek și College View, ci mult mai simple, cu clădiri mai modeste și cu profesori care vor adopta aceleași planuri care erau urmate în școlile profeților. În loc de a concentra lumina într-un singur loc, unde mulți nu o apreciază și nici nu se folosesc de ceea ce li se dă, lumina ar trebui să fie dusă în multe locuri de pe fața pământului. Dacă profesori consacrați, temători de Dumnezeu, cu

mintea echilibrată și cu idei practice ar merge în câmpuri misionare și ar lucra în chip umil, dând și altora din ceea ce au primit, Dumnezeu ar da Duhul Său cel Sfânt la mulți din cei care sunt lipsiți de harul Său.

Elementele succesului

În lucrarea de reformă, profesorii și elevii ar trebui să conlucreze, fiecare lucrând în modul cel mai folositor pentru a face ca școlile noastre să fie astfel încât Dumnezeu să le poată aproba. Unitatea de acțiune este necesară pentru succes. O oaste în luptă ar fi cuprinsă de dezordine și ar fi înfrântă, dacă soldații, în mod individual, ar proceda după propriile lor idei, în loc de a acționa în armonie și sub conducerea unui general competent. De asemenea, ostașii lui Hristos, trebuie să lucreze în armonie. Câteva suflete convertite, care se unesc în vederea unui scop comun sub un singur conducător, vor câștiga victorii la fiecare confruntare.

Dacă există o lipsă de unire între aceia care pretind a crede adevărul, lumea va trage concluzia că poporul acesta nu poate fi al lui Dumnezeu, deoarece ei lucrează unii împotriva altora. Atunci când suntem una cu Hristos, vom fi uniți între noi. Aceia care nu trag la un jug împreună cu Hristos, totdeauna trag în direcția opusă. Ei au un temperament care aparține naturii de carne a firii omenești, și când are cea mai mică scuză, pasiunea se trezește pentru a înfrunta rațiunea. Aceasta dă naștere la o ciocnire; și voci gălăgioase se aud în ședințele de comitet, în ședințe ale consiliilor, în adunări publice, împotrivindu-se metodelor reformei.

Ascultarea de fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este o altă condiție a succesului. Biruințele nu se câștigă prin ceremonii sau fast, ci prin simpla ascultare de Generalul suprem, de Domnul Dumnezeuul cerului. Acela care se încrede în Conducătorul acesta nu va cunoaște niciodată înfrângerea. Înfrângerea vine atunci când depindem de metodele omenești, de născociri omenești, și din așezarea celor dumnezeiești pe un plan secund. Ascultarea a fost lecția pe care Căpetenia oastei Domnului a căutat să o dea marilor oștiri ale lui Israel -- ascultare în lucruri în care ei nu au putut să vadă nici un succes. Atunci când este ascultare de glasul Conducătorului nostru, Hristos va conduce bătăliile Sale pe căi care vor surprinde pe cele mai mari puteri ale pământului.

Noi suntem ostași ai lui Hristos, iar cei care se înrolează în oastea Lui trebuie să aștepte să îndeplinească o lucrare grea, o lucrare care va cere folosirea până la extrem a

puterilor lor. Noi trebuie să înțelegem că viața unui ostaș este o viață de luptă agresivă, de stăruință și suferință. De dragul lui Hristos, noi trebuie să suferim încercările. Noi nu suntem angajați în bătălii închipuite. Noi avem de înfruntat cei mai puternici adversari, deoarece „noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6, 12.) Noi trebuie să ne găsim tăria tot acolo unde și-au găsit puterea și primii ucenici. „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri.” „Toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră, erau cu o inimă și un suflet.” (Faptele Apostolilor 1, 14; 4, 31.32.)

Capitolul 18

Piedici în calea reformei

În oarecare măsură, Biblia a fost introdusă în școlile noastre și s-au făcut unele eforturi în direcția reformei; dar este foarte dificil să adopți principii drepte după ce o vreme atât de îndelungată ai fost obișnuit cu metode populare. Primele încercări de a schimba vechile obiceiuri au adus încercări grele asupra acelor care voiau să meargă pe calea arătată de Dumnezeu. S-au făcut greșeli care s-au soldat cu mari pierderi, au fost obstacole care au tins să ne țină pe cărări obișnuite, lumești, și să ne împiedice să prindem adevăratele principii ale educației. Celor nepocăiți, care văd lucrurile de la nivelul câmpiilor egoismului, necredinței și indiferenței omenești, principiile și metodele drepte li s-au părut ca fiind greșite.

Unii profesori și directori, care sunt numai pe jumătate pocăiți, sunt pietre de poticnire pentru alții. Ei admit unele lucruri și fac jumătăți de reformă; dar când vine mai multă cunoștință, ei refuză să înainteze, preferând să lucreze după propriile lor idei. Făcând astfel, ei rup și mănâncă din acel pom al cunoștinței, care pune cele omenești mai presus de cele dumnezeiești. „Acum temeți-vă de Domnul, și slujiți-I cu scumpătate și credincioșie. Depărtați dumnezeii cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt și slujiți Domnului. și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal.” (Iosua 24, 14-15; 1 Împărați 18, 21.) Ar fi trebuit să fim cu mult mai departe de unde suntem astăzi în cele spirituale, dacă am fi procedat pe măsura luminii ce ne-a fost date.

Atunci când s-au susținut metode noi, s-au prezentat atâtea întrebări pline de îndoială, s-au ținut atâtea consilii pentru ca fiecare dificultate să poată fi întrevăzută, încât reformatorii au fost biruiți, și unii au încetat să stăruie pentru reforme. Ei par a fi neputincioși în a opri curentul îndoielii și criticii. Relativ puțini au fost aceia care au primit Evanghelia la Atena, deoarece poporul nutrea o mândrie intelectuală și dădea pe față înțelepciunea lumească, și astfel a considerat Evanghelia lui Hristos drept o nebunie. Dar „nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii”. De aceea, „noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar

pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1, 25.23.24.)

Acum noi trebuie să începem din nou. Trebuie să se treacă la reforme cu inima, cu sufletul și cu voința. Erorile poate că au încărunțit de bătrânețe, dar bătrânețea nu face din eroare adevăr și nici din adevăr eroare. Mult prea mult au fost urmate vechile obiceiuri și deprinderi. Domnul vrea acum ca orice idee care este falsă să fie îndepărtată de la profesori și elevi. Noi nu suntem liberi să învățăm ceea ce ar corespunde cu standardul lumii sau cu standardul bisericii numai pentru că așa este obiceiul să facem. Standardul trebuie să fie învățăturile date de Hristos. Ceea ce a spus Domnul Hristos cu privire la educația ce trebuie să fie dată în școlile noastre trebuie să fie respectat cu strictețe, căci, dacă nu are loc, în unele privințe, o educație de un caracter cu totul diferit de ceea ce s-a făcut în unele din școlile noastre, nu ar fi trebuit să intrăm în cheltuieli pentru a cumpăra terenuri și a ridica clădiri pentru școli.

Unii susțin că, dacă învățământul religios urmează să devină proeminent, școlile noastre vor deveni nepopulare, pentru că aceia care nu sunt de credința noastră nu vor veni la școlile noastre. Foarte bine; lăsați-i atunci să se ducă la alte școli, unde vor găsi un sistem de educație care ar corespunde gustului lor. E planul lui Satana ca prin considerațiile acestea să împiedice realizarea scopului pentru care au fost înființate școlile noastre. Împiedicați de uneltirile lui, administratorii judecă în felul lumii, copiază planurile ei și imită obiceiurile ei. Mulți și-au dat pe față atât de mult lipsa de înțelepciune de sus, încât au reușit să se unească cu vrăjmașii lui Dumnezeu și ai adevărului și să procure distracții lumești pentru elevi. Făcând astfel, ei își atrag mânia lui Dumnezeu, deoarece duc pe elevi pe o cale greșită și fac lucrarea lui Satana. Cu această lucrare, cu toate rezultatele ei, aceștia va trebui să fie confrunțați la bara judecății lui Dumnezeu.

Cei care pornesc pe o astfel de cale arată că nu se poate avea încredere în ei. După ce răul a fost făcut, ei ar putea să-și mărturisească greșeala; dar pot ei anula influența pe care au exercitat-o? Se va rosti aprobarea cerească: „Bine rob bun” în dreptul aceluia care au fost necredincioși față de însărcinarea lor? Acești lucrători necredincioși nu au clădit pe Stânca cea Veșnică, iar temelia lor se va dovedi că este nisip mișcător. Atunci când Domnul ne cere să fim deosebiți și aparte, cum putem noi pretinde popularitate sau să căutăm să imităm obiceiurile și practicile lumii? „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se

face vrăjmaș cu Dumnezeu”? (Iacov 4, 4.)

A coborî stindardul pentru a asigura popularitatea și a spori numărul, și apoi a face din această sporire un motiv de bucurie dovedește multă orbire. Dacă numărul ar fi o dovadă a succesului, Satana ar putea pretinde întâietatea, deoarece, în lumea aceasta, marea majoritate o formează urmașii săi. Ceea ce constituie o dovadă a prosperității unei școli este gradul de putere morală care predomină. Ceea ce ar trebui să fie un izvor de bucurie și recunoștință nu este numărul, ci virtutea, inteligența și evlavia celor care alcătuiesc școlile noastre. Atunci e cazul ca școlile noastre să se schimbe după felul lumii și să se țină de obiceiul și modelele ei? „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Romani 12, 1.2.)

Oamenii vor folosi toate mijloacele cu putință pentru a face mai puțin vizibilă deosebirea dintre adventiștii de ziua a șaptea și cei care țin ziua întâi a săptămânii. Mi-a fost prezentată o grupă sub numele de adventiști de ziua a șaptea, care sfătuiău ca steagul, sau semnul care face din noi un popor deosebit, să nu fie înălțat așa de izbitor, deoarece, pretindeau ei, nu aceasta este calea cea mai bună pentru obținerea succesului de către instituțiile noastre. Dar acum nu e un timp când să coborâm steagul nostru, să ne rușinăm de credința noastră. Steagul acesta distinctiv, descris în cuvintele: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, trebuie să fie purtat în toată lumea, până la încheierea timpului de probă. Acum trebuie să se facă eforturi sporite pentru a înainta în diferite locuri; nu trebuie să aibă loc o ascundere a credinței noastre pentru a ne asigura susținerea din partea oamenilor. Adevărul trebuie să fie dus sufletelor gata să piară, iar dacă el e ascuns în vreun fel sau altul, Dumnezeu este dezonorat, și sângele oamenilor va fi pe hainele noastre.

Atâta vreme cât cei angajați în instituțiile noastre umblă smeriți cu Dumnezeu, ființele inteligente ale cerului vor conlucra cu ei; dar nimeni să nu uite că Dumnezeu a zis: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește”. (1 Samuel 2, 30.) Nici măcar pentru o clipă nu ar trebui să aibă cineva impresia că ar fi spre folosul lui să-și ascundă credința și doctrina de cei necredincioși din lume, temându-se că el nu va mai fi atât de mult stimat, dacă principiile sale vor fi cunoscute. Hristos cere de la toți urmașii Săi o mărturisire sinceră și bărbătească a credinței. Fiecare să-și ocupe poziția și să fie ceea ce Dumnezeu intenționează ca el să fie -- o priveliște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni.

Universul întreg privește cu un interes ce nu poate fi descris, spre a vedea lucrarea de încheiere a unei lupte dintre Hristos și Satana. Fiecare creștin trebuie să fie o lumină care să nu fie ascunsă sub obroc sau sub pat, ci pusă în sfeșnic, ca să poată da lumină tuturor celor care sunt în casă. Nu lăsați niciodată ca, din lașitate sau din socoteli lumești, adevărul să fie pus pe planul al doilea.

Deși în multe privințe instituțiile noastre de învățământ s-au dezvoltat după felul lumii, deși pas cu pas au înaintat către lume, ele sunt totuși prizoniere ale nădejdi. Soarta nu și-a țesut plasa în jurul activităților lor în așa fel, încât să fie nevoie ca ele să rămână neajutate și în nesiguranță. Dacă vor asculta de glasul Lui și vor merge pe căile Lui, Dumnezeu le va corecta, le va lumina și le va aduce înapoi la poziția lor dreaptă de deosebire față de lume. Când se va vedea folosul adus de lucrarea după principiile creștine, când eul va fi ascuns în Hristos, va avea loc un proces mult mai mare, deoarece fiecare lucrător își va da seama de propria sa slăbiciune omenească; el se va ruga stăruitor spre a primi înțelepciune și har de la Dumnezeu, și va primi ajutorul dumnezeiesc făgăduit pentru orice împrejurare grea.

Situațiile potrivnice ar trebui să creeze o hotărâre fermă de a le înfrânge. O barieră doborâtă va da mai multă îndemânare și mai mult curaj de a merge înainte. Înaintați în direcția cea bună și faceți o schimbare în mod categoric și inteligent. Împrejurările vor fi sprijinitorii și nu împotrivorii voștri. Faceți un început. Stejarul este în ghindă.

Către profesori și administratori

Îi invit pe membrii corpului profesoral din școlile noastre să facă uz de judecata sănătoasă și să lucreze la un nivel mai înalt. Cunoștințele noastre școlare trebuie să fie curățite de orice zgură. Instituțiile noastre trebuie să fie conduse pe baza principiilor creștine, dacă vor să triumfe asupra obstacolelor ce le stau împotriva. Dacă sunt conduse după planuri lumești, va fi lipsă în lucrare, lipsă de un profund discernământ spiritual. Starea lumii dinaintea primei veniri a lui Hristos este un tablou al stării lumii chiar înainte de a doua lui venire. Poporul iudeu a fost nimicit datorită lepădării soliei mântuirii trimise din cer. Oare oamenii din generația aceasta, cărora Dumnezeu le-a dat multă lumină și minunate prilejuri, vor merge pe urma acelor care au lepădat lumina spre propria lor ruină?

Mulți au voaluri pe fețele lor. Voalurile acestea sunt alcătuite din simpatia față de obiceiurile și practicile lumii, care ascund de ei slava Domnului. Dumnezeu dorește ca noi să ținem ochii ațintiți la El, pentru ca să putem pierde din vedere lucrurile lumii acesteia.

Când adevărul este adus în practica vieții, stindardul trebuie să fie înălțat mai sus și tot mai sus, pentru a corespunde cerințelor Bibliei. Aceasta va necesita o împotrivire față de moda, obiceiurile, practicile și principiile lumii. Influențele lumești, ca și valorile mării, lovesc în urmașii lui Hristos pentru a-i îndepărta de la adevăratele principii ale blândității și harului Său; dar noi trebuie să stăm tari ca stâncă, la principii. Pentru a face aceasta va fi nevoie de curaj moral, și aceia ale căror suflete nu sunt ținute de Stâncă Veșnică vor fi luați și duși de curentul lumii. Noi putem sta tari numai atunci când viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Independența morală este cu totul la locul ei atunci când ne împotrivim lumii. Conformându-ne în totul voinței lui Dumnezeu, vom fi așezați pe un teren avantajos, și vom vedea necesitatea unei separări hotărâte de obiceiurile și practicile lumii.

Noi nu trebuie să înălțăm stindardul nostru numai așa puțin deasupra stindardelor lumii, ci trebuie să facem ca deosebirea să iasă bine în evidență. Motivul pentru care am avut așa de puțină influență asupra rudelor și cunoștințelor necredincioase este acela că a fost o deosebire atât de mică și nu atât de hotărâtă între practicile noastre și acelea ale lumii.

Mulți profesori îngăduie ca mintea lor să apuce pe o cale prea îngustă și prea joasă. Ei nu țin continuu în minte planul divin, ci își fixează ochii asupra modelelor lumești. Priviți în sus: „Acolo unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu” și apoi lucrați ca elevii voștri să se poată asemena caracterului Său desăvârșit. Arătați-le tinerilor scara cu opt trepte a lui Petru, și așezați-le picioarele nu pe treapta cea mai de sus, ci pe cea mai de jos, și apoi, cu îndemnuri stăruitoare, îmbărbătați-i să urce până în vârful ei.

Hristos, care leagă pământul cu cerul, este scara. Picioarul scării este puternic fixat pe pământ, în natura Lui omenească; treapta din vârf ajunge la tronul lui Dumnezeu prin dumnezeirea Lui. Natura omenească a lui Hristos îmbrățișează omenirea decăzută, în timp ce natura Lui dumnezeiască se prinde puternic de tronul lui Dumnezeu. Noi suntem mântuiți urcând scara treaptă cu treaptă, privind la Hristos, prinzându-ne de Hristos, urcând treaptă cu treaptă până la înălțimea lui Hristos, care este făcut pentru noi

înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Credița, fapta, cunoștința, înfrânarea poftelor, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni sunt trepte ale acestei scări. Toate aceste roade ale harului urmează să se dea pe față în caracterul creștin, și „dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1, 10.11.)

Nu e lucru ușor să câștigi comoara fără de preț a vieții veșnice. Nimeni nu poate face lucrul acesta și să se lase totuși dus de curentul lumii. El trebuie să iasă din lume, să fie despărțit și să nu se atingă de ce este necurat. Nimeni nu poate să se poarte ca o ființă lumească, fără a fi dus prin aceasta de curentul lumii. Nimeni nu va progresa fără un efort stăruitor. Acela care vrea să biruiască trebuie să se prindă tare de Hristos. El nu trebuie să privească înapoi, ci să țină privirea numai în sus, câștigând har după har. Vegherea individuală este prețul siguranței. Satana joacă jocul vieții pentru sufletele voastre. Nu vă plecați nici un deget de partea lui, ca nu cumva el să câștige avantaj asupra voastră.

Dacă e să ajungem vreodată la cer, aceasta se va face legând sufletele cu Hristos, prin sprijinirea pe El, prin desfacerea de lume, de nebuniile și vrăjile ei. Din partea noastră, trebuie să fie o conlucrare spirituală cu ființele inteligente ale cerului. Noi trebuie să credem, să lucrăm, să ne rugăm, să veghem și să așteptăm. În calitate de răscumparați ai Fiului lui Dumnezeu, noi suntem proprietatea Lui, și fiecare trebuie să aibă o educație în școala lui Hristos. Atât profesorii, cât și elevii trebuie să-și facă în mod sârguincios lucrarea pentru veșnicie. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Acum este nevoie de bărbați înarmați și echipați pentru a duce luptele lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să-i înălțăm pe oameni, ci pe Dumnezeu, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Viața neegoistă, spiritul generos, plin de sacrificiu de sine, simpatia și iubirea acelor care dețin poziții de încredere în instituțiile noastre, ar trebui să aibă o influență curățitoare și înnobilitoare, care va fi în mod elocvent în favoarea binelui. Cuvintele lor de sfătuire nu vor veni atunci dintr-un spirit mulțumit de sine și îngâmfat, ci virtuțile lor pline de modestie vor fi mai de preț decât aurul. Dacă omul își însușește natura dumnezeiască, lucrând după tabla adunării, adăugând har după har la desăvârșirea caracterului creștin, Dumnezeu va lucra după tabla înmulțirii. El zice în Cuvântul Său: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1, 2.)

„Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, să știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcerea Eu, zice Domnul”. (Ieremia 9, 23-24.) „Și s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău? Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea!” (Mica 6, 8; 7, 18.) „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele!” (Isaia 1, 16-17.)

Acestea sunt Cuvintele lui Dumnezeu pentru noi. Trecutul e cuprins în cartea în care sunt scrise toate lucrurile. Noi nu putem șterge raportul acesta, dar dacă vrem să le învățăm, atunci trecutul ne va învăța lecțiile lui. Făcând din el monitorul nostru, noi putem să facem din el prietenul nostru. Când ne aducem aminte din trecut de ceea ce este neplăcut, aceasta să ne învețe să nu mai repetăm aceeași greșeală. Să nu se înscrie nimic în viitor care să ne facă cândva să regretăm.

Noi putem evita acum aparențele rele. În fiecare zi, noi ne scriem propria noastră istorie. Ziua de ieri este dincolo de puterea noastră de îndreptare sau control; numai ziua de astăzi este a noastră. De aceea, să nu întristăm Duhul lui Dumnezeu, deoarece mâine vom fi în stare să retragem ceea ce am făcut. Astăzi va fi atunci ieri.

Să căutăm să urmăm sfatul lui Dumnezeu în toate lucrurile, deoarece El este nemărginit în înțelepciune. Deși în trecut am rămas în urmă în ceea ce am fi putut face pentru copiii și tineretul nostru, acum să ne pocăim și să răscumpărăm timpul. Domnul zice: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți”. (Isaia 1, 18-20.) Încurajarea: „înaintați” mai trebuie încă auzită și repetată. Împrejurările schimbătoare care au loc în lumea noastră cer un efort care să facă față acestor evenimente deosebite. Domnul are nevoie de oameni care au o bună și ascuțită vedere spirituală, oameni care, fără îndoială, primesc mană proaspătă din cer. Duhul Sfânt lucrează asupra inimii unor astfel de oameni, și Cuvântul lui Dumnezeu face să țâșnească lumină în mintea lor, descoperindu-le mai mult decât oricând până acum

adevărata înțelepciune.

Educația dată tineretului modelează întreaga structură a societății. De la un capăt al lumii la celălalt, societatea este în dezordine, și este necesară o transformare deplină. Mulți presupun că înlesniri școlare mai bune, o mai mare iscusință și metode mai noi vor pune lucrurile în rânduială. Ei mărturisesc a crede și primi cuvintele vii; și, cu toate acestea, ei dau Cuvântului lui Dumnezeu o poziție inferioară în marea schemă a educației. Cel ce ar trebui să aibă locul cel dintâi este subordonat invențiilor omenești.

E așa de ușor să fim furăți de planurile, metodele și obiceiurile lumesti și să nu ne mai gândim la timpul în care trăim sau la marea lucrare ce trebuie să fie adusă la îndeplinire. Suntem ca și oamenii de pe vremea lui Noe. Există primejdia continuă ca educatorii noștri să umble prin aceleași locuri ca și iudeii, conformându-se obiceiurilor, practicilor și tradițiilor pe care nu le-a dat Dumnezeu. Cu tenacitate și fermitate, unii se agață de vechile obiceiuri și de dorința de a face diferite studii care nu sunt trebuincioase, ca și cum mântuirea lor ar depinde de aceste lucruri. Făcând astfel, ei se abat de la lucrarea specială a lui Dumnezeu și dau elevilor o educație deficitară și greșită. Minți sunt abătute de la un clar „Așa zice Domnul”, care cuprinde în sine interese veșnice, și sunt îndreptate către teorii și învățături omenești. Adevărul veșnic, nemărginit, revelația lui Dumnezeu sunt tâlcuite în lumina interpretărilor omenești, când numai Duhul Sfânt poate prezenta cele spirituale. Înțelepciunea omenească este nebunie, deoarece ei îi scapă întreaga providență a lui Dumnezeu, care privește în veșnicie.

Reformatorii nu sunt distrugători. Ei nu vor căuta niciodată să-i prăpădească pe aceia care nu sunt de acord cu planurile lor și nu le seamănă. Reformatorii trebuie să înainteze, nu să dea înapoi. Ei trebuie să fie hotărâți, fermi, stăruitori, neclintiți, dar fermitatea nu trebuie să degenereze într-un spirit dominator. Dumnezeu dorește ca toți aceia care-I servesc să fie tari ca stânca atunci când e vorba de principii, dar blânzi și smeriți cu inima, așa cum a fost Hristos. Atunci, rămânând în Hristos, ei pot face lucrarea pe care ar face-o El, dacă ar fi în locul lor. Un spirit aspru, osânditor, nu este esențial pentru eroism în reformele prezente. Toate metodele egoiste, folosite în slujba lui Dumnezeu, sunt o urâciune înaintea Lui.

Satana lucrează pentru a face fără efect rugăciunea lui Hristos. El face eforturi continue ca să creeze amărăciune și discordie. Acolo unde este unire este și putere, o

unitate pe care nici chiar toate puterile iadului nu o pot sfârâma. Toți aceia care îi ajută pe vrăjmașii lui Dumnezeu, aducând slăbiciune, întristare și descurajare asupra poporului lui Dumnezeu, prin propriile lor căi și porniri stricate, lucrează direct împotriva rugăciunii lui Hristos.

Capitolul 19

Caracterul și lucrarea profesorilor

Lucrarea făcută în școlile noastre nu trebuie să fie la fel ca aceea făcută în colegiile și seminariile lumii. În marea lucrare de educație, instruirea în cele ale științei nu trebuie să aibă un caracter inferior, ci acele cunoștințe care ar pregăti un popor, care să stea în ziua cea mare a lui Dumnezeu, trebuie să fie considerate de primă importanță. Școlile noastre trebuie să fie asemenea școlilor profetilor. Ele ar trebui să fie școli de instruire practică, în care elevii să poată fi aduși sub disciplina lui Hristos și să învețe de la Marele Învățător. Ele ar trebui să fie școli -- familie -- în care fiecare elev să primească ajutor special din partea profesorilor lor, așa cum membrii familiei primesc ajutor în cămin. Trebuie să fie cultivate duioșia, simpatia, unirea și iubirea. Acolo ar trebui să fie profesori credincioși, devotați, lipsiți de egoism, profesori care sunt constrânși de iubirea lui Dumnezeu și care, cu inima plină de duioșie, vor avea grijă de sănătatea și fericirea elevilor. Ținta lor ar trebui să fie aceea de a-i face pe elevii lor să înainteze în oricare ramură importantă a științei.

Ar trebui să se aleagă profesori înțelepți pentru școlile noastre, oameni care să simtă că au o răspundere față de Dumnezeu, aceea de a imprima în mintea copiilor nevoia de a-L cunoaște pe Hristos ca Mântuitor personal. De la clasele superioare și până la clasele elementare, ei trebuie să dea pe față o grijă deosebită pentru salvarea elevilor și, prin străduințe personale, să caute să conducă picioarele lor pe cărările cele drepte. Ei ar trebui să privească cu milă la aceia care au fost rău crescuți în copilărie și să caute să le remedieze defectele, care, dacă ar fi reținute, le-ar strica foarte mult caracterul. Nimeni nu poate face lucrarea aceasta, dacă nu a învățat mai întâi în școala lui Hristos cum să-i învețe pe alții.

Toți aceia care predau în școlile noastre ar trebui să aibă o strânsă legătură cu Dumnezeu și o deplină înțelegere a Cuvântului Său, pentru ca să poată fi în stare să aducă înțelepciunea și știința dumnezeiască în lucrarea de educare a tineretului spre a fi de folos în viața aceasta, dar și în viața viitoare, nemuritoare. Ei trebuie să fie bărbați și femei care nu numai că au o cunoaștere a adevărului, dar sunt chiar împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu. „Stă scris” ar trebui să fie exprimat în cuvintele și viața lor. Prin propria lor viețuire practică, ei ar trebui să învețe simplitatea și deprinderi corecte

în toate lucrurile. Nici un bărbat și nici o femeie nu ar trebui să fie legați de școlile noastre ca educatori, dacă nu au avut experiență în ceea ce privește ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Directorul și profesorii au nevoie să fie botezați cu Duhul Sfânt. Rugăciunea călduroasă a sufletelor zdrobite va fi primită la tronul cerului, și Dumnezeu va răspunde la rugăciunile acestea, la timpul Său, dacă ne agățăm prin credință de brațul Lui. Lăsați ca eul să se cufunde în Hristos, și Hristos în Dumnezeu, și va avea loc o manifestare a puterii Sale care va face ca inimile să se topească și să se supună. Hristos a învățat într-un mod cu totul diferit de metodele obișnuite, iar noi trebuie să fim împreună lucrători cu El.

A-i învăța pe alții înseamnă mult mai mult decât ne putem închipui. Se cere multă iscusință pentru ca adevărul să fie înțeles. Pentru motivul acesta, fiecare profesor ar trebui să se străduiască să aibă o cunoștință sporită a adevărului spiritual; dar el nu poate obține cunoștința aceasta, dacă se desparte de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vrea ca puterile și capacitățile lui să crească zilnic, el trebuie să studieze; el trebuie să mănânce și să digere Cuvântul și să lucreze în cele ale lui Hristos. Sufletul care este hrănit cu pâinea vieții va avea fiecare capacitate înviorată de Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este hrana care ține pentru viața veșnică.

Profesorii care vor învăța de la Marele Învățător vor simți ajutorul lui Dumnezeu, ca și Daniel și tovarășii lui. Ei au nevoie să urce către cer, nu să rămână în câmpie. Experiența creștină trebuie să fie unită cu orice educație adevărată. „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” (1 Petru 2, 5.) Profesorii și elevii ar trebui să studieze reprezentarea aceasta și să vadă dacă sunt din categoria care, prin bogăția harului dat, obține experiența aceea pe care trebuie s-o aibă fiecare copil al lui Dumnezeu mai înainte de a trece într-o clasă superioară. În tot timpul lucrării lor de instruire, profesorii trebuie să împartă lumină de la tronul lui Dumnezeu, deoarece educația este o lucrare al cărei efect se va vedea în decursul veacurilor nesfârșite ale veșniciei.

Profesorii ar trebui să-i facă pe elevi să gândească și să înțeleagă în mod clar, pentru ei înșiși, adevărul. Nu e de ajuns ca profesorul să explice sau ca elevul să creadă; trebuie să se trezească spiritul cercetării, și elevul trebuie să fie pus să explice adevărul

cu propriile sale cuvinte, dovedind în felul acesta că vede puterea lui și face aplicația. Prin eforturi chinuitoare, ar trebui ca adevărurile vitale să fie astfel imprimate în minte. Lucrarea aceasta s-ar putea să fie de durată, un proces lent, dar este de o mai mare valoare decât trecerea în fugă prin subiecte importante, fără să li se dea atenția cuvenită. Dumnezeu așteaptă ca instituțiile Sale să exceleze față de acelea ale lumii, deoarece ele sunt reprezentantele Lui. Oamenii care sunt cu adevărat legați de Dumnezeu vor dovedi lumii că o putere mai presus de cea omenească se găsește la cârmă.

Profesorii noștri au nevoie să fie fără încetare învățați. Reformatorii au nevoie să fie ei înșiși reformați, nu numai în metodele lor de lucru, ci și în propriile lor inimi. Ei au nevoie să fie transformați prin harul lui Dumnezeu. Atunci când Nicodim, un mare învățător în Israel, a venit la Isus, Domnul i-a pus înainte condițiile vieții divine, învățându-l chiar alfabetul convertirii. Nicodim a întrebat: „Cum se poate face așa ceva?” „Tu ești învățătorul lui Israel”, i-a răspuns Hristos „și nu pricepi aceste lucruri?” Întrebarea aceasta s-ar putea pune multora dintre aceia care dețin acum poziția de profesori, dar care au neglijat pregătirea necesară, care să-i califice pentru această lucrare. Dacă cuvintele lui Hristos ar fi primite în suflet, ar fi o înțelegere mult mai înaltă, o cunoaștere spirituală mult mai profundă a ceea ce înseamnă ucenic, un sincer urmaș al lui Hristos și un educator pe care El îl poate aproba.

Deficiențe ale profesorilor

Mulți dintre profesorii noștri trebuie să se dezvețe de multe și să învețe multe lucruri de o altă natură. Dacă nu sunt dispuși să facă lucrul acesta, dacă nu se familiarizează în totul cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar mintea lor nu e absorbită în studierea glorioaselor adevăruri cu privire la viața Marelui Învățător, ei vor încuraja tocmai acele greșeli pe care Domnul caută să le corecteze. Planuri și păreri care n-ar trebui să fie cultivate se vor întipări în minte și, cu toată sinceritatea, ei vor ajunge la concluzii greșite și primejdioase. În felul acesta, se vor semăna semințe care nu sunt grâu curat. Multe din practicile obișnuite în lucrarea de educație, și care pot fi considerate ca lucruri mărunte, nu pot fi introduse acum în școlile noastre. S-ar putea să fie greu pentru profesori să abandoneze idei și metode pe care le-au îndrăgit de multă vreme; dar, dacă vor întreba cu sinceritate și umilință la fiecare pas: „Este aceasta calea Domnului?” Și se vor supune călăuzirii Lui, El îi va îndruma pe căi sigure, și vederile lor se vor schimba prin experiență.

Profesorii din școlile noastre au nevoie să cerceteze Scripturile până când ajung să le înțeleagă pentru ei înșiși, deschizându-și inimile față de razele prețioase de lumină pe care le-a dat Dumnezeu și umblând în ele. Atunci ei vor fi învățați de Dumnezeu și vor lucra pe căi cu totul diferite, aducând în lucrarea lor de instruire mai puține teorii și păreri ale oamenilor care n-au avut niciodată o legătură cu Dumnezeu. Ei vor onora mult mai puțin înțelepciunea cea mărginită și vor simți o adâncă foame sufletească pentru înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.

La întrebarea lui Hristos, pusă celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”, Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu”. (Ioan 6, 67-69.) Atunci când profesorii aduc cuvintele acestea în lucrarea din sălile lor de clasă, Duhul Sfânt va fi prezent pentru a-și face lucrarea asupra minților și inimilor.

Lucrarea profesorului

Profesorii trebuie să fie împreună lucrători cu Dumnezeu în promovarea și ducerea mai departe a lucrării pe care Hristos, prin propriul Său exemplu, i-a învățat să o facă. Ei trebuie să fie într-adevăr lumina lumii, deoarece ei manifestă însușirile pline de har, descoperite în caracterul și în lucrarea lui Hristos, însușiri care vor îmbogăți și înfrumuseța propriile lor vieți ca ucenici ai lui Hristos.

Ce lucrare solemnă, sfântă și importantă este stăruința de a reprezenta caracterul lui Hristos și Spiritul Lui față de lumea noastră! Acesta este privilegiul fiecărui director și al fiecărui profesor, legați de El în lucrarea de educare, instruire și disciplinare a minții celor tineri. Toți au nevoie să fie stăpâniți de convingerea inspiratoare și plină de certitudine că ei poartă într-adevăr jugul lui Hristos și duc povara Lui.

În lucrarea aceasta se va da piept cu greutate; se vor îngrămădi descurajări asupra sufletului atunci când profesorii văd că ostenele lor nu sunt totdeauna apreciate. Satana își va exercita puterea asupra lor prin ispite, descurajări, prin suferințe datorită infirmităților trupești, nădăjduind că va reuși să-i facă să murmure împotriva lui Dumnezeu și să le închidă astfel calea înțelegerii bunătății, îndurării și iubirii Sale și a greutății nespuse de mare a slavei care urmează a fi răsplata biruitorului. Dar Dumnezeu conduce aceste suflete la o mai deplină încredere în Tatăl lor ceresc. Ochiul Lui este îndreptat asupra lor în fiecare clipă, iar dacă ei, în situații grele, îndreaptă spre El, în

credință, strigătul lor, și se prind cu sufletul de El, Domnul îi va scoate afară ca pe aurul curățit. Domnul Isus a spus: „Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi”. (Evrei 13, 5.) Dumnezeu poate îngădui să vină o serie de împrejurări care să-i facă să alerge la Cetățuie, stăruind prin credință să ajungă la tronul lui Dumnezeu prin norul des al întunericului; dar și aici prezența Lui este ascunsă. Domnul Isus este pururea gata să-i libereze pe toți aceia care se încred în El. Câștigată în felul acesta, biruința va fi mai deplină, triumful va fi mai sigur, deoarece omul încercat, greu apăsător și suferind, poate zice: „Chiar dacă mă va ucide, mă voi încrede în El”. (Iov 13, 15. vers. engl.) „Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele”. (Habacuc 3, 17-18.)

Un apel personal

Fac apel la profesorii din instituțiile noastre de educație, să nu lase ca sângele și râvna pentru cele religioase să scadă. Nu faceți mișcări spre înapoi, ci parola voastră să fie „Înainte!” Școlile noastre trebuie să urce la un nivel tot mai înalt de acțiune. Trebuie să se aibă vederi mult mai cuprinzătoare; trebuie să existe o credință mai puternică și o evlavie mai profundă, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie făcut rădăcina și ramura a toată înțelepciunea și a tuturor realizărilor intelectuale. Atunci când puterea lui Dumnezeu de convertire îi ia în stăpânire, ei vor vedea că o cunoaștere a lui Dumnezeu acoperă un câmp mult mai întins decât așa-numitele „metode înaintate” de educație. În toată educația dată, ei trebuie să-și aducă aminte de cuvintele lui Hristos: „Voi sunteți lumina lumii”. (Matei 5, 14.) Atunci ei nu vor avea de întâmpinat piedici atât de mari în pregătirea de misionari pentru a merge și a face cunoscut altora ceea ce ei știu.

Noi suntem înzestrați cu tot felul de însușiri, cu orice înlesnire pentru aducerea la îndeplinire a datoriilor ce ne revin și ar trebui să fim recunoscători lui Dumnezeu, căci prin îndurarea Lui avem aceste avantaje; și astfel avem cunoștința harului Său, a adevărului prezent și a datoriei. Așadar, voi, ca profesori, încercați să mențineți educația falsă pe care ați primit-o? Pierdeți ocaziile prețioase acordate vouă pentru a deveni cunoscători ai planurilor și metodelor lui Dumnezeu? Credeți Cuvântul lui Dumnezeu? Deveniți în fiecare zi mai capabili să înțelegeți să vă predați Domnului și să fiți folosiți în slujba Lui? Sunteți voi misionari pentru a face voia lui Dumnezeu? Credeți voi în Biblie și luați seama la ce zice ea? Credeți că trăim în zilele de pe urmă ale istoriei

acestui pământ? Aveți inimi simțitoare? Avem o mare lucrare înaintea noastră; noi trebuie să fim purtători ai luminii sfinte a Cuvântului care trebuie să lumineze toate națiunile. Suntem creștini, dar ce facem noi?

Profesori, luați poziția de adevărați educatori, și, prin cuvinte și exprimări care arată interes pentru sufletul lor, turnați în inima elevilor râul viu al iubirii răscumpărătoare. Sfătuiți-vă cu ei mai înainte ca mintea lor să se preocupe cu activitatea lor literară. Îndemnați-i stăruitor să-L caute pe Hristos și neprihănirea Lui. Arătați-le schimbările care cu siguranță vor avea loc, dacă inima lor este predată lui Hristos. Fixați-le atenția la El; aceasta va închide ușa înaintea aspirațiilor nebunești, care apar în chip firesc, și le va pregăti mintea pentru primirea adevărului dumnezeiesc. Tineretul trebuie învățat că timpul este de aur, că e primejdios să creadă că pot semăna „ovăz sălbatic” și să nu culeagă durere și ruină. Ei trebuie învățați să fie sobri și să admire binele din caracterul altora. Ei trebuie să fie deprinși să așeze voința de partea voinței lui Dumnezeu, pentru a fi în stare să cânte cântarea cea nouă și să se contopească cu armoniile cerului.

Lepădați orice manifestare de o importanță personală, căci aceasta nu vă va fi de nici un ajutor în lucrarea voastră; și totuși, vă rog stăruitor, dați o mai mare valoare caracterului vostru, deoarece voi sunteți cumpărați cu un preț nemărginit. Fiți cu grijă, îndreptați-vă spre rugăciune, fiți serioși. Să nu credeți că puteți amesteca cele de rând cu cele sfinte. Lucrul acesta s-a făcut atât de mult în trecut, încât discernământul spiritual al profesorilor a fost întunecat, și ei nu pot să facă deosebire între ceea ce este sfânt și ceea ce este profan. Ei au luat foc obișnuit și l-au înălțat, l-au prețuit și l-au cultivat, iar Domnul S-a îndepărtat de ei cu neplăcere. Profesori, n-ar fi mai bine să vă consacrați pe deplin lui Dumnezeu? Vreți să vă puneți sufletul în primejdie printr-o slujire împărțită?

Prin scris și viu grai, dați onoarea cuvenită lui Dumnezeu. Sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre și fiți totdeauna gata să dați socoteală oricui vă întreabă despre temeiul nădejzii care este în voi, dar faceți-o cu blândețe și cu teamă. Vor înțelege lucrul acesta profesorii din școlile noastre? Vor lua ei Cuvântul lui Dumnezeu ca manual care să-i poată face înțelepți spre mântuire? Vor transmite ei elevilor această înaltă înțelepciune, dându-le idei clare și drepte cu privire la adevăr, pentru ca să fie în stare să prezinte altora ideile acestea? S-ar părea că învățătura Cuvântului lui Dumnezeu nu are decât un slab efect asupra multor minți și inimi; dar, dacă lucrarea profesorului a fost săvârșită în Dumnezeu, unele învățături ale adevărului divin vor rămâne în memoria

chiar și a celor mai nepăsători. Duhul Sfânt va uda sămânța semănată și adesea ea va răsări după multe zile și va aduce roade spre slava lui Dumnezeu.

Marele Învățător care S-a coborât din cer nu a dat îndrumări profesorilor să studieze pe vreunul dintre așa-zișii mari autori. El spune: „Veniți la Mine.... Învățați de la Mine ... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11, 28-29.) Hristos a făgăduit și, învățând de la El, vom afla odihnă. Toate comorile cerului I-au fost încredințate Lui, pentru ca El să poată da aceste daruri cercetătorului sânguincios și stăruitor. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi „înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare”. (1 Corinteni 1, 30.)

Profesorii trebuie să știe ce lecții să predea, căci altfel ei nu-i pot pregăti pe elevi să treacă într-o clasă superioară. Ei trebuie să studieze lecțiile lui Hristos și caracterul învățăturilor Sale. Ei trebuie să vadă eliberarea lui de formalism și tradiție, și să aprecieze originalitatea, autoritatea, spiritualitatea, duioșia, generozitatea și natura practică a învățăturilor Lui. Aceia care fac din Cuvântul lui Dumnezeu obiectul lor de studiu, aceia care sapă după comorile adevărului, ei înșiși vor ajunge să fie umpluți cu Spiritul lui Hristos, și privind vor ajunge să fie schimbați după chipul și asemănarea Sa. Aceia care prețuiesc Cuvântul vor învăța pe alții, ca unii care au șezut la picioarele lui Isus și care s-au deprins ei înșiși să învețe de la El. În loc de a aduce în școlile noastre cărți care conțin presupunerile marilor autori ai lumii, ei vor zice: „Nu mă ispitiți pentru a nesocoti pe cel mai mare Autor și pe cel mai mare Profesor prin care am viață veșnică. El nu greșește niciodată. El este Marele Izvor de la care vine toată înțelepciunea. Așadar, fiecare profesor să semene sămânța adevărului în mintea elevilor. Hristos este Profesorul model.”

Cuvântul veșnicului Dumnezeu este călăuza noastră. Prin Cuvântul acesta am fost făcuți înțelepți spre mântuire. Cuvântul acesta trebuie să fie pururea în inima și pe buzele noastre. „Stă scris” trebuie să fie ancora noastră. Aceia care fac din Cuvântul lui Dumnezeu sfetnicul lor își dau seama de slăbiciunea inimii omenești și de puterea harului lui Dumnezeu de a supune orice impuls nesfințit și profan. Inima lor este pururea înclinată spre rugăciune, iar ei au fost puși sub paza îngerilor sfinți. Atunci când vrăjmașul vine ca un potop, Duhul lui Dumnezeu înalță pentru ei un steag împotriva lui. În inimă este armonie, deoarece influențele prețioase și puternice ale adevărului predomină. Se dă pe față credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul.

Rugați-vă să fiți născuți din nou. Dacă aveți această naștere din nou, vă veți delecta, nu pe căile strâmbe ale dorințelor voastre, ci în Domnul. Veți dori să fiți sub autoritatea Lui. Vă veți strădui continuu să ajungeți la un standard mai înalt. Nu fiți numai cititori, ci și zeloși cercetători ai Bibliei, pentru ca să știți ce cere Dumnezeu de la voi. Aveți nevoie de o cunoaștere experimentală a modului cum să faceți voia Lui. Hristos este Profesorul nostru.

Fiecare profesor din școlile noastre și fiecare administrator al instituțiilor noastre să studieze ceea ce este esențial pentru ei să facă, pentru a urma pe căile Lui și pentru a duce cu ei un simțământ al iertării, mângâierii și nădejzii.

Soli cerești sunt trimiși pentru a sluji celor care au să fie moștenitori ai mântuirii; și aceștia vor sta de vorbă cu profesorii, dacă ei nu ar fi atât de mulțumiți cu cărarea bătătorită a tradiției, dacă nu ar fi atât de temători a se depărta de umbra lumii. Profesorii trebuie să se ferească să nu închidă porțile, așa încât Domnul să nu aibă intrare la inima celor tineri.

Capitolul 20

Cuvinte de la un instructor divin

În viziunea de noapte, mă aflu într-o grupă mare de persoane, unde subiectul educației agita mintea tuturor celor prezenți. Mulți ridicau obiecțiuni împotriva schimbării caracterului educației, care fusese multă vreme la modă. Cineva, care multă vreme a fost Îndrumătorul nostru, vorbea oamenilor, spunându-le: „Subiectul educației ar trebui să intereseze întregul corp al adventiștilor de ziua a șaptea. Hotărârile cu privire la caracterul activității noastre școlare nu trebuie să fie lăsate în totul pe seama directorilor și profesorilor.

Unii susțineau puternic studierea autorilor necredincioși și recomandau chiar acele cărți pe care Domnul le osândise și care, deci, în nici un caz nu trebuia să fie aprobate. După multă și serioasă discuție, Îndrumătorul nostru a pășit în față și, luând în mâna Sa cărțile care fuseseră susținute cu căldură, ca fiind absolut trebuincioase pentru o educație superioară, a zis: «Găsiți voi în autorii aceștia gândurile și principiile acelea care dau deplină siguranță pentru a le pune în mâna elevilor? Mintea omenească este lesne fermecată de minciunile lui Satana și lucrările acestea produc o neplăcere pentru contemplarea Cuvântului lui Dumnezeu, care, dacă este primit și apreciat, va asigura primitorului viața veșnică. Voi sunteți ființe care vă formați deprinderi și trebuie să vă aduceți aminte că deprinderile bune sunt o binecuvântare atât prin efectul lor asupra propriului vostru caracter, cât și prin influența lor spre bine asupra altora; dar deprinderile rele, odată stabilite, exercită o putere despotică și duc mintea în robie. Dacă nu ați fi citit niciodată vreun cuvânt din cărțile acestea, ați fi astăzi mult mai în stare să înțelegeți Cartea aceasta, care, mai presus de oricare alte cărți, este vrednică de a fi studiată și care dă singurele idei corecte cu privire la o educație superioară.

Faptul că a fost ceva obișnuit a include autorii aceștia în manualele voastre, și că deprinderea aceasta este încărunțită de vreme, nu constituie un argument în favoarea lui. Folosirea lor vreme îndelungată nu le recomandă în chip necesar ca fiind sigure sau esențiale. Ele au dus mii de oameni acolo unde Satana i-a dus pe Adam și Eva -- la pomul cunoștinței, din care Dumnezeu interzisese a se mânca. Ele i-au făcut pe elevi să neglijeze studierea Scripturii pentru a studia lucruri care nu erau absolut trebuincioase. Dacă elevi educați în felul acesta urmează să fie pregătiți cândva spre a lucra pentru

suflete, ei vor trebui să se dezvețe de multe din cele învățate. Ei vor vedea că dezvățarea este o lucrare grea, deoarece ideile rele s-au înrădăcinat în mintea lor, ca și buruienile într-o grădină, și din cauza aceasta unii nu vor fi niciodată în stare să facă deosebire între bine și rău. Binele și răul au fost amestecate în educația lor. Înaintea lor au fost înălțate chipuri de oameni spre a fi privite și au fost ascultate teoriile oamenilor; așa că, atunci când încearcă a-i învăța pe alții, puținul adevăr pe care ei sunt în stare să-l repete este întrețesut cu opiniile, declarațiile și faptele oamenilor. Cuvintele oamenilor care dau dovadă că nu au o cunoaștere practică a lui Hristos nu ar trebui să-și găsească loc în școlile noastre. Ele vor fi piedici pentru o bună educație.

Voi aveți Cuvântul viului Dumnezeu, și, la cerere, puteți avea Duhul Sfânt pentru a face din Cuvânt o putere pentru cei care cred și ascultă. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a călăuzi în tot adevărul. Când depindeți de Cuvântul viului Dumnezeu cu inima, mintea și sufletul, canalul de comunicare va fi liber. Studiarea profundă și serioasă a Cuvântului, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vă va da mană proaspătă și același Spirit va face efectivă folosirea lui. Osteneala depusă de tineret pentru disciplinarea minții în vederea unor aspirații înalte și sfinte va fi răsplătită. Aceia care depun eforturi stăruitoare în direcția aceasta, punându-și mintea la contribuție spre a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, sunt pregătiți pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Lumea îi recunoaște ca profesori pe unii pe care Dumnezeu nu-i poate recomanda ca îndrumători de încredere. Aceștia disprețuiesc Biblia și recomandă producțiile martorilor necredincioși ca având în ele acele idei care ar trebui să fie țesute în caracter. Ce puteți aștepta de la semănarea unor astfel de semințe? Prin studierea acestor cărți ce ridică obiecțiuni, mintea profesorilor și a elevilor ajunge să se strice, iar vrăjmașul își seamănă neghina lui. Nici nu poate fi altfel. Bând dintr-un izvor murdar, otrava este introdusă în corp. Tineri neexperimentați, trecuți prin astfel de studii, primesc impresii care le îndreaptă gândurile pe căi dăunătoare evlaviei. Tineri care au fost trimiși la școlile noastre, au învățat din cărți care au fost socotite bune, deoarece erau folosite și recomandate în școlile din lume. Dar, din cauza școlilor din lume, urmate până acum, mulți elevi au devenit necredincioși, studiind aceste cărți.

Pentru ce nu ați înălțat voi Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de producțiile omenești? Nu e de ajuns să vă țineți strâns legați de Autorul a tot adevărul? Nu sunteți voi mulțumiți să scoateți apă chiar din pâraiele Libanului? Dumnezeu are izvoare vii din care să poată fi reînviat sufletul însetat și depozite de hrană prețioasă, cu care să

întărească spiritualitatea. Învățați de la El, și El vă va face în stare să dați socoteală celor care întreabă de nădejdea care este în voi. V-ați gândit oare că o mai bună cunoaștere a ceea ce a spus Domnul va avea un efect dăunător asupra profesorilor și elevilor?»

O liniște a cuprins adunarea, o convingere a pus stăpânire pe fiecare inimă. Oameni care se crezuseră înțelepți și puternici au văzut că erau slabi și lipsiți de cunoașterea acelei Cărți care se ocupă de soarta veșnică a sufletului omenesc.

Solul lui Dumnezeu a luat apoi din mâinile mai multor profesori cărțile acelea, pe care ei le făcuseră un subiect al studiului lor, dintre care unele erau scrise de autori necredincioși și conțineau idei despre necredință, și le-a pus deoparte, zicând: «Niciodată n-a fost un timp în viața voastră când studierea acestor cărți să fi fost spre binele și progresul vostru actual sau spre binele vostru veșnic. Pentru ce să vă umpleți etajerele cu cărți care abat mintea de la Hristos? Pentru ce vă cheltuiți banii pentru ceea ce nu este pâine? Hristos vă cheamă: „Învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Voi aveți nevoie să mâncați din Pâinea Vieții, care s-a coborât din cer. Voi aveți nevoie să fiți cercetători mai sârguincioși ai Sfințelor Scripturi și să beți din Izvorul cel viu. Sorbiți, sorbiți fără încetare din Hristos, prin rugăciune călduroasă. Căutați să obțineți o experiență zilnică, mâncând trupul și bând sângele Fiului lui Dumnezeu. Autorii omenești nu pot să împlinescă niciodată marea noastră lipsă pentru acest timp; dar, privind la Hristos, Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre, veți fi schimbați după chipul Său.

Punând Biblia în mâna lor, el a continuat: „Voi aveți puțină cunoștință din cartea aceasta. Voi nu cunoașteți Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu și nici nu înțelegeți profunda importanță a soliei ce trebuie să fie dusă unei lumi ce piere. Trecutul a arătat că atât profesorii, cât și elevii știu prea puțin cu privire la adevărurile îngrozitoare care sunt probleme vii, reale, pentru aceste vremuri. Dacă solia îngerului al treilea ar fi proclamată în multiple feluri, mulți din cei care ocupă poziția de educatori n-ar înțelege-o. Dacă ați fi avut știința aceea care vine de la Dumnezeu, întreaga voastră făptură ar fi vestit adevărul viului Dumnezeu către o lume moartă în neleguire și păcat. Dar cărțile și revistele care conțin puțin din adevărul prezent sunt înălțate, iar oamenii devin prea înțelepți pentru a se ține de un «Așa zice Domnul».

Fiecare profesor din școlile noastre trebuie să înalțe pe singurul Dumnezeu adevărat, dar mulți din străjeri dorm. Ei sunt ca orbii care conduc pe alți orbi. Și, cu

toate acestea, Ziua Domnului este chiar în fața noastră. Ea vine ca un hoț, pe furiș, și va lua pe neașteptate pe toți aceia care nu veghează. Cine dintre profesorii noștri sunt trezi, ca ispravnici credincioși ai harului lui Dumnezeu, să dea un sunet clar din trâmbiță? Cine proclamă solia îngerului al treilea, invitând lumea să se pregătească pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu? Solia pe care o vestim poartă sigiliul viului Dumnezeu”.

Arătând spre Biblie, el a spus: „Scripturile Vechiului și Noului Testament trebuie să fie legate laolaltă în lucrarea de a pregăti un popor care să stea în ziua cea mare a Domnului. Folosiți cu sârguință ocaziile voastre prezente. Faceți din Cuvântul viului Dumnezeu manualul vostru de studiu. Dacă s-ar fi făcut totdeauna lucrul acesta, elevi care acum sunt pierduți pentru cauza lui Dumnezeu ar fi fost acum misionari. Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și El trebuie să fie respectat și adorat. Aceia care respectă cuvintele autorilor necredincioși și-i îndrumă pe elevi să considere cărțile acestea ca fiind absolut trebuincioase în educația lor slăbesc credința lor în Dumnezeu. Tonul, spiritul și influența acestor cărți sunt dăunătoare pentru aceia care depind de ele în ce privește cunoașterea. Influențe care i-au făcut să-și îndepărteze privirea de la Hristos, Lumina lumii, au fost lăsate să lucreze asupra elevilor, și îngeri răi s-au bucurat că aceia care pretind a-L cunoaște pe Dumnezeu Îl tăgăduiesc așa cum a fost tăgăduit în școlile noastre. Soarele neprihănirii a strălucit asupra bisericii, pentru ca să împrăștie întunericul și să atragă atenția poporului lui Dumnezeu la pregătirea absolut trebuincioasă a acelor care vor străluci ca lumini în lume. Aceia care primesc lumina aceasta o vor înțelege; aceia care nu o primesc vor umbla în întuneric, neștiind de ce se poticnesc. Sufletul nu e niciodată în siguranță, dacă nu e sub conducerea divină. Atunci va fi călăuzit în tot adevărul. Cuvântul lui Hristos va cădea cu putere vie asupra inimilor ascultătoare; și, prin aplicarea adevărului dumnezeiesc, se va reproduce chipul desăvârșit al lui Dumnezeu, și în cer se va spune: «Voi aveți totul deplin în El». (Coloseni 2, 10.)”

În nici un caz nu trebuie să se îngăduie elevilor să studieze atât de mult, încât să fie împiedicați să participe la serviciile religioase.

Nimeni altul decât numai Acela care l-a creat pe om, numai El poate săvârși o schimbare în inima omului. Numai Dumnezeu poate da creșterea. Fiecare profesor trebuie să-și dea seama că el trebuie să fie condus de instrumente divine. Judecata omenească și ideile celor mai cu experiență oameni tind să fie nedesăvârșite și greșite, iar instrumentul slab, supus propriilor sale trăsături ereditare de caracter, are nevoie de a

se supune sfințirii Duhului Sfânt în fiecare zi, altfel eul va apuca frânele și va dori să conducă. În spirit blând și smerit de ucenic, toate metodele, planurile și ideile omenești trebuie să fie aduse la Dumnezeu pentru îndreptare sau aprobare; de nu, energia nestăvilită a lui Pavel sau logica îndemânată a lui Apolo va fi fără de efect în convertirea de suflete.

Capitolul 21

Căminuri școlare

Când urmează cursurile colegiilor noastre, mulți dintre tineri sunt despărțiți de influența liniștitoare și de supunere din cercul familiei. Chiar în acel timp al vieții, când au nevoie de o supraveghere atentă, ei sunt scoși de sub influența și autoritatea părintească, înfrânătoare, și aruncați în societatea formată dintr-un mare număr de persoane de vârsta lor și cu caractere și obiceiuri de viață felurite. Unii dintre aceștia au avut parte în copilărie de prea puțină disciplină și sunt superficiali și ușuratici, alții au fost ținuți prea mult în frâu și își închipuie, atunci când sunt departe de mâinile care au ținut hățurile controlului poate prea strâns, că sunt liberi să facă ce le place. Ei disprețuiesc chiar și ideea restricției. Prin legăturile acestea, primejdiile tineretului au crescut foarte mult.

Căminurile noastre școlare au fost înființate pentru ca tineretul nostru să nu fie lăsat să alunece într-o parte sau alta și să fie expus la influențele rele care abundă în tot locul; ci, pe cât cu putință, să poată procura o atmosferă de familie, pentru ca ei să poată fi feriți de ispitele imoralității și să fie conduși la Isus. Familia din cer reprezintă ceea ce ar trebui să fie familia de pe pământ; iar căminurile noastre școlare, unde sunt adunați tineri care caută o pregătire pentru slujirea lui Dumnezeu, ar trebui să se apropie pe cât mai mult cu putință de modelul divin.

Profesorii care sunt puși la conducerea acestor cămine poartă mari răspunderi, deoarece ei trebuie să lucreze ca tați și mame, dovedind interes pentru elevi -- pentru fiecare și pentru toți -- așa cum părinții arată față de copiii lor. Diferitele elemente din caracterul tinerilor, de care ei sunt chemați să se ocupe, le creează grijă și multe poveri grele și e nevoie de mult tact ca și de multă răbdare pentru a înclina în direcția cea bună minți care au fost pervertite printr-o conducere greșită. Profesorii au nevoie de multă pricepere în conducere; ei trebuie să fie sinceri față de principiu și, cu toate acestea, înțelepți și duiosi, legând iubirea și simpatia creștină cu disciplina. Ei ar trebui să fie bărbați și femei ai credinței, ai înțelepciunii, și ai rugăciunii. Ei nu ar trebui să manifeste o demnitate aspră și țepănă, ei ar trebui să se apropie de tineri, făcându-se una cu ei în bucuriile și întristările lor, precum și în lucrul lor zilnic. Ascultarea voioasă și iubitoare va fi în general rodul unor astfel de eforturi.

Datorii în familie

Educația pe care tinerii și tinerele care frecventează colegiile noastre urmează să o primească, în ceea ce privește viața de cămin, merită o atenție deosebită. Este de mare importanță în lucrarea de dezvoltare a caracterului ca studenții care frecventează colegiile noastre să facă lucrul ce li se încredințează și să lase la o parte orice înclinație spre lenevie. Ei au nevoie să se familiarizeze cu datoriile vieții de toate zilele. Ei trebuie să fie învățați să-și îndeplinească datoriile familiale pe deplin și bine, cu cât mai puțin zgomot și dezordine cu putință. Totul trebuie să se facă frumos și cu rânduială. Bucătăria și toate celelalte părți ale clădirii trebuie să fie păstrate plăcute și curate. Cărțile trebuie să fie lăsate la o parte, până ce le vine vremea, și să nu se ia mai multe obiecte de studiu decât se poate studia fără a se neglija datoriile casnice. Studiarea cărților nu trebuie să copleșească mintea, spre neglijarea datoriilor casnice de care depinde bunăstarea familiei.

În împlinirea acestor datorii, trebuie să fie înfrânte obiceiurile de nepăsare, neglijență și dezordine; căci dacă nu sunt corectate aceste obiceiuri vor fi purtate în toate fazele vieții, iar viața va fi jefuită de folosul ei, pierdută pentru o adevărată lucrare misionară. Dacă nu sunt corectate cu stăruință și hotărâre, ele îl vor birui pe elev, atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie. Tinerii trebuie să fie încurajați să-și formeze deprinderi bune în ce privește îmbrăcămintea, pentru ca înfățișarea lor să fie plăcută și atrăgătoare; ei trebuie să fie învățați să-și păstreze hainele curate și îngrijit reparate. Toate deprinderile lor ar trebui să fie de așa natură, încât să-i facă un ajutor și o mângâiere pentru alții.

Oștilor lui Israel li se dăduseră îndrumări speciale ca, în corturile lor și în jurul corturilor lor, totul să fie curat și ordonat, ca nu cumva îngerul lui Dumnezeu, trecând prin tabăra lor, să vadă necurătenia lor. Este Domnul atent la astfel de lucruri? Este, deoarece se spune că, dacă ar fi văzut murdăria lor, El n-ar mai fi mers cu oștile lor ca să lupte împotriva vrăjmașilor lor. La fel, toate acțiunile noastre sunt notate de Dumnezeu. Dumnezeu Acela care a fost atât de atent, pentru ca copiii lui Israel să crească cu deprinderi de curățenie, nu va admite astăzi nici o murdărie în cămin.

Dumnezeu a dat părinților și profesorilor lucrarea de a-i educa pe copii și pe tineri în direcția aceasta și din fiecare act al vieții lor ei pot să învețe lucruri spirituale. În timp

ce sunt instruiți în căpătarea deprinderilor curăției fizice, ar trebui să-i învățăm că Dumnezeu dorește ca ei să fie curați atât la inimă, cât și la corp. În timp ce mătură o cameră, ei pot învăța cum curăță Domnul inima. Ei nu vor închide ușile și ferestrele și nu vor pune în cameră o substanță curățitoare, ci vor deschide larg ușile și ferestrele, și, cu un efort sârguincios, vor îndepărta tot praful. La fel, ferestrele impulsurilor și ale sentimentelor trebuie să fie larg deschise către cer, iar praful egoismului și al firii pământești îndepărtat. Harul lui Dumnezeu trebuie să măture prin odăile minții, și fiecare element al naturii trebuie să fie curățit și vitalizat de Duhul lui Dumnezeu. Dezordinea și lipsa de rânduială în îndatoririle zilnice vor duce la uitarea de Dumnezeu, și la ținerea formei temerii de Dumnezeu într-o mărturisire de credință, ruptă de realitate. Noi trebuie să veghem și să ne rugăm, ca nu cumva să apucăm umbra și să pierdem esența.

O credință vie ca firele de aur ar trebui să treacă prin experiențele vieții de fiecare zi, în săvârșirea micilor îndatoriri. Atunci elevii vor fi conduși să înțeleagă principiile curate pe care Dumnezeu le-a dat ca să fie forța care inspiră fiecare act al vieții lor. Atunci tot lucrul de fiecare zi va fi de un așa caracter, încât să promoveze dezvoltarea creștină. Atunci principiile vitale ale credinței, încrederii și iubirii pentru Isus vor pătrunde în cele mai mici detalii ale vieții zilnice. Atunci vom privi la Isus, și iubirea pentru El va fi motivul continuu ce va da o forță vitală fiecărei îndatoriri îndeplinite. Se va da pe față străduință după neprihănire, o nădejde care „nu dă de rușine”. Tot ce se face se face spre slava lui Dumnezeu.

Fiecărui elev din cămin doresc să-i spun: „Fii credincios față de îndatoririle din cămin. Fii credincios în îndeplinirea micilor răspunderi. Fii un creștin adevărat, viu, în cămin. Lasă ca principiile creștine să-ți stăpânească inima și să-ți îndrume purtarea. Ia seama la fiecare sugestie dată de profesor, dar nu aștepta să fie necesar să ți se spună mereu ce să faci. Judecă tu însuși. Ia seama tu însuși dacă toate lucrurile din camera ta sunt curate și în rânduială, ca nimic din ce este acolo să nu fie o ofensă la adresa lui Dumnezeu, ci ca atunci când îngerii sfinți trec prin camera ta, ei să fie determinați să mai zăbovească acolo, din cauză că sunt atrași de ordinea și curățenia care domnesc. Făcându-vă datoriile cu promptitudine, plăcut și credincios, voi sunteți misionari. Voi dați mărturie despre Hristos. Voi arătați că religia lui Hristos nu vă face, în principiu și în practică, să fiți dezordonati, bădărani, nerespectuoși față de profesorii voștri, neatenți la sfatul și îndrumarea lor. Religia Bibliei, când este practică, vă va face amabili, plini de considerație, credincioși. Voi nu veți neglija micile lucruri care trebuie aduse la

îndeplinire. Adoptați-vă ca motto cuvintele lui Hristos: «Cine este credincios în cele mici, va fi credincios și în cele mari»”.

Sociabilitatea și curtoazia creștină

Sociabilitatea creștină este mult prea puțin cultivată de poporul lui Dumnezeu. Această ramură a educației nu ar trebui să fie neglijată sau pierdută din vedere în școlile noastre.

Elevii ar trebui să fie învățați că ei nu sunt atomi independenți, ci că fiecare este un fir care trebuie să se unească cu alte fire pentru a alcătui o țesătură. În nici o altă ramură nu se poate da învățătura aceasta mai cu efect decât în căminul școlar. Aici, elevii sunt zilnic înconjurați de ocazii care, dacă sunt folosite, vor ajuta foarte mult la dezvoltarea trăsăturilor de sociabilitate din caracterul lor. Stă în puterea lor să folosească timpul și ocaziile pentru a-și dezvolta un caracter care-i va face fericiți și folositori. Aceia care se închid în ei înșiși, care sunt lipsiți de bunăvoința de a îngădui să li se ceară a fi o binecuvântare pentru alții, prin legături de prietenie, pierd multe binecuvântări, deoarece prin contactul unuia cu altul mintea se cizelează și se capătă purtări alese; prin legături de societate, se formează cunoștințe și se contractează prietenii care au ca rezultat o unire a inimilor și o atmosferă de iubire ce este plăcută înaintea cerului.

Ar trebui îndeosebi ca aceia care au gustat iubirea lui Hristos să-și dezvolte puterile lor sociale, deoarece în felul acesta ei pot să câștige suflete la Mântuitorul. Hristos nu ar trebui să rămână ascuns în inima lor, închis ca o comoară jinduită, sfântă și plăcută, de care să se bucure numai ei singuri, și nici nu ar trebui ca iubirea lui Hristos să fie manifestată doar față de aceia care plac gustului lor. Elevii ar trebui să fie învățați asemănarea cu Hristos în a da pe față un interes amabil, o dispoziție socială, față de aceia care sunt într-o mai mare nevoie, chiar dacă aceștia nu sunt prietenii sau tovarășii aleși de ei. Totdeauna și în tot locul, Isus a manifestat un interes plin de iubire față de familia omenească și a revărsat în jurul Lui lumina unei evlavii pline de voie bună. Elevii ar trebui să fie deprinși să meargă pe urmele Sale. Ei ar trebui să fie învățați să dea pe față un interes creștin, simpatie și iubire pentru tinerii lor prieteni și să se străduiască să-i atragă la Isus; Hristos ar trebui să fie în inima lor ca un izvor de apă, care țâșnește în viața veșnică, înviorându-i pe toți aceia cu care vin în contact.

Tocmai această slujire binevoitoare și plină de iubire pentru alții în vremuri de nevoie e ceea ce e socotit de valoare înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta, chiar pe când merg la școală, elevii, pot fi, dacă sunt sinceri față de mărturisirea lor de credință, misionari activi pentru Dumnezeu. Toate acestea vor lua timp, dar timpul folosit astfel este bine folosit, deoarece astfel elevul învață cum să prezinte lumii creștinismul.

Hristos nu a refuzat să se apropie de alții prin legături de prietenie. Când a fost invitat la masă de farisei sau vameși, El a primit invitația lor. În asemenea ocazii, fiecare cuvânt pe care El l-a rostit era o mireasmă de viață spre viață pentru ascultătorii Săi, deoarece El făcea din ora prânzului o ocazie pentru a da multe învățături prețioase, adaptate la nevoile lor. Hristos i-a învățat astfel pe ucenicii Săi cum să se poarte când sunt în compania acelor care nu sunt religioși, ca și a acelor care sunt. Prin propriul Său exemplu, El i-a învățat că, atunci când iau parte la vreo adunare publică, conversația lor nu trebuie să aibă același caracter ca aceea care, de obicei, este îngăduită la asemenea ocazii.

Când elevii stau la masă, dacă Hristos locuiește în suflet, din tezaurul inimii vor porni cuvinte curate și înălțătoare; dacă Hristos nu locuiește acolo, satisfacția va fi găsită în frivolitate, glume și râsete, care sunt o piedică pentru creșterea spirituală, și o pricină de durere pentru îngerii lui Dumnezeu. Limba este un mădular nestăpânit, dar nu ar trebui să fie așa. Ea trebuie să fie convertită; deoarece talantul vorbirii este un talant foarte prețios. Hristos este totdeauna gata să dea din bogățiile Sale, și noi ar trebui să adunăm giuvaerurile care vin de la El, pentru ca atunci când vorbim aceste giuvaeruri să picure de pe buzele noastre.

Firea noastră, particularitățile personale, obiceiurile din care se dezvoltă caracterul -- tot ce este practicat în cămin se va da pe față în toate legăturile vieții. Înclinațiile urmate se vor realiza în gânduri, în cuvinte, în fapte, de același caracter. Dacă fiecare elev care formează familia școlară ar face un efort pentru a se abține de la orice cuvinte lipsite de amabilitate și curtoazie și va vorbi cu respect față de toți; dacă va ține minte că el se pregătește pentru a deveni un membru al familiei cerești; dacă își va păzi influența prin sentinele sfinte, ca ea să nu îndeparteze suflete de la Hristos; dacă se va strădui ca fiecare act al vieții sale să prezinte laudele Aceluia care l-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată, ce influență reformatoare va porni de la fiecare cămin școlar!

Exerciții religioase

Dintre toate formele de educație care urmează să fie date în căminurile noastre școlare, exercițiile religioase sunt cele mai importante. Ele trebuie să fie tratate cu cea mai mare solemnitate și cel mai mare respect, iar farmecul cel mai mare să fie introdus în ele. Ele nu trebuie să fie prelungite până ajung obositoare, deoarece impresiile făcute în felul acesta asupra minții tinerilor îi va determina să asocieze religia cu tot ce e uscat și neinteresant; și mulți care, dacă ar fi învățați așa cum se cuvine, ar deveni o binecuvântare pentru lume și pentru biserică vor fi determinați să-și pună influența în slujba vrăjmașului. Adunările de Sabat, serviciile de dimineață și de seara în cămin și în capelă, dacă nu sunt plănuite cu înțelepciune și nu sunt vitalizate de Duhul lui Dumnezeu, pot deveni cât se poate de formale, neplăcute, neatrăgătoare și cele mai împovărătoare pentru tineri, din toate exercițiile școlare. Adunările sociale și toate celelalte exerciții religioase ar trebui să fie în așa fel plănuite și dirijate, încât să fie nu numai folositoare, ci și plăcute, încât să fie atrăgătoare. Rugăciunea înălțată laolaltă va lega inimile de Dumnezeu cu legături dăinuitoare; mărturisindu-L pe Hristos deschis și în mod curajos, dovedind în caracterul nostru blândețea, smerenia și iubirea Lui, vom fermeca pe alții cu frumusețea sfințeniei.

În toate ocaziile acestea, Hristos trebuie să fie prezentat ca „deosebindu-se din zece mii”, ca Cineva „plin de farmec”. (Cântarea Cântărilor 5, 10-16.) El trebuie să fie prezentat ca Izvorul oricărei adevărate plăceri și satisfacții, Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit, Autorul oricărei binecuvântări, Acela în care sunt concentrate toate nădejdirile noastre de viață veșnică. În fiecare exercițiu religios, faceți să apară iubirea lui Dumnezeu și bucuria experienței creștine în adevărata lor frumusețe. Prezentați-L pe Mântuitorul ca pe vindecătorul de orice efect al păcatului.

Pentru atingerea acestui rezultat, orice atitudine îngustă trebuie să fie evitată. Va fi nevoie de o devoțiune sinceră, serioasă și cordială. Este un lucru esențial ca profesorii să aibă o evlavie activă și fierbinte. Da, există putere pentru noi, dacă vom dori să o avem. Există har pentru noi, dacă îl apreciem. Duhul Sfânt așteaptă cererea noastră, dacă Îl vom cere cu o stăruință pe măsura valorii a ceea ce căutăm. Îngeri cerești iau seama la lucrarea noastră și veghează să vadă cum pot servi fiecăruia, ca să reflecte chipul lui Hristos în caracter și să ajungă asemenea chipului lui Dumnezeu. Atunci când aceia care au răspunderea căminurilor apreciază privilegiile și ocaziile puse la îndemâna lor, ei vor face o lucrare pentru Dumnezeu, pe care cerul o va aproba.

Capitolul 22

Reforma industrială

Pentru faptul că se ivesc greutăți, noi nu trebuie să părăsim industriile care au fost organizate ca ramuri ale educației. În timp ce frecventează cursurile școlare, tineretul ar trebui să aibă ocazia să se deprindă cu întrebuintarea uneltelor. Sub îndrumarea unor lucrători cu experiență, dulgheri care sunt capabili să-i învețe pe alții, plini de răbdare și amabili, elevii înșiși ar trebui să ridice clădiri pe terenul școlii și să facă îmbunătățirile necesare, deprinzându-se astfel prin lecții practice cum să construiască în mod economic. Elevii ar trebui să fie instruiți cum să practice felurite lucrări în legătură cu tipărirea, ca de pildă zețăria, imprimarea, și legatul cărților, cum și facerea de corturi și alte feluri de lucrări folositoare. Ar trebui să se planteze arbuști fructiferi, să se cultive legume și flori, iar lucrarea aceasta în aer liber o pot face elevii. În felul acesta, în timp ce-și pune la lucru creierul, oasele și mușchii, elevul câștigă o cunoaștere a vieții practice.

Cultivarea în toate domeniile acestea îi va face pe tinerii noștri să fie folositori în a duce adevărul în țările străine. Atunci ei nu vor avea nevoie să depindă de oamenii în mijlocul cărora trăiesc, ca aceia să le pregătească mâncărurile, să le coasă hainele și să le construiască clădirile, și nici nu va fi necesar să se cheltuiască bani pentru a transporta oameni la mii de mile, pentru a face planuri pentru construcții școlare, case de adunare și locuințe. Misionarii vor avea o mai mare influență asupra oamenilor, dacă sunt în stare să-i învețe pe cei neexperimentați cum să lucreze după modelele cele mai bune și să dea rezultatele cele mai bune. Ei vor putea demonstra în felul acesta că misionarii pot deveni educatori industriali; și felul acesta de învățatură va fi apreciat mai ales acolo unde veniturile sunt puține. Va fi nevoie de un fond mult mai mic pentru susținerea unor astfel de misionari, deoarece, pe lângă studiile lor, ei au putut folosi în chipul cel mai bun forțele lor fizice la lucru practic; și, oriunde ar merge, tot ce au câștigat în domeniul acesta le va asigura o poziție avantajoasă. Elevii de la secțiile industriale, fie că sunt folosiți în lucrări casnice, la cultivarea pământului sau la alte lucrări, ar trebui să aibă prilejul să expună învățăturile practice și spirituale pe care le-au învățat în legătură cu lucrarea. În toate îndatoririle practice ale vieții, ar trebui să fie făcute comparații între învățăturile naturii și ale Bibliei.

Motivele care ne-au determinat în câteva locuri să ne depărtăm de orașe și să ne așezăm școlile la țară, se potrivesc și pentru școlile din alte locuri. A cheltui bani pentru clădiri noi, atunci când o școală se găsește înglodată în datorii, nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Dacă banii care au fost investiți de școlile noastre mai mari în clădiri costisitoare ar fi fost investiți în procurarea de teren, unde elevii ar fi putut primi o dreaptă educație, un număr așa de mare de elevi nu s-ar lupta acum sub povara unor datorii crescânde, iar lucrarea acestor instituții ar fi într-o situație mult mai prosperă. Dacă s-ar fi urmat drumul acesta, ar fi fost o oarecare murmurare printre elevi, și părinții ar fi ridicat multe obiecțiuni; dar elevii și-ar fi asigurat o educație bine echilibrată, care i-ar fi pregătit, nu numai pentru lucrare practică în diferite meserii, dar și pentru un loc în ogorul Domnului, pe noul pământ.

Dacă toate școlile noastre ar fi încurajat lucrarea în ramura agricolă, ele ar avea acum o înfățișare cu totul diferită. Nu ar fi descurajări atât de mari. Influențele potrivnice ar fi fost biruite; condițiile financiare s-ar fi schimbat. Pentru elevi, munca ar fi fost echilibrată; și dacă întreaga mașinărie omenească ar fi fost în mod proporțional întrebuințată, s-ar fi dezvoltat o mult mai mare putere fizică și mintală. Dar învățătura ce a plăcut Domnului să o dea a fost atât de slab pusă în practică, încât obstacolele nu au fost biruite.

Este o dovadă de lașitate când se procedează cu atâta încetineală și nesiguranță în ce privește munca fizică, ramura care va da cea mai bună metodă de educație. Priviți la natură. În cuprinsul vastelor ei hotare e loc să se înființeze școli, să se defrișeze teren și să se cultive pământul. Lucrarea aceasta este esențială pentru educația cea mai favorabilă progresului spiritual, deoarece glasul naturii este glasul lui Hristos, învățându-ne lecții nenumărate de iubire, putere, supunere și stăruință. Unii nu apreciază valoarea muncii agricole. Unii ca aceștia nu ar trebui să facă planuri pentru școlile noastre, deoarece ei vor împiedica orice înaintare pe căile drepte. În trecut, influența lor a fost o piedică.

Dacă pământul este cultivat, el va satisface, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, nevoile noastre. Noi nu trebuie să fim descurajați cu privire la cele trecătoare, din cauza unor înfrângeri aparente și nici nu trebuie să ni se înmoaie inima din cauza întârzierii. Noi ar trebui să cultivăm pământul cu voioșie, nădejde și recunoștință, crezând că pământul deține în sânul său comori pe care muncitorul sânguinos să le adune, comori mai bogate ca aurul și argintul. Zgârcenia pusă în seama lui este o mărturie neadevărată.

Fiind bine și inteligent cultivat, pământul va da comorile lui pentru folosul oamenilor. Munții și dealurile se schimbă, pământul se învechește ca o haină, dar binecuvântarea lui Dumnezeu, care întinde masa pentru poporul Său în pustie, nu va înceta niciodată.

Ne stau în față vremuri serioase și este o mare nevoie ca familii să iasă din orașe și să meargă la țară, pentru ca adevărurile să poată fi duse la drumurile cele mici, ca și la cele mari ale pământului. Acest lucru depinde mult de facerea planurilor noastre în armonie cu Cuvântul Domnului și de executarea lor cu o energie stăruitoare. Mai mult, depinde de activitatea consacrată și de stăruință decât de geniu și de cunoștința dobândită din cărți. Toate talentele și capacitățile date ființelor omenești, dacă sunt nefolosite, sunt de mică valoare.

O revenire la metode mai simple va fi apreciată de copii și de tineri. Lucrarea în grădină și în câmp va fi o schimbare agreabilă de la rutina obositoare a lecțiilor abstracte, la care niciodată n-ar trebui ca mintea celor tineri să fie mărginită. Pentru copilul nervos, pentru care învățăturile din cărți sunt istovitoare și greu de ținut minte, aceasta va fi deosebit de valoros. În studiul naturii este sănătate și fericire, iar impresiile făcute nu se vor șterge din mintea sa, deoarece ele vor fi asociate cu obiecte care sunt continuu sub ochii săi.

Lucrarea pământului este una din cele mai bune ocupații, punând la lucru mușchii și odihnind mintea. Studiile agricole ar trebui să fie ABC-ul educației predate în școlile noastre. Aceasta este cea dintâi lucrare de la care ar trebui să se pornească. Școlile noastre nu ar trebui să depindă de produse importate, în ce privește cerealele, legumele și fructele atât de trebuincioase pentru sănătate. Tineretul nostru are nevoie de învățătură în ce privește doborârea copacilor și lucrarea pământului la fel ca și în domeniul literar. Diferiți profesori ar trebui să fie rânduiți să supravegheze un număr de elevi la lucrul lor și să lucreze cu ei. În felul acesta, profesorii înșiși vor învăța să poarte răspunderea ca purtători de poveri. Elevi corespunzători ar trebui, de asemenea, să fie educați să poarte răspunderi și să fie împreună lucrători cu profesorii. Toți ar trebui să se consfătuiască cu privire la cele mai bune metode de ducere mai departe a lucrării.

Timpul este prea scurt acum pentru a realiza ceea ce s-ar fi putut face în generațiile trecute. Dar chiar și în aceste zile de pe urmă noi putem face mult pentru a corecta relele existente în educația tineretului. Și, deoarece timpul este scurt, noi ar trebui să fim plini de râvnă și să lucrăm cu zel pentru a da tineretului o educație în

armonie cu credința noastră. Noi suntem reformatori. Noi dorim ca copiii noștri să studieze, obținând rezultatele cele mai bune. Pentru a realiza aceasta, trebuie să li se dea o ocupație care să le pună mușchii la lucru. Munca zilnică și sistematică ar trebui să constituie o parte a educației tineretului chiar și la această perioadă târzie. În felul acesta, se poate câștiga mult. Urmând planul acesta, elevii vor ajunge să înțeleagă flexibilitatea spiritului și vigoarea cugetării, și, într-un anumit interval de timp, ei vor putea săvârși o mai mare cantitate de muncă intelectuală decât ar putea face, dacă numai ar studia. În felul acesta, ei pot termina școala cu un organism viguros și cu tăria și curajul de a persevera în activitate în orice poziție i-ar așeza providența divină.

Exercițiile care deprind mâinile să fie folositoare și-i formează pe tineri să poarte partea ce le revine din poverile vieții dau tărie fizică și dezvoltă fiecare aptitudine. Toți ar trebui să găsească ceva de făcut care să fie de folos pentru ei și de ajutor pentru alții. Dumnezeu a rânduit munca drept o binecuvântare și numai lucrătorul sânguincios găsește adevărata glorie și bucurie a vieții.

Pentru a menține sănătatea și vigoarea, creierul și mușchii trebuie să fie puși în mod egal la lucru. Tinerii pot avea, atunci când studiază Cuvântul lui Dumnezeu, o percepere sănătoasă și nervi bine echilibrați. Ei pot avea gânduri sănătoase și pot reține lucrurile prețioase, care sunt scoase din Cuvânt. Ei vor digera adevărurile lui, și drept rezultat vor avea puterea cerebrală de a cunoaște ce este adevărul. Apoi, când ocazia o cere, ei pot da socoteală, fiecărui om care întreabă, de temeiul nădejzii care este în ei, dar cu blândețe și teamă.

Capitolul 23

Ferma școlii din Avondale

Sunt câteva lucruri cu privire la pregătirea și folosirea terenurilor din apropierea școlii și a casei de rugăciune care mi-au fost descoperite și despre care mi s-au dat instrucțiuni să vi le prezint. Până de curând nu m-am simțit liberă să vorbesc despre ele și chiar acum nu mă simt liberă să vă descopăr toate lucrurile, deoarece poporul nostru nu este încă pregătit pentru a înțelege tot ceea ce, datorită providenței lui Dumnezeu, se va dezvolta la Avondale.

În viziuni de noapte, unele lucruri mi-au fost arătate în mod clar. Oamenii își alegeau loturi de pământ în apropiere de școală, pe care aveau de gând să ridice case și să-și așeze cămine. Dar Cineva a stat în mijlocul nostru și a zis: „Voi faceți o mare greșală, care vă va face să regretați. Terenul acesta nu trebuie să fie ocupat cu clădiri, decât în măsura necesară de a procura cele trebuincioase pentru profesorii și elevii școlii. Terenul acesta din jurul școlii trebuie să fie rezervat ca fermă a școlii. El trebuie să devină o parabolă vie pentru elevi. Elevii nu trebuie să privească terenul școlii ca pe ceva de rând, ci trebuie să privească la el ca la un manual deschis în fața lor, pe care Domnul dorește ca ei să-l studieze. Lecțiile lui vor da cunoștințe în ce privește cultivarea sufletului.”

„Dacă veți îngădui ca terenul de lângă școală să fie ocupat cu locuințe particulare, și apoi veți fi obligați să alegeți pentru cultivare alt teren departe de școală, lucrul acesta ar fi o mare greșală, o greșală pe care totdeauna o veți regreta. Tot terenul din jurul școlii trebuie să fie privit ca fermă a școlii, unde tineretul poate să fie educat sub supravegherea unor îndrumători bine calificați. Tineretul care va veni la școlile noastre are nevoie de tot terenul din jur. Ei trebuie să-l planteze cu copaci ornamentali și cu pomi fructiferi, și să cultive grădini de zarzavat.”

„Ferma școlii trebuie să fie privită ca un manual în natură, din care profesorii pot scoate învățături practice. Elevii noștri trebuie învățați că Hristos, care a creat lumea și toate câte sunt în ea, este viața și lumina fiecărei viețuitoare. Viața fiecărui copil și tânăr care e dispus să folosească ocaziile de a primi o bună educație va fi făcută să fie plină de recunoștință și fericire în timpul cât va fi în școală prin lucrurile asupra cărora cad

privirile lui”.

Lucrarea ce ne stă în față

Avem nevoie de mai mulți profesori și de mai mult talent pentru a-i educa pe elevi în diferite ramuri, pentru ca multe persoane să poată merge din locul acesta, binevoitoare și capabile, să ducă și altora cunoștințele pe care ei le-au primit. Orfanii, băieți și fete, ar trebui să găsească aici un cămin. Ar trebui să se înalțe clădirile necesare unui spital și să se procure cele necesare pentru funcționarea școlii. Trebuie angajat un administrator competent pentru fermă, cum și persoane înțelepte, energice, care să lucreze ca și conducători ai diferitelor ramuri industriale, oameni care să-și folosească talanții pentru a-i învăța pe elevi cum să lucreze.

Vor veni la școală mulți tineri care doresc să învețe diferite meserii. Instruirea în aceste meserii ar trebui să cuprindă contabilitatea, dulgheria și tot ceea ce se înțelege prin lucrări la fermă. De asemenea, ar trebui să se facă pregătiri pentru a se învăța o serie de lucruri despre: fierărie, zugrăveală, cizmărie, bucătărie, brutărie, spălătorie, cârpitul rufelor, dactilografie și tipărire. Orice putere ce ne stă la îndemână trebuie pusă în slujba acestei lucrări de instruire pentru ca elevii să poată părăsi școala bine pregătiți pentru datoriile vieții practice.

Locuințele și clădirile necesare lucrării școlare ar trebui să fie construite chiar de către elevi. Acestea nu ar trebui să fie îngrămădite unele în altele și nici să fie așezate în apropierea clădirilor propriu-zise ale școlii. Pentru aducerea la îndeplinire a acestei lucrări, ar trebui să se formeze grupe mici, care să fie conduse de conducători competenți, iar elevii să fie învățați cum să aibă o deplină înțelegere a responsabilității lor. Toate aceste lucruri nu pot fi săvârșite deodată, dar trebuie să începem să lucrăm prin credință.

Teren ce trebuie păstrat ca rezervă

Domnul dorește ca terenul din jurul școlii să-I fie dedicat ca sală a Lui de clasă. Ne găsim așezați într-un loc unde e pământ din belșug, dar terenul din jurul școlii și al locașului de închinare nu ar trebui să fie ocupat cu locuințe particulare. Aceia care cred adevărul prezent nu sunt toți transformați în ceea ce privește caracterul. Ei nu sunt cu toții pilde bune, pentru că nu reprezintă caracterul lui Hristos. Sunt mulți care ar fi

bucuroși să locuiască aproape de casa de rugăciune și de școală, dar care nu ar fi de ajutor, ci piedici. Ei socotesc că trebuie să fie ajutați, să li se facă favoruri. Nu apreciază nici caracterul, nici situația lucrării în care sunt angajați. Ei nu înțeleg că tot ce s-a făcut la Avondale a fost săvârșit cu cea mai aspră muncă și prin întrebunțarea unor bani dați cu sacrificiu sau care trebuie să fie dați înapoi acelorora de la care au fost împrumutați.

Printre cei care doresc să se așeze în apropiere de școlile noastre vor fi unii care sunt plini de propria lor importanță și de grijă față de propria lor reputație. Ei sunt sensibili și înclinați spre dezbinare. Aceștia au nevoie să se pocăiască, deoarece ei sunt departe de a fi în situația de a primi binecuvântarea Domnului. Satana îi ispitește să pretindă favoruri care, dacă le-ar fi acordate, le-ar face numai rău și, în felul acesta ar aduce necazuri asupra fraților lor de credință. Principiile vii ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie aduse în viața multora care acum nu găsesc loc pentru aceste principii. Aceia care învață în școala lui Hristos vor considera fiecare favoare de la Dumnezeu ca fiind prea bună pentru ei. Ei își vor da seama că nu merită toate bunătățile pe care le primesc, și se vor considera fericiți. Fața lor va exprima pace și odihnă în Domnul, deoarece au Cuvântul lui Dumnezeu, care le poartă de grijă.

„Așa vorbește Domnul: Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea da voi ca locuință? Toate aceste lucruri, doar Mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa, zice Domnul. Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu”. (Isaia 66, 1-2.) În ultimele zile de încheiere ale anului 1898, am avut multe experiențe care ne învață ce înseamnă cuvintele acestea. Inima mea era foarte împovărată și mi-au fost prezentate problemele cu privire la relele care se vor ivi de pe urma măsurilor de a da din terenul învecinat cu școala spre a fi ocupat cu case de locuit. Părea că ne aflam într-un consiliu și s-a ridicat în mijlocul nostru Cineva de la care așteptam să ne scoată din încurcătură. Cuvintele pe care El le-a rostit erau clare și hotărâte:

„Pământul acesta, prin hotărârea lui Dumnezeu, este spre folosința școlii. Voi ați avut dovezi de ce poate face firea pământescă și ce va da ea pe față atunci când se va afla sub ispită. Cu cât e mai mare numărul familiilor care se așează în jurul clădirilor școlii, cu atât mai multe greutateți vor veni în calea profesorilor și a elevilor. Egoismul natural aflat în fiii oamenilor este gata să țâșnească în viață, dacă nu le e totul pe plac. Pământul acesta din jurul școlii trebuie să fie ferma școlii, și ferma aceasta urmează să

ocupe mult mai mult teren decât v-ați gândit voi că va ocupa. Aici trebuie să se facă muncă fizică în mod alternativ cu studiul intelectual, potrivit cu sfaturile date. Avondale trebuie să fie un centru filantropic. Poporul lui Dumnezeu din Australia urmează să fie mișcat de Duhul lui Dumnezeu pentru a contribui cu simpatia și mijloacele lor la sprijinirea și încurajarea multor lucrări de caritate și binefacere, care vor fi mijloace de a-i învăța pe săraci, pe neajutorați și pe cei neștiutori cum să se ajute singuri”.

O panoramă

Cu diferite ocazii, mi s-a dat lumină cu privire la faptul că pământul din jurul școlii noastre trebuie să fie folosit ca fermă a Domnului. În mod deosebit, părți din această fermă urmează să fie cultivate într-un mod foarte înțelept. Am văzut în fața mea un teren pe care erau sădiți tot felul de pomi fructiferi, care vor rodi aici, în localitatea aceasta; mai erau și grădini de zarzavaturi, unde se semănau semințe, apoi erau cultivate plantele.

Dacă administratorii acestei ferme și profesorii școlii vor primi și lăsa ca Duhul Sfânt să lucreze împreună cu ei, aceștia vor avea înțelepciune în lucrarea lor, și Dumnezeu le va binecuvânta munca. Îngrijirea pomilor, săditul, semănatul și adunarea recoltei urmează să fie lecții minunate pentru toți elevii. Legăturile invizibile, care leagă semănatul și recoltatul, trebuie să fie studiate, iar bunătatea lui Dumnezeu să fie scoasă în evidență și apreciată. Domnul este Acela care dă forță și putere solului și seminței. Dacă n-ar fi lucrarea lui Dumnezeu, combinată cu îndemânarea și priceperea omului, sămânța semănată ar fi fără de folos. O putere nevăzută este mereu la lucru în favoarea omului pentru a-l hrăni și îmbrăca. Parabola cu sămânța, așa cum e studiată în experiența de toate zilele a profesorului și a elevului, trebuie să descopere faptul că Dumnezeu este la lucru în natură și trebuie să explice lucrurile împărăției cerului.

Dumnezeu în natură

Alături de Biblie, natura trebuie să fie marele nostru manual. Dar nu e nici o virtute în zeificarea naturii, deoarece aceasta înseamnă înălțarea lucrurilor făcute mai presus de marele Constructor Principal, care a plănuit lucrarea și care în fiecare oră o ține în funcțiune, potrivit cu rânduiala Sa. Atunci când semănăm sămânța și cultivăm planta, trebuie să ne aducem aminte că Dumnezeu a creat sămânța și că El o dă pământului. Prin puterea Sa dumnezeiască, El Se îngrijește de sămânța aceea. Potrivit

cu rânduiala Sa, sămânța murind transmite viața ei firului verde și spicului care conține alte semințe ce trebuie adunate și puse din nou în pământ pentru a da roade. Putem, de asemenea, studia cum omul, conlucrând cu Dumnezeu, îndeplinește și el o parte. Instrumentul omenesc are partea lui de împlinit, lucrarea lui de făcut. Aceasta este una din lecțiile pe care ni le dă natura și noi trebuie să vedem în ea o lucrare solemnă și frumoasă.

Se vorbește mult cu privire la Dumnezeu în natură, ca și cum Dumnezeu ar fi legat de legile naturii spre a fi servul naturii. Multe teorii ar face ca mintea să presupună că natura ar fi un organism de sine stătător, aparte de Divinitate, având propria sa putere lăuntrică cu care să lucreze. În legătură cu aceasta, oamenii nu știu despre ce vorbesc. Își închipuie ei oare că natura are o putere ce există prin sine însăși, fără continua intervenție a lui Iehova? Domnul nu lucrează prin legile Sale pentru a înlocui legile naturii. El Își face lucrarea prin legile și însușirile instrumentelor Sale, iar natura ascultă de un: „Așa zice Domnul”.

Dumnezeul naturii este pururea la lucru. Puterea Lui nemărginită lucrează pe nevăzute, dar manifestările ei apar în efectele pe care le produce lucrarea. Același Dumnezeu care călăuzește plantele lucrează în livada de pomi fructiferi și în grădina de legume. El n-a făcut nici un spin, nici un măracine și nici o neghină. Acestea toate sunt opera lui Satana, rezultatul degenerării, introduse de el printre lucrurile valoroase; dar numai prin lucrarea nemijlocită a lui Dumnezeu înflorește fiecare boboc de floare. Când a fost în lume în trup omenesc, Hristos a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez”. (Ioan 5, 17.) Așa că, atunci când elevii (studentii) își folosesc timpul și forțele în lucrarea agricolă, în cer se spune cu privire la ei: „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.)

Terenul din jurul școlii și al casei de rugăciune trebuie să fie păstrat. Aceia care vin să se așeze la Cooranbong pot, dacă vor, să-și găsească locuri de casă în vecinătate sau pe porțiuni ale domeniului Avondale. Dar lumina ce mi-a fost dată este că toată porțiunea aceea de pământ, de la livada școlii până la drumul spre Maitland, și care se întinde pe ambele laturi ale drumului, de la casa de adunare până la școală, ar trebui să devină o fermă și un parc, înfrumusețat cu flori înmiresmate și cu copaci ornamentali. Acolo trebuie să fie livezi de pomi fructiferi și să se cultive tot felul de produse adaptate solului, pentru ca acest loc să poată deveni un exemplu, un mijloc de învățatură pentru cei care locuiesc în apropiere și în depărtare.

De aceea, tot ce nu este absolut trebuincios lucrării de la școală să fie ținut mai la distanță, pentru ca sfințenia locului să nu fie tulburată de o prea mare apropiere a familiilor și a clădirilor. Școala să fie singură. Va fi mai bine pentru diferitele familii particulare, oricât ar fi ele de devotate în slujba Domnului, să fie așezate la o oarecare distanță de clădirile școlii. Școala e proprietatea Domnului și terenurile din jurul ei sunt ferma Lui, unde Marele Semănător poate face din grădina Sa un manual plin de învățături. Rezultatele ostelilor se vor vedea: „Întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. (Marcu 4, 28.) Pământul va da comorile lui, aducând veselia unei recolte îmbelșugate; iar roadele adunate prin binecuvântarea lui Dumnezeu trebuie să fie folosite ca o carte de învățătură a naturii, cu ajutorul căreia se pot lămurii învățături spirituale, care să fie aplicate la nevoile sufletului.

O învățătură intuitivă

Sunt lucruri mari ce ne stau în față și pe care noi le vedem că trebuie făcute; și, pe măsură ce se pot obține mijloacele necesare, noi trebuie să mergem înainte. E nevoie să se facă eforturi răbdătoare, chinuitoare, pentru încurajarea și ridicarea așezărilor învecinate, și pentru educarea copiilor în domeniul industrial și sanitar. Școala și toate vecinătățile ei ar trebui să fie exemple, niște parabole care să arate căile de îmbunătățire, invitându-i pe oameni la reformă, așa încât bunul gust, hărnicia și rafinamentul să poată lua locul bătăniei, murdăriei, dezordinii, ignoranței și păcatului. Chiar și cei mai săraci pot să facă mai plăcut locul unde locuiesc, sculându-se mai de dimineață și lucrând sârguincios. Prin viața și pilda noastră, îi putem ajuta pe alții să vadă ceea ce este respingător în caracterul lor sau în casa și curtea lor, și prin curtoazie creștină noi putem încuraja această îmbunătățire.

Se va ridica deseori întrebarea: Ce se poate face acolo unde predomină sărăcia și trebuie să dai piept cu ea la fiecare pas? În împrejurări de felul acesta, cum putem imprima în minte idei corecte de îmbunătățire? Desigur, lucrarea este dificilă, și dacă profesorii, cei ce gândesc și oamenii care au mijloace nu-și vor întrebuința talentele și nu vor da ajutor, așa cum ar da ajutor Hristos dacă ar fi în locul lor, ar rămâne neîmplinită o lucrare importantă. Reforma necesară nu va fi făcută decât dacă bărbații și femeile vor fi ajutați de o putere din afară de ei. Aceia care au talente și însușiri trebuie să folosească aceste daruri pentru binecuvântarea semenilor lor, lucrând la ridicarea lor pe o treaptă de unde să se poată ajuta singuri. În felul acesta, educației câștigate în

școlile noastre, urmează să i se dea cea mai bună întrebuințare.

Talanții încredințați de Dumnezeu nu trebuie să fie ascunși sub obroc sau sub pat. „Voi sunteți lumina lumii”, spunea Hristos. (Matei 5, 14.) Când vedeți familii locuind în cocioabe, lipsiți de mobilier și de îmbrăcăminte, lipsiți de unelte, fără cărți și fără alte semne de viață mai deosebită în jurul căminului lor, veți ajunge voi să vă interesați de ei, vă veți strădui voi să-i învățați cum să-și folosească cel mai bine energiile, așa încât să aibă loc o îmbunătățire, pentru ca lucrarea lor să meargă înainte? Prin muncă sânguincioasă, dând fiecărei însușiri cea mai bună întrebuințare, deprinzându-se să nu piardă timpul, ei ajung să aibă succes în îmbunătățirea situației lor, a casei și curții lor, cu și în cultivarea pământului lor.

Efortul fizic și puterea morală trebuie să fie unite în străduința de a regenera și reforma. Noi trebuie să ne străduim să câștigăm cunoștințe atât în domeniul celor trecătoare, cât și în al celor spirituale, pentru ca să le putem transmite și altora. Noi trebuie să căutăm să trăim Evanghelia în tot ceea ce cuprinde ea, pentru ca binecuvântările ei trecătoare și spirituale să poată fi simțite pretutindeni în jurul nostru.

Munca misionară, educația cea mai înaltă

Cu siguranță că Domnul va binecuvânta pe aceia care se străduiesc să fie o binecuvântare pentru alții. Școala trebuie să fie în așa fel condusă, încât profesorii și elevii să crească fără încetare în putere prin folosirea credincioasă a talentelor date lor. Punând în practică ceea ce au învățat, ei vor spori neîncetat în înțelepciune și cunoștințe. Noi trebuie să învățăm din Cartea Cărților principiile după care să trăim și să muncim. Consacrându-I lui Dumnezeu, care are dreptul cel dintâi la ele, toate însușirile noastre, noi putem face progrese prețioase în tot ce e vrednic de atenția noastră.

Când se pornește în spiritul acesta, lucrarea misionară devine înălțătoare și înviorătoare, atât pentru lucrător, cât și pentru persoana ajutată. Fie ca oricine pretinde că este un copil al Împăratului ceresc să caute fără încetare să reprezinte principiile Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare să-și aducă aminte că, în spirit, în cuvânt și în fapte, el trebuie să fie supus și credincios față de toate principiile și poruncile Domnului. Noi trebuie să fim supuși credincioși și vrednici de încredere ai Împărăției lui Hristos, pentru ca toți aceia care sunt înțelepți după felul lumii să poată avea o adevărată reprezentare a bogățiilor, a bunătății, a harului, a gingășiei și a curtoaziei cetățenilor Împărăției lui

Dumnezeu.

Elevii care vor avea cel mai mare bine din viață sunt aceia care vor trăi Cuvântul lui Dumnezeu în legăturile și lucrările cu semenii lor. Aceia care primesc pentru a da vor simți cea mai mare satisfacție în viața aceasta. Acei membri ai familiei omenești care trăiesc pentru sine sunt totdeauna în lipsă, deoarece ei nu sunt niciodată satisfăcuți. Nu există creștinism în îndreptarea simpatiilor noastre numai la propria noastră inimă egoistă. Domnul a rânduit căi prin care El lasă să se reverse bunătatea, îndurarea și adevărul Său; și noi trebuie să fim împreună lucrători cu Hristos în a transmite altora înțelepciunea și generozitatea practică. Noi trebuie să aducem lumină și binecuvântare în viața lor, făcând astfel o lucrare bună și sfântă.

Dacă școala din Avondale va deveni cândva ceea ce Domnul caută să facă din ea, efortul misionar al profesorilor și elevilor va aduce roade. Atât în școală, cât și în afara ei, supuși binevoitori vor fi aduși la ascultare de Dumnezeu. Rebeliunea care a avut loc în cer sub puterea unei minciuni și înșelăciunea care a dus pe Adam și Eva să nu asculte de Legea lui Dumnezeu au deschis porțile potopului prin care s-a revărsat durerea asupra lumii noastre; dar toți cei care cred în Hristos pot deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu. Prin puterea adevărului, ei pot fi refăcuți și omul căzut poate deveni loial față de Făcătorul său. Adevărul, deosebit în puterea lui de a lucra, este adaptat la mintea și inima păcătoșilor rătăcitori. Prin influența lui, oaia pierdută poate fi adusă înapoi în staul.

Oricare ar fi poziția sau averile vreunei persoane care are cunoștințe de adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu învață că tot ce are îi este dat spre administrare. Îi este împrumutat pentru a-i pune caracterul la încercare. Afacerile lui pământești, talentele lui, venitul lui, ocaziile lui, toate trebuie socotite ca fiind ale Celui căruia el îi aparține prin creațiune și răscumpărare. Atunci când el folosește fiecare talent prețios pentru ducerea mai departe a mării lucrări a lui Dumnezeu, de educație, când se străduiește să obțină cele mai bune cunoștințe cu privire la felul cum să se facă de folos, cum să lucreze pentru mântuirea sufletelor ce sunt gata să piară, binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți cu siguranță eforturile lui. Dumnezeu revarsă darurile Sale asupra noastră, pentru ca noi să putem sluji altora și astfel să putem deveni asemenea Lui. Aceia care primesc darurile Sale, ca să poată da și altora, devin asemenea lui Hristos. Numai când îi ajutăm și ridicăm pe alții ajungem să fim înnobilați și curățați. Aceasta e lucrarea ce face ca slava să se întoarcă la Dumnezeu. Noi trebuie să ajungem să fim conștienți de

lucrurile acestea. Sufletul nostru trebuie să ajungă să fie curățit de orice egoism; deoarece Dumnezeu dorește să folosească pe poporul Său ca reprezentant al împărăției cerești.

Școlile noastre trebuie să fie conduse sub directa supraveghere a lui Dumnezeu. E de făcut o lucrare pentru tineri și tinere, lucrare ce nu s-a făcut încă. Există un număr mult mai mare de tineri care au nevoie de avantajele educației în școlile noastre. Ei au nevoie de cursul de educație manuală, care-i va învăța cum să ducă o viață activă și energetică. În școlile noastre trebuie să fie practicate tot felul de activități manuale. Elevii trebuie să fie învățați aceste activități sub conducerea unor directori înțelepți, judicioși și temători de Dumnezeu. Fiecare ramură a lucrării trebuie să fie condusă în modul cel mai deplin și sistematic pe care experiența îndelungă și înțelepciunea ne pot face în stare să-l plănuim și să-l executăm.

Profesorii să se trezească, să-și dea seama de importanța acestui subiect și să predea agricultura și alte lucrări manuale pe care elevul trebuie în mod necesar, să le cunoască. Căutați ca în oricare departament al lucrării să ajungeți la rezultatele cele mai bune. Lăsați ca știința Cuvântului lui Dumnezeu să fie adusă în lucrare, pentru ca elevii să poată înțelege principiile corecte și să poată ajunge la cel mai înalt standard cu putință. Puneți la lucru însușirile date vouă de Dumnezeu și depuneți toate eforturile pentru dezvoltarea fermei Domnului. Studiați și lucrați, pentru ca rezultatele cele mai bune și roadele cele mai îmbelșugate să poată veni pe urma semănării semințelor, pentru ca să poată fi belșug de hrană, atât trecătoare cât și spirituală, pentru numărul sporit de elevi care vor fi formați ca lucrători creștini.

Am văzut cum s-au doborât și au fost scoși din rădăcini copaci uriași, am văzut fierul plugului înfipt în pământ, întorcând brazde adânci pentru răsădirea de pomi fructiferi și pentru semănarea semințelor. Elevii trebuie să învețe ce înseamnă aratul și că lopata, cazmaua, grebla și grapa sunt unelte pentru o muncă onorabilă și folositoare. Adesea, se vor face greșeli, dar fiecare greșeală se află în strânsă vecinătate cu adevărul. Din înfrângeri se învață înțelepciunea, iar energia care face să existe un început dă nădejde și succes, la sfârșit. Ezitarea ține lucrurile pe loc; pripeala aduce de asemenea întârziere, dar toate vor servi ca învățături, dacă omul vrea să învețe.

Impresia că munca este înjositoare a dus mii de oameni în mormânt. Aceia care fac numai o muncă manuală lucrează adesea peste măsură, în timp ce lucrătorii

intelectuali suferă din cauza lipsei de vigoare fizică pe care o dă munca. Dacă intelectualii ar lua din povara clasei muncitoare în așa măsură, încât mușchii să fie întăriți, muncitorii ar putea să consacre o parte a timpului lor pentru o cultură morală și intelectuală. Aceia care au ocupații sedentare, literare, ar trebui să facă exerciții fizice. Sănătatea ar trebui să fie o atracție îndestulătoare pentru a-i determina să unească munca fizică cu munca lor intelectuală.

Școli ale comunității

Lucrarea școlilor comunităților

Biserica are de făcut o lucrare de educare și creștere a copiilor ei pentru ca nu cumva, mergând la școală, sau fiind în orice alte legături, să fie influențați de aceia care au obiceiuri stricate. Lumea este plină de nelegiuire și de nepăsare față de cerințele lui Dumnezeu. Orașele au devenit asemenea Sodomei, iar copiii noștri sunt zilnic expuși la multe rele. Aceia care frecventează școlile publice se întovărășesc adesea cu alții care sunt mai neglijați ca ei, care, în afară de timpul petrecut la școală, sunt lăsați să-și facă educația pe stradă. Inima celor tineri este ușor influențată; și dacă mediul în care trăiesc nu este drept, moral, Satana îi va folosi pe acești copii neglijați spre a influența pe aceia care sunt crescuți mai cu grijă. În felul acesta, înainte ca părinții păzitori de Sabat să știe ce rău se săvârșește, s-au și învățat lecții de depravare, și sufletele micuților lor sunt stricate.

Bisericile protestante au acceptat sabatul fals, odrasla papalității, și l-au înălțat mai presus de sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu. Lucrarea noastră este de a explica copiilor noștri că prima zi a săptămânii nu este adevăratul Sabat și că ținerea lui, după ce am primit lumină cu privire la adevăratul Sabat, este o clară contrazicere a Legii lui Dumnezeu. Primesc copiii noștri de la profesorii din școlile publice ideile care sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu? Este păcatul prezentat ca o ofensă la adresa lui Dumnezeu? Este propovăduită ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu ca fiind începutul înțelepciunii? Noi îi trimitem pe copiii noștri la școala de Sabat pentru a fi învățați cu privire la adevăr, și apoi, când se duc la școala din cursul săptămânii, li se dă să învețe lecții care conțin neadevăruri. Lucrurile acestea zăpăcesc mintea și nu ar trebui să se întâmple. Dacă tinerii primesc idei care suferă de adevăr, cum va putea fi zădărnicită influența acestei educații?

Să ne mai mirăm că, în asemenea împrejurări, unii din tinerii din mijlocul nostru nu apreciază avantajele religiei? Să ne mai mirăm că ei cad în ispită? Să ne mai mirăm că, neglijați, așa cum au fost, energiile lor sunt închinată distracțiilor care nu le fac bine, că aspirațiile lor religioase sunt slăbite, iar viața lor spirituală e umbrită? Mintea va fi de

același caracter cu materialul din care se hrănește, recolta va fi de același soi cu sămânța semănată. Faptele acestea nu arată îndeostul nevoia de a ocroti, din anii cei mai fragezi, educația tineretului? Nu ar fi mai bine pentru tineret să crească oarecum necunoscători de ceea ce de obicei este acceptat ca educație decât să devină nepăsători cu privire la adevăratul Dumnezeu?

Despărțirea de lume

Când copiii lui Israel au fost strânși dintre egipteni, Domnul a zis: „În noaptea aceea, Eu, voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecata împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu Domnul.... Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l muiăți în sângele din strachină, și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața. Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească. Să păziți lucrul acesta ca o lege pentru voi și pentru copiii voștri în veac”. (Exod 12, 12.22-24.) Sângele așezat pe ușorii ușii simboliza sângele lui Hristos, singurul care îi va salva pe copiii evreilor de blestem. Oricare copil al evreilor, care a fost găsit într-o locuință egipteană, a fost nimicit.

Experiența aceasta a izraeliților a fost scrisă pentru învățătura acelor care vor trăi în zilele de pe urmă. Înainte ca pedepsele ce nu mai pot fi reținute să vină asupra locuitorilor pământului, Domnul invită pe toți aceia care sunt cu adevărat israeliți să se pregătească pentru evenimentul acela. Părinților, El le dă avertismentul: „Aduceți-vă copiii în casele voastre; țineți-i departe de aceia care disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu, care propagă și practică răul. Ieșiți cât mai repede cu putință din orașele mari. Înființați școli ale comunității. Dați copiilor voștri Cuvântul lui Dumnezeu ca bază a întregii lor educații.” Acesta este plin de învățături frumoase, și, dacă elevii fac din el studiul lor în școala primară de aici de jos, vor fi pregătiți pentru școala superioară de sus.

În acest timp, Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește astfel: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă

Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice; zice Domnul cel Atotputernic.» (2 Corinteni 6, 14-18.) Unde sunt copiii voștri? Îi educați voi spre a-și da seama și a scăpa de stricăciunile care sunt în lume prin poftă? Căutați voi să le salvați sufletele sau prin neglijența voastră contribuiți la nimicirea lor?

Copii neglijati

S-a dat mult prea puțină atenție copiilor și tineretului nostru. Membrii mai vârstnici ai bisericii nu au privit asupra lor cu duioșie și simpatie, dorind ca ei să avanseze într-o viață dumnezeiască, și de aceea copiii nu au ajuns să crească în viața creștină așa cum ar fi trebuit. Unii membri ai comunității, care L-au iubit pe Dumnezeu și s-au temut de El în trecut, îngăduie ca treburile lor să-i absoarbă cu totul și își ascund lumina sub obroc. Ei au uitat să-I servească lui Dumnezeu și fac din treburile lor mormântul religiei lor.

Să fie oare lăsați tinerii să fie bătuți de vânt într-o parte și alta, să se descurajeze și să cadă în ispitele care stau pretutindeni la pândă pentru a prinde piciorul lor neatent? Lucrarea cea mai apropiată de membrii comunităților noastre este aceea de a ajunge să fie interesați de tineretul nostru. Dându-le cu bunățate, răbdare și gingășie îndrumare peste îndrumare și învățătură peste învățătură. O, unde sunt tații și mamele din Israel? Ar trebui să fie un mare număr de persoane care, ca ispravnici ai Domnului Hristos, să simtă nu numai un interes ocazional, ci un interes special pentru tineret. Ar trebui să fie mulți ale căror inimi să fie mișcate de situația jalnică în care sunt așezați tinerii, care își dau seama că Satana lucrează prin orice uneltire cu puțință pentru a-i prinde în lațul său. Dumnezeu cere bisericii să se ridice din letargia ei și să vadă ce fel de serviciu se cere în acest timp primejdios.

Ochii fraților și surorilor noastre ar trebui să fie unși cu cereasca alifie de ochi, pentru ca ei să poată vedea nevoile timpului acesta. Mieii turmei trebuie să fie hrăniți, și Domnul cerului primește să vadă cine face lucrarea ce El dorește să fie făcută pentru copii și tineri. Biserica doarme și nu-și dă seama de întinderea acestei probleme. „De ce”, zice cineva, „este nevoie să stăruim atât de mult ca să ne învățăm temeinic copiii?”

Mi se pare că, dacă vreo câțiva care au hotărât să urmeze chemarea sau înclinația lor literară, sau o altă chemare care cere o anumită disciplină, primesc o atenție specială -- aceasta este tot ceea ce e necesar. Nu e necesar ca tot tineretul nostru să fie bine instruit. Nu va răspunde o desăvârșită educare a câtorva persoane la oricare cerință esențială?"

Nu, răspund eu, cât se poate de hotărât, nu. Ce selecție am fi în stare să facem noi între tinerii noștri? Cum am putea spune cine va fi cel mai promițător, care va aduce serviciul cel mai bun lui Dumnezeu? În judecata noastră omenească, noi am putea face cum a făcut Samuel, care, atunci când a trimis să-l găsească pe unsul Domnului, s-a uitat la înfățișarea exterioară. Dar Domnul i-a spus lui Samuel: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”. (1 Samuel 16, 7.) Pe nici unul din fiii cu înfățișare nobilă ai lui Isai n-a vrut Domnul să-l accepte; dar când David, fiul cel mai tânăr, un băiețandru și păstor la oi, a fost chemat de la câmp și a trecut prin fața lui Samuel, Domnul a zis: „Scoală-te și unge-l, căci el este!” (Ver 12.) Cine poate să determine care persoană din familie se va dovedi eficientă în lucrarea lui Dumnezeu? Tuturor tinerilor trebuie să li se permită să aibă binecuvântările și privilegiile educării în școlile noastre, pentru ca ei să poată fi inspirați să devină împreună lucrători cu Dumnezeu.

Necesitatea școlilor comunității

Multe familii care, pentru motivul de a-și educa copiii, se mută acolo unde au fost înființate școlile noastre cele mari ar face un serviciu mult mai bun pentru Domnul dacă ar rămâne acolo unde se găsesc. Ei ar trebui să încurajeze comunitatea din care fac parte ca membrii ei să înființeze o școală a comunității la care copiii din vecinătatea lor să poată primi o deplină și practică educație creștină. Ar fi cu mult mai bine pentru copiii lor, pentru ei înșiși și pentru cauza lui Dumnezeu, dacă ar rămâne în comunitățile mai mici, unde ajutorul lor este necesar, în loc de a merge în comunitățile mai mari, unde, întrucât ei nu sunt necesari, este o continuă ispită de a cădea în inactivitate spirituală.

Oriunde sunt câțiva păzitori ai Sabatului, părinții ar trebui să se unească pentru a procura un loc unde să se țină cursuri școlare și la care copiii și tinerii lor să poată fi învățați. Ei ar trebui să folosească un învățător creștin care, ca un misionar consacrat, să educe copiii în așa fel, încât să-i determine să devină misionari. Să fie folosiți învățători care vor face o instruire deplină în obiectele de studiu obișnuite, Biblia fiind temelia și

viața oricărui studiu. Părinții ar trebui să îmbrace armura și, prin propriul lor exemplu, să-i învețe pe copiii lor să fie misionari. Ei ar trebui să lucreze cât este ziuă; deoarece „vine noaptea, când nu pot lucra”. (Ioan 9, 4.) Dacă ei vor depune eforturi neegoiste, învățându-i stăruitor pe copiii lor să poarte răspunderi, Domnul va lucra împreună cu ei.

Unele familii de păzitori ai Sabatului locuiesc izolat sau la foarte mare depărtare de alții de aceeași credință. Aceștia și-au trimis uneori copiii la școlile noastre cu internat, la care ei au primit ajutor și s-au înapoiat pentru a fi o binecuvântare în propria lor familie. Dar unii nu-și pot trimite copiii departe de casă pentru a fi educați. În asemenea cazuri, părinții ar trebui să se străduiască să folosească un învățător religios exemplar, care va considera o plăcere să lucreze pentru Domnul în orice calitate și care e dispus să se îngrijească de oricare parte a viei Domnului. Tații și mamele ar trebui să conlucreze cu învățătorul, lucrând sânguincios la convertirea copiilor lor. Ei să se străduiască să țină interesul spiritual al copiilor lor proaspăt și sănătos în familie și să-și crească copiii în învățătura și mustrarea Domnului. Ei trebuie să consacre o parte din fiecare zi studiului și să se facă învățăcei împreună cu copiii lor. În felul acesta, pot face din ora de învățatură o oră plină de plăcere și de folos, iar încrederea lor va crește în metoda aceasta de a se osteni pentru mântuirea copiilor lor. Părinții vor vedea că propria lor creștere va fi mai rapidă atunci când învață să lucreze pentru copiii lor. Atunci când lucrează în felul acesta, în smerenie, necredința va dispărea. Credința și activitatea vor da o siguranță și o satisfacție care vor spori zi de zi, atunci când se străduiesc în a-L cunoaște pe Domnul și a-L face cunoscut. Rugăciunile lor vor deveni mai călduroase, deoarece vor avea un obiect precis pentru care să se roage.

În unele țări, părinții sunt obligați prin lege să-și dea copiii la școală. În țările acestea, în localitățile unde este o comunitate, ar trebui să fie înființate școli, chiar dacă nu sunt mai mult de șase copii care să meargă. Lucrați ca și cum ați lucra pentru propria voastră viață pentru a vă salva copiii ca să nu fie înecați în influențele murdare și stricăcioase ale lumii.

Noi suntem cu mult în urmă față de datoria noastră în această importantă problemă. În multe locuri, de multă vreme ar fi trebuit să funcționeze școli. Multe localități ar fi avut în felul acesta reprezentanți ai adevărului, care ar fi dat tărie și prestigiu lucrării Domnului. În loc să fie concentrate atât de multe clădiri mari în câteva locuri, ar fi trebuit să se înființeze școli în multe localități.

Aceste școli să se înceapă sub o îndrumare înțeleaptă, în așa fel încât copiii și tinerii să poată fi educați în propriile lor comunități. Este o ofensă gravă la adresa lui Dumnezeu faptul că s-a dat pe față o atât de mare neglijență în privința aceasta, când Providența ne-a pus la îndemână înlesniri atât de abundente cu care să lucrăm. Dar, deși în trecut am rămas în urmă în a face tot ceea ce am fi putut pentru tineret și copii, să ne pocăim acum și să ne răscumpărăm timpul. Domnul zice: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lâna. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării”. (Isaia 1, 18-19.)

Caracterul școlilor comunității și al învățătorilor lor

Caracterul lucrării aduse la îndeplinire în școlile noastre din comunități ar trebui să fie la nivelul cel mai înalt. Isus Hristos, Vindecătorul, este unicul remediu pentru o educație greșită, iar învățăturile date în Cuvântul Său ar trebui să fie pururea prezentate înaintea tineretului, în forma cea mai atrăgătoare. Disciplina școlară ar trebui să întregască educația din familie și, atât în familie, cât și la școală, ar trebui să se mențină simplitatea și evlavie. Se vor găsi bărbați și femei care au talentul de a lucra în aceste școli mici, dar care nu pot lucra în mod avantajos în școlile mari. Atunci când pun în practică lecțiile Bibliei, ei înșiși vor primi o educație de cea mai mare valoare.

La alegerea învățătorilor ar trebui să luăm toate măsurile, știind că aceasta este o problemă tot atât de solemnă ca și alegerea persoanelor pentru lucrarea de pastorație. Bărbați înțelepți, care pot cunoaște caracterul, ar trebui să facă selecția acestora, deoarece pentru educarea și modelarea minții celor tineri și pentru îndeplinirea cu succes a multor și felurite lucrări ce se cer a fi îndeplinite de învățător în școlile comunităților noastre, este nevoie de talentele cele mai bune ce se pot asigura. La conducerea nici uneia din aceste școli nu ar trebui să fie puse persoane cu o minte îngustă și inferioară. Nu așezați peste copii învățători tineri și fără experiență care n-au îndemânarea de a conduce; deoarece eforturile lor vor tinde spre dezorganizare. Ordinea este prima lege a cerului, și în privința aceasta orice școală ar trebui să fie un model de ceea ce este cerul.

Este imoral a așeza peste copiii cei mici învățători mândri și lipsiți de iubire. Un învățător de felul acesta va face mult rău acelora al căror caracter se dezvoltă foarte repede. Dacă învățătorii nu sunt supuși lui Dumnezeu, dacă nu au iubire față de copiii

peste care sunt puși să le facă educație, sau dacă dau pe față părtinire în favoarea acelor care sunt pe placul lor și manifestă indiferență față de cei mai puțin atrăgători sau față de cei neastâmpărați și nervoși, unii ca aceștia nu trebuie să fie angajați; deoarece rezultatul lucrării lor va fi o pierdere de suflete pentru Hristos.

Sunt necesari învățători, în mod deosebit pentru copii, care sunt calmi și blânzi, dând pe față răbdare și iubire chiar pentru aceia care au mare nevoie de ea. Isus i-a iubit pe copii; El i-a socotit membri mai tineri ai familiei Domnului. El totdeauna i-a tratat cu amabilitate și respect, iar învățătorii trebuie să urmeze pilda Lui. Ei ar trebui să aibă adevăratul spirit misionar; deoarece copiii trebuie să fie formați să devină misionari. Ei ar trebui să-și dea seama că Domnul le-a încredințat ca o sarcină solemnă sufletele copiilor și ale tinerilor. Școlile comunităților au nevoie de învățători care au înalte însușiri morale, persoane vrednice de încredere; persoane care sunt sănătoase în credință și care au tact și răbdare; care umblă cu Dumnezeu și care se abțin chiar și de la aparențele rele. În lucrarea lor ei vor da peste nori. Vor fi nori și întuneric, furtuni și uragane, prejudecăți de întâmpinat din partea părinților care au păreri greșite cu privire la caracterul pe care ar trebui să și-l formeze copiii lor, deoarece sunt mulți aceia care pretind a crede Biblia, în timp ce ei nu aduc principiile ei în viața de familie. Dar, dacă învățătorii sunt fără întrerupere elevi în școala lui Hristos, împrejurările acestea nu-i vor înfrânge.

Părinții trebuie să-L caute pe Domnul cu o râvnă neobosită, pentru ca ei să nu fie pietre de poticnire în calea copiilor lor. Invidia și gelozia să fie aruncate din inimă și să vină în ea pacea lui Hristos pentru a-i uni pe membrii bisericii într-o adevărată comuniune creștină. Ferestrele sufletului să fie închise față de atmosfera otrăvitoare de pe pământ și să fie deschise spre cer pentru a primi razele vindecătoare ale luminii neprihănirii lui Hristos. Până ce spiritul criticării și bănuielii nu e alungat din inimă, Domnul nu poate face pentru biserică ceea ce El dorește să facă prin deschiderea căii pentru înființarea de școli; până nu este unire, El nu-i va influența pe aceia cărora le-a încredințat mijloace și capacitate de a duce mai departe lucrarea aceasta. Părinții trebuie să atingă o treaptă mai înaltă, ținând calea Domnului și practicând neprihănirea, pentru a fi purtători de lumină. Trebuie să aibă loc o deplină transformare a minții și a caracterului. Un spirit de neunire nutrit în inima câtorva se va transmite și la alții și va nimici influența spre bine care ar fi exercitată de școală. Dacă părinții nu sunt gata și doritori să conlucreze cu învățătorul la mântuirea copiilor lor, ei nu sunt pregătiți pentru a se înființa o școală la ei.

Rezultate ale lucrării școlii comunității

Dacă sunt conduse cum se cuvine, școlile de pe lângă comunități vor fi mijloace pentru a înălța stindardul adevărului în locurile în care ele au fost înființate, deoarece copiii care primesc o educație creștină vor fi martori pentru Hristos. După cum Isus a explicat la Templu tainele pe care preoții și conducătorii nu le înțeleseseră, la fel, la încheierea lucrării de pe acest pământ, copiii care au fost bine educați vor vorbi, în simplitatea lor, cuvinte care vor fi o uimire pentru oamenii care acum vorbesc despre o „înaltă educație”. După cum copiii au cântat în curțile templului: „Osana! Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului”, la fel, în aceste zile de pe urmă, vocile copiilor se vor înălța pentru a da ultima solie de avertizare unei lumi ce piere. Atunci când ființele inteligente cerești văd că bărbaților nu li se mai îngăduie să prezinte adevărul, Duhul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor, și ei vor face o lucrare de proclamare a adevărului pe care lucrătorii mai vârstnici nu o pot face, deoarece calea lor va fi îngrădită.

Școlile de pe lângă comunitățile noastre, sunt rânduite de Dumnezeu pentru a-i pregăti pe copii pentru această mare lucrare. Aici, copiii trebuie să fie instruiți cu privire la adevărurile speciale pentru acest timp și în ce privește lucrarea misionară practică. Ei trebuie să se înroleze în oastea lucrătorilor pentru a-i ajuta pe bolnavi și pe cei suferinzi. Copiii pot lua parte la lucrarea misionară medicală, și prin faptele lor mărunte pot face ca ea să înainteze. Investițiile lor pot fi mici, dar orice lucru, oricât de mic, ajută, și prin străduințele lor multe suflete vor fi câștigate la adevăr. Prin ei, solia lui Dumnezeu va fi făcută cunoscut și sănătatea Lui mântuitoare dusă la toate popoarele. De aceea, comunitatea să poarte o povară pentru mieii turmei. Copiii să fie educați și instruiți pentru a-I servi lui Dumnezeu, deoarece ei sunt moștenirea Lui.

Cu mulți ani înainte ar fi trebuit să se înalțe clădiri corespunzătoare pentru școli ale comunității, în care copiii și tineretul să poată primi o adevărată educație.

Manualele folosite în școlile de pe lângă comunitățile noastre trebuie să fie de așa natură, încât să aducă în atenție Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, lumina, tăria și puterea adevărului vor fi proslăvite. Tinerii din lume, chiar unii a căror minte a fost stricată, vor lua parte la aceste școli și acolo se vor converti. Mărturia lor cu privire la adevăr va fi înăbușită pentru un timp de teoriile false, întreținute de către părinți, dar

până la urmă adevărul va triumfa. Sunt instruită să spun că acest fel de lucrare misionară va avea o influență hotărâtoare în răspândirea luminii și a cunoștinței.

Cât de important este ca familiile care se așează acolo unde s-a înființat o școală să fie bune reprezentante ale sfintei noastre credințe.

Pe bună dreptate, comunitățile unde se înființează școli pot să se cutremure când văd că li se încredințează răspunderi morale prea mari pentru a le putea exprima prin cuvinte. Se cuvine ca lucrarea aceasta, care a început atât de nobil, să dea greș sau să lăncezească din lipsă de lucrători consacrați? Să-și facă oare loc în această lucrare planuri și ambiții egoiste? Vor îngădui lucrătorii ca dorința după câștig, plăcerea după o viață tihnită, lipsa de evlavie să-L alunge pe Hristos din inima lor și să-L excludă din școală? Ferească Dumnezeu! Lucrarea este de pe acum mult mai înaintată. În cele ale educației, totul este aranjat în vederea unei reforme serioase, în vederea unei educații adevărate și efective. Va primi poporul nostru această sarcină sfântă? Se vor smeri ei la crucea Golgotei, fiind gata pentru orice sacrificiu și orice slujire?

Părinții și profesorii ar trebui să caute cu cea mai mare râvnă acea înțelepciune pe care Isus este totdeauna gata să o dea, deoarece ei lucrează asupra minții oamenilor în perioada cea mai interesantă și cea mai influențabilă a dezvoltării lor. Ei ar trebui să se străduiască să cultive în așa fel tendințele tineretului, încât la fiecare stadiu al vieții lor ei să poată reprezenta frumusețea naturală corespunzătoare perioadelor vieții, desfășurându-se neîncetat, așa cum fac plantele și florile din grădină.

Îndrumarea și instruirea copiilor este cea mai nobilă lucrare misionară pe care o poate întreprinde un bărbat sau o femeie. Prin buna folosire a mijloacelor intuitive, lecțiile trebuie să fie atât de clare, încât mintea lor să poată fi condusă de la natură la Dumnezeuul naturii. Trebuie să avem în școlile noastre persoane care posedă tact și îndemânarea de a săvârși lucrarea aceasta, semănând în felul acesta semințele adevărului. Numai ziua cea mare a lui Dumnezeu poate să descopere binele pe care-l va face lucrarea aceasta.

Talente speciale trebuie să fie consacrate educației celor mici. Mulți pot să așeze ieslea sus și să dea hrană oilor; dar e mai greu să pui ieslea jos și să hrănești mieii. Aceasta este o lecție pe care învățătorii de la școala primară au nevoie să o învețe.

Ochiul minții trebuie să fie educat, de nu, copilul va afla plăcere în a privi la ce e rău.

Învățătorii ar trebui uneori să ia parte la sporturile și jocurile copilașilor și să-i învețe cum să se joace. În felul acesta, ei ar putea să înfrâneze simțămintele și acțiunile lipsite de bunătate, fără a părea să critice sau să găsească cusururi. Această întovărire va lega inima profesorilor și a elevilor, iar școala va fi ceva încântător pentru toți.

Învățătorii ar trebui să-i iubească pe copii, deoarece ei sunt membri mai tineri ai familiei Domnului. Domnul le va pune și lor aceeași întrebare ca și părinților: „Unde-ți este turma care-ți fusese dată? Turma de care erai așa de mândru?” (Ieremia 13, 20.)

Capitolul 25

Administrarea și finanțele școlilor

Aș dori să pot avea la îndemână vorbirea aceea prin care să pot exprima clar importanța unei bune administrări a școlilor noastre. Toți ar trebui să-și dea seama că școlile noastre sunt instrumentele Domnului, prin care El Se poate face cunoscut omului. Pretutindeni sunt necesari bărbați și femei care să acționeze ca niște canale de lumină. Adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie dus în toate țările, pentru ca oamenii să fie luminați prin el.

Ca popor ce avem o lumină înaintată, noi ar trebui să găsim căi și mijloace prin care să ne dezvoltăm o armată de misionari educați pentru a intra în diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu. Avem nevoie de tineri și tinere bine instruiți și cultivați în școlile noastre, în sanatoriile noastre, în lucrarea misionară medicală, în lucrarea de publicații, în conferințele diferitelor state și în tot câmpul. Avem nevoie de tineri și tinere, care, având o înaltă pregătire intelectuală să fie pregătiți să facă cea mai bună lucrare pentru Domnul. Noi am făcut ceva în vederea atingerii acestui standard, dar suntem cu mult în urmă față de planul lui Dumnezeu. Ca biserică și ca persoane, dacă vrem să fim fără de pată la judecată, trebuie să facem eforturi mult mai mari pentru instruirea tinerilor noștri, pentru ca ei să poată fi mai bine pregătiți pentru diferitele ramuri ale lucrării celei mari, încredințată mâinilor noastre. Ca popor care are multă lumină, noi trebuie să facem planuri înțelepte, pentru ca mințile ingenioase ale acelor care au talent să poată fi întărite, instruite și cizelate, pentru ca lucrarea lui Hristos să nu fie stânjenită din lipsă de lucrători iscusiți, care își vor face lucrarea cu sârguință și credincioșie.

Unii vor fi mulțumiți cu educarea serioasă a câtorva dintre tinerii noștri cei mai promițători; dar ei toți au nevoie de educație, pentru ca să poată fi pregătiți pentru a fi de folos în viața aceasta și calificați pentru lucruri de răspundere atât în viața lor particulară, cât și în cea publică. E mare nevoie să se facă planuri pentru a exista un număr cât mai mare de lucrători competenți, și ca mulți să se pregătească pentru lucrarea de profesori, pentru ca și alții să poată fi formați și instruiți pentru marea lucrare ce ne stă în față. Biserica ar trebui să ia în considerație situația, iar prin influența și mijloacele ei să caute să realizeze acest lucru așa de mult dorit.

Libere de datorii

Pentru ca școlile noastre să-și poată îndeplini în chip nobil scopul pentru care au fost înființate, ele ar trebui să fie libere de datorii. Ele nu ar trebui să fie lăsate să poarte povara plătirii de dobânzi. La înființarea de școli pentru formarea de lucrători, și în mod deosebit în câmpurile noi, unde frații sunt puțini și mijloacele lor restrânse, în loc să se amâne lucrarea, ar fi mai bine să se ia cu împrumut o sumă de bani de la prietenii lucrării; dar, ori de câte ori este cu putință, instituțiile noastre trebuie să fie inaugurate libere de datorii.

Domnul are mijloace pentru lucrarea Sa, mijloace ce sunt depuse în mâinile ispravnicilor Săi; și, atâta vreme cât școlile noastre au datorii care au fost contractate la înființarea lor, pentru construirea clădirilor necesare, este datoria noastră să prezentăm cazul în fața fraților noștri și să-i solicităm să contribuie la reducerea acestor datorii. Predicatorii noștri ar trebui să simtă o povară pentru această lucrare. Ei ar trebui să-i încurajeze pe toți, ca în mod armonios să contribuie, după puterea lor, la lichidarea acestor datorii. Dacă lucrarea aceasta ar fi fost luată în considerație cu credincioșie și cu sârguință în anii trecuți, datoriile ce grevează asupra școlilor noastre ar fi fost de multă vreme lichidate.

Economie

La construirea de clădiri pentru școli, la mobilarea lor și în oricare amănunt al administrării lor, trebuie să se practice economia cea mai strictă. Școlile noastre nu trebuie să fie conduse pe temeiul unor planuri strâmte și egoiste. Ele ar trebui să fie pe cât posibil asemenea unui cămin și în toate privințele să dea învățături corecte de simplitate, folosință, atenție la cheltuieli și economie.

Elevii au venit la școlile noastre pentru o educație specială, pentru a se familiariza cu toate ramurile de lucrare, ca, în eventualitatea că vor merge ca misionari, să poată fi de sine stătători și capabili, prin educarea capacităților lor, să-și poată face singuri obiectele de utilitate practică și înlesnirile de care au nevoie. Fie că sunt bărbați, fie că sunt femei, ei ar trebui să învețe să cârpească, să spele, și să-și păstreze în bună stare propriile lor haine. Ei ar trebui să fie în stare să-și pregătească hrana. Ar trebui să fie pricepuți în ale agriculturii și mecanicii. În felul acesta, pot să-și ușureze propriile cheltuieli și, prin exemplul lor, să sădească principii de chibzuință și economie. Lecțiile

acestea se pot preda cel mai bine acolo unde economia este practică în mod conștiincios în toate lucrurile.

Nu numai pentru binele financiar al școlilor, dar și ca educație pentru elevi, economia trebuie să fie sârguincios studiată și în mod conștiincios și inteligent practică. Administratorii trebuie să fie atenți în toate privințele, ca să nu se facă cheltuieli zadarnice, care să aducă povara datoriilor asupra școlii. Fiecare elev care-L iubește pe Dumnezeu mai mult decât orice va da ajutor la purtarea răspunderii în privința aceasta. Aceia care au fost educați pentru a face acest lucru pot să demonstreze prin precept și exemplu, aceluia cu care vin în contact principiile învățate de Răscumpărătorul nostru Cel plin de lepădare de sine. Satisfacerea poftelor este un mare rău și trebuie înfrântă.

Unii s-au împotrivit faptului de a lăsa ca elevii să afle de încurcăturile financiare ale școlilor; dar va fi mult mai bine ca elevii noștri să vadă și să înțeleagă lipsa noastră de mijloace, deoarece ei vor fi în stare să ajute la practicarea economiei. Mulți dintre cei care frecventează școlile noastre vin din case care nu sunt împodobite și în care au fost deprinși să mănânce în mod simplu, fără mai multe feluri de mâncare. Ce influență va avea exemplul nostru asupra acestora? Să-i învățăm că, deși avem atâtea căi în care să ne folosim mijloacele -- în timp ce mii de oameni suferă de foame, mor de molime, din cauza vărsărilor de sânge și a incendiilor -- se cuvine ca fiecare dintre noi să aibă grijă să nu cumpere nimic ce nu este necesar, numai pentru a-și satisface pofta sau pentru a face impresie.

Dacă școlile noastre sunt conduse pe căile cele bune, datoriile nu se vor îngrămădi, elevii vor avea parte de confort, iar masa va fi încărcată cu belșug de hrană bună și substanțială. Economia practică de noi nu ar trebui să ducă la procurarea unei hrane sărăcicioase. Elevii trebuie să aibă din belșug o hrană sănătoasă. Dar cei care poartă răspunderea gătitului trebuie să adune fărâmiturile, ca nimic să nu se piardă.

Elevii trebuie să fie învățați să aibă grijă atât de bunurile lor personale, cât și de acelea ale școlii. Ei ar trebui să fie făcuți să înțeleagă datoria de a-și restrânge cheltuiala ce nu e necesară, atât la școală, cât și în timpul călătoriei lor de la și către casele lor. Tăgăduirea de sine e absolut necesară. Trebuie să luăm seama la învățătura dată, deoarece ne apropiem de sfârșitul timpului. Ar trebui ca din ce în ce mai mult să fim obligați să planuim, să socotim și să economisim. Noi nu putem administra așa ca și

cum am avea o bancă de la care să putem primi în caz de nevoie; de aceea nu trebuie să intrăm în situații grele. Ca persoane în mod individual și ca administratori ai instituțiilor Domnului în mod necesar, ar trebui să renunțăm la tot ceea ce este intenționat numai pentru fală și să ne restrângem cheltuielile la cadrul restrâns al venitului nostru.

O bună administrare

Situația financiară în unele dintre școlile noastre poate fi foarte mult îmbunătățită. În lucrare trebuie să fie folosită mai multă înțelepciune și mai multă putere cerebrală. Trebuie să fie introduse mai multe metode practice pentru a pune stavilă creșterii cheltuielilor, care vor avea ca rezultat acumularea de datorii. La Battle Creek și College View s-au investit prea mulți bani în clădiri și s-au cheltuit mai mult decât era necesar în mobilarea căminurilor școlare.

Atunci când administratorii unei școli văd că ea nu face față cheltuielilor de funcționare și că datoriile se grămădesc, ei ar trebui să procedeze ca niște oameni de afaceri chibzuiți și să-și schimbe metodele și planurile. Când într-un an s-a dovedit că politica financiară a fost greșită, atunci trebuie să se facă auzită vocea înțelepciunii. Să aibă loc o îndreptare hotărâtă. Profesorii pot da pe față o atitudine creștină, gândind în mod serios și făcând planuri pentru îmbunătățirea stării de lucruri. Ei ar trebui să se alăture cu toată inima la planurile administratorilor și să-și împartă cu ei poverile.

Taxe reduse

În unele din școlile noastre, taxele școlare au fost prea mult reduse. Din multe puncte de vedere, lucrul acesta a fost dăunător pentru lucrarea de educație. Aceasta a adus după sine datorii descurajatoare; a aruncat asupra administratorilor suspiciunea continuă a unei calculări greșite, lipsă de economie și o plănuire greșită; situația aceasta a fost foarte descurajatoare pentru profesori și-i determină pe oameni să ceară taxe tot așa de mici și la alte școli. Oricare ar fi fost scopul atunci când s-au fixat taxele mai mici decât costul vieții, faptul că o școală a dat mult înapoi este un motiv îndestulător pentru reconsiderarea planurilor și fixarea taxelor, așa ca în viitor fața ei să fie diferită. Suma cerută pentru taxe școlare, pentru masă și casă trebuie să fie îndestulătoare pentru a plăti salariile profesorilor, a aproviziona din belșug masa cu hrană sănătoasă și hrănitoare, pentru a menține mobilierul camerelor, pentru a întreține și repara clădirile cum și pentru a face față celorlalte cheltuieli necesare unei bune funcționări. Lucrul

acesta este important și cere nu un calcul îngust, ci o profundă analiză. Este nevoie de sfatul Domnului. Școala trebuie să aibă un venit îndestulător nu numai pentru a acoperi cheltuielile necesare unei bune funcționări, ci și pentru a putea procura elevilor, în timpul anului școlar, lucrurile absolut trebuincioase pentru lucrarea lor.

Nu trebuie să se îngăduie acumularea datoriilor semestru după semestru. Educația cea mai înaltă, ce se poate da, este aceea de a evita intrarea în datorii, așa cum ați evita îmbolnăvirea. Dacă trece an după an și nu e semn de diminuare a datoriei, ci mai de grabă ea sporește, trebuie să se dea un semnal de oprire. Administratorii să spună: „Noi refuzăm să mai conducem școala mai departe, dacă nu se inițiază un sistem sănătos”. Ar fi mai bine, mult mai bine, să se închidă școala până când administratorii vor învăța știința de a conduce pe bază de venituri îndestulătoare. Pentru numele lui Hristos, ca popor ales al lui Dumnezeu, faceți-vă datoria și inaugurați un sistem financiar sănătos în școlile noastre.

Ori de câte ori este necesar să se mărească taxele la vreuna din școli, problema să fie pusă mai întâi înaintea celor care sprijină instituția, arătându-le că taxele au fost fixate la o sumă cât mai redusă și că, drept urmare, datoriile se acumulează asupra școlii, stânjenind și frânând în felul acesta activitatea ei. Sporirea cuvenită a taxelor poate determina o reducere a numărului elevilor, dar numărul cel mare nu ar trebui să fie atât de mult un subiect de bucurie ca eliberarea de datorii.

Unul dintre rezultatele taxelor reduse la Battle Creek a fost strângerea la un loc a unui număr mai mare de elevi și de familii decât era înțelept să avem. Dacă două treimi dintre oamenii de la Battle Creek ar fi fost așezați ca sad al Domnului în alte localități, ei ar fi avut loc să crească. S-ar fi obținut rezultate mai mari, dacă o parte din energia și din timpul folosite pentru școala cea mare din Battle Creek, pentru a o păstra într-o bună stare de funcționare, ar fi fost folosite pentru școli din alte localități, unde este loc pentru practicarea lucrărilor agricole, ca o parte a educației. Dacă ar fi fost bunăvoință în a urma căile Domnului și planurile Lui, multe saduri ar fi crescut în alte locuri. De repetate ori, Cuvântul Domnului ne-a arătat că saduri atât ale bisericilor, cât și ale școlilor ar trebui să fie plantate în alte localități; că sunt prea multe și prea grele răspunderile într-un singur loc. Sfatul dat este ca oamenii să fie scoși din centrele mari și să se înființeze centre care să trezească interes în alte localități. Dacă învățătura aceasta ar fi fost luată în seamă, ar fi avut loc o distribuire de mijloace și înlesniri, iar banii cheltuiți pentru clădirile noi ale colegiului din Battle Creek ar fi ajuns din belșug

ca să înființeze două noi școli în alte localități, iar pomii sădiți ar fi crescut și ar fi adus roade așa cum nu s-au mai văzut, deoarece oamenii aleg să urmeze propria lor înțelepciune.

Frații noștri spun că cererea vine de la predicatori și de la părinți, că sunt zeci de tineri printre noi care au nevoie de avantajele școlilor noastre, dar care nu pot frecventa cursurile dacă taxele nu sunt mai mici. Aceia care pledează pentru taxe mai reduse ar trebui să cântărească lucrurile cu grijă și pe toate laturile. Dacă elevii nu pot avea ei înșiși mijloace suficiente pentru a face față cheltuielilor reale pentru o bună și credincioasă lucrare de educație, nu e mai bine ca părinții lor, prietenii, comunitățile de care ei aparțin sau frați mărinimoși și binevoitori din Conferința lor să-i sprijine, decât ca o povară de datorii să fie adusă asupra școlii? Ar fi mult mai bine ca mulți susținători ai instituției să suporte cheltuiala, pentru ca școala să nu intre în datorii.

Trebuie găsite metode pentru a preveni acumularea de datorii asupra instituțiilor noastre. Nu trebuie ca întreaga lucrare să sufere din cauza datoriilor care niciodată nu vor fi lichidate, dacă nu se face o schimbare deplină și dacă lucrarea nu se face pe o bază cu totul diferită. Toți aceia care au îngăduit ca un nor de datorii să-i acopere să simtă acum ca fiind de datoria lor să se facă tot ceea ce pot pentru lichidarea acestora.

Ajutorarea elevilor merituoși

Comunitățile din diferite localități ar trebui să considere că o răspundere solemnă stă asupra lor, și anume aceea de a instrui tineri și de a educa talente care să se angajeze în lucrarea misionară. Când văd pe unii din comunitate care promit că ar putea să devină lucrători folositori, dar care nu sunt în stare să se întrețină singuri la școală, ei ar trebui să-și asume răspunderea de a-i trimite la una din școlile noastre. Sunt capacități deosebite în comunități care trebuie să fie puse la lucru. Sunt persoane care ar face o bună lucrare în via Domnului, dar mulți sunt prea săraci pentru a obține, fără ajutor, educația de care au nevoie. Comunitățile ar trebui să considere drept un privilegiu faptul că pot să participe la acoperirea cheltuielilor unora ca aceștia.

Aceia care au adevărul în inimă sunt totdeauna mărinimoși, ajutând acolo unde este nevoie. Ei dau exemplu și alții îl urmează. Dacă sunt unii care ar trebui să beneficieze de educația din școlile noastre, dar care nu pot plăti în întregime taxele școlare, comunitățile trebuie să-și arate dărnicia, ajutându-i.

Pe lângă aceasta, în fiecare Conferință ar trebui să se strângă un fond din care să se dea cu împrumut elevilor săraci, dar meritoși și care doresc să se dedice lucrării misionare; în unele cazuri, ei ar trebui să primească chiar donații. Când s-a început lucrarea Colegiului din Battle Creek, s-a constituit un fond la Review and Herald, fiind pus la dispoziția acelor care doreau să studieze, dar nu aveau mijloace. Acești bani au fost folosiți de mulți elevi până ce ajungeau să pornească bine la drum; apoi, din veniturile lor, puneau la loc ceea ce au luat, pentru ca și alții să beneficieze de fondul acesta. Tinerilor trebuie să li se arate lămurit că ei trebuie să lucreze pentru a-și rezolva singuri, pe cât este posibil, problema cheltuielilor necesare educării lor și astfel să-și acopere în parte cheltuielile. Dar ceea ce cere un preț oarecum apropiat de adevărata lui valoare va fi apreciat în mod corespunzător.

Deprinderea de a se sprijini pe propriile puteri

Prin cuvânt și exemplu, învățați tăgăduirea de sine, economia, mărinimia și sprijinirea pe puteri proprii. Oricine are un caracter adevărat va fi calificat să facă față dificultăților și va fi gata să urmeze un „Așa zice Domnul!” Oamenii nu vor fi pregătiți să înțeleagă obligația lor față de Dumnezeu până nu au învățat în școala lui Hristos să poarte jugul Lui de restricții și ascultare. Sacrificiul este adevăratul început al lucrării noastre pentru ducerea mai departe a adevărului și pentru înființarea de instituții. El este o parte esențială a educației. Sacrificiul trebuie să devină ceva obișnuit în formarea caracterului în viața aceasta, dacă vrem să avem o casă care nu e făcută de mâini omenești, ci veșnice, în ceruri.

Prin păreri greșite cu privire la folosirea banilor, tinerii sunt expuși la multe primejdii. Ei nu trebuie să fie întreținuți și alimentați cu bani, ca și cum ar fi un depozit inepuizabil din care pot scoate oricând pentru a-și satisface orice nevoi închipuite. Banii trebuie să fie considerați ca un dar încredințat nouă de Dumnezeu, pentru a face lucrarea Lui, pentru a dezvolta Împărăția Lui, iar tineretul trebuie să fie deprins a-și restrânge dorințele. Învățați că nici unul nu are dreptul să-și ticăloșească puterile prin satisfacerea plăcerilor și poftelor personale. Aceia pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu capacitatea de a câștiga bani au obligația față de El de a folosi aceste mijloace prin înțelepciune dată de cer, spre slava Numelui Său. Orice bănuț, irosit în satisfacții personale sau dat unor prieteni care îl vor cheltui pentru satisfacerea mândriei sau egoismului, jefuiește tezaurul lui Dumnezeu. Banii cheltuiți pentru haine spre a face impresie constituie o

sumă care ar fi putut fi folosită pentru ducerea mai departe a lucrării lui Dumnezeu în locuri noi. O, dacă ar da Dumnezeu tuturor o dreaptă înțelegere a ceea ce înseamnă să fii creștin! Înseamnă să fii asemenea cu Hristos, iar Hristos n-a trăit pentru a-și plăcea Lui Însuși.

Datoria conferințelor noastre

Conferințele așteaptă de la școlile noastre lucrători educați și bine instruiți și ele ar trebui să acorde școlilor sprijinul cel mai cordial și cel mai inteligent. S-a dat în mod clar lumină cum că aceia care slujesc în școlile noastre, predând Cuvântul lui Dumnezeu, tâlcuind Scripturile, educând pe elevi în cele ale lui Dumnezeu, trebuie să fie întreținuți din zecime. Această învățătură a fost dată cu multă vreme mai înainte, iar mai de curând a fost deseori repetată.

Oriunde se înființează școli, trebuie să se găsească administratori înțelepți, „oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni ai adevărului, vrăjmași ai lăcomiei”, oameni care vor face tot ce pot mai bine în diferitele răspunderi ce le revin datorită pozițiilor lor. Ei ar trebui să aibă pricepere în probleme de afaceri, dar este de o și mai mare importanță să umble smeriți cu Dumnezeu și să fie călăuziți de Duhul Sfânt. Astfel de oameni vor fi învățați de Dumnezeu și vor căuta sfat de la frații lor care sunt oameni ai rugăciunii.

Administratorii școlilor noastre trebuie să lucreze din motive curate. În altruismul lor, ei nu vor uita că și alte părți ale marelui câmp al secerișului au nevoie de aceleași înlesniri pe care le are școala de sub grija lor. În fiecare plan, ei își vor aminti că egalitatea și unitatea trebuie să fie păstrate. Ei vor socoti cu grijă cheltuielile fiecărui proiect și se vor strădui să nu absoarbă o sumă atât de mare de bani, încât să lipsească alte câmpuri de înlesnirile necesare.

Prea adesea au fost aduși predicatori ca să poarte răspunderi pe care nu erau nicicum pregătiți să le poarte. Puneți răspunderile acestea asupra unor oameni care au tact și pricepere în afaceri, oameni care se pot consacra lucrărilor administrative, care pot să viziteze școlile și să țină la zi situația financiară, și care pot, la rândul lor, să dea învățătură cu privire la ținerea contabilității. Lucrarea școlii ar trebui să fie verificată de mai multe ori pe an. Predicatorii trebuie să fie ca sftnici, dar să nu se așeze asupra lor răspunderi financiare.

Inspectarea de către revizorul conferinței generale

Lumina care mi-a fost dată de Domnul este aceea că bărbați înțelepți, bărbați pricepuți în cele financiare, ar trebui să viziteze școlile noastre din fiecare țară și să țină în bună rânduială situația financiară. Lucrul acesta nu trebuie să fie lăsat pe seama predicatorilor sau a membrilor comitetului, care nu au timp să ia asupra lor povara aceasta. Profesorii nu trebuie să fie împovărați cu aceste răspunderi. Aceste probleme ale administrării școlilor cer talente care nu au fost cultivate.

Dacă conducătorii ar fi avut o judecată clarvăzătoare în anii trecuți, situațiile financiare descurajatoare, care au stânjenit atât de mult lucrarea în acești ani, n-ar fi trebuit să existe.

Dacă lucrarea noastră de educație ar fi fost adusă la îndeplinire în armonie cu învățătura dată pentru călăuzirea noastră, umbra întunecoasă a datoriilor grele n-ar zăcea asupra instituțiilor noastre.

Școlile comunităților

Aceleași principii care, dacă sunt urmate, vor aduce succes și binecuvântare școlilor și colegiilor noastre, ar trebui să guverneze planurile și lucrarea noastră pentru școlile comunităților. Toți trebuie să suporte cheltuielile. Comunitatea să aibă grijă ca aceia care trebuie să aibă parte de beneficiile ei să participe la școală. Familiile sărace să fie ajutate. Noi nu ne putem numi adevărați misionari, dacă îi neglijăm pe aceia care stau la propriile noastre uși, care sunt la vârsta cea mai critică și care au nevoie de ajutorul nostru pentru a-și asigura cunoștințele și experiența care-i va pregăti pentru slujba lui Dumnezeu.

Domnul dorește să se facă eforturile cele mai mari pentru educarea copiilor noștri. Adevărata lucrare misionară făcută de profesorii care zilnic sunt învățați de Dumnezeu ar aduce multe suflete la cunoașterea primită. Să dea oare membrii bisericii mijloace pentru înaintarea cauzei lui Hristos printre alții și să-i lase pe proprii lor copii să facă lucrarea și slujba lui Satana?

Atunci când se înființează școli de comunitate, poporul lui Dumnezeu va vedea că

este o educație valoroasă să învețe cum să conducă școala pe o bază financiară de succes. Dacă lucrul acesta nu se poate face, închideți școala, până când, cu ajutorul lui Dumnezeu, se pot face planuri pentru funcționarea ei fără a se face datorii. Bărbați capabili în cele financiare ar trebui să verifice registrele contabile o dată, de două ori sau de trei ori pe an, pentru a se asigura cu privire la adevărata situație financiară a școlii și să ia seama să nu existe cheltuieli enorme, care vor avea ca rezultat acumularea de datorii. Trebuie să ne ferim de datorii așa cum ne ferim de lepră.

Mulți dintre tinerii noștri care doresc să-și facă o educație sunt prea puțin îngrijorați de intrarea în datorii. Ei privesc la studierea cărților ca fiind principalul mijloc de educație. Ei nu-și dau seama de valoarea unei educații practice în probleme administrative sau de afaceri și sunt mulțumiți să treacă prin anii de studiu pe banii altora, în loc să caute ca muncind să obțină ei înșiși mijloacele necesare pentru a studia. Ei nu privesc în mod critic la efectele acestui lucru. Ei nu analizează situația de la cauză la efect.

Adesea, rezultatul unei astfel de purtări este o disproporționată dezvoltare a corpului profesoral. Elevul nu-și înțelege punctele slabe ale caracterului său; nu-și dă seama de propriile sale lipsuri. Depinzând de alții, el pierde o experiență de viață practică, pe care cu greu o va recâștiga. El nu învață să se sprijine pe propriile sale forțe. Nu învață cum să-și exercite credința. Adevărata credință va face în stare sufletul să se ridice din starea nedezvoltată și nedesăvârșită și să înțeleagă care este adevărata înțelepciune. Dacă elevii își vor dezvolta în chip armonios creierul, oasele și mușchii, ei vor fi mai bine în stare să studieze și vor fi mai calificați să facă față realităților vieții. Dar, dacă vor urma propriile lor idei greșite cu privire la ceea ce constituie educația, ei nu vor deveni bărbați și femei care s-au ridicat prin propriile lor mijloace și deplin educați.

„Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă priceperea! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei, bogăție și slavă. Căile ei sunt niște căi plăcute, și toate cărările ei sunt niște căi pașnice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă și cei ce o au sunt fericiți.” (Proverbe 3, 13-18.)

Capitolul 26

Scopul lui Dumnezeu cu sanatoriile noastre

Fiecare instituție înființată de adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie față de lume ceea ce Iosif a fost în Egipt și ceea ce Daniel și tovarășii lui au fost în Babilon. Atunci când în providența lui Dumnezeu acești oameni aleși au fost duși în robie, lucrul acesta s-a întâmplat pentru a duce națiunilor păgâne binecuvântările care vin asupra oamenilor datorită cunoașterii lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie reprezentanți ai lui Iehova. Ei niciodată nu trebuie să facă compromis cu idolatrii; ei urmau să poarte cu o deosebită cinste credința lor religioasă, precum și numele lor de închinători ai viului Dumnezeu.

Și lucrul acesta l-au făcut. În vreme de prosperitate, ca și în vreme de adversitate, ei l-au onorat pe Dumnezeu și Dumnezeu i-a onorat pe ei.

Chemat din închisoare, un serv al robilor, o pradă a nerecunoștinței și a răutății, Iosif s-a dovedit credincios față de ascultarea lui de Dumnezeul cerului. Și tot Egiptul s-a uimit de înțelepciunea omului pe care-l învățase Dumnezeu. Faraon „l-a pus domn peste casa lui, și dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea”. (Psalmii 105, 21-22.) Nu numai poporului egiptean, ci și tuturor națiunilor care aveau legături cu puternicul regat, Dumnezeu S-a manifestat prin Iosif. El a dorit să facă din Iosif un purtător de lumină pentru toate popoarele și l-a așezat aproape de tronul celui mai mare imperiu, pentru ca iluminarea cerească să se întindă în apropiere și în depărtare. Prin înțelepciunea și dreptatea Lui, prin curățenia și generozitatea vieții sale zilnice, prin devotamentul lui pentru interesele poporului -- iar poporul acela era o națiune de idolatri -- Iosif era un reprezentant al lui Hristos. În binefăcătorul lor, către care tot Egiptul se întorcea cu recunoștință și laudă, poporul acela păgân, și prin el toate națiunile cu care el era în legătură, trebuia să privească iubirea Creatorului și Răscumpărătorului lor.

În felul acesta, în persoana lui Daniel, Dumnezeu a așezat o lumină la tronul celei mai mari împărății a lumii, pentru ca toți aceia care doreau să poată învăța despre Dumnezeul Cel viu și adevărat. La curtea Babilonului erau adunați reprezentanți ai tuturor țărilor, bărbați cu cele mai alese talente, oameni înzestrați cu cele mai bogate

daruri naturale și posedând cea mai înaltă cultură pe care o putea oferi lumea aceasta; totuși, în mijlocul tuturor acestora, captivii evrei erau fără egal. În tărie și frumusețe fizică, în putere intelectuală și realizări literare, cum și în puterea spirituală de pătrundere, ei erau fără rival. „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui.” (Daniel 1, 20.) În timp ce era credincios în toate obligațiile sale de la curtea împăratului, Daniel păstra atât de credincios loialitatea lui față de Dumnezeu, încât Dumnezeu putea să-l onoreze ca sol al Său pe lângă monarhul babilonian. Prin el au fost făcute cunoscute tainele viitorului, și Nebucadnețar însuși a fost constrâns să recunoască că Dumnezeul lui Daniel era „Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților, și Descoperitorul tainelor”. (Daniel 2, 47.)

Tot astfel, instituțiile înființate de poporul lui Dumnezeu de azi trebuie să proslăvească Numele Lui. Singura cale pe care putem împlini așteptarea Lui este de a fi reprezentanți ai adevărului pentru timpul acesta. Dumnezeu trebuie să fie recunoscut în instituțiile înființate de adventiștii de ziua a șaptea. Prin ei adevărul pentru timpul acesta trebuie să fie reprezentat înaintea lumii cu o putere convingătoare.

Noi suntem chemați să reprezentăm înaintea lumii caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise: „Arată-mi slava Ta”, Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea”. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: «Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul»”. (Exod 33, 18-19; 34, 6-7.) Acesta este rodul pe care Dumnezeu îl așteaptă de la poporul Său. În curăția caracterului lor, în sfințenia vieții lor, în mila, bunătatea, îndurarea lor, ei trebuie să demonstreze că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”. (Psalmii 19, 7.)

Scopul lui Dumnezeu cu instituțiile Lui de azi poate fi, de asemenea, citit în scopul pe care El a căutat să-l realizeze prin națiunea iudaică. Era planul Lui ca, prin Israel, să împartă binecuvântări bogate la toate popoarele. Prin ei trebuia să fie pregătită calea pentru difuzarea luminii Sale în lumea întreagă. Națiunile lumii, datorită faptului că urmau practici stricate, au pierdut cunoașterea de Dumnezeu. Totuși, în îndurarea Lui, Dumnezeu nu i-a nimic. Planul Său era acela de a le oferi ocazia să-L cunoască

prin biserica Sa. El a avut de gând ca principiile descoperite prin poporul Său să fie mijlocul de refacere în om a chipului moral al lui Dumnezeu.

Hristos a fost îndrumătorul lor. După cum El a fost cu ei în pustie, la fel, după aşezarea lor în țara făgăduită, El a fost mai departe Învățătorul și Călăuza lor. În tabernacol și în templu, slava lui Dumnezeu a sălășluit în sfânta șechina de deasupra capacului ispășirii. El și-a manifestat continuu bogățiile iubirii și răbdării în favoarea lor.

Dumnezeu dorea să facă din poporul Israel o laudă și o slavă. Lor le-a fost dat orice avantaj spiritual. Dumnezeu nu a reținut de la ei nimic din ce era favorabil pentru formarea caracterului lor și care ar fi făcut din ei reprezentanți ai Lui.

Ascultarea de legile lui Dumnezeu i-ar fi făcut minuni de prosperitate în fața națiunilor pământului. El, care putea să le dea înțelepciune și pricepere pentru tot felul de lucrări care cereau iscusință, ar fi continuat și mai departe să fie Învățătorul lor și i-ar fi înnobilit și înălțat prin ascultare de legile Sale. Dacă ar fi fost ascultători, ei ar fi fost feriți de bolile care bântuiau celelalte națiuni și ar fi fost binecuvântați cu vigoare intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Lui aveau să se dea pe față în toată prosperitatea lor. Ei urmau să fie o împărăție de preoți și prinți. Dumnezeu i-a dotat cu toate condițiile favorabile pentru a deveni cea mai mare națiune de pe pământ.

În modul cel mai hotărât, Dumnezeu le-a prezentat prin Moise planul Lui și le-a tâlcuit condițiile prosperității lor. „Tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”, a zis El. „Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.... Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.... Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul, Dumnezeul tău va ține față de tine legământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți.... Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele”. (Deuteronom 7, 6-14.)

„Astăzi, tu ai mărturisit înaintea Domnului că El va fi Dumnezeul tău, că vei umbla în căile Lui, vei păzi legile, poruncile și rânduielile Lui și vei asculta de glasul Lui. Și azi, Domnul ți-a mărturisit că vei fi un popor al Lui, cum ți-a spus, dacă vei păzi

toate poruncile Lui, și îți va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut întâietate în slavă, în faimă și în măreție, și vei fi un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, cum ți-a spus”. (Deuteronom 26, 17-19.)

În aceste cuvinte sunt prezentate condițiile adevăratei prosperități, condiții la care toate instituțiile noastre trebuie să se supună, dacă ele împlinesc scopul pentru care au fost puse.

Cu ani în urmă, Domnul mi-a dat lumină cu privire la înființarea unei instituții sanitare, unde bolnavii să poată fi tratați pe căi cu totul diferite de acelea folosite în oricare altă instituție din lumea noastră. Ea trebuie să fie întemeiată și condusă pe baza principiilor biblice, ca o unealtă a Domnului, și să fie în mâinile Lui unul din mijloacele cele mai eficiente pentru a da lumină lumii. A fost planul lui Dumnezeu ca ea să se înfățișeze ca având o pricepere științifică, putere morală și spirituală, și ca o santinelă credincioasă a reformei în toate domeniile ei. Toți aceia care vor lua parte la lucrarea ei trebuie să fie reformatori, având respect față de principiile ei și luând seama la lumina reformei sanitare ca să lumineze asupra noastră ca popor.

Dumnezeu a intenționat ca instituția pe care El urma să o înființeze să stea ca o rază de lumină, avertizare și mustrare. El voia să dovedească lumii că o instituție condusă pe baza principiilor religioase, ca un azil de bolnavi, poate fi condusă fără să sacrifice caracterul ei deosebit, sfânt; că putea să fie ferită de stările rele ce se găsesc în alte instituții de sănătate. Ea trebuie să fie un instrument pentru realizarea unor mari reforme.

Domnul a descoperit că prosperitatea sanatoriului nu trebuia să fie dependentă numai de pricepera și iscusința medicilor lui, ci și de bunăvoința lui Dumnezeu. El trebuia să fie cunoscut ca o instituție în care Dumnezeu a fost recunoscut ca Monarh al Universului, o instituție aflată sub speciala Lui supraveghere. Administratorii sanatoriului trebuia să-L facă pe Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în toate. Și în aceasta avea să fie tăria lui. Dacă era condus într-un mod pe care Dumnezeu putea să-l aprobe, el avea să aibă cel mai mare succes și să se afle înaintea tuturor celorlalte instituții de felul acesta din lume. A fost dată multă lumină, multă cunoștință și privilegii deosebite. Și în armonie cu lumina primită, urma să fie și răspunderea acelorora cărora le fusese încredințată conducerea instituției.

Acum, când lucrarea noastră s-a extins și instituțiile s-au înmulțit, scopul lui Dumnezeu în înființarea lor rămâne același. Condițiile pentru prosperitate sunt neschimbate.

Familia omenească suferă din cauza călcării legilor lui Dumnezeu. Domnul dorește ca oamenii să fie conduși să înțeleagă cauza suferinței lor, cum și singura cale spre a afla vindecarea. El dorește ca ei să vadă că buna lor stare fizică, mintală și morală depinde de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Este scopul Lui ca instituțiile noastre să fie pilde intuitive, arătând rezultatele ascultării de principiile drepte.

În vederea pregătirii unui popor pentru a doua venire a Domnului, o mare lucrare trebuie să aibă loc prin proclamarea principiilor sănătății. Oamenii trebuie să fie învățați cu privire la nevoile organismului fizic și la valoarea unei viețuiri sănătoase, așa cum este învățată, să-I poată fi prezentată ca o jertfă vie, pregătită a-I aduce o slujbă bine primită. Este de făcut o mare lucrare pentru omenirea suferindă, prin eliberarea de suferințele ei, prin întrebuițarea mijloacelor naturale pe care Dumnezeu le-a dat și învățându-i pe oameni cum să prevină boala prin stăpânirea apetitului și a pasiunilor. Oamenii trebuie să fie învățați că nesocotirea, călcarea legilor naturii înseamnă călcarea legilor lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie învățați adevărul atât în domeniul fizic, cât și în cel spiritual, că „frica de Domnul duce la viață”. (Proverbe 19, 23.) „Dacă vrei să intri în viață”, spunea Hristos, „păzește poruncile”. (Matei 19, 17.) „Păzește Legea Mea ca pe lumina ochilor”. Dacă sunt ascultate, poruncile lui Dumnezeu sunt „viață pentru cei ce le găsesc, și sănătate pentru tot trupul lor”. (Proverbe 4, 2.)

Sanatoriile noastre sunt o forță educativă spre a-i învăța pe oameni în acest domeniu. Aceia care sunt învățați pot, la rândul lor, să transmită și altora cunoașterea principiilor care refac și păstrează sănătatea. În felul acesta, sanatoriile noastre trebuie să fie un mijloc pentru a ajunge la oameni, un mijloc de a le arăta răul ce vine din neascultarea de legile vieții și ale sănătății și de a-i învăța cum să-și păstreze corpul în starea cea mai bună. Trebuie să se înființeze sanatorii în diferite țări în care au pătruns misionarii noștri și care trebuie să fie centre din care să se conducă o lucrare de vindecare, refacere și educare.

Noi trebuie să lucrăm atât pentru sănătatea corpului, cât și pentru mântuirea sufletului. Misiunea noastră este la fel ca aceea a Domnului nostru, cu privire la care stă scris că mergea din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Satana.

(Faptele Apostolilor 10, 38.) Cu privire la propria Sa lucrare, El spune: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți...” „M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți”. (Isaia 61, 1; Luca 4, 18.) Atunci când urmărim exemplul Domnului Hristos, de muncă pentru binele altora, le vom trezi interesul față de Dumnezeu pe care-L iubim și căruia Îi servim.

Sanatoriile noastre, în toate secțiunile lor, ar trebui să fie monumente care să ne aducă aminte de Dumnezeu, instrumente ale Lui pentru semănarea seminței adevărului în inimile oamenilor. Dacă sunt bine conduse, ele vor fi chiar așa.

Adevărul viu al lui Dumnezeu trebuie să fie făcut cunoscut în instituțiile noastre medicale. Multe persoane care vin aici flămânzesc și însetează după adevăr și, atunci când este prezentat cum se cuvine, ele îl vor primi cu bucurie. Sanatoriile noastre au fost mijlocul de a înălța adevărul pentru vremea aceasta și de a-l aduce înaintea a mii de oameni. Influența religioasă care umple aceste instituții îi inspiră pe pacienți să aibă încredere. Asigurarea că Domnul conduce locul acela, ca și multele rugăciuni înălțate pentru cei bolnavi fac o impresie profundă asupra inimilor lor. Mulți dintre aceia care mai înainte nu s-au gândit la valoarea sufletului sunt convinși acum de către Duhul lui Dumnezeu și nu puțini sunt determinați să-și schimbe întregul curs al vieții. Impresii care nu vor fi șterse niciodată se fac asupra multora care au fost plini de mulțumire de sine, care au gândit că propriul lor standard al caracterului este îndestulător și care nu au simțit niciodată nevoia după neprihănirea lui Hristos. Atunci când va veni încercarea viitoare, când lumina va ajunge la ei, nu puțini dintre aceștia vor lua poziție alături de rămășița poporului lui Dumnezeu.

Dumnezeu este onorat de instituții conduse în felul acesta. În îndurarea Lui, El a făcut din sanatorii o astfel de putere pentru alinarea suferinței fizice, încât mii de oameni au fost atrași spre ele pentru a fi vindecați. Și, pentru mulți, vindecarea fizică este însoțită de vindecarea sufletului. De la Mântuitorul ei primesc iertarea păcatelor lor. Ei primesc harul lui Hristos și se identifică cu El, cu interesele Lui, cu onoarea Lui. Mulți pleacă de la sanatoriile noastre cu inimi înnoite. Schimbarea este hotărâtă. Aceștia, înapoiindu-se la casele lor, sunt ca niște lumini în lume. Domnul îi face martori ai Săi. Mărturia lor este: „Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisi ce a făcut El sufletului Meu”. (Psalmii 66, 16.)

În felul acesta, prin mâna dătătoare de prosperitate a lui Dumnezeu, care este întinsă asupra lor, sanatoriile noastre au devenit mijloace de a face mult bine. Iar ele trebuie să urce încă mult mai sus. Dumnezeu va lucra cu aceia care-L onorează.

Minunată este lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o săvârșească prin servii Săi, pentru ca Numele Lui să fie proslăvit. Dumnezeu a făcut din Iosif un izvor de viață pentru națiunea egipteană. Prin Iosif, a fost păstrată viața întregului popor. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor înțelepților Babilonului. Iar toate eliberările acestea au fost ca niște pilde; ele ilustrau înaintea oamenilor binecuvântările spirituale oferite lor prin legătura cu Dumnezeul căruia I se închinau Iosif și Daniel. La fel, prin poporul Său de astăzi, Dumnezeu dorește să aducă binecuvântări lumii. Fiecare lucrător în a cărui inimă locuiește Hristos, oricine va da pe față iubirea Lui față de lume este un împreună lucrător cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. Pe măsură ce primește de la Mântuitorul har pentru a-l da și altora, din întreaga lui ființă se revarsă fluxul vieții spirituale. Hristos a venit ca Mare Medic pentru a tămădui rănilile pe care păcatul le-a făcut familiei omenești, iar Duhul Său, lucrând prin servii Săi, transmite ființelor omenești bolnave de păcat și suferințe o mare putere de vindecare, care este lucrătoare atât pentru corp, cât și pentru suflet. „În ziua aceea”, zice Scriptura, „se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție”. (Zaharia 13, 1.) Apele acestui izvor au puteri leucitoare, care vor vindeca atât slăbiciunile fizice, cât și cele spirituale.

Din izvorul acesta curge puternicul râu văzut în viziunea lui Ezechiel. „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se pogoară în câmpie și se varsă în mare și, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde curge râul. Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veșteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac”. (Ezechiel 47, 8-12.)

Dumnezeu dorește ca sanatoriile noastre, prin puterea Lui care lucrează prin ele, să fie un astfel de râu de viață și de vindecare.

Sanatoriile noastre trebuie să arate lumii bunătatea cerului; și cu toate că prezența vizibilă a lui Hristos nu e observată în clădire, lucrătorii se pot prinde totuși, de

făgăduința: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

Făgăduințele lui Dumnezeu față de Israel sunt, de asemenea, și pentru instituțiile înființate astăzi pentru slava Numelui Său: „Așa vorbește Domnul, care face aceste lucruri, Domnul, care le urzește și le înfăptuiește, El, al cărui nume este Domnul: «Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, despre ... cetatea aceasta. Iată, Îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca, și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie.... Îi voi curăți de toate nelegiuirile.... Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă, printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face».... «În zilele acelea, Iuda va fi mântuit, și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum Îl vor numi: „Domnul, Neprihănirea noastră”.»” (Ieremia 33, 2-9.16.)

Capitolul 27

Lucrarea medicilor pentru suflete

Fiecare medic practicant poate, prin credința în Hristos, să aibă un leac de cea mai mare valoare -- un remediu pentru sufletul bolnav de păcat. Medicul care este convertit și sfințit prin adevăr este înregistrat în cer ca un împreună lucrător cu Dumnezeu, un urmaș al lui Isus Hristos. Prin sfințirea adevărului, Dumnezeu dă medicilor și infirmierilor înțelepciune și iscusință de a trata bolnavii, iar lucrarea aceasta deschide ușa înțepinită a inimii multor persoane. Bărbați și femei sunt conduși să înțeleagă adevărul de care este nevoie pentru a salva atât sufletul, cât și trupul.

Acesta este un element care dă distincție lucrării pentru timpul de față. Lucrarea misionară medicală este ca brațul drept pentru solia îngerului al treilea care trebuie să fie vestită unei lumi pierdute; iar medicii, administratorii și lucrătorii din toate ramurile, îndeplinindu-și în mod credincios partea lor, vestesc această solie. În felul acesta, proclamarea adevărului va fi dusă la oricare națiune, neam, limbă și popor. Îngeri cerești își au partea lor în lucrarea aceasta. Ei trezesc bucurie și cântec spiritual în inima celor care au fost scăpați de suferință, iar de pe buzele multora care au primit adevărul cel prețios se ridică mulțumire față de Dumnezeu.

Fiecare medic din rândurile noastre trebuie să fie un creștin. Numai acei medici care sunt adevărați creștini biblici pot îndeplini bine înaltele datorii ale profesiei lor.

Medicul care înțelege răspunderea și obligațiile poziției sale va simți necesitatea prezenței lui Hristos cu el în lucrarea sa pentru aceia pentru care s-a făcut un astfel de sacrificiu. El va subordona totul intereselor superioare care privesc viața ce poate fi salvată pentru viața veșnică. El va face tot ce-i stă în putere pentru a salva atât trupul, cât și sufletul. El se va strădui să facă exact lucrarea aceea pe care Hristos ar face-o dacă ar fi în locul lui. Medicul care-L iubește pe Hristos și sufletele pentru care a murit Hristos va căuta cu cea mai mare râvnă să aducă în camera bolnavului o frunză din pomul vieții. El va încerca să frângă pâinea vieții pentru suferind. În ciuda piedicilor și greutăților pe care le au de întâmpinat, aceasta este solemna și sfânta lucrare a profesiei medicale.

Adevărata lucrare misionară este aceea în care lucrarea Mântuitorului este cel mai bine reprezentată, în care metodele Lui sunt copiate îndeaproape și în care slava Lui este cel mai bine promovată. Lucrarea misionară care nu atinge standardul acesta este socotită în cer ca fiind cu lipsă. Ea este cântărită în balanța sanctuarului și găsită cu lipsă.

Medicii ar trebui să îndrepte mintea bolnavilor lor la Hristos, Medicul sufletului și al corpului. Ceea ce medicii nu pot decât să încerce să facă, Hristos aduce la îndeplinire. Agentul omenesc se străduiește să prelungească viața. Hristos este viața însăși. Acela care a trecut prin moarte, ca să nimicească pe acela care avea puterea morții, este Izvorul a toată vitalitatea. Există balsam și Medic în Galaad. Hristos a suferit o moarte chinuitoare în împrejurările cele mai umilitoare, pentru ca noi să putem avea viață. El și-a dat viața Sa prețioasă, pentru ca să poată birui moartea. Dar S-a ridicat din mormânt, și miliardele de îngeri care veniseră să-L vadă, reluându-și viața pe care o depusese în mormânt, au auzit cuvintele Lui de triumfătoare bucurie atunci când a stat deasupra mormântului deschis al lui Iosif, spunând: „Eu sunt învierea și viața”.

La întrebarea: „Dacă un om moare, va mai trăi el?” s-a răspuns. Luând asupra Sa pedeapsa pentru păcat, coborându-Se în mormânt, Hristos a luminat mormântul pentru toți aceia care mor în credință. Dumnezeu în corp omenesc a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie. Murind, Hristos a asigurat viața veșnică pentru toți aceia care cred în el. Murind, El a osândit pe cel ce este originea păcatului și a neascultării, ca să sufere pedeapsa pentru păcat -- moartea veșnică.

Posesorul și dătătorul vieții veșnice, Hristos, era singurul care putea să birui moartea. El este Răscumpărătorul nostru; și fericit este fiecare medic care, în adevăratul sens al cuvântului, este un misionar, un salvator de suflete pentru care Hristos și-a dat viața. Un astfel de medic învață zi de zi de la Marele Medic cum să vegheze și să lucreze la salvarea sufletelor și a corpurilor bărbaților și femeilor. Mântuitorul este prezent în odaia bolnavului, în sala de operații; iar puterea Lui pentru slava Numelui Său aduce la îndeplinire lucruri mari.

Medicul poate face o lucrare nobilă, dacă este în legătură cu Marele Medic. Rudele bolnavului, a căror inimă e plină de simpatie pentru cel suferind, pot găsi prilejul de a-i spune cuvintele vieții și pot alina și înălța sufletul celui suferind, făcându-l să privească la Acela care-i poate mântui în chip desăvârșit pe toți aceia care vin la El spre

a fi mântuiți.

Atunci când Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra minții celui suferind, îndemnându-l să se intereseze de adevăr, medicul trebuie să lucreze pentru sufletul prețios așa cum Hristos ar lucra pentru el. Nu-i impuneți o anumită doctrină, ci îndreptați-i atenția la Isus, ca fiind Mântuitorul care iartă păcatele. Îngerii lui Dumnezeu vor impresiona mintea. Unii vor refuza să fie iluminați de lumina pe care Dumnezeu ar lăsa-o să pătrundă în odăile minții și în templul sufletului; dar mulți vor răspunde luminii și de la mințile acestea va fi îndepărtată înșelăciunea și rătăcirea în diferitele ei forme.

Fiecare ocazie de a lucra așa cum a lucrat Hristos trebuie folosită cu multă grijă. Medicul ar trebui să vorbească despre lucrările de vindecare pe care le-a săvârșit Hristos, despre gingășia și iubirea Sa. El ar trebui să creadă că Isus este Însotitorul său, stând alături de el. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) Niciodată nu ar trebui ca medicul să neglijeze a îndrepta mintea pacienților săi la Hristos, Medicul șef. Dacă medicul Îl are pe Mântuitorul în inima sa, gândurile lui vor fi îndreptate totdeauna către Vindecătorul sufletului și al corpului. El va îndrepta mintea celor suferinzi către Acela care poate să refacă, Acela care, atunci când era pe pământ, a redat bolnavilor sănătatea și a vindecat atât trupul, cât și sufletul, spunând: „Fiule, iertate-ți sunt păcatele”. (Marcu 2, 5.)

Niciodată nu ar trebui ca familiarizarea cu bolnavul să-l facă pe medic să devină nepăsător sau lipsit de simpatie. În caz de boală primejdioasă, cel suferind își dă seama că este la discreția medicului. El privește la medicul acela ca la unica lui nădejde pământească, iar medicul ar trebui să îndrepte totdeauna sufletul tremurând la Acela care este mai mare ca el, și anume la Fiul lui Dumnezeu, care și-a dat viața pentru a-l salva de la moarte, care are milă de suferind și care prin puterea Sa divină va da pricepere și înțelepciune tuturor celor care-L roagă.

Atunci când pacientul nu știe ce întorsătură va lua cazul său, e timpul ca medicul să influențeze mintea acestuia. El n-ar trebui să facă lucrul acesta cu dorința de a se scoate pe sine în evidență, ci ca să poată îndrepta sufletul la Hristos, ca Mântuitor personal. Dacă viața este salvată, există un suflet asupra căruia medicul va veghea. Pacientul își dă seama că medicul este însăși viața vieții sale. Și în ce scop trebuie să fie folosită această mare încredere? Totdeauna pentru a câștiga un suflet la Hristos și a

preamări puterea lui Dumnezeu.

După ce a trecut criza și succesul e vizibil, fie că pacientul e credincios sau necredincios, trebuie să se folosească vreo câteva clipe de rugăciune împreună cu el. Dați glas recunoștinței voastre pentru viața care a fost cruțată. Medicul care urmează o astfel de cale îl poartă pe bolnavul său la Acela de care depinde viața sa. Cuvinte de recunoștință pot să se reverse de la pacient la medic; deoarece prin Dumnezeu el a legat viața aceasta cu a sa; dar lauda și mulțumirea trebuie să fie aduse lui Dumnezeu, ca Unuia care este prezent, deși e invizibil.

Pe patul de suferință, Hristos este adesea primit și mărturisit; iar lucrul acesta se va face mai des în viitor decât s-a făcut în trecut, deoarece Domnul va face o lucrare grabnică în lumea noastră. Cuvinte de înțelepciune trebuie să fie pe buzele medicului, iar Hristos va uda semințele semănate, făcându-le să aducă roade spre viața veșnică.

Noi pierdem ocaziile cele mai prețioase, neglijând a rosti un cuvânt la timp. Prea adesea un talent prețios, care ar fi trebuit să producă roadă înmiită, e lăsat nefolosit. Dacă ocazia de aur nu e prinsă, ea trece. Ceva a fost îngăduit ca să-l împiedice pe medic să-și facă lucrarea rânduită lui în calitate de slujitor al neprihăririi.

Nu sunt prea mulți medici evlavioși, care să servească în profesiunea lor. Este mult lucru de făcut, iar predicatorii și doctorii trebuie să lucreze în perfectă unire. Luca, scriitorul Evangheliei care-i poartă numele, este numit medicul iubit, iar aceia care fac o lucrare asemănătoare cu cea pe care o făcea el trăiesc Evanghelia în viața lor.

Nenumărate sunt ocaziile medicului pentru a avertiza pe cel nepocăit, pentru a îmbărbăta pe cel nemângâiat și deznădăjduit și pentru a prescrie leacuri pentru sănătatea minții și a corpului. Atunci când instruiește în felul acesta pe oameni în principiile adevăratei cumpătări și când, ca paznic al sufletelor, dă sfat celor care sunt bolnavi la minte și la trup, medicul își face partea lui în marea lucrare de a pregăti un popor pentru Domnul. Aceasta este ceea ce are de îndeplinit lucrarea misionară medicală în legătura ei cu solia îngerului al treilea.

Predicatorii și medicii trebuie să lucreze în mod armonios pentru a salva sufletele care s-au prins în cursele lui Satana. Ei trebuie să îndrepte atenția bărbaților și femeilor la Isus, Neprihănirea lor, Tăria lor și Sănătatea feței lor. Ei trebuie să vegheze continuu

asupra sufletelor. Sunt unii care fără încetare se luptă cu ispite puternice, în primejdia de a fi înfrânți în lupta cu puterile satanice. Vei trece tu pe lângă aceștia fără să le dai ajutor? Dacă vezi un suflet care are nevoie de ajutor, intră în vorbă cu el chiar dacă nu îl cunoști. Roagă-te cu el. Îndreaptă-i atenția la Isus.

Lucrarea aceasta aparține la fel de sigur medicului, cât și predicatorului. Prin eforturi publice și particulare, medicul trebuie să caute să câștige multe suflete la Hristos.

În toate întreprinderile și instituțiile noastre, Dumnezeu trebuie să fie recunoscut ca Lucrătorul Suprem. Medicii trebuie să stea ca reprezentanți ai Lui. Instituția medicală a făcut multe reforme și ei încă trebuie să înainteze. Aceia care țin viața ființelor omenești în mâinile lor ar trebui să fie educați, cultivați și sfințiți. Atunci Domnul va lucra prin ei cu o mare putere pentru a-și proslăvi Numele.

Lucrarea lui Hristos pentru paralizic este o ilustrare a felului în care trebuie să lucrăm. Prin prietenii săi, omul acesta auzise de Isus și a cerut să fie adus în prezența Marelui Vindecător. Mântuitorul știa că paralizicul fusese chinuit de ideile preoților și că, din cauza păcatelor lui, Dumnezeu îl lepădase. De aceea, prima Lui lucrare a fost aceea de a-i reda liniștea sufletului. „Fiule”, a zis El, „păcatele îți sunt iertate”. Asigurarea aceasta i-a umplut inima cu pace și bucurie. Dar unii din cei de față au început să murmure, spunând în inima lor: „Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?” Apoi, pentru ca ei să știe că Fiul omului avea putere să ierte păcatele, li s-a arătat cum Mântuitorul a legat la un loc lucrarea de predicare a adevărului cu aceea de vindecare a bolnavilor.

Capitolul 28

Unitate în lucrarea noastră

Pe măsură ce lucrarea misionară medicală se extinde, va apărea ispita ca ea să fie independentă de Conferințele noastre. Dar mi-a fost arătat că planul acesta nu este bun. Diferitele ramuri ale lucrării sunt numai părți dintr-un mare tot. Ele au un singur centru.

În Coloseni, citim: „Trupul este al lui Hristos. Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești, și nu se ține strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu”. (Coloseni 2, 17-19.) Lucrarea noastră în toate ramurile ei trebuie să demonstreze influența crucii. Lucrarea lui Dumnezeu în planul mântuirii nu trebuie să fie făcut într-un chip incoerent. Ea nu trebuie săvârșită la întâmplare. Planul care a prevăzut influența crucii a prevăzut și metodele pentru difuzarea ei. Metoda aceasta este simplă în principiile ei și cuprinzătoare în ramurile ei simple și distincte. Parte este legată cu parte într-o perfectă ordine și legătură.

Dumnezeu a adus laolaltă pe poporul Său ca biserică, pentru ca el să poată descoperi lumii înțelepciunea Aceluia care a format această organizație. El știa ce planuri să schițeze pentru eficacitatea și succesul poporului Său. Aderarea la planurile acestea îl va face în stare să dea mărturie despre obârșia divină a marelui plan al lui Dumnezeu pentru refacerea lumii.

Aceia care iau parte la lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie conduși și călăuziți de El. Orice ambiție omenească trebuie să se topească în Hristos, care este Capul tuturor instituțiilor pe care le-a înființat Dumnezeu. El știe cum să pună și să păstreze în funcțiune propriile Sale unelte. El știe că ea, crucea, trebuie să ocupe locul central, pentru că este mijlocul prin care se face ispășirea păcatelor omului și datorită influenței pe care o exercită asupra fiecărei părți a cârmuirii divine. Domnul Isus, care a fost prezent în cursul întregii istorii a lumii noastre, înțelege metodele care ar trebui să fie dotate cu putere asupra minții oamenilor. El cunoaște importanța fiecărei unelte și înțelege cum diferitele unelte trebuie să se lege unele cu altele.

„Nici unul din noi nu trăiește pentru sine”. (Romani 14, 7.) Aceasta este o lege a lui Dumnezeu în cer și pe pământ. Dumnezeu este marele centru. De la El porcede tot ce are ... viață. Lui I se cuvine toată slujirea, închinarea și supunerea. Pentru toate ființele create, există un singur mare principiu de viață -- dependența de Dumnezeu și conlucrarea cu El. Raporturile care existau în familia curată a lui Dumnezeu din cer urmau să existe în familia lui Dumnezeu de pe pământ. Subordonat lui Dumnezeu, Adam trebuia să stea în fruntea familiei pământești, pentru a păstra principiile familiei cerești. Aceasta ar fi adus pacea și fericirea. Dar Satana s-a hotărât să se opună legii că „nici unul nu trăiește numai pentru sine”. El dorea să trăiască numai pentru sine. El a căutat să facă din persoana sa un centru de influență. Lucrul acesta a fost ceea ce a ațâțat rebeliunea în cer, iar acceptarea de către om a acestui principiu a adus păcatul pe pământ. Când Adam a păcătuit, omul s-a rupt de centrul rânduit de cer. Un demon a devenit puterea centrală în lume. Acolo unde ar fi trebuit să fie tronul lui Dumnezeu, Satana și-a așezat tronul său. Lumea a depus omagiul ei, ca jertfă de bună voie la picioarele vrăjmașului.

Cine ar fi putut să introducă principiile poruncite de Dumnezeu în conducerea și cârmuirea Lui, pentru a contracara planurile lui Satana și pentru a aduce lumea înapoi la credincioșia ei? Dumnezeu a zis: „Voi trimite pe Fiul Meu”. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu; pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) Acesta este leacul contra păcatului. Hristos spune: „Acolo unde Satana și-a așezat tronul, acolo va sta crucea Mea. Satana va fi dat afară, iar Eu voi fi înălțat pentru a atrage pe toți oamenii la Mine. Eu voi ajunge centrul lumii răscumpărate. Domnul Dumnezeu va fi înălțat. Aceia care sunt acum stăpâniți de ambiții și pasiuni omenești vor deveni lucrători pentru Mine. Influențele cele rele au conspirat, ca să se împotrivescă la tot ceea ce este bine. Ele s-au unit pentru a-i face pe oameni să creadă că e drept să se opună Legii lui Iehova. Dar oștirea Mea se va măsura în luptă cu forțele satanice. Duhul Meu se va uni cu fiecare unealtă cerească pentru a i se opune. Voi înrola fiecare unealtă omenească sfințită din Univers. Nici una din uneltele Mele nu trebuie să lipsească. Am de lucru pentru toți cei care Mă iubesc, o slujbă pentru fiecare suflet care va lucra sub călăuzirea Mea. Activitatea oștirii lui Satana, primejdia care înconjoară sufletul omenesc, apelează la energiile fiecărui lucrător. Dar nici o constrângere nu trebuie să fie exercitată. Stricăciunea omului trebuie să fie întâmpinată prin iubirea, răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Lucrarea Mea va fi de a salva pe aceia care sunt sub stăpânirea lui Satana”.

Prin Hristos, Dumnezeu lucrează spre a-l aduce pe om înapoi, la prima lui relație cu Creatorul Său, și pentru a corecta influențele dezorganizatoare, introduse de Satana. Numai Hristos a stat neîntinat în mijlocul unei lumi pline de egoism, unde oamenii erau gata să-l distrugă pe un prieten sau pe un frate pentru a realiza o uneltire pusă de Satana în mâinile lor. Hristos a venit în lumea noastră, îmbrăcând divinitatea Sa cu natura omenească, pentru ca natura omenească să poată servi în legătură cu natura omenească și divinitatea să se prindă de divinitate. În mijlocul strigătelor egoismului, El putea să spună oamenilor: întoarceți-vă la centrul vostru -- la Dumnezeu. El Însuși a făcut cu putință ca omul să facă lucrul acesta, trăind principiile Cerului în lumea aceasta. În corp omenesc, El a trăit Legea lui Dumnezeu. Oamenilor din orice neam, din orice țară, din orice climat, El le va împărți darurile cerești cele mai alese, dacă ei Îl vor primi pe Dumnezeu ca pe Creatorul lor, și pe Hristos, ca Mântuitor al lor.

Numai Hristos poate face aceasta. Evanghelia Lui, în inimile și mâinile urmașilor Săi, este puterea care are să realizeze această mare lucrare. „O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoașterii de Dumnezeu!” Devenind El Însuși obiectul prezentărilor neadevărate ale lui Satana, Hristos a făcut cu putință ca lucrarea mântuirii să fie adusă la îndeplinire. În felul acesta, Satana urma să se arate ca fiind cauza neascultării în Universul lui Dumnezeu. În felul acesta, trebuia să se rezolve pentru totdeauna marea luptă dintre Hristos și Satana.

Satana întărește tendințele distrugătoare ale naturii omului. El introduce invidie, gelozie, egoism, lăcomie, rivalitate și luptă pentru locul cel mai înalt. Instrumente rele își aduc la îndeplinire partea lor prin uneltirea lui Satana. În felul acesta, planurile vrăjmașului, cu tendințele lor distrugătoare, au fost aduse în biserică. Hristos vine cu propria Sa influență răscumpărătoare, propunându-și, prin mijlocirea Duhului Său, să ofere oamenilor eficiența Lui și să-i folosească drept instrumente ale Lui, ca împreună lucrători cu El în străduința de a atrage lumea înapoi la credințioșia ei față de El.

Oamenii sunt legați unii de alții prin comuniune și încredere. Prin verigile de aur ale lanțului iubirii, ei trebuie să fie strâns legați de tronul lui Dumnezeu. Lucrul acesta se poate face numai prin dăruirea de către Hristos, omului mărginit, a însușirilor pe care acesta le-ar fi avut întotdeauna dacă ar fi rămas loial și sincer față de Dumnezeu.

Aceia care, printr-o inteligentă cunoaștere a Scripturilor, văd crucea așa cum

trebuie, aceia care cred cu adevărat în Isus au o temelie sigură pentru credința lor. Ei au credința aceea care lucrează prin iubire și curăță sufletul de toate nedesăvârșirile lui cultivate sau ereditare.

Dumnezeu i-a unit pe credincioși într-o organizație bisericească, pentru ca unul să poată întări pe celălalt în străduințele lor spre bine și neprihănire. Biserica de pe pământ va fi un adevăr, un simbol al bisericii din cer, dacă membrii ar fi un gând și o credință. Aceia care nu sunt mânați de Duhul Sfânt sunt cei care strică planul lui Dumnezeu. Un alt spirit îi ia în stăpânire și îi ajută să întărească forțele întunericului. Aceia care sunt sfințiți prin sângele prețios al lui Hristos nu vor deveni mijloace de împiedicare a marelui plan pe care l-a alcătuit Dumnezeu. Ei nu vor aduce decăderea omenească nici în lucrurile cele mici, nici în cele mari. Ei nu vor face nimic pentru a perpetua dezbinarea în biserică.

Este adevărat că se află neghină printre grâu; în corpul păzitorilor Sabatului se văd rele; dar din cauza aceasta să disprețuiesc biserica? Nu ar trebui ca administratorii fiecărei instituții, conducătorii fiecărei comunități să pornească la lucrarea de curățire în așa fel încât transformarea din biserică să aducă o lumină puternică într-un loc întunecos?

Ce n-ar putea face chiar și un singur credincios în exercitarea principiilor curate ale cerului, dacă refuză să fie mânjit, dacă va sta tare ca stânca la un „Așa zice Domnul”? Îngerii lui Dumnezeu îi vor veni în ajutor, pregătind calea înaintea lui.

Pavel scria romanilor: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți în înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu; cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Romani 12, 1-2.) Întreg acest capitol este o învățătură care trebuie să fie studiată de toți aceia care se pretind a fi membri ai corpului lui Hristos. Tot Pavel scria: „Dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă și ramurile sunt sfinte. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: «Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu». Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în

picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu; asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi foarte lămurit în bunătatea aceasta; altminterea vei fi tăiat și tu”. (Romani 11, 16-22.) Cuvintele acestea arată foarte lămurit că nu trebuie să fie o disprețuire a uneltelor pe care Dumnezeu le-a pus în biserică.

Sfințirea corpului slujitorilor lui Dumnezeu cere lepădare de sine. Crucea trebuie să fie înălțată și locul ei în lucrarea Evangheliei să fie arătat. Influența omenească trebuie să-și tragă eficacitatea din Acela care poate să mântuiască și să țină în stare de mântuire pe toți aceia care recunosc dependența lor de El. Prin unirea membrilor bisericii cu Hristos și a unuia cu celălalt, puterea transformatoare a Evangheliei trebuie să fie făcută cunoscut în toată lumea.

În lucrarea Evangheliei, Domnul folosește diferite instrumente și nimic nu trebuie îngăduit să despartă aceste instrumente. Niciodată nu trebuie să se înființeze un sanatoriu ca o întreprindere independentă de biserică. Medicii noștri trebuie să se unească cu lucrarea slujitorilor Evangheliei. Prin ostelile lor, sufletele trebuie să fie salvate, pentru ca Numele lui Dumnezeu să poată fi proslăvit.

Lucrarea misionară medicală în nici un caz nu trebuie să fie despărțită de lucrarea slujitorilor Evangheliei. Domnul a arătat că cele două trebuie să fie tot așa de strâns legate una de alta ca și brațul de corp. Fără această unire, nici una din părțile lucrării nu e întreagă. Lucrarea misionară medicală este lucrarea trăită a Evangheliei.

Dar Dumnezeu nu a intenționat ca lucrarea misionară medicală să eclipseze lucrarea îngerului al treilea. Brațul nu trebuie să devină trupul. Solia îngerului al treilea este solia Evangheliei pentru aceste zile de pe urmă și în nici un caz nu trebuie să fie umbrată de alte interese și să fie făcută să apară ca ceva fără de însemnătate. Când în instituțiile noastre ceva este pus mai presus de solia îngerului al treilea, acolo Evanghelia nu este marea putere conducătoare.

Crucea este centrul tuturor instituțiilor religioase. Instituțiile acestea trebuie să fie sub controlul Duhului lui Dumnezeu; în nici o instituție nu trebuie ca un singur om să fie singurul conducător. Dumnezeu are oameni pentru fiecare loc.

Prin puterea Duhului Sfânt, fiecare lucrare rânduită de Dumnezeu trebuie să fie înălțată, înnobilită și făcută să-L mărturisească pe Domnul. Omul trebuie să se așeze sub controlul minții veșnice, ale cărei îndrumări trebuie să fie ascultate în toate amănuntele.

Să căutăm să înțelegem privilegiul nostru de a umbla și lucra cu Dumnezeu. Evanghelia, deși conține expresia voinței lui Dumnezeu, este fără valoare pentru oameni -- din lumile de sus, sau de jos, bogați sau săraci -- dacă aceștia nu iau ei înșiși o atitudine de supunere față de Dumnezeu. Acela care duce semenilor săi remediul împotriva păcatului trebuie ca el însuși să fie mișcat de Duhul lui Dumnezeu. El nu trebuie să apuce vâslele decât dacă este sub conducerea dumnezeiască. El nu poate să lucreze cu succes, nu poate realiza voia lui Dumnezeu în armonie cu gândul lui Dumnezeu, decât dacă află, nu din izvoare omenești, ci de la înțelepciunea nemărginită, că Dumnezeu are plăcere de planurile lui.

Planul binevoitor al lui Dumnezeu îmbrățișează fiecare ramură a lucrării Sale. Legea dependenței și influenței reciproce trebuie să fie recunoscută și ascultată. „Nici unul nu trăiește pentru sine”. Vrajmașul a folosit lanțul dependenței pentru a-i strânge pe oameni laolaltă. Ei s-au unit pentru a nimici chipul lui Dumnezeu în om, pentru a se împotrivi Evangheliei, stricându-i principiile. Ei sunt reprezentați în Cuvântul lui Dumnezeu, ca fiind legați în mănunchiuri pentru a fi arși. Satana își unește forțele în vederea pierzării. Unitatea poporului lui Dumnezeu a fost zguduită în chip îngrozitor. Dumnezeu prezintă un remediu. Acest remediu nu e o influență printre alte multe influențe și de aceeași categorie cu ele; ea este o influență pe deasupra tuturor celorlalte influențe de pe fața pământului, o influență corectivă, înălțătoare și înnobilitoare. Aceia care lucrează în domeniul Evangheliei ar trebui să fie înălțați și sfințiți, deoarece ei se ocupă cu marile principii ale lui Dumnezeu. Înjugați la un jug cu Hristos, ei sunt împreună lucrători cu Dumnezeu. În felul acesta, Domnul dorește să lege laolaltă pe urmașii Săi, pentru ca ei să poată fi o putere spre bine, fiecare făcându-și partea, totuși cultivând toți principiul sacru al dependenței de Cap.

Hristos este prezent în toate ramurile lucrării lui Dumnezeu. El nu face nici o deosebire. El nu consideră că încalcă lucrarea medicului când vindeca pe bolnavi. El proclama adevărul, iar atunci când bolnavii veneau la El să fie vindecați, El era tot atât de grabnic de a-și pune mâinile peste ei, ca și atunci când trebuia să predice Evanghelia. El era tot atât de familiarizat cu lucrarea aceasta ca și cu vestirea adevărului.

Capitolul 29

Răspunderea lucrătorilor medicali

Capitolul al patrulea din Epistola către Efeseni cuprinde învățături date nouă de Dumnezeu. În capitolul acesta, vorbește cineva sub inspirația lui Dumnezeu, cineva căruia Dumnezeu în sfântă viziune i-a dat instrucțiuni. El descrie distribuția darurilor lui Dumnezeu lucrătorilor Săi, zicând: „El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci, pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea templului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. (Efeseni 4, 11-13.) Aici ni se arată că Dumnezeu dă fiecărui om lucrul său și, făcând lucrarea aceasta, omul împlinește partea sa în marele plan al lui Dumnezeu.

Învățătura aceasta ar trebui să fie cercetată cu grijă de către medicii și misionarii noștri medicali. Dumnezeu a așezat uneltele Sale în mijlocul poporului care recunoaște legile cârmuirii dumnezeiești. Bolnavii urmează să fie vindecați prin efortul unit al elementului uman și al celui divin. Fiecare dar, fiecare putere pe care Hristos a făgăduit-o ucenicilor Săi, El le revarsă asupra acelor care-L vor servi cu credincioșie. Și Acela care dă însușiri intelectuale și care încredințează talente bărbaților și femeilor care sunt ai Lui, prin lucrarea de creațiune și de răscumpărare, așteaptă ca aceste daruri și însușiri să fie sporite prin întrebuițare. Fiecare talent trebuie să fie folosit pentru a face pe altul fericit și a aduce în felul acesta onoare lui Dumnezeu. Dar medicii au fost făcuți să-și închipuie că însușirile lor erau proprietatea lor personală. Puterile date lor pentru lucrarea lui Dumnezeu ei le-au folosit în alte lucrări la care Dumnezeu nu i-a chemat.

Satana lucrează în fiecare clipă pentru a găsi un prilej de a se furișa înăuntru. El spune medicului că talentele lui sunt prea valoroase pentru a fi închise între adventiștii de ziua a șaptea, că, dacă ar fi liber, ar face o foarte mare lucrare. Medicul este ispitit să-și închipuie că el are metode pe care le poate aduce la îndeplinire, independent de poporul pentru care Dumnezeu a lucrat spre a-l putea așeza mai presus de oricare alt popor de pe fața pământului. Dar medicul să nu-și închipuie că influența lui va crește dacă se separă de lucrarea aceasta. Dacă va încerca să-și realizeze planurile, el nu va avea succes.

Egoismul îngăduit în oricare măsură în lucrarea pastorală sau medicală este o încălcare a Legii lui Dumnezeu. Atunci când oamenii se fălesc cu însușirile lor și fac ca laudele oamenilor să se îndrepte către ființele pieritoare, ei Îl dezonoarează pe Dumnezeu și El va da la o parte lucrul cu care se fălesc. Medicii care sunt angajați la sanatoriile noastre și în lucrarea noastră medicală misionară s-au alipit prin providența lui Dumnezeu de poporul acesta, cu privire la care El a poruncit să fie lumină în lume. Lucrarea lor este de a da tot ce le-a dat Dumnezeu, de a da nu o influență oarecare între multe alte influențe, ci a da acea influență care prin Dumnezeu să facă eficient adevărul pentru timpul de față.

Dumnezeu ne-a încredințat o lucrare specială, o lucrare pe care nici un alt popor nu o poate face. El ne-a promis ajutorul Duhului Său Cel Sfânt. Curentul ceresc se revarsă spre pământ pentru săvârșirea oricărei lucrări rânduite nouă. Curentul acesta ceresc nu trebuie să fie dat la o parte prin abaterea noastră de la cărarea dreaptă, trasată de Hristos.

Medicii nu trebuie să-și închipuie că ei pot să cuprindă lumea prin planurile și eforturile lor. Dumnezeu nu le-a dat lor să cuprindă atât de mult numai prin ostenele lor. Omul care își împarte puterile în multe ramuri ale lucrării nu poate să dețină și administrarea unei instituții de sănătate și să facă și bine, și drept acest lucru.

Dacă lucrătorii Domnului se apucă de lucrări care stânjenesc lucrările ce ar trebui să fie făcute de ei în transmiterea luminii către lume, prin lucrarea lor Dumnezeu nu primește slava care s-ar cuveni Numelui Său Cel Sfânt. Atunci când cheamă un om pentru a face o anumită lucrare pentru cauza Sa, Dumnezeu nu mai pune asupra lui poveri pe care alți oameni le pot purta și ar trebui să le poarte. Lucrările acelea pot fi de cea mai mare însemnătate; dar, potrivit cu propria Sa înțelepciune, Dumnezeu rânduește fiecărui om lucrarea Sa. El nu dorește ca mintea oamenilor Săi cu răspundere să fie încordată până la extrem, luând asupra-și răspunderea pentru multe ramuri ale lucrării. Dacă lucrătorul nu ia asupra-și sarcina care i-a fost rânduită, aceea pentru care Domnul vede că el este cel mai potrivit a o face, el își neglijează datoriile care, dacă ar fi bine executate, ar aduce drept rezultat vestirea adevărului și ar pregăti oameni pentru marea criză care ne stă înaintea.

Dumnezeu nu poate da în măsura cea mai mare nici putere fizică, nici putere

mintală acelor care-și adună poveri pe care El nu le-a dat. Atunci când oamenii iau asupra-le răspunderi ca acestea, oricât de bună ar fi lucrarea, puterea lor fizică este supra-împovărată, iar mintea li se tulbură, iar ei nu pot obține succesul cel mai mare.

Medicii din instituțiile noastre nu ar trebui să se angajeze în întreprinderi numeroase și în felul acesta lucrarea lor să lăncezească, când ar trebui să stea pe principii drepte și să exercite o influență mondială. Dumnezeu nu a pus pe conlucrătorii Săi să îmbrățișeze atât de multe lucruri, să facă planuri atât de mari, încât să nu realizeze în propriul lor loc de muncă marele bine pe care El așteaptă să-l facă în difuzarea luminii față de lume, în atragerea bărbaților și femeilor, în timp ce El conduce prin înțelepciunea Lui supremă.

Vrăjmașul s-a hotărât să împiedice planurile lui Dumnezeu, făcute pentru binele omenirii, prin descoperirea a ceea ce constituie adevărata lucrare misionară. S-au introdus atât de multe lucruri, încât lucrătorii nu pot face toate lucrările potrivit cu modelul arătat pe munte. Am fost instruită că lucrarea rânduită medicilor din instituțiile noastre este de ajuns ca ei să o facă și tot ceea ce cere Domnul de la ei este a colabora strâns cu misionarii Evangheliei și a-și face lucrarea cu credincioșie. El n-a cerut medicilor noștri să îmbrățișeze o lucrare atât de mare și variată cum au făcut unii. El nu a făcut din lucrarea pentru aceia care se găsesc prin peșterile nelegiurii, din marile noastre orașe, o lucrare specială pentru medicii noștri. Lucrarea pe care El a dat-o medicilor noștri a fost de a reprezenta înaintea lumii lucrarea Evangheliei în domeniul lucrării misionare medicale.

Domnul nu pune asupra poporului Său toate poverile de a lucra pentru o categorie de oameni atât de înăspriți de păcat, încât mulți dintre ei nu vor avea folos nici ei și nu vor fi de folos nici pentru alții. Dacă sunt oameni care pot să ia asupra lor povara de a lucra pentru mase, pe diferite căi, aceștia să meargă și să strângă de la lume mijloacele necesare pentru a face lucrarea aceasta. Ei să nu depindă de mijloacele cu care Dumnezeu intenționează să susțină lucrarea soliei îngerului al treilea.

Sanatoriile noastre au nevoie de puterea minții și inimii de care ele sunt jefuite de către altă ramură a lucrării. Satana va face tot ce poate pentru ca să înmulțească răspunderile medicilor noștri, deoarece el știe că aceasta înseamnă slăbiciunea, și nu tăria instituțiilor la care ei sunt angajați.

Multă grijă trebuie să se dea pe față în lucrarea pe care o întreprindem. Noi nu trebuie să ne asumăm răspunderi mari în ce privește îngrijirea copiilor mici. Lucrarea aceasta o fac alții. Noi avem o lucrare specială de a educa și îngriji copii mai mari. Familiile care pot face lucrul acesta ar trebui să-i adopte pe cei mici și vor primi o binecuvântare dacă fac lucrul acesta. Dar există o lucrare mai mare și mai deosebită care trebuie să ocupe atenția medicilor noștri, și anume aceea de a educa pe aceia care au crescut cu caractere deformate. Principiile reformei sanitare trebuie să fie aduse în fața părinților. Ei trebuie să fie convertiți pentru a putea să lucreze ca misionari în propriile lor familii. Lucrarea aceasta au făcut-o medicii noștri și încă o mai pot face, dacă nu se vor prăbuși, purtând atât de multe și felurite răspunderi.

Medicul șef din oricare instituție deține o poziție dificilă și el ar trebui să fie liber de răspunderi mai mărunte, deoarece acestea nu-i vor da timp de odihnă. El ar trebui să aibă destule ajutoare vrednice de încredere, deoarece el are de îndeplinit o muncă extrem de grea. El trebuie să se plece în rugăciune cu cei suferinzi și să-i conducă pe pacienții săi la Marele Medic. Dacă în calitate de umil rugător cere înțelepciune de la Dumnezeu pentru a ști cum să procedeze cu fiecare caz, puterea și influența lui vor crește foarte mult.

Ce poate să realizeze omul prin el însuși în marea lucrare pusă înainte de nemărginitul Dumnezeu? Hristos spune: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5.) El a venit în lumea noastră pentru a arăta oamenilor cum să facă lucrarea dată lor de Dumnezeu și El ne spune: „Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 28-30.) Pentru ce este jugul lui Hristos ușor și povara Lui ușoară? Pentru că El a dus povara pe crucea de pe Calvar.

Religia personală este esențială pentru fiecare medic, dacă el dorește să aibă succes în îngrijirea celor bolnavi. El are nevoie de o putere mai mare decât propria sa intuiție și pricepere. Dumnezeu dorește ca medicii să se lege de El și să știe că fiecare suflet este prețios înaintea Lui. Acela care depinde de Dumnezeu, dându-și seama că numai El, care l-a făcut pe om, știe cum să dea îndrumări, nu va da greș în lucrarea rânduită lui -- de vindecător al infirmităților trupești sau de medic al sufletelor pentru care a murit Hristos.

Acela care poartă răspunderile grele ale medicului are nevoie de rugăciunile slujitorului Evangheliei și el trebuie să se lege cu suflet, minte și corp de adevărul lui Dumnezeu. Atunci el poate rosti un cuvânt la timp pentru cel suferind. El poate veghea asupra sufletelor, ca unul care trebuie să dea socoteală de ele. El poate să Îl prezinte pe Hristos ca fiind Calea, Adevărul și Viața. Adevărurile Scripturii îi apar în mod clar în minte și el vorbește ca unul care cunoaște valoarea sufletelor cu care are de-a face.

Asemănarea cu lumea

Domnul Isus a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze”. (Luca 9, 23.) Cuvintele lui Hristos au făcut impresie asupra minții ascultătorilor Săi. Mulți dintre ei, deși nu înțelegeau clar învățăturile Lui, au fost mișcați să spună hotărât și cu o adâncă convingere: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”. (Ioan 7, 46.) Ucenicii nu înțelegeau totdeauna învățăturile pe care Hristos dorea să le dea prin parabole, dar când mulțimea pleca, ei Îl rugau să le tâlcuiască cuvintele Sale. El era totdeauna gata să-i conducă la deplină înțelegere a Cuvântului Său și a vocii Sale, deoarece de la ei, în exprimări clare și lămurite, adevărul trebuia să pornească la lume.

Uneori, Hristos le reproșa ucenicilor Săi că înțelegeau cu întârziere. El le dădea în stăpânire adevăruri a căror valoare ei nici nu o bănuiau. El fusese multă vreme cu ei, dându-le lecții de adevăr divin; dar educația lor religioasă anterioară, interpretarea greșită pe care ei o auziseră de la învățătorii iudei, cu privire la Scripturi, le păstrau mintea înnorată. Hristos le-a făgăduit că le va trimite Duhul Său, care le va reaminti cuvintele Sale ca pe un adevăr uitat. „El vă va învăța toate lucrurile”, a spus Hristos „și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. (Ioan 14, 26.)

Felul în care învățătorii iudei explicau Scripturile, continua lor repetare de maxime și povești L-au provocat pe Hristos să spună: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”. Ei îndeplineau în curțile templului șirul lor de slujbe. Ei aduceau sacrificii care preînchipuiau marea Jertfă, spunând prin ceremoniile lor: „Vino, Mântuitorul meu”, dar Hristos, Acela pe care-L reprezentau toate ceremoniile lor, era printre ei și nu voiau nici să-L recunoască, nici să-L primească. Mântuitorul a declarat: „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești”. (Matei 15, 8-9.)

Hristos spune servilor Săi de astăzi, așa cum a spus și ucenicilor Săi de atunci: „Dacă cineva vrea să-Mi urmeze, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Dar oamenii sunt acum tot atât de întârziatori de a învăța lecția ca și pe timpul lui Hristos. Dumnezeu a dat poporului Său avertizare după avertizare; dar obiceiurile, deprinderile și practicile lumii au avut o putere atât de mare asupra minților celor care se declară drept popor al Său, încât avertizările Sale au fost trecute cu vederea.

Aceia care au de îndeplinit o parte în marea lucrare a lui Dumnezeu nu trebuie să urmeze exemplul celor lumești. Glasul lui Dumnezeu trebuie să fie ascultat. Acela care depinde de oameni în ceea ce privește puterea și influența se sprijină pe o trestie frântă.

Dependența de oameni a fost marea slăbiciune a bisericii. Oamenii au dezonorat pe Dumnezeu prin faptul că au dat greș în a aprecia competența și eficiența Sa, umblând după influența oamenilor. În felul acesta a ajuns Israel să fie slab. Oamenii au dorit să fie ca celelalte națiuni ale lumii și au cerut un împărat. Ei au dorit să fie călăuziți de o putere omenească, pe care să o poată vedea, iar nu de puterea dumnezeiască, invizibilă, care-i condusesse și-i călăuzise până atunci și care le dăduse biruința în luptă. Ei au făcut propria lor alegere, iar rezultatul a fost văzut în nimicirea Ierusalimului și împrăștierea națiunii.

Noi nu ne putem pune încrederea în nici un om, oricât de învățat, oricât de elevat ar fi el, dacă nu-și ține cu tărie până la sfârșit încrederea lui de la început în Dumnezeu. Cât de mare trebuie să fi fost puterea vrăjmașului asupra lui Solomon, un om pe care Inspirația l-a numit de trei ori iubitul lui Dumnezeu și căruia îi fusese încredințată marea lucrare de zidire a templului. Chiar în lucrarea aceea Solomon a făcut alianță cu națiunile idolatre, iar prin căsătoriile sale s-a legat cu femei păgâne, prin a căror influență, în anii de mai târziu, el a părăsit templul lui Dumnezeu pentru a se închina prin dumbrăvile pe care le pregătise pentru idolii lor.

La fel și acum, oamenii Îl dau la o parte pe Dumnezeu, ca nefiind îndestulător pentru ei. Ei recurg la oamenii din lume pentru a fi recunoscuți și cred că, prin mijlocirea influenței obținute de la lume, ei pot face lucruri mari. Dar greșesc. Sprijinindu-se pe brațul lumii în loc să se sprijine pe brațul lui Dumnezeu, ei dau la o parte lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o aducă la îndeplinire prin poporul Său ales.

Atunci când vine în contact cu clasele mai înalte ale societății, medicul să nu-și

închipuie că trebuie să ascundă caracteristicile speciale pe care le-a dat sfințirea prin adevăr. Medicii care se alătură lucrării lui Dumnezeu trebuie să conlucreze cu Dumnezeu ca instrumente numite de El; ei trebuie să folosească toată puterea și eficiența pentru a mări lucrarea poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Aceia care, în înțelepciunea lor omenească, încearcă să ascundă caracteristicile speciale care deosebesc pe poporul lui Dumnezeu de lume își vor pierde viața spirituală și nu vor mai fi sprijiniți mai departe de puterea Lui.

Niciodată n-ar trebui ca lucrătorii noștri medicali să cultive ideea că este absolut necesar să dea impresia că sunt bogați. Va fi o puternică ispită de a face lucrul acesta cu gândul că aceasta le va da influență. Dar sunt instruită să spun că aceasta va avea efectul opus.

Toți aceia care caută să se înalțe, conformându-se lumii, dau un exemplu care duce pe căi greșite. Dumnezeu îi recunoaște ca fiind ai Săi numai pe aceia care practică lepădarea și jertfirea de sine, pe care El le-a poruncit. Medicii trebuie să înțeleagă faptul că puterea lor stă în blândețea și smerenia inimii lor. Dumnezeu îi va onora pe aceia care fac din El sprijinul lor.

Stilul îmbrăcămînții medicului, trăsura sau mașina lui, mobilierul lui nu au nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. El nu poate să lucreze prin Duhul Său Cel Sfânt cu aceia care încearcă să se ia la întrecere cu lumea în îmbrăcăminte și în fală. Acela care urmează lui Hristos trebuie să se lepede de sine și să-și ia crucea.

Medicul care-L iubește pe Dumnezeu și se teme de El nu trebuie să se fâlească, să facă „paradă” în comportarea sa pentru a se distinge, deoarece Soarele neprihănirii strălucește în inima lui și se descoperă în viața lui -- și aceasta este ceea ce îl face să fie deosebit. Aceia care lucrează după metodele lui Hristos vor fi epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Prin exemplul și influența lor, oamenii bogați și talentați vor fi întorși de la lucrurile materiale ce n-au nici o valoare veșnică la posedarea realităților veșnice. Cel mai mare respect va fi arătat medicului care lasă să se vadă faptul că El primește de la Dumnezeu îndrumările Sale. Nimic nu va lucra atât de puternic pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu ca faptul că aceia care sunt uniți cu ea vor sta neclintiți ca servi credincioși ai Lui.

Medicul va vedea că este spre binele său prezent și veșnic să se țină de metodele

de lucru ale Domnului. Minte pe care a făcut-o Dumnezeu poate fi modelată fără să fie nevoie de puterea omului, dar El îi onorează pe oameni, chemându-i să lucreze cu El în marea Lui lucrare.

Mulți consideră propria lor înțelepciune ca fiind îndeșulătoare și își aranjează lucrurile după judecata lor, gândind că vor obține rezultate minunate. Dar, dacă ar depinde de Dumnezeu și nu de ei înșiși, ei ar primi înțelepciune cerească. Aceia care sunt atât de mult prinși în lucrarea lor, încât nu pot găsi timp pentru a-și face drum la tronul harului și să obțină sfat de la Dumnezeu vor abate lucrarea pe căi greșite. Tăria noastră stă în unirea noastră cu Dumnezeu prin singurul Său Fiu și în unirea noastră unul cu altul.

Chirurgul care are succes cu adevărat este acela care Îl iubește pe Dumnezeu, care Îl vede pe Dumnezeu în lucrarea creației Lui și care I se închină atunci când urmărește înțeleapta alcătuire făcută de El în organismul omului. Medicul cu cel mai mare succes este acela care se teme de Dumnezeu din tinerețea sa, așa cum a făcut Timotei, care simțea că Hristos era însoțitorul său permanent, un prieten cu care putea sta totdeauna de vorbă. Un astfel de medic nu va schimba poziția sa nici chiar pentru cea mai înaltă slujbă pe care i-ar putea-o da lumea. El este mai doritor să-L onoreze pe Dumnezeu și să-și asigure aprobarea Lui decât să-și asigure sprijinul și onoarea celor mai mari oameni ai lumii.

Rugăciune

Fiecare sanatoriu înființat în mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea ar trebui să fie făcut un Betel. Toți aceia care sunt legați de această ramură a lucrării ar trebui să fie consacrați lui Dumnezeu. Aceia care lucrează pentru bolnavi, care săvârșesc operații delicate și grave, ar trebui să-și aducă aminte că o alunecare a bisturiului, un tremur nervos ar putea face ca sufletul să fie aruncat în neființă. Lor nu ar trebui să li se îngăduie să ia asupra-le atât de multe răspunderi, încât să nu aibă timp pentru momente speciale de rugăciune. Prin rugăciunile lor călduroase, ei ar trebui să recunoască dependența lor de Dumnezeu. Numai printr-un simțământ al faptului că adevărul curat al lui Dumnezeu lucrează în minte și inimă, numai prin calmul și puterea pe care numai El le poate da, ei sunt calificați să aducă la îndeplinire operațiile acelea critice, care înseamnă viață sau moarte pentru cei suferinzi.

Medicul cu adevărat convertit nu-și va lua asupra-și răspunderi care să-l împiedice de la lucrarea lui pentru suflete. Întrucât fără Hristos noi nu putem face nimic, cum poate un medic sau un misionar medical să se angajeze cu succes în importanta lui lucrare fără a-L căuta serios pe Domnul în rugăciune? Rugăciunea și studierea Cuvântului aduc viață și sănătate sufletului.

Domnul așteaptă să manifeste prin poporul Său harul și puterea Sa. Dar El cere ca aceia care se angajează în slujba Sa să-și păstreze mintea totdeauna îndreptată spre El. În fiecare zi, ei trebuie să-și ia timp pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Fiecare ofițer și fiecare soldat de sub comanda Dumnezeului lui Israel are nevoie de timp, ca să se consulte cu Dumnezeu și să caute binecuvântarea Lui. Dacă lucrătorul își îngăduie să fie abătut de la aceasta, el își va pierde puterea spirituală. Noi trebuie să umblăm și să vorbim în mod individual cu Dumnezeu; atunci influența cea sfântă a Evangheliei lui Hristos, în toată importanța ei, va fi prezentă în viața noastră.

În instituțiile noastre, trebuie să aibă loc o lucrare de reformă. Medicii, lucrătorii, infirmierii, infirmierele trebuie să-și dea seama că ei sunt puși la probă, puși la încercare atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața aceea care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Noi trebuie să întrebuițăm la maximum fiecare însușire, pentru a aduce adevărurile salvatoare în atenția ființelor omenești, suferinde. Lucrul acesta trebuie să fie făcut în legătură cu lucrarea de vindecare a bolnavilor. Atunci, lucrarea adevărului va sta înaintea lumii în puterea pe care Dumnezeu intenționează să o aibă. Prin influența lucrătorilor sfințiți, adevărul va fi proslăvit. El va merge înainte ca „o candelă care arde”.

Capitolul 30

Nevoia lumii

Când Hristos a văzut gloatele adunându-se în jurul Său, „I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor”. Hristos a văzut boala, întristarea, lipsa și degradarea gloatelor care se îngrămădeau în jurul Său. Lui Îi erau prezentate nevoile și durerile omenirii din toată lumea. Printre cei de sus și cei de jos, cei prea onorați și cei prea înjosiți, El vedea suflete care doreau după acele binecuvântări pe care El a venit să le aducă; sufletele care aveau nevoie numai de o cunoaștere a harului Său pentru a deveni supuși ai Împărăției Sale. „Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui»”. (Matei 9, 36-38.) Astăzi există aceeași lipsă. Lumea are nevoie de lucrători care să lucreze așa cum a lucrat Hristos pentru cei suferinzi și păcătoși. Într-adevăr, există o mulțime de oameni la care trebuie să se ajungă. Lumea e plină de boală, de suferință, nenorociri și păcat. Ea este plină de aceia cărora trebuie să li se vină în ajutor: slabi, neajutorați, necunoscători, degradați.

Mulți din tinerii generației acesteia, în mijlocul bisericilor, instituțiilor religioase și familiilor care se numesc creștine, aleg cărarea distrugerii. Prin obiceiuri de necumpătate, ei își atrag boli, iar prin lăcomia de a obține bani pentru satisfacerea poftelor lor păcătoase, ei cad în practici necinstite. Sănătatea și caracterul sunt ruinate. Străini de Dumnezeu și lepădați de societate, aceste biete suflete își dau seama că sunt fără nădejde atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare. Inima părinților este zdrobită. Oamenii vorbesc despre acești rătăciți ca fiind fără nădejde; dar Dumnezeu privește la ei cu o milă duioasă. El înțelege toate împrejurările care i-au făcut să cadă în ispită. Aceasta este o categorie care cere osteneală.

În apropiere și în depărtare sunt suflete -- nu numai tineri, dar și persoane de toate vârstele -- care sunt în sărăcie și nenorocire, afundate în păcate și apăsate de un simțământ de vinovăție. Este lucrarea servilor lui Dumnezeu de a căuta aceste suflete, de a se ruga cu ele și pentru ele și de a le conduce pas cu pas la Mântuitorul.

Dar aceia care nu recunosc cerințele lui Dumnezeu nu sunt singurii care sunt în nenorocire și care au nevoie de ajutor. În lumea de astăzi, unde domnește egoismul,

lăcomia și apăsarea, mulți din adevărații copii ai Domnului sunt în lipsă și în suferință. În locuri umile și mizerabile, înconjurați de sărăcie, boală și vinovăție, mulți își poartă cu răbdare propria lor povară a suferinței și încearcă să-i mângâie pe cei deznădăjduiți și loviți de păcat din jurul lor. Mulți dintre ei sunt aproape necunoscuți bisericilor și predicatorilor; dar ei sunt lumini ale lui Dumnezeu, luminând în mijlocul întunericului. Pentru aceștia, Domnul are o grijă deosebită și-l invită pe poporul Său să-I fie o mână de ajutor în alinarea lipsurilor lor. Oriunde este o comunitate, ar trebui să se dea o atenție deosebită căutării acestei categorii de oameni și să li se slujească.

Și în timp ce lucrăm pentru săraci, noi trebuie să fim atenți și la cei bogați, ale căror suflete sunt la fel de prețioase înaintea lui Dumnezeu. Hristos lucra pentru toți aceia care voiau să asculte Cuvântul Său. El căuta nu numai pe vameș și pe cel lepădat, dar și pe fariseul bogat și cult, pe nobilul iudeu, ca și pe cârmuitorul roman. Omul bogat are nevoie să se lucreze pentru el cu iubirea și temere de Dumnezeu. Prea adesea el se încrede în bogățiile sale și nu-și dă seama de primejdie. Bunurile lumești, pe care Domnul le-a încredințat oamenilor, sunt prea adesea un izvor de mari ispite. Mii de oameni sunt conduși în felul acesta la satisfacții păcătoase, care îi întăresc în deprinderile de necumpătate și viciu. Printre victimele nenorocite ale lipsei și păcatului se găsesc mulți care au fost cândva oameni bogați. Oameni cu diferite vocații și de diferite poziții în viață au fost biruiți de stricăciunile lumii, de întrebuințarea băuturilor alcoolice, de lăsarea în voia poftelor cărnii și au căzut în ispită. În timp ce aceste persoane căzute trezesc mila și cer ajutorul nostru, nu ar trebui oare să se dea oarecare atenție și celor care încă nu s-au prăbușit în adâncimile acestea, dar care își așează piciorul pe aceeași cărare? Sunt mii de persoane care ocupă locuri de onoare și de folos, dar care se lasă în voia unor obiceiuri care înseamnă ruină pentru suflet și pentru corp. Nu ar trebui oare să se facă cel mai serios efort pentru a-i lumina?

Slujitori ai Evangheliei, bărbați de stat, scriitori, oameni cu avere și talent, bărbați cu mari capacități în afaceri și puterea de a fi de folos, sunt în primejdie de moarte, deoarece ei nu văd necesitatea unei stricte cumpătări în toate lucrurile. Ei au nevoie de a li se atrage atenția la principiile cumpătării, nu într-un fel strâmt sau arbitrar, ci în lumina marelui plan al lui Dumnezeu pentru omenire. Dacă s-ar putea ca principiile adevăratei cumpătări să fie astfel aduse înaintea lor, sunt foarte mulți din clasele superioare care ar recunoaște valoarea lor și le-ar primi cu toată inima.

Mai este o altă primejdie la care clasele bogate sunt în mod deosebit expuse și

aici, de asemenea, este un câmp pentru lucrarea misionară medicală. Mulțimi de oameni, care sunt prosperi în lume și care niciodată nu se pleacă la formele comune ale viciului, sunt totuși aduse la nimicire prin plăcerea după bogății. Absorbiți de comorile lor pământești, ei sunt insensibili la cerințele lui Dumnezeu și la nevoile semenilor lor. În loc să privească la bogăția lor ca la un dar care să fie folosit spre slava lui Dumnezeu și la înălțarea omenirii, ei privesc la ea ca la un mijloc de satisfacții și slavă deșartă. Ei adaugă casă lângă casă și ogor lângă ogor, își umplu casele cu obiecte de lux, în timp ce lipsa defilează pe străzi și de jur împrejurul lor sunt ființe omenești în mizerie și crimă, în boală și moarte. Aceia care în felul acesta își consacră viața slujirii de sine dezvoltă în ei înșiși nu atributele lui Dumnezeu, ci atributele lui Satana.

Bărbații aceștia au nevoie de Evanghelie. Ei au nevoie să-și abată privirile de la deșertăciunea celor materiale și să privească la valoarea bogățiilor dăinuitoare. Ei au nevoie să guste bucuria de a da, fericirea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Persoane din categoria aceasta sunt adesea cel mai greu de abordat, dar Hristos va deschide căi pe care se va putea ajunge la inima lor. Lucrătorii cei mai înțelepți, cei mai de încredere, cei mai plini de nădejde trebuie să caute aceste suflete. Cu înțelepciunea și tactul născute din iubire divină, cu rafinamentul și curtoazia care vin numai ca urmare a prezenței lui Hristos în suflet, ei trebuie să lucreze pentru aceia care, orbiți de scânteierea bogățiilor pământești, nu văd gloria comorii cerești. Lucrătorii să studieze Biblia cu aceștia, imprimând puternic adevărul în inima lor. Citiți-le cuvintele lui Dumnezeu: „Și voi prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”. „Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul»”. „În El avem răscumpărarea, prin sângele lui iertarea păcatelor după bogățiile harului Său”. „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos”. (1 Corinteni 1, 30; Ieremia 9, 23-24; Efeseni 1, 7; Filipeni 4, 19.)

Un astfel de apel, făcut în Spiritul lui Hristos, nu va fi socotit necuviincios. El va impresiona mintea multora din clasele înalte ale societății.

Prin eforturi făcute cu înțelepciune și iubire, mulți oameni bogați pot fi treziți la

un simțământ al răspunderii și obligației lor față de Dumnezeu. Atunci când este făcut clar faptul că Domnul așteaptă ca ei, în calitate de reprezentanți ai Lui, să aline suferințele omenirii, mulți vor răspunde și vor da din mijloacele și simpatia lor pentru folosul săracilor. Atunci când în felul acesta mintea le este abătută de la interesele lor egoiste, mulți vor fi determinați să se predea lui Hristos. Cu talanții lor de influență și mijloace, aceștia se vor uni bucuroși în lucrarea de binefacere împreună cu umilul misionar care a fost unealta lui Dumnezeu pentru convertirea lor. Printr-o dreaptă folosire a comorii pământești, ei își vor aduna „o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia”. Ei își vor aduna comoara pe care o oferă înțelepciunea, și anume „bogație și neprihănire nepieritoare”.

Prin observarea vieții noastre, oamenii din lume își formează părerea cu privire la Dumnezeu și la religia lui Hristos. Toți aceia care nu-L cunosc pe Hristos au nevoie de a li se prezenta fără încetare înaintea lor înaltele și nobilele principii ale caracterului Lui prin viața aceluia care Îl cunosc. A face față acestei nevoi, a duce lumina iubirii lui Hristos în familia celor mari și a celor smeriți, bogați și săraci, este înalta datorie și privilegiul prețios al misionarului medical.

„Voi sunteți sarea pământului”, spunea Hristos ucenicilor Săi; și în aceste cuvinte, El vorbește și lucrătorilor Săi de azi. Dacă voi sunteți sarea, în voi se găsesc puteri salvatoare, iar virtutea caracterului vostru va avea influență mântuitoare.

Cu toate că un om s-ar putea să se fi adâncit în prăpăstiile păcatului, există posibilitatea de a-l salva. Mulți au pierdut simțul realităților veșnice, au pierdut asemănarea lor cu Dumnezeu și aproape nici nu știu că au sau nu un suflet de mântuit. Ei n-au nici credință în Dumnezeu, nici încredere în om. Dar ei pot înțelege și aprecia faptele lor de simpatie și ajutorare practică. Atunci când văd pe cineva care, fără a pretinde laudă sau răsplătire pământească, vine în casa lor dărăpănată, îi ajută pe bolnavi, hrănește pe flămânzi, îmbracă pe cei goi, și cu duioșie îndreaptă atenția tuturor spre Acela pentru a cărui iubire și milă lucrătorul omenesc este numai solul, atunci inima le este mișcată. Se trezește recunoștința. Se aprinde credința. Văd că Dumnezeu Se îngrijește de ei și sunt pregătiți să asculte atunci când li se explică Cuvântul.

În lucrarea aceasta de refacere se cere un mare și chinuitor efort. Acestor suflete nu trebuie să li se facă comunicări despre doctrine curioase; dar atunci când sunt ajutate fizic, trebuie să le fie prezentat și adevărul pentru timpul de față. Bărbați, femei și tineri

au nevoie să vadă Legea lui Dumnezeu, cu cerințele ei larg cuprinzătoare. Nu greutățile, munca sau sărăcia sunt ceea ce degradează omenirea, ci păcatul, călcarea Legii lui Dumnezeu. Eforturile depuse pentru a-i salva pe cei lepădați și degradați nu vor fi de nici un folos, dacă cerințele Legii lui Dumnezeu și nevoia ascultării de El nu sunt imprimare în minte și inimă. Dumnezeu nu a impus nimic ce nu este necesar pentru a lega omenirea de Sine. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.... Orânduirile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii”. „Cât privește legăturile cu oamenii, eu”, spune psalmistul, „după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori”. (Psalmii 19, 7-8; 17, 4.)

Îngerii ajută în lucrarea aceasta pentru a-i reface pe cei căzuți și pentru a-i aduce înapoi la Acela care și-a dat viața pentru a-i răscumpăra, iar Duhul Sfânt conlucrează cu uneltele omenești pentru a le trezi puterile morale, lucrând asupra inimii, muștrând pe oameni cu privire la păcat, neprihănire și judecată.

Atunci când copiii lui Dumnezeu se consacră lucrării acesteia, mulți vor apuca mâna întinsă pentru a-i salva. Ei sunt constrânși să se abată de la căile lor rele. Unii dintre cei mântuiți, prin credința în Hristos, se ridică la poziții înalte de slujire și li se încredințează răspunderi în lucrarea de salvare de suflete. Cunosoc din experiență nevoile acelorora pentru care lucrează și știu cum să-i ajute; știu ce mijloace pot fi mai bine folosite pentru a recâștiga pe cel gata să piară. Ei sunt plini de recunoștință față de Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le-au primit; inima le este reînviată prin iubire, iar energiile lor sunt întărite pentru a înălța pe alții care nu se vor ridica niciodată fără ajutor. Luând Biblia drept călăuză a lor și Duhul Sfânt ca ajutor și Mângâietor al lor, ei văd că o nouă posibilitate de lucru li se deschide în față. Fiecare din aceste suflete, care este adăugat la forța lucrătorilor, prevăzut cu cele necesare și cu învățături pentru a ști cum să salveze suflete pentru Hristos, devine colaborator cu aceia care l-au adus la lumina adevărului. În felul acesta, Dumnezeu este onorat, iar adevărul Lui este făcut să înainteze.

Lumea va fi convinsă nu atât de mult prin ceea ce se dă ca învățătură de la amvon, cât prin ceea ce trăiește biserica. Predicatorul vestește teoria Evangheliei, dar evlavia practică a bisericii demonstrează puterea ei.

Capitolul 31

Nevoia bisericii

În timp ce lumea are nevoie de simpatie, în timp ce ea are nevoie de rugăciunile și asistența poporului lui Dumnezeu, în timp ce ea are nevoie să-L vadă pe Hristos în viața urmașilor Săi, poporul lui Dumnezeu are nevoie de ocazii care să atragă simpatiile lor, să dea eficiență rugăciunilor lor și să dezvolte în ei un caracter asemenea aceluia al Modelului divin.

Tocmai pentru a procura aceste ocazii Dumnezeu i-a așezat în mijlocul nostru pe săraci, pe nenorociți, pe bolnavi și pe suferinzi. Ei sunt moștenirea lui Hristos lăsată bisericii Sale și trebuie să fie îngrijiți așa cum El S-ar fi îngrijit de ei. În felul acesta, Dumnezeu îndepărtează zgura și curăță aurul, dându-ne acea cultură a inimii și a caracterului de care avem nevoie.

Domnul ar putea să-și facă lucrarea fără conlucrarea noastră. El nu depinde de noi în privința banilor noștri, a timpului nostru sau a osteneții noastre. Dar biserica este foarte prețioasă înaintea Lui. Ea este caseta care conține giuvaerurile Lui, staulul care înconjoară turma Lui, și El dorește să o vadă fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta. El dorește după ea cu o iubire de nedescris. Pentru motivul acesta, El ne dă ocazii de a lucra pentru El și acceptă ostenețile noastre, ca semn al iubirii și credincioșiei noastre.

Așezându-i în mijlocul nostru pe săraci și pe cei suferinzi, Domnul ne pune la probă pentru a ne descoperi ceea ce este în inima noastră. Noi nu ne putem abate de la principiu, fiind totuși în siguranță, nu putem încălca dreptatea, nu putem neglija îndurarea. Când vedem un frate căzând în nenorocire, nu trebuie să trecem pe lângă el pe partea cealaltă a străzii, ci trebuie să facem eforturi hotărâte și imediate pentru a împlini Cuvântul lui Dumnezeu, ajutându-l. Noi nu putem lucra împotriva îndrumărilor speciale ale lui Dumnezeu, fără ca rezultatul lucrării noastre să nu se răsfrângă asupra noastră. Ar trebui să fie bine fixat, înrădăcinat și întemeiat în conștiință faptul că orice lucru ce-L dezonorează pe Dumnezeu în cursul acțiunii noastre nu ne poate fi de folos.

Ar trebui să fie scris în conștiință, așa cum scrii cu un priboi de fier pe o stâncă,

faptul că acela care trece cu vederea îndurarea, mila și neprihănirea, acela care îi neglijează pe săraci, care nu ia seama, ignoră nevoile omenirii suferinde, care nu e blând și curtenitor, se poartă în așa fel, încât Dumnezeu nu poate să conlucreze cu el la dezvoltarea caracterului. Cultivarea minții și a inimii este mai ușor realizată atunci când simțim o simpatie atât de gingașă pentru alții, încât dăm beneficiile și privilegiile noastre pentru a le acoperi lipsurile. Apucarea și păstrarea numai pentru noi a tot ce se poate, aceasta duce la sărăcia de suflet. Dar toate atributele lui Hristos așteaptă primirea din partea acelor care vor face exact lucrarea rânduită de Dumnezeu, lucrând după modelul lui Hristos.

Răscumpărătorul nostru îi trimite pe solii Săi să ducă o mărturie poporului Său. El spune: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”. (Apocalipsa 3, 20.) Dar mulți refuză să-L primească. Duhul Sfânt așteaptă să îmblânzească și să domolească inimile, dar ei nu sunt dispuși să deschidă ușa și să-L lase pe Mântuitorul să intre, de teamă că El va cere ceva de la ei. Și așa, Isus din Nazaret trece pe alături. El dorește să reverse asupra lor bogatele binecuvântări ale harului Său, dar ei refuză să le primească. Ce lucru îngrozitor este acela de a-L exclude pe Hristos din propriul Său templu! Ce pierdere pentru biserică!

Faptele bune ne costă jertfă, cer sacrificii, dar tocmai prin aceste sacrificii ele aduc disciplină. Aceste obligații ne aduc în conflict cu sentimentele și pornirile firești. Și, îndeplinindu-le, câștigăm biruință după biruință asupra trăsăturilor rele ale caracterului nostru. Lupta continuă, și în felul acesta noi creștem în har. Noi reflectăm asemănarea cu Hristos și suntem pregătiți pentru un loc printre fericiții din Împărăția lui Dumnezeu.

Binecuvântări -- atât materiale, cât și spirituale -- îi vor însoți pe aceia care împart celor în lipsă ceea ce primesc de la Domnul. Isus a săvârșit o minune pentru a-i hrăni pe cei cinci mii, o mulțime obosită și flămândă. El a ales un loc plăcut, unde să așeze poporul, și le-a poruncit să șadă. A luat cele cinci pâini și cei doi peștișori. Fără îndoială, s-au făcut multe observații cu privire la imposibilitatea de a-i hrăni pe cei cinci mii de bărbați flămânzi, în afară de femei și copii, din provizia aceea mică. Dar Isus a mulțumit și a pus hrana în mâinile ucenicilor pentru a fi distribuită. Ei au dat mulțimii, hrana înmulțindu-se în mâinile lor. Iar după ce mulțimea a fost hrănită, ucenicii înșiși s-au așezat și au mâncat împreună cu Hristos din belșugul dat de cer. Aceasta este o lecție

valoroasă pentru fiecare dintre cei care Îl urmează pe Hristos.

Religia curată și neîntinată este „să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume”. (Iacov 1, 27.) Membrii comunităților noastre au mare nevoie de a cunoaște practica evlaviei. Ei au nevoie să practice lepădarea de sine și jertfirea de sine. Ei au nevoie să dea dovadă înaintea lumii că sunt creștini. De aceea lucrarea pe care Hristos o cere de la ei nu trebuie să fie făcută printr-un altul, punând asupra vreunui comitet sau vreunei instituții povara pe care ei înșiși ar trebui să o poarte. Ei trebuie să devină asemenea lui Hristos în caracter, dând din mijloacele și din timpul lor, din simpatia și strădania lor personală, pentru a-i ajuta pe bolnavi, pentru a-i mângâia pe cei îndurerăți, pentru a-i ajuta pe săraci, pentru a-i încuraja pe cei abătuți, pentru a lumina sufletele care se află în întuneric, pentru a îndrepta atenția păcătoșilor la Hristos, pentru a înscrie în inimi obligația Legii lui Dumnezeu.

Oamenii îi urmăresc și cântăresc pe aceia care pretind a crede adevărurile speciale pentru acest timp. Ei urmăresc să vadă în ce privință viața și purtarea lor Îl reprezintă pe Hristos. Angajându-se umil și sânguincios în lucrarea de a face bine tuturor, poporul lui Dumnezeu va exercita o influență care va avea trecere în fiecare târg și în fiecare oraș unde a pătruns adevărul. Dacă toți cei ce cunosc adevărul vor săvârși lucrarea aceasta așa cum se prezintă ocaziile, făcând zi după zi mici fapte de iubire în vecinătatea unde trăiesc, Hristos Se va descoperi față de vecinii lor. Evanghelia se va descoperi ca o putere vie, și nu ca niște povești meșteșugit alcătuite sau ca simple speculații. Ea se va descoperi ca o realitate, nu ca un rezultat al imaginației și al entuziasmului. Aceasta are o însemnătate mai mare față de predicile și mărturisirile de credință.

Satana joacă jocul vieții pentru fiecare suflet. El știe că simpatia practică este dovada curăției și a lipsei egoismului din inimă și el va face orice efort cu putință pentru a ne închide inima față de nevoile altora, pentru ca, în cele din urmă, să nu mai fim mișcați la vederea suferinței. El va introduce multe lucruri pentru a împiedica manifestarea iubirii și a simpatiei. În felul acesta a ruinat el pe Iuda. Iuda își făcea mereu socoteala cum să tragă folease personale din legătura lui cu Hristos. În privința aceasta, el reprezintă o mare clasă a unor așa-ziși creștini de astăzi. De aceea este nevoie să studiem cazul lui. Noi suntem tot atât de aproape de Hristos ca și el, totuși, dacă la fel ca în cazul lui Iuda legătura cu Hristos nu ne face una cu El, dacă ea nu cultivă înăuntrul inimii noastre o sinceră simpatie pentru aceia pentru care Hristos și-a dat viața, noi

suntem în aceeași primejdie ca și Iuda de a fi fără Hristos, jucăria ispitelor lui Satana.

Noi avem nevoie să ne ferim de cea dintâi abatere de la neprihănire, deoarece o singură călcare a legii sau o singură neglijare de a da pe față spiritul lui Hristos deschide calea pentru încă una și apoi încă una, până ce mintea este copleșită de principiile vrăjmașului. Spiritul egoismului, dacă este cultivat, devine o pasiune devorantă, pe care nimeni n-o poate supune, decât numai puterea lui Hristos.

Solia din Isaia 58

Nu pot să stăruiesc destul de puternic pe lângă toți membrii comunităților noastre, toți cei care sunt adevărați misionari, care cred solia îngerului al treilea, care-și opresc piciorul în ziua Sabatului, să cerceteze solia din capitolul 58 din Isaia. Lucrarea de binefacere, poruncită în acest capitol, este lucrarea pe care Dumnezeu dorește ca poporul Său să o facă în timpul acesta. Ea este o lucrare rânduită de El. Noi nu suntem lăsați să ne îndoim cu privire la locul unde se aplică solia și timpul realizării ei precise, deoarece citim: „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit»”. (Ver 12.) Monumentul de aducere aminte al lui Dumnezeu, Sabatul zilei a șaptea, semnul lucrării Lui de creare a lumii, a fost înlocuit de omul fărădelegii. Poporul lui Dumnezeu are o lucrare specială de făcut, aceea de a repara spărtura ce s-a făcut în Legea Sa; și, cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât lucrarea aceasta devine mai urgentă. Toți aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu vor dovedi că ei poartă semnul Lui, ținând poruncile Sale. Ei sunt dregători de drumuri, pentru a se putea locui acolo. Domnul spune: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta ... atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării”. (Ver 13-14.) În felul acesta, adevărata lucrare medicală misionară este legată în mod inseparabil de ținerea poruncilor lui Dumnezeu, dintre care Sabatul este în mod deosebit menționat, întrucât este marele monument de aducere aminte a lucrării de creațiune a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie s-o facă acum. Lucrarea aceasta, dacă este bine săvârșită, va aduce bisericii binecuvântări bogate.

Ca niște credincioși în Hristos, noi avem nevoie de o mai mare credință. Avem nevoie să fim mai fierbinți în rugăciune. Mulți se întreabă de ce rugăciunile lor sunt atât de lipsite de viață, credința lor atât de slabă și de nestatornică, viața lor de creștin atât de

întunecoasă și lipsită de siguranță. „N-am postit noi”, zic ei, „și nu am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?” În capitolul 58 din Isaia, Hristos arată cum se poate schimba această stare de lucruri. El spune: „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost, dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău”. (Ver 6-7.) Aceasta este rețeta pe care a prescris-o Hristos pentru sufletul slab, îndoielnic și tremurând. Cei întristați, care umblă plângând înaintea Domnului, să se ridice și să ajute pe cineva care are nevoie de ajutor.

Fiecare comunitate are nevoie de puterea călăuzitoare a Duhului Sfânt; și acum e timpul să ne rugăm pentru ea. Dar în toată lucrarea Lui pentru om, Dumnezeu plănuiește ca omul să conlucreze cu El. În scopul acesta, Domnul invită biserica să aibă o evlavie mai înaltă, o înțelegere mai dreaptă a datoriei, o viziune mai clară a obligațiilor ei față de Creator. El îi invită pe credincioși să fie un popor curat, sfințit și lucrător. Iar lucrarea creștină de ajutorare să fie unul din mijloacele de a realiza aceasta, deoarece Duhul Sfânt comunică cu toți aceia care îndeplinesc slujba Lui.

Acelora care au fost angajați în lucrarea aceasta vreau să le spun: Continuați a lucra cu tact și îndemânare. Treziți-i pe conlucrătorii voștri ca să lucreze sub vreun nume prin care ei pot să fie organizați spre a coopera într-o acțiune armonioasă. Câștigați-i la lucru pe tinerii și tinerele din comunități. Combinați lucrarea misionară medicală cu proclamarea soliei îngerului al treilea. Faceți eforturi susținute, organizate, pentru a-i ridica pe membrii comunității din starea de moarte în care au fost de ani de zile. Trimiteți în comunități lucrători care vor trăi principiile reformei sanitare. Să fie trimiși dintre aceia care pot vedea necesitatea tăgăduirii de sine în ce privește apetitul sau, de nu, ei vor fi o cursă pentru comunitate. Și veți vedea atunci dacă nu va veni adierea vieții în comunitățile noastre. Un nou element trebuie adus în lucrare. Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama de marea lui nevoie și de marea lui primejdie și să înceapă să facă lucrarea care îi este cel mai aproape.

Cu aceia care se angajează în lucrarea aceasta, rostind cuvinte la timp și ne la timp, ajutând pe cei nevoiași, spunându-le despre iubirea minunată a lui Hristos pentru ei, Mântuitorul este totdeauna prezent, impresionând inima celor săraci, nenorociți sau ruinați. Atunci când biserica acceptă lucrarea dată ei de Dumnezeu, făgăduința este: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta

îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți”. Hristos este neprihănirea noastră; El merge înaintea noastră în lucrare, iar slava lui Dumnezeu ne însoțește.

Tot cerul așteaptă înrolarea fiecărui suflet, ca să lucreze pentru cauza Domnului Hristos. Atunci când membrii comunităților noastre pornesc în mod individual la lucrarea încredințată lor, ei vor fi înconjurați de o atmosferă cu totul deosebită. Lucrarea lor va fi însoțită de binecuvântare și putere. Ei vor experimenta o mai înaltă educație a minții și a inimii. Egoismul care le-a stăpânit sufletul va fi biruit. Credința lor va fi un principiu viu. Rugăciunile lor vor fi mai fierbinți. Influența sfințitoare și înviorătoare a Duhului Sfânt va fi revărsată asupra lor, iar ei vor fi aduși mai aproape de împărăția cerului.

Mântuitorul nu ține seama de rang, de castă, de onoruri sau bogății lumești. Ceea ce are cea mai mare valoare înaintea Lui este caracterul și scopul sfânt al vieții. El nu Se alătură celor puternici și favorizați de lume. El, Fiul viului Dumnezeu, Se pleacă spre a-l ridica pe cel căzut. Prin făgăduințe și cuvinte de asigurare, El caută să câștige la Sine sufletul pierdut, aflat pe drumul pieirii. Îngerii lui Dumnezeu urmăresc să vadă cine dintre urmașii Lui va da pe față o milă gingașă și simpatie. Ei urmăresc să vadă cine din poporul lui Dumnezeu va da pe față iubirea lui Isus.

Aceia care-și dau seama de ruina pe care o aduce păcatul și de mila dumnezeiască a lui Hristos în nemărginitul Lui sacrificiu pentru omul căzut vor avea comuniune cu Hristos. Inima lor va fi plină de duiosie; expresia feței și tonul vocii lor vor arăta simpatie; eforturile lor vor fi caracterizate de o stăruitoare grijă, iubire și energie, și ei vor fi o putere, prin Dumnezeu, pentru a câștiga suflete la Hristos.

Noi toți avem nevoie să semănăm plantele răbdării, ale milei și iubirii. Vom secera ceea ce am semănat. Caracterul nostru se formează acum pentru veșnicie. Aici, pe pământ, noi ne formăm pentru cer. Datorăm totul harului, harului fără plată, harului suveran. Harul cuprins în legământ a ordonat înfierea noastră. Harul Mântuitorului a efectuat răscumpărarea, renașterea și adoptarea noastră, fiind astfel moștenitori împreună cu Hristos. Fie ca harul acesta să fie descoperit și altora.

Capitolul 32

Datoria noastră față de cei din casa credinței

Noi păzitori ai Sabatului

Sunt două categorii de săraci pe care îi avem totdeauna în jurul nostru: aceia care s-au ruinat prin purtarea lor independentă, și care stăruiesc în abaterile lor, și aceia care din cauza adevărului au fost aduși în situații critice. Noi trebuie să-i iubim pe semenii noștri ca pe noi înșine și apoi să facem lucrul cuvenit față de ambele clase, sub călăuzirea sfatului înțelepciunii sănătoase.

Nici nu se mai pune problema cu privire la săracii Domnului. Ei trebuie să fie ajutați în fiecare caz, când lucrul acesta este spre folosul lor.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să facă cunoscut unei lumi păcătoase faptul că El nu i-a lăsat să piară. Eforturi deosebite trebuie să se depună pentru a-i ajuta pe aceia care din cauza adevărului au fost alungați din familiile lor și sunt obligați să sufere. Din ce în ce mai mult va fi nevoie de inimi mari, deschise, generoase, oameni care se vor lepăda de sine și se vor ocupa de cazul acelor pe care Domnul îi iubește. Săracii din poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie lăsați fără cele necesare acoperirii lipsurilor lor. Trebuie să se găsească o cale, pentru ca ei să-și poată câștiga cele trebuincioase pentru existență. Unii vor avea nevoie să fie învățați să lucreze. Alții, care lucrează din greu și se străduiesc până nu mai pot pentru întreținerea familiilor lor, vor avea nevoie de un ajutor special. Noi trebuie să ne interesăm de cazurile acestea și să-i ajutăm să aibă o ocupație. Ar trebui să fie un fond pentru a ajuta astfel de familii merituoase, dar sărace, care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui.

Trebuie să avem grijă ca mijloacele necesare pentru lucrarea aceasta să nu fie deviate spre alte scopuri. Este o deosebire între a-i ajuta pe săracii care, prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu, sunt aduși în lipsă și suferință și a-i neglija pe aceștia pentru a-i ajuta pe hulitorii care calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu ia în considerare deosebirea. Păzitorii Sabatului nu ar trebui să treacă pe lângă cei lipsiți și suferinzi ai Domnului, pentru a lua asupra lor povara de a-i îngriji pe aceia care continuă să calce Legea lui Dumnezeu, pe aceia care s-au deprins să aștepte ajutor de la

oricine e gata să-i susțină. Nu acesta este adevăratul mod de lucrare misionară. El nu este în armonie cu planul Domnului.

Oriunde se înființează o comunitate, membrii ei trebuie să facă o lucrare plină de credincioșie pentru credincioșii nevoiași. Dar ei nu trebuie să se oprească aici. Ei trebuie să-i ajute și pe alții, indiferent de credința lor. Ca urmare a unui asemenea efort, unii dintre aceștia vor primi adevărurile speciale pentru timpul de acum.

Săraci, bolnavi și bătrâni

„Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit. Ci să-i deschizi mâna, și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui. Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta: «Ah! se apropie anul al șaptelea, anul iertării!» Vezi să n-ai ochi fără milă pentru fratele tău cel lipsit și să nu-i dai. Căci atunci el ar striga către Domnul împotriva ta, și te-ai face vinovat de un păcat: ci să-i dai și să nu-i dai cu părere de rău în inimă; căci pentru aceasta te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, în toate lucrurile de care te vei apuca. Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»”. (Deuteronom 15, 7-11.)

Datorită împrejurărilor, unele persoane care Îl iubesc pe Dumnezeu și ascultă de El ajung săraci. Unii nu sunt atenți; ei nu se pricep cum să administreze. Alții sunt săraci datorită bolii și nenorocirii. Oricare ar fi cauza, ei sunt lipsiți, și a-i ajuta este o ramură importantă a lucrării misionare.

Toate comunitățile noastre ar trebui să aibă grijă de propriii lor săraci. Iubirea noastră față de Dumnezeu trebuie să fie exprimată în facerea de bine față de cei nevoiași și suferinzi ai familiei credinței, ale căror lipsuri ajung la cunoștința noastră și fac apel la grija noastră. Fiecare suflet are obligația specială față de Dumnezeu de a lua aminte la săracii Lui merituoși cu o milă deosebită. Sub nici un motiv aceștia nu trebuie să fie trecuți cu vederea.

Pavel scria comunității din Corint: „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri

prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Mărturisesc că au dat de bunăvoie după puterea lor și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtașia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjdusese, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă prin voia lui Dumnezeu. Noi dar am rugat pe Tit să isprăvească această strângere de ajutoare, pe care o începuse. După cum sporiți în toate lucrurile, ... căutați să sporiți și în această binefacere”.

La Ierusalim fusese foamete, și Pavel știa că mulți creștini fuseseră împrăștiați și că aceia care rămăseseră în oraș erau lipsiți de simpatie din partea oamenilor și expuși la vrăjmășie religioasă. De aceea el a solicitat bisericile să trimită ajutoare bănești fraților lor din Ierusalim. Suma adunată de comunități întrecea așteptările apostolilor. Constrânși de iubirea lui Hristos, credincioșii au dat cu dărnicie și ei au fost umpluți de bucurie, deoarece în felul acesta urmau să-și exprime recunoștința față de Mântuitorul și iubirea față de frații lor de credință. După Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta este adevărata bază a iubirii.

Se stăruiește fără încetare asupra problemei îngrijirii fraților noștri mai vârstnici și a surorilor noastre mai vârstnice, care n-au familie. Ce se poate face pentru ei? Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu a fost repetată: Nu e lucrul cel mai bun de a înființa instituții pentru îngrijirea celor vârstnici, pentru ca ei să fie laolaltă unii cu alții. Și nici n-ar trebui să fie îndepărtați din familie pentru a li se purta de grijă. Ci membrii fiecărei familii să poarte de grijă de propriile lor rude. Atunci când lucrul acesta nu e cu putință, lucrul aparține comunității, și el ar trebui să fie acceptat atât ca datorie, cât și ca un privilegiu. Toți aceia care au spiritul lui Hristos vor privi la cei slabi și bătrâni cu un deosebit respect și cu o deosebită gingășie.

Dumnezeu îngăduie ca săracii Lui să se afle în cuprinsul fiecărei comunități. Ei urmează să fie totdeauna printre noi, iar Domnul așează asupra membrilor fiecărei comunități o răspundere personală pentru a se îngriji de ei. Noi nu trebuie să așezăm asupra altora răspunderea noastră. Față de aceia care se găsesc în vecinătatea noastră, noi trebuie să manifestăm aceeași iubire și simpatie pe care Hristos ar manifesta-o dacă ar fi aici, în mijlocul nostru. În felul acesta, noi urmează să fim disciplinați, pentru ca să putem fi pregătiți să lucrăm pentru cauza Domnului Hristos.

Predicatorul ar trebui să învețe diferitele familii și să întărească comunitatea ca să se îngrijească de propriii ei bolnavi și săraci. El ar trebui să pună la lucru însușirile poporului, date de Dumnezeu, și, dacă o comunitate este supra-împovărată în privința aceasta, alte comunități ar trebui să-i vină în ajutor. Membrii bisericii ar trebui să exercite tact și ingeniozitate în îngrijirea acestora, care sunt poporul Domnului. Ei să renunțe la obiecte de lux și la podoabele zadarnice, pentru ca să le poată face viața plăcută suferinzilor în lipsă. Făcând lucrul acesta, ei pun în practică învățătura dată în capitolul 58 din Isaia, și binecuvântarea rostită acolo va fi a lor.

Capitolul 33

Datoria noastră față de lume

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Lui Fiu”. El „n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”. (Ioan 3, 16-17.) Iubirea lui Dumnezeu cuprinde întreaga omenire. Hristos, dând însărcinare ucenicilor Săi, a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura”. (Marcu 16, 15.)

Hristos intenționa să se facă o lucrare mai mare în favoarea oamenilor. El nu intenționa ca un număr atât de mare să aleagă să stea sub steagul lui Satana și să fie înrolați ca rebeli împotriva cărmuirii lui Dumnezeu. Răscumpărătorul lumii nu a intenționat ca moștenirea Lui răscumpărată să trăiască și să moară în păcatele lor. Atunci, pentru ce atât de puțini sunt mișcați și mântuiți? Aceasta se datorează faptului că mulți dintre aceia care pretind că sunt creștini lucrează pe aceleași căi ca și marele apostat. Mii de oameni, care nu-L cunosc pe Dumnezeu, s-ar putea bucura azi în iubirea Lui, dacă aceia care pretind că-I servesc ar lucra așa cum a lucrat Hristos.

Binecuvântările mântuirii, atât cele materiale, cât și cele spirituale, sunt pentru toată omenirea. Sunt mulți aceia care se plâng lui Dumnezeu pentru faptul că lumea este atât de plină de lipsă și suferință, dar Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca mizeria aceasta să existe. El nu a avut niciodată de gând ca un om să aibă belșug de bunătăți ale vieții, în timp ce copiii altora plâng că nu au pâine. Domnul este un Dumnezeu al binefacerii. El a luat măsuri ample pentru acoperirea lipsurilor tuturor și, prin reprezentanții Săi, cărora El le-a încredințat bunurile Sale, El intenționează ca nevoile tuturor făpturilor Sale să fie satisfăcute.

Aceia care cred Cuvântul Domnului, să citească instrucțiunile expuse în Levitic și în Deuteronom. De acolo, ei vor afla ce fel de educație s-a dat familiilor lui Israel. În timp ce poporul ales al lui Dumnezeu trebuia să stea distinct și sfânt, separat de națiunile care nu-L cunoșteau, ei trebuia să-l trateze cu bunătate pe străin. Acesta nu trebuia să fie privit cu dispreț, pentru că nu era din Israel. Israeliții trebuia să-i iubească pe străini, pentru că Hristos a murit ca să-i mântuiască, atât pe ei, cât și pe cei din Israel. La sărbătorile lor de mulțumire, când povesteau din nou îndurările lui Dumnezeu,

străinul trebuia să fie binevenit. La vremea străngerii roadelor, ei urmau să lase pe câmp o parte pentru străin și pentru cel sărac. În același fel, străinii urmau să se împărtășească și de binecuvântările spirituale ale lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu lui Israel poruncea ca ei să fie primiți, dacă alegeau societatea acelor care-L cunoșteau și Îl recunoșteau. În felul acesta, ei urmau să cunoască Legea lui Dumnezeu și să-L proslăvească prin ascultare.

Tot la fel și astăzi, Dumnezeu dorește ca fiii Săi, atât în cele spirituale, cât și în cele materiale, să împartă lumii binecuvântări. Pentru fiecare ucenic al lui Hristos, din fiecare veac, s-au rostit aceste cuvinte prețioase ale Mântuitorului: „Din el vor curge râuri de apă vie”.

Dar, în loc să împartă darurile lui Dumnezeu, mulți care pretind că sunt creștini sunt învăluiți în propriile lor interese strâmte și ei rețin în chip egoist, de la semenii lor, binecuvântările lui Dumnezeu.

În timp ce Dumnezeu, în providența Lui, a încărcat pământul cu belșugul Său și hambarele cu bunătățile vieții, pretutindeni se vede lipsă și mizerie. Providența darnică a pus în mâinile uneltelor Sale pământești daruri bogate pentru a împlini nevoile tuturor; dar ispravnicii lui Dumnezeu sunt necredincioși. În lumea zisă creștină se cheltuiește destul de mult, în manifestări pline de extravaganta, sume ce ar fi suficiente pentru a acoperi lipsurile tuturor celor flămânzi și a îmbrăca pe cei goi. Mulți din cei care au luat asupra lor Numele lui Hristos cheltuiesc banii Lui pentru plăceri egoiste, pentru satisfacerea apetitului, pentru băuturi tari și delicatose scumpe, pentru case, mobile și haine extravagante, în timp ce ființelor omenești în suferință de-abia dacă le aruncă o privire de compătimire sau un cuvânt de simpatie.

Ce mizerie există chiar în inima așa-numitelor noastre țări creștine! Gândiți-vă la starea săracilor din marile orașe. În orașele acestea sunt mulțimi de ființe omenești care nu primesc îngrijire și considerație nici cât se dă dobitoacelor. Sunt mii de copii nenorociți, zdrențăroși și aproape morți de foame, pe al căror chip este însemnat viciul și stricăciunea. Familii sunt îngrămădite în încăperi mizerabile, dintre care multe pivnițe întunecoase, pline de umezeală și murdărie. Copiii se nasc în aceste locuri îngrozitoare. Copiii și tinerii nu au înaintea ochilor lor nimic atrăgător, nimic din frumusețea lucrurilor naturale pe care Dumnezeu le-a făcut pentru ca să ne încante. Copiii aceștia sunt lăsați să crească modelați și fasonați în caracterul lor de către niște precepte de

nimic, prin stricăciunea și exemplul nelegiuit din jurul lor. Ei aud Numele lui Dumnezeu numai când este profanat. Cuvinte murdare, duhoarea alcoolului și a tutunului, degradarea morală de tot felul întâmpină privirea și pervertește simțurile. Iar din locașurile acestea ale ruinei se înalță țipete sfâșietoare de inimă după hrană și îmbrăcăminte de la mulți care nu știu nimic cu privire la rugăciune.

E o lucrare de făcut de către comunitățile noastre și despre care mulți aproape nici nu au idee, o lucrare ce aproape nici nu a fost atinsă. „Am fost flămând”, zice Hristos, „și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. (Matei 25, 35-36.) Unii cred că, dacă dau bani pentru această lucrare, e tot ce li se cere să facă; dar a gândi astfel este o greșeală. Donarea de bani nu poate lua locul servirii personale. Este numai drept a da din mijloacele noastre și mult mai mulți ar trebui să facă lucrul acesta; dar, potrivit cu puterea și ocaziile lor, se cere de la toți o slujire personală.

Lucrarea de a aduce la adăpost pe cei lipsiți, pe cei apăsați, pe cei suferinzi, pe cei dezmoșteniți, este lucrarea pe care de multă vreme ar fi trebuit să o facă fiecare comunitate care crede adevărul prezent. Noi trebuie să dăm pe față simpatia duioasă a samariteanului, împlinind nevoile fizice, hrănindu-i pe cei flămânzi, aducând în casele noastre pe săracul care a fost aruncat în stradă, aducând de la Dumnezeu în fiecare zi putere și har care ne vor face în stare să ajungem chiar până în adâncurile mizeriei omenești și să-i ajutăm pe aceia care nu se pot ajuta singuri. Făcând lucrarea aceasta, noi vom avea ocazia favorabilă de a-L prezenta pe Hristos cel răstignit.

Fiecare membru al bisericii ar trebui să considere ca fiind o datorie deosebită a lui aceea de a lucra pentru cei care trăiesc în vecinătatea lui. Cercetați cum puteți ajuta mai bine pe cei care nu se interesează de cele religioase. Când stați de vorbă cu prietenii și vecinii voștri, arătați interes față de buna lor stare spirituală și materială. Prezentați-L pe Hristos ca pe Mântuitorul care iartă păcatele. Invitați-i pe vecini în familia voastră și citiți împreună cu ei din valoroasa Biblie și din cărțile care tâlcuiesc adevărurile ei. Lucrul acesta, însoțit de cântări simple și de rugăciuni arzătoare, le va mișca inima. Membrii comunității să se deprindă să facă această lucrare. Lucrul acesta este tot atât de esențial ca și acela de a salva sufletele întunecate din țările străine. În timp ce unii simt povară pentru sufletele celor din locuri depărtate, cei mulți, care sunt acasă, să simtă povara pentru sufletele prețioase din jurul lor și să lucreze sârguincios pentru salvarea

lor.

Orele folosite deseori în distracții care nu înviorează nici trupul, nici sufletul, ar trebui să fie folosite pentru vizitarea săracilor, a bolnavilor și a suferinzilor sau pentru a ajuta pe cineva care este în lipsă.

Când căutați să-i ajutați pe săraci, pe cei disprețuiți și pe cei părăsiți, nu lucrați pentru ei urcați pe picioroangele demnității și superiorității voastre, pentru că în felul acesta nu veți realiza nimic. Pocățiți-vă cu adevărat și învățați de la Acela care este blând și smerit cu inima. Noi trebuie să-L așezăm pururea pe Domnul în fața noastră. Ca servi ai lui Hristos, ca să nu uitați, spuneți-vă mereu lucrul acesta: „Am fost cumpărat cu un preț”.

Dumnezeu cere nu numai dărnicie din partea voastră, dar și o față veselă, cuvinte pline de nădejde, strângerea de mână. Când îi vizitați pe nevoiașii Domnului, veți găsi pe unii de la care nădejdea s-a depărtat; aduceți-le iarăși lumina soarelui. Sunt unii care au nevoie de pâinea vieții; citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Alții sunt loviți de o boală sufletească pe care nici un leac pământesc nu o poate trata și nici un medic nu o poate tămădui; rugați-vă pentru aceștia și aduceți-i la Isus.

La ocazii speciale, unii se lasă în voia pornirii sentimentale, care duce la mișcări impulsive. Ei își închipuie că, în felul acesta, fac o mare slujbă pentru Hristos, dar, în realitate, nu este așa. Zelul lor dispare curând și atunci slujirea lui Hristos este neglijată. Nu o slujire schimbăcioasă este ceea ce acceptă Dumnezeu; nu printr-o activitate emoțională -- spasmodică -- putem face bine semenilor noștri. Eforturile spasmodice de a face bine aduc adesea ca rezultat mai multă pagubă decât folos.

Metodele de a-i ajuta pe cei lipsiți ar trebui să fie analizate cu multă grijă și cu rugăciune. Noi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu spre a primi de la El înțelepciune, deoarece El știe mai bine decât muritorii cu vederi scurte cum să poarte de grijă fapturilor pe care le-a făcut. Există unii care dau fără nici o socoteală oricui le cere ajutor. În privința aceasta, ei greșesc. Căutând să ajutăm pe cei în lipsă, noi ar trebui să avem grijă să le dăm ajutorul cel mai bun. Sunt unii care, atunci când sunt ajutați, vor continua să facă din persoana lor obiectul special al lipsei. Ei vor sta agățați atâta vreme cât este cineva de care să se agațe. Luându-ne timp și dând o atenție necuvenită acestora, putem încuraja lenevia, neajutorarea, extravaganta și necumpătarea.

Atunci când dăm celor săraci, ar trebui să ne întrebăm: „Nu încurajez eu risipa? Îi ajut sau le dăunez?” Nici un om care poate să-și câștige singur pâinea nu are drept să depindă de alții.

Proverbul: „Lumea e datoare să-mi dea să mănânc”, are în sine esența minciunii, a înșelăciunii și a hoției. Lumea nu datorează nimănui să-i dea de mâncare, dacă e capabil să lucreze și să-și câștige singur mâncarea. Dar, dacă vine cineva la ușa noastră și cere de mâncare, fiind flămând, nu trebuie să-l alungăm. Sărăcia lui poate că e rezultatul nenorocirii.

Noi ar trebui să-i ajutăm pe aceia care, având de întreținut familii numeroase, trebuie să se lupte fără încetare cu slăbiciunea și sărăcia. Multe mame văduve, cu copii lipsiți de tată, lucrează peste măsura puterilor lor pentru a-i ține pe micuții lor lângă ele, și a le asigura hrană și îmbrăcăminte. Multe astfel de mame au murit de extenuare. Fiecare văduvă are nevoie de mângâierea unor cuvinte de nădejde și încurajare și sunt foarte multe care ar trebui să primească un ajutor substanțial.

Bărbați și femei ai lui Dumnezeu, persoane cu judecată și înțelepciune, ar trebui să fie rânduite ca să-i cerceteze pe cei săraci și lipsiți, mai întâi pe cei din rândul credincioșilor. Aceștia ar trebui să dea un raport comunității și să se consfătuiască cu privire la ceea ce ar trebui făcut.

În loc să-i încurajăm pe săraci să considere că lor li se asigură hrana pe gratis sau aproape pe gratis, noi ar trebui să-i aducem în situația de a se ajuta singuri. Noi ar trebui să ne străduim pentru a le procura de lucru, și, dacă e necesar, să-i învățăm cum să lucreze. Membrii familiilor sărace să fie învățați cum să gătească, cum să-și lucreze și să-și cârpească propriile lor haine, cum să îngrijească bine locuința lor. Băieții și fetele să fie învățați temeinic o meserie sau o ocupație folositoare. Noi trebuie să-i educăm pe săraci să ajungă de sine stătători. Aceasta va fi un adevărat ajutor, deoarece nu numai că îi va face să se întrețină singuri, dar îi va face în stare să ajute și pe alții.

Este planul lui Dumnezeu ca bogații și săracii să fie strâns legați prin legături de simpatie și ajutorare. El ne îndeamnă să ne interesăm de fiecare caz de suferință și lipsă ce ne-ar veni la cunoștință.

Să nu considerați că e îngrozitor pentru demnitatea voastră de a sluji omenirii suferinde. Nu priviți cu nepăsare sau cu dispreț la aceia care și-au adus la ruină templul sufletului. Aceștia sunt obiecte ale milei divine. Acela care i-a creat pe toți se îngrijește de toți. Chiar și aceia care au căzut la treapta cea mai de jos nu au trecut dincolo de marginile iubirii și milei Sale. Dacă suntem cu adevărat ucenici ai Lui, vom da pe față același spirit. Iubirea care este inspirată de iubirea noastră pentru Isus va vedea în fiecare suflet, bogat sau sărac, o valoare ce nu poate fi măsurată prin aprecieri omenești. Lăsați ca viața voastră să dea pe față o iubire ce e mai presus decât o puteți voi exprima prin cuvinte.

Adesea, inima oamenilor se va înăspri când e muștrată, dar ei nu pot să se împotrivescă unei iubiri manifestate față de ei în Hristos. Noi ar trebui să-l îndemnăm pe păcătos să nu se considere ca un lepădat de la fața lui Dumnezeu. Îndemnați-l pe păcătos să privească la Hristos, singurul care poate să vindece sufletul lepros din cauza păcatului. Faceți-i cunoscut suferindului, disperat și descurajat, că el este un prizonier al nădejzii. Solia voastră să fie: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”

Mi-au fost date instrucțiuni cum că lucrarea misionară medicală va descoperi, chiar în străfundurile ticăloșiei, oameni care, deși s-au dedat la obiceiuri de necumpătate și desfrânare, vor răspunde la un mod corect de lucrare. Dar ei trebuie să fie recunoscuți și încurajați. Se vor cere eforturi puternice, pline de răbdare și stăruitoare pentru a-i ridica. Ei nu se pot reface singuri. S-ar putea ca ei să audă chemarea lui Hristos, dar urechile lor sunt prea slabe pentru a prinde înțelesul ei; ochii le sunt prea orbiți ca să mai vadă că ceva bun este păstrat și pentru ei. Ei sunt morți în nelegiuirea și păcatele lor. Dar nici aceștia nu trebuie să fie excluși de la praznicul Evangheliei. Lor trebuie să li se facă invitația: „Veniți”. Chiar dacă sunt netrebniți, Domnul spune: „Silește-i să intre”. Nu ascultați la nici un fel de scuze. Prin iubire și bunătate, prindeți-i bine. „Voi prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică. Muștrați-i pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc”. (Iuda 20-23.) Înscrieți adânc în conștiință rezultatele teribile ale călcării Legii lui Dumnezeu. Arătați-le că nu Dumnezeu este Cel care pricinuieste durerea și suferința, ci omul care prin propria sa neștiință și prin propriul său păcat, a adus starea aceasta asupra sa.

Lucrarea aceasta, bine condusă, va salva multe suflete care au fost neglijate de

către biserici. Mulți care nu sunt de credința noastră tânjesc după ajutorul acela pe care creștinii sunt datori să-l dea. Dacă poporul lui Dumnezeu ar dovedi un adevărat interes față de vecinii lor, mulți ar fi influențați de adevărurile speciale pentru acest timp. Nimic altceva nu poate da prestigiu lucrării ca ajutorarea oamenilor chiar în situația în care se găsesc. Mii de suflete s-ar putea bucura astăzi de solie, dacă aceia care pretind că-L iubesc pe Dumnezeu și țin poruncile Lui ar lucra așa cum a lucrat Hristos.

Atunci când lucrarea misionară medicală câștigă în felul acesta bărbați și femei la o cunoaștere salvatoare a lui Hristos și a adevărului Lui, atunci, bani și o muncă plină de zel pot fi investite în deplină siguranță în ea, pentru că acolo este o lucrare care va dăinui.

Capitolul 34

Grija de orfani

Printre toți aceia ale căror nevoi cer atenția și interesul nostru, văduva și orfanul au cel mai mult dreptul la simpatia noastră duioasă. Ei sunt obiectul grijii deosebite a Domnului Ei sunt lăsați în grija creștinilor de către Dumnezeu. „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru, este să-i cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume”. (Iacov 1, 27.)

Mulți tați care au murit în credință, sprijinindu-se pe făgăduința cea veșnică a lui Dumnezeu, au lăsat pe cei iubiți ai lor, având deplina încredere că Domnul Se va îngriji de ei. Și cum Se îngrijește Domnul de acești nevoiași? El nu săvârșește nici o minune, trimițând mană din cer; El nu trimite corbi pentru a le aduce hrană; dar săvârșește o minune asupra inimii oamenilor, înlăturând egoismul din suflet, desigilând fântânile dărniceiei. El pune la încercare iubirea celor ce zic că sunt urmași ai Lui, încredințând milei lor duioase pe cei loviți și lipsiți.

Cei care au iubirea lui Dumnezeu, să-și deschidă inima și casa pentru a-i primi pe acești copii. Nu este planul cel mai bun acela de a îngriji pe orfani în instituții mari. Dacă ei nu au rude în stare să le poarte de grijă, membrii comunităților noastre ar trebui fie să-i adopte pe acești micuți în familiile lor, fie să le caute căminuri corespunzătoare în alte familii.

Într-un anumit sens, copiii aceștia sunt cei asupra cărora Hristos privește, pentru că este o ofensă la adresa Lui ca ei să fie trecuți cu vederea. Fiecare faptă bună făcută față de ei, în Numele lui Isus, este acceptată de El, ca fiind făcută față de Sine.

Aceia care în vreun fel oarecare îi jefuiesc de mijloacele pe care ar trebui să le aibă, aceia care privesc la lipsurile lor cu nepăsare vor fi trași la răspundere de către Judecătorul a tot pământul. „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând”. „Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă”. (Luca 18, 7-8; Iacov 2, 13.) Domnul ne îndeamnă: „Adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”. (Isaia 58, 7.) Creștinătatea trebuie să procure tați, mame și familii pentru acești nefericiți. Mila față

de văduvă și orfan, manifestată în rugăciuni și fapte corespunzătoare, se va înălța spre amintire înaintea lui Dumnezeu pentru a fi cândva răsplătită.

Un vast câmp de lucrare folositoare stă înaintea tuturor acelor care vor să lucreze pentru Domnul la îngrijirea de acești copii și tineri care au fost lipsiți de grija veghetoare a părinților și de influența călăuzitoare a căminului creștin. Mulți dintre ei au moștenit trăsături rele de caracter; și, dacă sunt lăsați să crească în ignoranță, ei vor aluneca în tovărășii care duc la viciu și crimă. Acești copii nepromițători au nevoie să fie așezați într-o poziție favorabilă pentru formarea unui caracter bun, pentru ca ei să devină copii ai lui Dumnezeu.

Voi cei care mărturișiți că sunteți copii ai lui Dumnezeu, vă faceți voi partea voastră de a-i învăța pe aceștia, care au atât de mult nevoie de a fi învățați cu răbdare cum să vină la Mântuitorul? Vă faceți voi partea voastră ca servi credincioși ai lui Hristos? Se poartă de grijă acestor minți neformate, poate chiar descumpănite, cu acea iubire pe care a arătat-o Hristos pentru noi? Sufletele copiilor și ale tineretului sunt în primejdie de moarte dacă sunt lăsate pe seama lor. Ei au nevoie de învățătură, iubire și o gingașă purtare de grijă creștină.

Dacă n-ar fi nici o descoperire care să ne arate datoria noastră, chiar ceea ce văd ochii noștri și ceea ce știm cu privire la acțiunea inevitabilă a cauzei și efectului ar trebui să ne trezească la lucru pentru salvarea acestor nefericiți. Dacă membrii biserici ar aduce în lucrarea aceasta aceeași energie, același tact și aceeași iscusință pe care o folosesc la treburile obișnuite ale vieții, dacă ar căuta înțelepciune de la Dumnezeu și ar studia cu grijă cum să modeleze aceste minți nedisciplinate, multe suflete care sunt gata să piară ar fi mântuite.

Dacă părinții ar simți pentru salvarea propriilor lor copii grija pe care ar trebui să o simtă, dacă i-ar prezenta în rugăciunile lor la tronul harului și dacă ar trăi rugăciunile lor, știind că Dumnezeu va conlucra cu ei, ei ar putea să devină lucrători cu succes pentru copiii din afara propriei lor familii și în mod deosebit pentru aceia care nu au sfat și călăuzire părintească. Domnul invită pe fiecare membru al bisericii să-și facă datoria față de acești orfani.

O lucrare creștinească

În lucrarea de îngrijire a copiilor, noi nu ar trebui să lucrăm numai din punct de vedere al datoriei, ci din iubire, deoarece Hristos a murit pentru mântuirea lor. Hristos a răscumpărat sufletele acestea, care au nevoie de purtarea noastră de grijă, și El așteaptă ca noi să le iubim, așa cum ne-a iubit El pe noi în păcatele și rătăcirile noastre. Iubirea este mijlocul prin care Dumnezeu lucrează pentru a atrage inima la Sine, deoarece „Dumnezeu este iubire”. În orice acțiune a îndurării, numai principiul acesta poate să dea eficiență; ceea ce este mărginit urmează să se unească cu Cel Nemărginit.

Lucrarea aceasta pentru alții va cere efort, lepădare și jertfire de sine. Dar ce înseamnă micul sacrificiu pe care noi îl putem face în comparație cu sacrificiul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru noi, dăruind pe Unicul Său Fiu?

Dumnezeu ne dă darurile Sale pentru ca noi, la rândul nostru, să putem da altora. Atunci când Îl rugăm pentru pâinea noastră cea de toate zilele, El privește în inima noastră să vadă dacă noi o vom împărți cu alții care sunt mai lipsiți ca noi. Când ne rugăm: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”, El urmărește să vadă dacă noi dăm pe față milă față de aceia cu care venim în contact. Aceasta este dovada legăturii noastre cu Dumnezeu, că noi suntem miloși așa după cum Tatăl nostru ceresc este milos față de noi.

Dumnezeu dă fără încetare; și asupra cui sunt revărsate darurile Sale? Asupra acelor care sunt fără greșală în caracter? El „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți”. (Matei 5, 45.) În ciuda păcătoșeniei naturii umane, în ciuda faptului că noi rănim atât de deseori inima lui Hristos și ne dovedim cât se poate de nevrednici, totuși, atunci când Îi cerem iertare, El nu ne alungă. Iubirea Lui ne este dată cu dragă inimă și El ne îndeamnă: „Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu”. (Ioan 13, 34.)

Fraților și surorilor, vă rog să cercetați lucrurile acestea cu grijă. Gândiți-vă la nevoile celor fără tată și fără mamă. Nu sunt inimile voastre mișcate atunci când vedeți suferințele lor? Vedeți dacă nu cumva se poate face ceva pentru îngrijirea acestor ființe neajutorate. Pe cât vă stă în putere, pregătiți un cămin pentru cei lipsiți de cămin. Fiecare să fie gata să ia parte la aducerea la îndeplinire a acestei lucrări. Domnul i-a spus lui Petru: „Paște mieluseii Mei”. Porunca aceasta ne revine și nouă și, deschizând ușa căminului nostru pentru orfani, ajutăm la împlinirea ei. Nu lăsați ca Isus să fie dezamăgit de voi.

Luați acești copii și înfățișați-i lui Dumnezeu ca o jertfă plăcut mirositoare. Cereți binecuvântarea Lui asupra lor, și apoi modelați-i și fasonați-i după rânduiala lui Hristos. Va primi poporul nostru această sfântă sarcină? Din cauza evlaviei noastre găunoase și a ambiției noastre lumești, se cade ca aceia pentru care a murit Hristos să fie lăsați să sufere și să meargă pe căi greșite?

Cuvântul lui Dumnezeu abundă de învățături cu privire la felul cum trebuie să tratăm pe văduvă, pe orfan, pe cel lipsit și pe săracii suferinzi. Dacă toți ar asculta de învățăturile acestea, inima văduvei ar cânta de bucurie, copilașii flămânzi ar fi hrăniți, cei goi ar fi îmbrăcați, iar cei gata să piară ar fi reînsuflețiți. Ființele inteligente ale cerului privesc, și atunci când, umpluți de un zel sfânt pentru onoarea lui Hristos, ne așezăm pe noi înșine pe cărarea providenței divine, solii aceștia cerești ne vor transmite o nouă putere spirituală, așa că noi vom fi în stare să combatem dificultățile și să triumfăm asupra obstacolelor.

Și ce binecuvântare îi va răsplăti pe lucrători! Pentru mulți care acum sunt indolenți, egoiști și egocentriști, aceasta va fi ca o înviere din morți. Printre noi ar avea loc o redeșteptare a iubirii, înțelepciunii și zelului ceresc.

Adoptarea de orfani de către soțiile pastorilor

S-a pus întrebarea dacă soția predicatorului ar trebui să adopte copii. Răspund: Dacă ea nu are înclinație sau nu corespunde spre a se angaja în lucrare misionară în afara căminului ei, și consideră că e dator să de a lua copii orfani și a se îngriji de ei, atunci poate face o lucrare bună. Dar trebuie să fie aleși mai întâi copii dintre aceia care au rămas orfani de părinții care țineau Sabatul. Dumnezeu va binecuvânta bărbații și femeile care, cu inimă binevoitoare, împart căminul lor cu acești copii lipsiți de cămin. Dar, dacă soția predicatorului poate ea însăși face o parte din lucrarea de a educa pe alții, ea ar trebui să-și consacre puterile lui Dumnezeu, ca un lucrător creștin. Ea ar trebui să fie un adevărat ajutor pentru soțul ei, sprijinindu-l în lucrarea sa, dezvoltându-și intelectul și ajutând la vestirea soliei. Calea e deschisă pentru femei umile, consacrate, făcute demne prin harul lui Hristos, de a-i vizita pe cei ce au nevoie de ajutor și de a revărsa lumină în sufletele descurajate. Ele pot înălța pe cei abătuți, rugându-se cu ei și îndreptându-i la Hristos. Unele ca acestea nu ar trebui să-și consacre timpul și puterea pentru îngrijirea unui muritor micuț și neajutorat care are nevoie de o continuă grijă și

atenție. Ele n-ar trebui ca, în felul acesta, să-și lege de bună voie mâinile.

Căminuri pentru orfani

După ce s-a făcut tot ce s-a putut pentru a se purta de grijă celor orfani în propriile noastre cămine, în lume vor mai fi încă mulți alții în lipsă, cărora trebuie să li se poarte de grijă. Ei poate că sunt zdrențăroși, nemanierați și, după cât se pare în toate privințele, neatrăgători; dar ei sunt cumpărați cu un preț și sunt tot atât de scumpi înaintea lui Dumnezeu ca și propriii noștri micuți. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu pentru care creștinii sunt răspunzători. „Sufletul lor”, zice Dumnezeu, „îl voi cere din mâna ta”.

A purta de grijă acestor ființe lipsite este o lucrare bună; totuși, în vremurile acestea, Domnul nu ne dă nouă ca popor îndrumare de a înființa instituții mari și costisitoare în scopul acesta. Dacă, totuși, sunt printre noi persoane care se simt chemate de Dumnezeu să înființeze instituții pentru îngrijirea copiilor orfani, să procedeze potrivit cu convingerile pe care le au cu privire la datoria lor. Dar pentru a îngriji de săracii lumii, ei ar trebui să apeleze la lume pentru ajutor. Ei nu trebuie să apeleze după ajutoare la poporul căruia Domnul i-a încredințat cea mai importantă lucrare ce s-a dat vreodată oamenilor, lucrarea de a duce solia de har la toate națiunile, semințiile, limbile și popoarele. Tezaurul Domnului trebuie să aibă un surplus pentru a susține lucrarea Evangheliei în „locurile depărtate”.

Aceia care simt povara de a înființa aceste instituții să aibă reprezentanți înțelepți care să prezinte nevoile lor și să adune fonduri. Oamenii din lume să fie treziți, bisericile celelalte să fie solicitate de oameni care simt nevoia de a face ceva pentru săraci și orfani. În fiecare biserică sunt persoane care se tem de Dumnezeu. Să se facă apel la aceste persoane, deoarece lor le-a dat Dumnezeu lucrarea aceasta.

Instituțiile care au fost înființate de poporul nostru pentru a se îngriji de orfani, infirmi și bătrânii dintre noi ar trebui să fie susținute. Să nu fie lăsate să lăncezească și să se aducă astfel ocară asupra cauzei lui Dumnezeu. Ajutorul acordat acestor instituții ar trebui să fie considerat nu numai datorie, ci și un privilegiu prețios. În loc de a ne face daruri zadarnice unii altora, darurile noastre să fie revărsate asupra săracilor și a celor neajutorați. Atunci când Domnul vede că noi facem tot ce putem mai bine pentru ajutorarea acestor ființe lipsite, El va mișca și pe alții să ajute această lucrare bună.

Scopul unui orfelinat n-ar trebui să fie numai acela de a asigura copiilor hrană și îmbrăcăminte, ci și de a-i așeza sub îngrijirea unor profesori creștini, care îi vor educa și îi vor aduce la cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Aceia care lucrează în domeniul acesta ar trebui să fie bărbați și femei mărinimoși și inspirați cu entuziasm de crucea de pe Golgota. Ei ar trebui să fie bărbați și femei cultivați și cu jertfire de sine, care vor lucra așa cum a lucrat Hristos, pentru cauza lui Dumnezeu și pentru cauza omenirii.

Atunci când aceste ființe lipsite de familie sunt așezate acolo unde pot obține cunoștință, fericire și virtute și devin fii și fiice ale Împăratului ceresc, ei vor fi pregătiți să îndeplinească în societate o lucrare asemenea Domnului Hristos. Ei trebuie să fie în așa fel educați, încât la rândul lor să ajute pe alții. În felul acesta, lucrarea cea bună va fi extinsă și perpetuată.

Care mamă și-a iubit vreodată copilul așa cum îi iubește Isus pe copiii Săi? El privește la caracterul stricat cu o durere mai adâncă și mai vie decât a oricărei mame. El vede plata viitoare a unei purtări rele. Atunci să se facă tot ce se poate face pentru sufletul neglijat.

Lucrarea misionară medicală și solia îngerului al treilea

De repetate ori am fost instruită că lucrarea misionară medicală urmează să aibă aceeași legătură cu lucrarea soliei îngerului al treilea, pe care brațul și mâna le au cu corpul. Sub cârmuirea Capului divin, ele trebuie să lucreze în mod unit la pregătirea căii pentru venirea Domnului Hristos. Brațul cel drept al corpului adevărului trebuie să fie fără încetare activ, fără încetare la lucru, și Dumnezeu îl va întări. Dar el nu trebuie să devină corpul. În același timp, corpul nu trebuie să spună brațului: „Nu am nevoie de tine”. Corpul are nevoie de braț pentru a face o lucrare activă, plină de forță ... și unul, și celălalt au lucrarea lor ce le-a fost rânduită, și fiecare va suferi o mare pagubă dacă lucrează independent de celălalt.

Lucrarea de predicare a soliei îngerului al treilea nu a fost privită de unii așa cum a dorit Dumnezeu. Ea a fost tratată ca o lucrare inferioară, în timp ce ar trebui să ocupe un loc important printre instrumentele omenești folosite la salvarea omului. Minteia oamenilor trebuie să fie îndreptată spre Scripturi, ca la mijlocul cel mai eficace pentru salvarea sufletelor, și slujitorii Cuvântului să alcătuiască marea forță educativă pentru a produce acest rezultat. Aceia care îi disprețuiesc pe slujitorii Cuvântului și încearcă să conducă lucrarea misionară medicală în mod independent, încercând să despartă brațul de corp, la ce rezultat vor ajunge. Vor izbândi ei? Am vedea mâini și brațe zburând înapoi și încolo, cheltuind mijloacele fără îndrumarea capului. Lucrarea va deveni disproporționată și dezechilibrată. Ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie mână și braț ar lua locul întregului corp, iar lucrarea de predicare va fi desconsiderată sau ignorată. Lucrul acesta va dezechilibra mințile și va aduce confuzie și multe părți ale voii lui Dumnezeu vor fi părăsite, nelucrate.

Lucrarea misionară medicală ar trebui să fie o parte a lucrării fiecărei comunități din țara noastră. Despărțită de biserică, ea va deveni curând un amestec straniu de atomi dezorganizați. Ea va consuma, dar nu va produce. În loc să lucreze ca mână de ajutor a lui Dumnezeu, pentru a duce mai departe adevărul Său, ea va submina și va distruge viața și puterea din biserică și va slăbi solia. Conduasă în mod independent, ea nu numai că va consuma talente și mijloace necesare în alte ramuri, dar chiar și în lucrarea de a-i ajuta pe cei lipsiți, în mod separat de slujitorii Cuvântului, și aceasta i-ar face pe oameni

să-și bată joc de adevărul biblic.

Corpul slujitorilor Evangheliei este necesar pentru a da permanență și stabilitate lucrării misionare medicale; iar corpul slujitorilor Evangheliei are nevoie de lucrarea misionară medicală pentru a demonstra lucrarea practică a Evangheliei. Nici o parte a lucrării nu e completă fără cealaltă.

Solia apropiatei veniri a Mântuitorului trebuie să fie vestită în toate părțile lumii și o solemnă demnitate ar trebui să o caracterizeze în toate ramurile. O mare vie trebuie să fie lucrată, și gospodarul înțelept o va lucra astfel, încât fiecare parte să aducă roade. Dacă în lucrarea misionară medicală principiile vii ale adevărului sunt păstrate curate, neîntinate de nimic ce le-ar scădea strălucirea, Domnul va prezida asupra lucrării. Dacă aceia care poartă poverile grele vor rămâne credincioși și statornici cu privire la principiile adevărului, Domnul îi va sprijini și îi va susține.

Unirea care ar trebui să existe între lucrarea misionară medicală și lucrarea de predicare este clar arătată în capitolul 58 din Isaia. Există înțelepciune și binecuvântare pentru cei care se angajează într-o lucrare de felul celei prezentate aici. Capitolul acesta este explicit, și în el este suficientă lumină ca să lumineze pe oricine dorește să facă voia lui Dumnezeu. El prezintă ocazii abundente de a sluji suferinței omenești și, în același timp, de a fi un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a duce lumina adevărului înaintea unei lumi ce piere. Dacă lucrarea soliei îngerului al treilea este dusă pe căi drepte, lucrării de slujire a Evangheliei nu i se va da un loc inferior și nici cei săraci și bolnavi nu vor fi neglijați. În Cuvântul Său, Dumnezeu a unit cele două ramuri de lucrare și nimeni nu ar trebui să le despartă.

Poate fi și există primejdia de a pierde din vedere marile principii ale adevărului atunci când se face lucrarea care se cuvine să se facă pentru săraci, dar noi trebuie să ne gândim totdeauna că, în săvârșirea lucrării acesteia, nevoile spirituale ale sufletului trebuie ținute la loc de frunte. În eforturile noastre de a alina nevoile vremelnice, noi suntem în primejdie de a separa de ultima solie a Evangheliei părțile ei cele mai de seamă și cele mai urgente. Așa cum a fost săvârșită în unele locuri, lucrarea misionară medicală a absorbit talente și mijloace care aparțin altor ramuri ale lucrării și au fost neglijate eforturile în ramuri ce sunt mai direct spirituale. Datorită ocaziilor mereu sporind pentru a veni în întâmpinarea nevoilor temporale ale tuturor claselor sociale, există primejdia ca lucrarea aceasta să eclipseze solia pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o

ducem în toate orașele -- proclamarea apropiatei veniri a lui Hristos, nevoia de a asculta de poruncile lui Dumnezeu și de mărturia lui Isus. Solia aceasta constituie povara lucrării noastre. Ea trebuie să fie vestită cu o mare strigare și trebuie să fie dusă în toată lumea. Atât în patrie, cât și în țările străine, prezentarea principiilor sănătății trebuie să fie unită cu ea, dar să nu fie independentă de ea și nici să nu-i ia locul în vreun fel oarecare; și nici nu ar trebui ca lucrarea aceasta să absoarbă atât de multă atenție, încât să desconsidere alte ramuri. Domnul ne-a îndrumat să luăm în considerație lucrarea în toate ramurile ei, pentru ca să poată avea o creștere proporțională, simetrică și bine cumpănită.

Adevărul pentru timpul de față îmbrățișează întreaga Evanghelie. Bine prezentată, ea va lucra în om exact schimbările acelea care vor pune în evidență puterea harului lui Dumnezeu asupra inimii. El va face o lucrare deplină și va dezvolta un om deplin. De aceea, să nu se tragă o linie de despărțire între adevărata lucrare misionară medicală și lucrarea slujitorilor Evangheliei. Acestea două să-și dea mâna la prezentarea invitației: „Veniți, căci iată că toate sunt gata”. Ele să fie legate într-o unire inseparabilă, așa după cum brațul este legat de corp.

Lucrători misionari medicali

Domnul are nevoie de tot felul de lucrători capabili. „El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea templului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. (Efeseni 4, 11-13.)

Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să aibă o judecată sfințită pentru a considera lucrarea ca pe un tot cum și legătura fiecărei părți cu oricare alta, așa ca nici una să nu lipsească. Câmpul este mare și este o mare lucrare de reformă de făcut, nu într-o ramură sau două, ci în toate ramurile. Lucrarea misionară medicală este o parte a acestei lucrări de reformă, dar niciodată nu ar trebui să devină mijlocul de a-i separa pe slujitorii Evangheliei de câmpul lor de lucru. Educația elevilor în domeniul lucrării misionare medicale nu este completă dacă nu sunt instruiți să lucreze în legătură cu biserica și slujitorii Evangheliei, iar eficacitatea acelor care se pregătesc pentru lucrarea de slujitor al Evangheliei ar fi foarte mult sporită, dacă ar deveni pricepuți cu privire la marele și importantul subiect al sănătății. E necesară influența Duhului Sfânt

pentru ca lucrarea să poată fi bine echilibrată și pentru ca ea să poată înainta solid în orice direcție.

„Strângeți rândurile”

Lucrarea Domnului este una singură și poporul Său trebuie să fie unul singur. El n-a dat îndrumarea ca vreo ramură a soliei să fie adusă la îndeplinire în mod independent sau să absoarbă totul. În toate lucrările Sale, El a unit lucrarea misionară medicală cu lucrarea de predicare a cuvântului. El a trimis pe cei doisprezece apostoli și după aceea pe cei șaptezeci, ca să predice oamenilor Evanghelia, și le-a dat putere să-i vindece pe bolnavi și să scoată afară demoni în Numele Lui. Așa ar trebui să facă astăzi lucrarea solii Domnului. Astăzi ni se prezintă solia: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi. După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»” (Ioan 20, 21-22.)

Satana va inventa orice plan cu putință pentru a-i separa pe aceia pe care Dumnezeu caută să-i facă una. Dar noi nu trebuie să fim mânați pe căi greșite prin uneltirile lui. Dacă lucrarea misionară medicală este săvârșită ca o parte a Evangheliei, oameni din lume vor vedea lucrarea bună ce se săvârșește; ei vor fi convinși de sinceritatea ei și o vor sprijini.

Noi ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ și Dumnezeu îi invită pe toți să înalțe stindardul care poartă inscripția: „Aici sunt aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. El invită pe poporul Său să lucreze în perfectă armonie. El îi invită pe cei angajați în lucrarea noastră medicală să se unească cu slujitorii Evangheliei; El îi invită pe slujitorii Evangheliei să conlucreze cu lucrătorii misionari medicali, iar biserica să ia asupra-și lucrarea ce i-a fost încredințată, ținând sus stindardul adevăratei reforme în câmpul lor, lăsând pe lucrătorii formați și cu experiență să înainteze în câmpuri noi. Nici un cuvânt care ar descuraja pe cineva nu trebuie să fie rostit, deoarece aceasta întristează inima lui Hristos și face o foarte mare plăcere adversarului. Toți au nevoie să fie botezați cu Duhul Sfânt; toți trebuie să se rețină de la observații muștrătoare și dezonorante, și să se apropie de Hristos pentru a putea aprecia greaua răspundere pe care o poartă cei care sunt împreună lucrători cu El. „Strângeți rândurile; strângeți rândurile”, sunt cuvintele dumnezeiescului nostru Învățător. Unirea este putere; dezbinarea este slăbiciune și înfrângere.

În lucrarea noastră pentru cei săraci și nenorociți, noi vom avea nevoie să ne păzim, ca nu cumva să ne asumăm răspunderi pe care nu vom fi în stare să le purtăm. Înainte de a adopta planuri și metode care cer o mare cheltuială de mijloace, noi trebuie să luăm seama dacă ele poartă semnătura divină. Dumnezeu nu aprobă dezvoltarea unei ramuri a lucrării fără a ține seama de celelalte ramuri. El intenționează ca lucrarea misionară medicală să pregătească drumul pentru prezentarea adevărului prezent -- proclamarea soliei îngerului al treilea. Dacă scopul acesta este realizat, solia nu va fi nici eclipsată și nici înaintarea ei împiedicată.

Dumnezeu nu cere instituții numeroase, clădiri mari sau o desfășurare ostentativă, ci o acțiune armonioasă a unui popor aparte, un popor ales de Dumnezeu și scump. Fiecare om urmează să stea în locul și în partea sa, gândind, vorbind și acționând în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Atunci, și numai atunci, lucrarea va fi un tot întreg și simetric.

Capitolul 36

Neglijența din partea bisericii și a slujitorilor Evangheliei

În invitația la cina Evangheliei, Domnul Isus a arătat lucrarea ce urma să fie făcută -- lucrarea pe care fiecare comunitate, din oricare localitate de la mieznoapte și miezăzi, de la răsărit și de la apus, trebuie să o facă.

Comunitățile au nevoie să aibă ochii unși cu alifia cerească pentru ochi, ca să poată vedea multele ocazii din jurul lor pentru a-I sluji lui Dumnezeu. De repetate ori, Domnul a chemat poporul Său să meargă la drumuri și la garduri și să-i convingă pe oameni să intre, pentru a-I fi casa plină; dar chiar și în umbra propriilor noastre porți sunt familii față de care noi nu am arătat destul interes pentru a-i face să înțeleagă că pe noi ne preocupă persoana lor. Lucrarea aceasta, care este cea mai aproape de noi, e ceea ce Domnul cere de la biserică să întreprindă. Noi nu trebuie să stăm și să zicem: „Cine este aproapele meu?” Noi trebuie să ne reamintim că aproapele nostru este acela care are cel mai mult nevoie de simpatia și ajutorul nostru, aproapele nostru este fiecare suflet care este rănit și zdrobit de adversar. Aproapele nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu. În Hristos, deosebiri făcute de către iudei, cu privire la cine era aproapele lor, sunt date la o parte. Nu există despărțiri teritoriale, nu există distincții artificiale, nici caste, nici aristocrație.

Ocazii trecute cu vederea

Spiritul samariteanului milos n-a fost reprezentat în mare măsură în comunitățile noastre. Mulți care aveau nevoie să fie ajutați au fost trecuți cu vederea, după cum preotul și levitul au trecut cu vederea pe străinul rănit și zdrobit, care fusese lăsat să moară pe marginea drumului. Chiar și aceia care aveau nevoie de puterea divinului Vindecător, pentru a le vindeca rănilor, fuseseră lăsați neîngrijiți și neluați în seamă. Mulți au lucrat ca și cum era îndeajuns să știe că Satana și-a așezat cursele pentru prinderea unui suflet, că ei se puteau duce acasă fără să se îngrijească de oaia pierdută. Este clar că aceia care manifestă un asemenea spirit nu sunt părtași naturii dumnezeiești, ci însușirilor vrăjmașului lui Hristos.

Cineva trebuie să îndeplinească însărcinarea dată de Hristos, cineva trebuie să

aducă la îndeplinire lucrarea pe care El a început-o pe pământ; iar bisericii i s-a dat privilegiul acesta. Pentru scopul acesta a fost ea organizată. Atunci, pentru ce nu au acceptat membrii bisericii răspunderea aceasta? Sunt unii care au văzut această mare neglijență; ei au văzut nevoile multora care suferă și duc lipsă; ei au recunoscut în aceste sărmăne suflete pe aceia pentru care Hristos și-a dat viața; inima lor a fost mișcată de milă, și fiecare energie a lor a fost trezită la acțiune. Ei au pornit la lucrarea de organizare a acelor care erau gata să conlucreze cu ei la ducerea adevărului Evangheliei înaintea multora care acum trăiesc în viciu și nelegiuire, ca ei să poată fi salvați dintr-o viață de risipă și păcat. Aceia care au fost angajați în această lucrare creștină de ajutorare au făcut ceea ce Dumnezeu a dorit să se facă și El a primit ostenele lor. Ceea ce s-a făcut în privința aceasta este o lucrare cu care fiecare adventist de ziua a șaptea ar trebui să simpatizeze din toată inima, să o aprobe și să se apuce de ea cu râvnă. Neglijând lucrarea aceasta, care se află în granițele propriului lor câmp de lucru, refuzând a purta poverile acestea, biserica suferă o mare pierdere. Dacă biserica ar fi pornit să facă lucrarea aceasta așa cum ar fi trebuit, ei ar fi fost mijlocul de salvare pentru multe suflete.

Din cauza neglijenței lor, Domnul a privit cu neplăcere asupra bisericii. Mulți au dat pe față plăcerea după o viață comodă și lăsarea în voia plăcerilor lor egoiste. Unii care au avut privilegiul de a cunoaște adevărul biblic nu l-au adus în sanctuarul lăuntric al sufletului. Dumnezeu îi socotește pe toți aceștia răspunzători pentru talanții pe care ei nu i-au înapoiat în servicii cinste și credincioase, în a face orice efort cu putință pentru a-i căuta și salva pe cei ce erau pierduți. Acești slujitori leneși sunt reprezentați ca venind la ospățul nunții, fără haina neprihănirii lui Hristos. Ei au acceptat adevărul, dar nu îl practică. După propria mărturisire, ei sunt circumciși, dar în realitate ei sunt necircumciși.

De ce nu ne entuziasmăm cu Spiritul lui Hristos? Pentru ce suntem noi atât de puțin mișcați de strigătele jalnice ale unei lumi suferinde? Apreciem noi înaltul nostru privilegiu de a adăuga o stea la coroana lui Hristos -- un suflet liberat din lanțurile cu care l-a legat Satana, un suflet salvat pentru Împărăția lui Dumnezeu? Biserica trebuie să-și dea seama de obligația ei de a duce Evanghelia adevărului prezent la orice făptură. Vă îndemn să citiți capitolele trei și patru din Zaharia. Dacă capitolele acestea sunt înțelese, dacă sunt primite, se va face o lucrare pentru aceia care flămânzesc și însetează după neprihănire, o lucrare care pentru biserică înseamnă: „Mergeți înainte și în sus”.

Rezultatele neglijenței

Oriunde se înființează o comunitate, toți membrii ar trebui să se angajeze activ în lucrarea misionară. Ei ar trebui să viziteze fiecare familie din vecinătate și să le cunoască situația lor spirituală. Dacă cei care se numesc creștini s-ar fi angajat în această lucrare de la data de când numele lor au fost scrise prima dată în registrele comunității, n-ar fi astăzi o necredință atât de răspândită, o nelegiuire atât de profundă, o stricăciune atât de nemaîntâlnită, așa cum se vede în lumea din zilele noastre. Dacă fiecare membru al comunității ar fi căutat să-i lumineze pe alții, mii și mii de suflete ar sta astăzi împreună cu poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu.

Și nu numai în lume vedem rezultatele neglijenței de a lucra pe căile lui Hristos din partea comunității. Prin neglijența aceasta, în comunitate s-a introdus o stare de lucruri ce a eclipsat înaltele și sfintele interese ale lucrării lui Dumnezeu. Un spirit de critică și amărăciune s-a furișat în biserică, și discernământul spiritual al multora a slăbit. Din cauza aceasta, lucrarea lui Hristos a suferit o pierdere foarte mare. Ființele cerești au așteptat să conlucreze cu uneltele omenești, dar noi n-am observat prezența lor.

Nevoia de pocăință

Acum este timpul cel mai potrivit când să ne pocăim. Tot poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie interesat în lucrarea facerii de bine. Ei ar trebui să-și unească inima și sufletul într-un efort sârguincios pentru ridicarea și iluminarea semenilor lor. Ei ar trebui să îmbrace haina de nuntă, pe care le-a oferit-o Hristos, pentru ca să fie pregătiți să lucreze pentru cauza Lui. Ei nu ar trebui să primească în zadar harul lui Dumnezeu. Cu respect smerit și devotat, ei ar trebui să lucreze în dreapta și în stânga, consacrandu-I lui Dumnezeu întreaga lor slujire și toate capacitățile lor.

Trebuie să aibă loc o redeșteptare în poporul lui Dumnezeu. Întreaga biserică urmează să fie pusă la încercare. Înțeleptul în felul lumii, care meditează și plănuiește și care are pururea în minte afacerile sale, ar trebui să caute să devină înțelept în probleme de interes veșnic. Dacă ar depune tot atâta energie pentru a-și asigura comoara cerească și viața aceea care se măsoară cu viața lui Dumnezeu, cum face pentru asigurarea câștigurilor lumești, câte nu s-ar putea realiza?

Ispravnicul necredincios nu s-a îmbogățit cu bunurile stăpânului său; el numai le-a risipit. El a îngăduit ca lenea să ia locul muncii sincere și din toată inima. El a fost necredincios în dispunerea de lucrurile domnului său. Ispravnic necredincios, nu vezi tu că-ți vei pierde sufletul, dacă nu conlucrezi cu Dumnezeu și nu întrebuințezi cât mai mult talanții tăi pentru Domnul? Minteă ți-a fost dată pentru ca să poți înțelege ocaziile date ție de Dumnezeu. Urechile tale sunt pentru a asculta de poruncile lui Dumnezeu. Genunchii tăi sunt pentru a te pleca de trei ori pe zi la rugăciunea pornită din inimă. Picioarele tale sunt pentru ca să alergi pe calea poruncilor lui Dumnezeu. Gândul, efortul, talentul trebuie să fie puse la lucru, pentru ca voi să fiți pregătiți să absolviți și să treceți în școala de sus, iar din gura Aceluia care pentru noi a biruit toate ispitele să auziți cuvintele: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”. „Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”. (Apocalipsa 3, 21; Zaharia 3, 7.) Dacă nu conlucrați cu Domnul, predându-vă Lui, veți fi socotiți ca fiind necorespunzători spre a fi supuși ai curatei și cereștii Sale Împărății.

Neglijență din partea slujitorilor evangheliei

Deși am fost însărcinată să prezint primejdia de a umfla prea mult lucrurile în domeniul lucrării misionare medicale, în dauna altor ramuri de slujire, aceasta nu îmi scuză pe aceia care s-au ținut departe de lucrarea misionară medicală. Aceia care nu au simpatizat cu lucrarea aceasta ar trebui să fie acum foarte atenți cum vorbesc, deoarece ei nu sunt pricepuți în subiectul acesta. Oricare le-ar fi poziția în conferință, ei ar trebui să fie foarte circumspecți și să nu exprime gânduri care nu vor fi de folos nimănui. Nepăsarea și opoziția pe care unii au manifestat-o cu privire la problema aceasta face nepotrivit faptul ca vorbele lor să aibă o mare influență. Ei nu au o vedere clară.

Unii sunt iritați și îngrijorați, pentru că văd că lucrarea misionară medicală ajunge să fie disproporționată, datorită faptului că, primind atât de multe talente și mijloace, lucrarea aceasta întrece cu mult ceea ce se face în alte direcții. Care să fie cauza? Nu cumva conducătorii lucrării misionare medicale lucrează prea mult sau conducătorii altor ramuri ale lucrării fac prea puțin? Mi s-a arătat că în multe ramuri de lucrare noi facem numai o mică parte din ceea ce ar fi trebuit să fi făcut. Credința, zelul și energia nu se dau pe față așa cum ar trebui în lucrarea de slujire a Evangheliei. Eforturile

multora sunt slabe și fără viață. Este evident că nu s-a lucrat după lumina dată nouă de Dumnezeu cu privire la datoria și privilegiile noastre. Oamenii au înlocuit planurile lui Dumnezeu cu planurile lor personale. Sunt însărcinată să spun că prosperitatea lucrării misionare medicale este după rânduiala lui Dumnezeu. Lucrarea aceasta trebuie să fie făcută; adevărul trebuie să fie dus la drumuri și la garduri. Iar predicatorii și membrii comunității ar trebui să se trezească și să vadă; necesitatea de a conlucra în lucrarea aceasta.

Cu energie sânguincioasă și neobosită, aceia care au simțit povara lucrării de ajutorare creștinească au mărturisit prin faptele lor că ei nu sunt mulțumiți să fie numai niște credincioși teoretici. Ei au căutat să umble în lumină. Ei și-au pus credința în practică. Ei au legat laolaltă credința cu faptele. Ei au făcut exact lucrarea aceea pe care Domnul le-a arătat că trebuie făcută, și multe suflete au fost luminate, convinse și ajutate.

Nepăsarea dată pe față de predicatorii noștri cu privire la reforma sanitară și la lucrarea misionară medicală este surprinzătoare. Chiar și aceia care nu mărturisesc că sunt creștini tratează subiectul acesta cu un mai mare respect de cum o fac unii din propriul nostru popor, și aceștia ne-o iau înainte.

Pentru ce, pun eu întrebarea, unii din frații noștri predicatori sunt atât de în urmă în ceea ce privește proclamarea importanței temei cumpătării? Fraților, cuvântul ce ne este adresat este: „Prindeți-vă de lucrarea reformei sanitare, mergeți înainte”. Dacă voi credeți că lucrarea misionară medicală ia proporții necuvenite, luați dintre bărbații care au activat în ramurile acestea și puneți-i alături de voi în câmpul vostru de activitate -- doi aici și doi dincolo. Primiți-i pe acești misionari medicali cum L-ați primit pe Hristos și veți vedea ce lucrare pot să facă. Nu-i veți găsi ca pe niște oameni piperniciți în viața religioasă. Vedeți dacă nu cumva în felul acesta puteți aduce în comunitățile voastre o mare cantitate de curent vital ceresc. Vedeți dacă unii nu vor primi educația de care au o așa de mare nevoie și apoi să dea mărturie: „Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har suntem mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în lucrurile cerești, în Hristos Isus”. (Efeseni 2, 4-6.) Nevoia noastră cea mare este unirea, desăvârșita unire în lucrarea lui Dumnezeu.

Aceia care nu pot să vadă importanța și influența lucrării misionare medicale nu ar trebui să se considere autorizați să caute să controleze vreo parte a ei. Ei au nevoie de cunoștințe sporite în toate ramurile reformei sanitare. Ei au nevoie să fie curățiți, sfințiți și înnoșiți. Ei au nevoie să fie modelați și formați după chipul divin. Atunci ei vor vedea că lucrarea misionară medicală este o parte din lucrarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care atât de mulți membri nu înțeleg această ramură de lucrare este că ei nu-L urmează pe Conducătorul lor pas cu pas în lepădare și jertfire de sine. Lucrarea misionară medicală este lucrarea lui Dumnezeu și poartă semnătura Lui. Și chiar dacă mijloacele nu trebuie să fie absorbite în această singură lucrare, așa încât să împiedice sau să dăuneze lucrării care ar trebui să fie făcută în câmpurile noi, ea nu trebuie să fie considerată ca nefiind importantă.

Corpul slujitorilor Evangheliei este o organizație pentru proclamarea adevărului la cei bolnavi și la cei sănătoși. Ea unește lucrarea misionară medicală cu slujitorii Cuvântului. Prin aceste unelte unite, se oferă prilejuri de transmitere a luminii și de prezentare a Evangheliei tuturor categoriilor sociale. Dumnezeu dorește ca predicatorii și membrii comunității să aibă un interes comun și activ în lucrarea misionară medicală.

A te ocupa de oameni acolo unde sunt, oricare le-ar fi poziția și starea socială, și a-i ajuta pe orice cale cu putință -- aceasta este lucrarea de predicare a Evangheliei. Aceia care sunt bolnavi la trup sunt aproape totdeauna bolnavi și la minte. Și când sufletul este bolnav, trupul este și el afectat. Predicatorii ar trebui să-și dea seama că o parte a lucrării lor este aceea de a sluji celor bolnavi și suferinzi ori de câte ori se prezintă ocazia. Slujitorul Evangheliei trebuie să prezinte solia, care trebuie să fie primită dacă oamenii urmează să devină sfințiți și pregătiți pentru venirea Domnului. Lucrarea aceasta trebuie să cuprindă tot ce cuprindea lucrarea de slujire a lui Hristos.

Atunci, pentru ce slujitorii Evangheliei nu conlucrează din toată inima cu aceia care duc mai departe lucrarea misionară medicală? De ce nu studiază ei cu grijă viața lui Hristos, ca să știe cum a lucrat El, și apoi să-I urmeze exemplul? Vi se cuvine vouă, slujitori consacrați ai lui Hristos, care aveți pilda Lui în fața voastră, să vă țineți deoparte și să criticați chiar lucrarea pe care El a venit să o facă printre oameni? Lucrarea ce se aduce acum la îndeplinire în domeniul misionar medical ar fi trebuit să se facă cu ani de zile mai înainte, și s-ar fi făcut dacă poporul lui Dumnezeu ar fi fost temeinic convertit la adevăr, dacă ar fi studiat Cuvântul cu inimă umilă, dacă L-ar fi respectat pe Dumnezeul universului și ar fi studiat voia Lui în loc să caute să-și placă lor

înșiși. Dacă poporul nostru ar fi făcut lucrarea aceasta, multe persoane cu talente și influență s-ar fi convertit și ni s-ar fi alăturat în lucrarea de vestire a soliei apropiatei reveniri a lui Hristos.

Aceia care înțeleg fiziologia și igiena vor vedea că, în lucrarea pastorală, aceasta va fi un mijloc prin care pot să-i lumineze pe alții cu privire la buna și inteligenta tratare a puterilor fizice, mintale și morale. De aceea, cei care se pregătesc pentru lucrarea de slujitor al Evangheliei ar trebui să cerceteze cu sârguință organismul omenesc, pentru ca să știe cum să îngrijească de corp, nu cu ajutorul medicamentelor, ci cu leacuri luate din însuși laboratorul naturii. Domnul îi va binecuvânta pe aceia care fac orice efort pentru a se păstra sănătoși și care îi conduc pe alții să considere ca sfântă sănătatea corpului și a sufletului.

Ambasadorii lui Hristos, aceia cărora li s-a încredințat Cuvântul cel Viu al lui Dumnezeu, pot fi de două ori mai folositori, dacă știu cum să-i ajute pe bolnavi. O cunoaștere practică a reformei sanitare îi va califica mai bine pe bărbați și pe femei să vestească lumii solia harului și a răsplătirii.

Slujitorii Evangheliei ar trebui să fie educatori care înțeleg și apreciază nevoile omenirii. Ei ar trebui să-i încurajeze pe membrii comunității să obțină o cunoaștere practică a tuturor ramurilor de lucrare misionară, pentru ca să poată fi o binecuvântare pentru toate categoriile de oameni. Ei ar trebui să fie ageri pentru a descoperi pe aceia care prețuiesc cele cu privire la viața spirituală, care au tact și îndemânare să caute suflete și să se îngrijească de suflete ca unii care au să dea socoteală. Ei ar trebui să-i ajute pe aceștia să organizeze forțele de lucru ale comunității, așa încât bărbați și femei, cum și tineri cu diferite temperamente, cu diferite ocupații și din diferite poziții, să pornească în lucrarea ce trebuie făcută, aducând talanții dați lor de Dumnezeu în cea mai solemnă lucrare de slujire a Domnului.

Ideile noastre de binefacere creștină trebuie să fie puse la lucru, dacă vrem ca ele să se dezvolte. Lucrarea practică va realiza mult mai mult decât predicile. Ideile predicatorilor noștri trebuie să fie lărgite și, dintr-o zeloasă experiență personală, ei ar trebui să rostească cuvinte care să trezească energiile adormite ale poporului. Printr-o legătură zilnică cu Dumnezeu, ei ar trebui să obțină o pătrundere mai profundă în propria lor viață și în viața altora, sporind astfel cercul influenței lor. În felul acesta, ei vor fi conlucrători cu Hristos, capabili de a lumina pe alții, deoarece ei înșiși sunt canale

de lumină.

Atunci când membrii bisericii sapă mai adânc și fac ca temelia lor să fie sigură, prinzându-și sufletul de Stânca Veșnică, atunci când ei învață să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice, ei se vor deprinde să-i iubească pe semenii lor ca pe ei înșiși.

Puterea Domnului este proslăvită atunci când inima omului este delicată, simțitoare la durerea altuia și miloasă față de suferința lui. Îngeri de la Dumnezeu sunt gata să conlucreze cu uneltele omenești în lucrarea de slujire a sufletelor. Atunci când Duhul Sfânt lucrează asupra inimilor și minților, noi nu vom evita datoria și răspunderea și nu vom trece pe cealaltă parte, lăsând pradă mizeriei sufletul rănit și neajutorat.

Datorită valorii pe care Hristos o acordă celor răscumpărați cu sângele Său, El îi adoptă pe oameni ca fiii ai Săi, face din ei obiectul grijii Sale duioase; și pentru ca ei să aibă asigurate cele necesare pentru viața aceasta trecătoare, cum și pentru cea spirituală, El îi încredințează bisericii Sale, zicând: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Aceasta trebuie să fie lozinca noastră: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri, unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. și dacă ducem cu credincioșie aceasta în viața noastră zilnică, noi vom auzi binecuvântarea: „Bine rob bun și credincios ... intră în bucuria Stăpânului tău”. Merită să rabzi ca un adevărat creștin încercările și probele lui Dumnezeu?

În lucrarea de curățire și purificare a propriilor noastre suflete, dorința noastră puternică de a face sigură propria noastră chemare și alegere ne va inspira cu o dorință arzătoare după aceia care duc lipsă. Aceeași energie și aceeași gândire atentă pe care am adus-o noi cândva în problemele lumesti va fi pusă acum în slujirea aceluia căruia noi îi datorăm totul. Noi vom proceda asemenea lui Hristos, folosind fiecare ocazie de a lucra pentru aceia care, lipsiți de ajutor, vor pieri în stricăciunea lor. Noi trebuie să le întindem altora o mână de ajutor. Atunci, cu cântare, laudă și mulțumire ne vom bucura cu Dumnezeu și cu îngerii cerești când vom vedea că suflete bolnave de păcat sunt înălțate și ajutate, când vom vedea pe cel înșelat și tulburat la minte îmbrăcat și cu mintea întreagă, șezând la picioarele lui Isus, învățând de la El. Atunci când facem lucrul acesta, primind de la Dumnezeu și înapoiindu-I ceea ce El cu încredere ne-a

împrumutat pentru a folosi pentru slava Numelui Său, binecuvântarea Lui va odihni asupra noastră. Atunci faceți ca sufletele sărmane, descurajate, bolnave de păcat să știe că păzirea poruncilor Sale „este o mare răsplătire”, și prin propria noastră experiență să arătăm altora că binecuvântarea și slujirea sunt legate împreună.

Cu toate că s-au cheltuit timp și talent prețios pentru îngrijirea noastră personală și pentru satisfacerea eului nostru, mâna Domnului este încă întinsă; și dacă noi vom lucra astăzi în via Lui, răspândind în lumea întreagă invitația harului Său, El va accepta serviciul nostru. Câți sunt aceia pentru care voi vreți să lucrați, pentru ca ei să ajungă la cerul de odihnă și să aibă parte de cuvântul de laudă: „Bine rob bun și credincios”? Pe cât de mulți vreți să-i ajutați să aibă parte de încoronarea cu slavă, onoare și viață veșnică? Mântuitorul cheamă lucrători. Vreți voi să vă înscrieți ca voluntari?

Capitolul 37

Răsplătirea servirii

„Când dai un prânz sau o cină,” a spus Hristos, „să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi fericite de tine, pentru că ei nu au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți”. (Luca 14, 12-14.)

În aceste cuvinte, Hristos prezintă un contrast între practicile egoiste ale lumii și lucrarea neegoistă cu privire la care El a dat un exemplu în propria Sa viață. Pentru o lucrare de felul acesta El nu oferă ca răsplătire nici un câștig sau recunoaștere lumească. „Și se va răsplăti”, spune El, „la învierea celor drepți”. Atunci se vor da pe față rezultatele fiecărei vieți și fiecare va culege ceea ce a semănat.

Gândul acesta ar trebui să servească drept stimulent și încurajare fiecărui lucrător pentru Dumnezeu. În viața aceasta, lucrarea noastră pentru Dumnezeu pare adesea să fie aproape fără rod. Străduințele noastre de a face binele s-ar putea să fie sânguincioase și perseverente și, cu toate acestea, poate că nu ni se va îngădui să vedem rezultatele lor. Pentru noi s-ar părea că efortul este pierdut. Dar Mântuitorul ne asigură că lucrarea noastră este scrisă în cer și că recompensa nu poate să lipsească. Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, spune: „Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală”. Iar în cuvintele psalmistului citim: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii”. (Galateni 6, 9; Psalmii 126, 6.)

Și, în timp ce marea răsplătire finală este dată la a doua venire a lui Hristos, lucrarea sinceră pentru Dumnezeu aduce o răsplată chiar în viața aceasta. Lucrătorul va avea de înfruntat obstacole, împotrivire și descurajări amare și sfâșietoare de inimă. S-ar putea ca el să nu vadă rodul ostenețelor lui. Dar, în fața tuturor lucrurilor acestora, el găsește în lucrarea lui o recompensă fericită. Toți aceia care se predau lui Dumnezeu într-o slujire neegoistă pentru omenire sunt conlucrători cu Domnul slavei. Gândul acesta îndulcește orice trudă, dă puteri voinței, dă forță spiritului orice ar fi să se

întâmpie. Lucrând cu o inimă neegoistă, înnobilit prin părtășia cu suferințele lui Hristos, împărtășindu-se de simpatiile Lui, ei contribuie la sporirea valului bucuriei Lui și aduc onoare și laudă înălțatului Său Nume.

În comuniune cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii sfinți, ei sunt înconjurați de o atmosferă cerească, o atmosferă care aduce sănătate corpului, vigoare intelectului și bucurie sufletului.

Toți cei care își consacră trupul, sufletul și spiritul în slujba lui Dumnezeu vor primi fără încetare o nouă înzestrare cu putere fizică, mintală și spirituală. Rezervele nesfârșite ale cerului sunt la dispoziția lor. Hristos le dă suflarea propriului Său spirit, viața propriei Sale vieți. Duhul Sfânt pune cele mai alese energii ale Sale să lucreze în inimă și în minte.

„Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede.... Tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: Iată-Mă... Lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”. (Isaia 58, 7-11.)

Multe sunt făgăduințele lui Dumnezeu pentru cei care servesc celor nenorociți. El zice: „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul Îl izbăvește, Domnul îl păzește și îl ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lasă la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijine, când este pe patul de suferință; îi ușurează durerile în toate bolile lui. Încrede-te în Domnul, și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie”. (Psalmii 41, 1-3; 37, 3.) „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must”. „Unul care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească”. „Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea”. „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el”. (Proverbe 3, 9-10; 11, 24; 19, 17; 11, 25.)

Și, cu toate că mare parte din roadele osteneților lor nu apar în viața aceasta, lucrătorii lui Dumnezeu au făgăduința Lui că, în final, succesul este sigur. Ca Răscumpărător al lumii, Hristos a fost totdeauna confruntat cu o aparentă înfrângere.

Părea că realizează puțin din lucrarea pe care El dorea să o facă spre a înălța și mântui. Unelte satanice lucrau fără încetare la blocarea drumului Său. Dar El nu va fi descurajat. El vedea totdeauna înaintea Sa rezultatul misiunii Sale. El știa că, în cele din urmă, adevărul va triumfa în luptă cu cel rău, și ucenicilor Săi le spunea: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. (Ioan 16, 33.) Viața ucenicilor lui Hristos trebuie să fie la fel cu a Lui, o serie de neîntrerupte victorii, nu văzute ca atare aici, ci recunoscute în glorioasa viață veșnică.

Aceia care lucrează pentru binele altora lucrează în unire cu îngerii cerești. Ei au parte de continua lor însoțire, de neîncetata lor slujire. Îngeri de lumină și putere sunt totdeauna aproape pentru a proteja, a mângâia, a vindeca, a instrui și inspira. Ei au parte de educația cea mai înaltă, de cultura cea mai adevărată și de slujirea de cel mai înalt rang cu putință pentru ființele omenești în lumea aceasta.

Și, adesea, Părintele nostru milostiv încurajează pe copiii Săi și le întărește credința, îngăduindu-le să vadă aici dovada puterii harului Său asupra inimii și vieții aceluia pentru care ei lucrează. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească, și să odrăslească, pentru ca să se dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Da, veți ieși cu bucurie, și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră și toți copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn veșnic, nepieritor”. (Isaia 55, 8-13.)

În transformarea caracterului, lepădarea pasiunilor rele, în dezvoltarea plăcutelor daruri ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, noi vedem împlinirea făgăduinței: „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul”. Vedem cum pustietatea vieții se „veselește și înflorește ca trandafirul”.

Domnului Hristos îi face plăcere să ia un material de la care, după toate aparențele, nu mai e nici o nădejde, oameni pe care Satana i-a ticăloșit și prin care el a lucrat, și să facă din ei subiecte ale harului Său. El Se bucură să-i elibereze de suferințe,

și de mânia ce va cădea asupra celui neascultător. El face din copiii Săi uneltele Sale pentru realizarea acestei lucrări, și în succesele ei, chiar în viața aceasta, ei găsesc o prețioasă răsplătire.

Dar ce e aceasta în comparație cu bucuria lor în marea zi a descoperirii finale? „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunoaștem în parte; dar atunci, vom cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”. (1 Corinteni 13, 12.)

Răsplătirea lucrătorilor lui Hristos este aceea de a intra în bucuria Lui. Bucuria aceea, pe care Hristos o așteaptă cu mult dor, este prezentată în cererea Lui adresată Tatălui Său: „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu”. (Ioan 17, 24.)

Îngerii așteptau să spună bun venit lui Isus, atunci când s-a înălțat la cer după învierea Lui. Oastea cerească dorea mult să-L salute din nou pe iubitul lor Conducător, înapoiat la ei din închisoarea morții. Cu nerăbdare, s-au grămădit în jurul Lui atunci când Acesta a intrat pe porțile cerului. Dar El i-a dat înapoi. Inima Lui era cu ceata singuratică și tristă a ucenicilor pe care îi lăsase pe Muntele Măslinilor. Ea este încă cu copiii Săi luptători de pe pământ, care încă mai au să se lupte cu nimicitorul. „Tată”, zice El, „vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu”.

Cei răscumparați ai lui Hristos sunt giuvaerurile Lui, tezaurul Lui scump și deosebit. „Ei sunt pietrele cununii împărătești”, „bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți”. (Zaharia 9, 16; Efeseni 1, 18.) În ei „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora”. (Isaia 53, 11.)

Și nu se vor bucura oare și lucrătorii Lui atunci când vor vedea roadele ostanelilor lor? Apostolul Pavel, scriind convertiților din Tesalonic, spune: „Cine este în adevăr, nădejdea sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră”. (1 Tesaloniceni 2, 19-20.) Și el îi îndeamnă pe frații filipeni să fie „fără prihană și curați”, strălucind „ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am străduit în zadar”. (Filipeni 2, 15-16.)

Fiecare impuls al Duhului Sfânt, care îi conduce pe oameni la bunătate și la Dumnezeu, este notat în cărțile din ceruri, și în ziua lui Dumnezeu, oricine s-a predat ca instrument pentru lucrarea Duhului Sfânt va avea îngăduința să privească ce a realizat viața lui.

Văduva săracă, care a pus cele două parale în tezaurul Domnului, știa puțin în legătură cu ceea ce făcea. Însă exemplul ei de sacrificiu de sine a acționat asupra a mii de inimi în fiecare țară și în fiecare veac. El a adus în tezaurul lui Dumnezeu daruri de la cei de sus și de la cei de jos, de la bogați și de la săraci, a ajutat la susținerea de misiuni, la înființarea de spitale, la hrănirea celor flămânzi, la îmbrăcarea celor goi, la vindecarea celor bolnavi și la predicarea Evangheliei celor săraci. Mulți oameni au fost binecuvântați prin fapta ei neegoistă, și în ziua cea mare a lui Dumnezeu, i se va îngădui să vadă rezultatele multiple ale influenței gestului ei. La fel este și cu darul cel prețios al Mariei față de Mântuitorul. Cât de mulți au fost inspirați la o slujire din iubire datorită amintirii vasului de alabastru spart! Și cât se va bucura ea când va vedea toate acestea!

Minunată va fi descoperirea atunci când căile de sfântă influență sunt aduse la vedere cu rezultatele lor prețioase. Care va fi recunoștința sufletelor care se vor întâlni în curțile cerești atunci când vor înțelege interesul plin de iubire și simpatie ce s-a dat pe față în ceea ce privește mântuirea lor? Toată lauda, cinstea și slava vor fi date lui Dumnezeu și Mielului pentru mântuirea noastră; dar nu va scădea nimic din slava lui Dumnezeu, dacă se va exprima recunoștința uneltei pe care El a folosit-o la salvarea sufletelor gata să piară.

Cei răscumpărați se vor întâlni și îi vor recunoaște pe aceia a căror atenție au îndreptat-o către Mântuitorul înălțat. Ce fericită convorbire vor avea ei cu aceste suflete! „Eram un păcătos”, se va spune, „fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, și tu ai venit la mine și m-ai făcut să iau aminte la scumpul Mântuitor, ca fiind unica mea nădejde. Și eu am crezut în El. Eu m-am pocăit de păcatele mele și am fost făcut să șed împreună cu sfinții în locurile cerești în Hristos Isus”. Alții vor zice: „Am fost un păgân în țările păgâne. Tu ți-ai părăsit prietenii și căminul tău plăcut și ai venit să mă înveți cum să-L găsec pe Isus și să cred în El, singurul Dumnezeu adevărat. Mi-am dărâmat idolii și m-am închinat lui Dumnezeu, și acum Îl văd față către față. Sunt mântuit, pentru veșnicie mântuit, să pot vedea veșnic pe Acela pe care-L iubesc. Atunci Îl vedeam numai cu ochiul credinței, dar acum Îl văd așa cum este. Acum pot să arăt recunoștința pentru harul Lui răscumpărător Aceluia care m-a iubit și m-a spălat de păcatele mele în sângele

Său”.

Alții își vor arăta recunoștința față de aceia care i-au hrănit pe flămânzi și i-au îmbrăcat pe cei goi. „Atunci când deznădejdea îmi legase sufletul în necredință, Domnul te-a trimis la mine”, zic ei, „pentru a-mi spune cuvinte de nădejde și de mângâiere. Mi-ai adus hrană pentru nevoile mele trupești și mi-ai deschis Cuvântul lui Dumnezeu, trezindu-mă să-mi dau seama de nevoile mele spirituale. Tu te-ai purtat cu mine ca și cu un frate. Ai simțit cu mine în întristările mele și mi-ai vindecat sufletul zdrobit și rănit, așa încât să pot apuca mâna lui Hristos care mi-a fost întinsă pentru a mă mântui. În neștiința mea, m-ai învățat cu răbdare că am un Tată în cer care Se îngrijește de mine. Mi-ai citit prețioasele făgăduințe din Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-ai inspirat credința că El mă va mântui. Inima mi-a fost înmuiată, supusă, zdrobită, când am contemplat sacrificiul pe care-l făcuse Hristos pentru mine. Am flămâzit după pâinea vieții, și adevărul a ajuns să fie scump pentru sufletul meu. Iată-mă aici, mântuit, pentru veșnicie mântuit, pentru a trăi pururea în fața Lui și pentru a lăuda pe Acela care și-a dat viața pentru mine”.

Ce bucurie va fi când acești răscumpărați se întâlnesc și îi salută pe aceia care au purtat o povară pentru binele lor! Iar acelora care au trăit nu pentru a-și place lor, ci pentru a fi o binecuvântare pentru cei nefericiți, care au atât de puține binecuvântări, cum le va mai tresălta inima de mulțumire! Ei vor simți cum se împlinește făgăduința: „Va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți plătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți”.

„Atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a vorbit”. (Isaia 58, 14.)

„Nu te teme; ... Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare”. (Geneza 15, 1.)

„Eu sunt moștenirea ta și partea ta de moșie”. (Numeri 18, 20.)

„Unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu”. (Ioan 12, 26.)

Capitolul 38

Importanța lucrării

Lucrarea de colportaj, când e bine condusă, este o lucrare misionară de cel mai înalt grad și este o metodă cât se poate de bună și de succes, ce poate fi folosită pentru a pune înaintea oamenilor adevărurile importante pentru acest timp. Importanța lucrării slujitorilor Evangheliei este fără îndoială mare; dar mulți din cei care flămânez după pâinea vieții nu au privilegiul de a auzi Cuvântul de la predicatori, ce sunt delegați ai lui Dumnezeu. Pentru motivul acesta este esențial ca publicațiile noastre să fie larg răspândite. În felul acesta, solia va merge acolo unde predicatorul nu poate merge, și atenția multora va fi atrasă la evenimentele importante, legate de scenele finale ale istoriei lumii acesteia.

Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportaj ca un mijloc de a prezenta oamenilor lumina cuprinsă în cărțile noastre, și colportorii trebuie să fie impresionați de importanța acestei lucrări pentru educația și iluminarea spirituală a oamenilor. Aceasta este exact lucrarea pe care Domnul vrea să o facă poporul Său în timpul de pe urmă. Toți aceia care se consacră lui Dumnezeu pentru a lucra în calitate de colportori ajută la ducerea ultimei solii de avertizare, adresate acestei lumi. Noi nu putem să prețuim destul de mult lucrarea aceasta; căci, dacă n-ar fi eforturile colportorului, mulți nu ar auzi niciodată această avertizare.

E adevărat că unii dintre cei care cumpără cărțile le vor pune pe etajeră sau le vor așeza pe masa din salon și rareori le vor răsfoi. Totuși, Dumnezeu poartă de grijă adevărului Său și va veni timpul când aceste cărți vor fi căutate și citite. S-ar putea ca boala sau nenorocirea să intre în familie, și, prin adevărul cuprins în cărți, Dumnezeu trimite inimilor tulburate pace, nădejde și odihnă. Iubirea Lui li se descoperă și ei înțeleg cât de prețioasă este iertarea păcatelor lor. În felul acesta, Domnul conlucrează cu lucrătorii Săi care s-au lepădat de sine.

Sunt mulți care, datorită prejudecății, nu vor cunoaște niciodată adevărul, dacă acesta nu e adus în casele lor. Colportorul ar putea găsi sufletele acestea și le-ar putea ajuta. Este o ramură a lucrării din casă în casă, pe care el o poate face cu mai mult succes decât alții. El poate face cunoștință cu oamenii și înțelege adevăratele lor nevoi,

se poate ruga cu ei și-i poate îndrepta către Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. În felul acesta, se va deschide calea pentru ca solia specială pentru timpul de față să găsească intrare la inima lor.

Colportorul are multă răspundere. El trebuie să meargă la lucrul său, pregătit să explice Scripturile. Dacă-și pune încrederea în Domnul atunci când călătorește din loc în loc, îngerii lui Dumnezeu vor fi de jur împrejurul lui, dându-i cuvintele pe care să le rostească și care vor aduce multor suflete lumină, nădejde și curaj.

Colportorul trebuie să-și aducă aminte că are prilejul de a semăna de-a lungul apelor. Atunci când vinde cărți care dau cunoștințe cu privire la adevăr, colportorul să-și aducă aminte că el face lucrarea lui Dumnezeu și că fiecare talent trebuie să fie folosit pentru slava Numelui Său. Dumnezeu va fi cu oricine caută să înțeleagă adevărul, pentru ca să-l poată pune în fața altora în linii clare. Dumnezeu a vorbit clar și lămurit. „Duhul și Mireasa zic: Vino. Și cel ce aude să zică: Vino”. (Apocalipsa 22, 17.) Noi nu trebuie să zăbovim în a da învățături acelor care au nevoie de ele, pentru ca să fie aduși la cunoașterea adevărului, așa cum este el în Isus.

Oile pierdute sunt împrăștiate în tot locul, iar lucrarea care trebuie făcută pentru ele este neglijată. Din lumina dată mie, știu că acolo unde acum este un colportor în câmp ar trebui să fie o sută. Colportorii ar trebui să fie încurajați să pornească la această lucrare nu pentru a vinde cărți de povești, ci pentru a duce înaintea lumii cărțile care conțin adevărul esențial pentru acest timp.

Colportorii trebuie să meargă cu Cuvântul lui Dumnezeu, aducându-și aminte că aceia care ascultă poruncile și-i învață pe alții să le asculte vor fi răsplătiți, văzând suflete convertite, și un singur suflet cu adevărat convertit îi va aduce pe alții la Hristos. În felul acesta, lucrarea va înainta în teritorii noi.

A venit timpul ca prin colportori să se facă o mare lucrare. Lumea doarme, și, ca paznici ai ei, ar trebui să batem clopotul avertizării pentru a-i trezi pe cei adormiți și a-i face să-și dea seama de primejdia în care se găsesc. Bisericile nu-și dau seama de timpul cercetării lor. Adesea, ele pot să cunoască mai bine adevărul prin străduințele colportorului. Aceia care merg înainte, în Numele Domnului, sunt solii Lui care vor da mulțimilor, aflate în întuneric și în rătăcire, vestea cea bună a mântuirii prin Hristos și prin ascultare de Legea lui Dumnezeu.

Mi-a fost arătat faptul că până și acolo unde oamenii aud solia de la predicator, colportorul ar trebui să-și aducă la îndeplinire lucrarea sa, conlucrând cu predicatorul; căci, cu toate că predicatorul ar putea să prezinte cu credincioșie solia, oamenii nu sunt în stare să o rețină în întregime. Pagina tipărită este deci esențială nu numai pentru a-i trezi să-și dea seama de importanța adevărului pentru timpul de față, ci și pentru a-i întemeia și înrădăcina în adevăr, împotriva erorilor înșelătoare. Revistele și cărțile sunt mijloace ale Domnului pentru a păstra solia continuu prezentă înaintea oamenilor. În ce privește iluminarea și întărirea sufletelor în adevăr, publicațiile vor face o lucrare mult mai mare decât aceea pe care ar putea-o face singuri slujitorii Cuvântului. Mesagerii tăcuți, care sunt așezați în casele oamenilor prin lucrarea colportorului, vor întări lucrarea Evangheliei din toate punctele de vedere, deoarece Duhul Sfânt va impresiona mințile atunci când ei citesc cărțile, după cum El impresionează mințile acelor care ascultă predicarea Cuvântului. Aceeași slujire din partea îngerilor va însoți cărțile care conțin adevărul, ca și aceea care însoțește lucrarea predicatorului.

Veștile despre orice efort încununat de succes din partea noastră spre a împrăștia întunericul și pentru a răspândi lumina și cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care El L-a trimis, sunt duse sus. Lucrul acesta este purtat înaintea ființelor cerești și face să tresalte toate domniile și puterile, câștigând simpatia tuturor ființelor cerești.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna în carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștințelor Lui. În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei care sunt pe calea mântuirii și pentru cei ce sunt pe calea pierzării; pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Corinteni 2, 14-16.)

Capitolul 39

Calificări ale colportorului

Întrucât colportorul cu literatura noastră este o lucrare misionară, ea ar trebui să fie făcută din punct de vedere misionar. Cei aleși pentru a fi colportori ar trebui să fie bărbați și femei care simt povara lucrării, al căror scop să nu fie câștigul, ci luminarea poporului. Toată slujba noastră trebuie făcută pentru slava lui Dumnezeu, pentru a transmite lumina adevărului acelor care sunt în întuneric. Principii egoiste -- iubirea de câștig, demnitatea sau poziția -- nici nu ar trebui să fie amintite între noi.

Colportorii au nevoie de o convertire zilnică, pentru ca vorbele și faptele lor să poată fi o mireasmă de viață spre viață, pentru a putea să exercite o influență salvatoare. Motivul pentru care mulți nu au izbutit în lucrarea de colportaj este acela că ei nu au fost creștini adevărați; ei nu au cunoscut spiritul convertirii. Ei aveau o teorie cu privire la felul cum să se facă lucrarea, dar nu simțeau dependența lor de Dumnezeu.

Colportorilor, aduceți-vă aminte că, în cărțile cu care umblați, voi prezentați nu cupa care conține vinul Babilonului, doctrinele pline de rătăcire, oferite împăraților pământului, ci cupa plină cu adevărul cel prețios al mântuirii. Veți bea voi înșivă din ea? Minte voastră poate să fie adusă roabă ascultării de voința lui Hristos, iar El poate pune asupra voastră propria Lui semnătură. Privind, voi puteți fi schimbați din slavă în slavă, de la un caracter la altul. Dumnezeu dorește ca voi să veniți în front și să roștiți cuvintele pe care El vi le dă. El dorește ca voi să arătați faptul că apreciați foarte mult neamul omenesc, omenirea care a fost răscumpărată prin sângele prețios al Mântuitorului. Atunci când veți cădea pe stâncă și veți fi zdrobiți, voi veți trăi experiența puterii lui Hristos, iar alții vor recunoaște că asupra inimilor voastre lucrează puterea adevărului.

Acelora care frecventează cursurile școlii, ca să învețe cum să facă mai bine lucrarea lui Dumnezeu, vreau să le spun: Aduceți-vă aminte că numai printr-o zilnică consacrare lui Dumnezeu puteți deveni câștigători de suflete. Au fost unii care n-au putut merge la școală, pentru că erau prea săraci ca să poată suporta cheltuielile. Dar, când au devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu, ei au început să lucreze chiar acolo unde se găseau, lucrând pentru cei din jurul lor. Deși lipsiți de cunoștințele ce se obțineau la

școală, ei s-au consacrat lui Dumnezeu și Dumnezeu a lucrat prin ei. Ca și ucenicii, când au fost chemați de la plasele lor de prins pește ca să-L urmeze pe Hristos, ei au învățat lecții valoroase de la Mântuitorul. Ei s-au legat de Marele Învățător, și cunoștința pe care au câștigat-o din Scripturi i-a calificat să vorbească altora despre Hristos. În felul acesta, și ei au devenit cu adevărat înțelepți, pentru că nu erau prea înțelepți în ochii lor pentru a mai primi învățătură de sus. Puterea înnoitoare a Duhului Sfânt le-a dat o energie practică, mântuitoare.

Cunoștința celui mai învățat om, dacă n-a învățat în școala lui Hristos, este o nebunie în ceea ce privește conducerea sufletelor la Hristos. Dumnezeu poate să lucreze numai cu aceia care acceptă invitația: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 28-30.)

Mulți dintre colportorii noștri s-au depărtat de la principiile drepte. Datorită dorinței de a obține foloase lumești, mintea lor a fost abătută de la adevăratul scop și spirit al lucrării. Nimeni să nu creadă că printr-o comportare ostentativă va face o impresie mai bună asupra oamenilor. Aceasta nu va asigura rezultatele cele mai bune sau cele mai dăinuitoare. Lucrarea noastră este aceea de a îndrepta mințile către adevărurile solemne pentru timpul acesta. Numai atunci când propriile noastre inimi sunt umplute cu spiritul adevărilor cuprinse în cartea pe care noi o vindem, și când în umilință atragem atenția oamenilor asupra acestor adevăruri, eforturile noastre vor fi însoțite de succes; deoarece numai atunci Duhul Sfânt, care convinge de păcat, de neprihănire și de judecată, va fi prezent pentru a impresiona inimile.

Cărțile noastre ar trebui purtate de lucrători consacrați, pe care Duhul Sfânt îi poate folosi ca instrumente ale Sale. Hristos este îndestularea noastră, și noi trebuie să prezentăm adevărul în smerită simplitate, lăsându-l să-și poarte singur mireasma sa de viață spre viață.

Rugăciunea smerită și fierbinte va contribui mai mult la răspândirea cărților noastre decât toate ornamentele costisitoare de pe lume. Dacă lucrătorii își vor îndrepta atenția către ceea ce este adevărat, viu și real; dacă se vor ruga pentru Duhul Sfânt, și se vor încrede în El, puterea Lui va fi revărsată asupra lor în puternice torente cerești, ce vor face impresii drepte și dăinuitoare asupra inimii omenești. De aceea, rugați-vă și

lucrați, lucrați și vă rugați, și Domnul va lucra împreună cu voi.

Fiecare colportor are nevoie de o continuă și hotărâtă slujire a îngerilor, deoarece el are de făcut o lucrare importantă; o lucrare pe care el nu o poate face cu propria sa putere. Cei născuți din nou, care sunt dispuși să fie călăuziți de Duhul Sfânt făcând după metoda lui Hristos ceea ce pot face, și aceia care lucrează ca și când ar putea să vadă ființele cerești, urmărindu-i, vor fi însoțiți și învățați de îngeri sfinți, care vor merge înaintea lor în casele oamenilor, pregătindu-le calea. Un astfel de ajutor este mult mai presus decât toate foloasele pe care împodobirile costisitoare se presupune că le-ar da.

Când oamenii își dau seama de timpurile în care trăim, ei vor lucra ca în fața cerului. Colportorul va distribui acele cărți care aduc lumină și putere sufletului. El se va adăpa cu spiritul acelor cărți și va pune întreg sufletul său în lucrarea de a le prezenta oamenilor. Puterea, curajul și succesul său vor depinde de plinătatea cu care adevărul cuprins în cărți este întrețesut în propria sa purtare și dezvoltat în propriul său caracter. Atunci când propria sa viață e modelată în felul acesta, el poate merge înainte, reprezentând înaintea altora adevărul sfânt pe care-l poartă. Plin de Duhul lui Dumnezeu, el va câștiga o experiență profundă și bogată; iar ființele cerești îi vor da succes în lucrare.

Colportorilor noștri, tuturor acelora cărora Dumnezeu le-a încredințat talanți pentru a putea conlucra cu El, vreau să le spun: „Rugați-vă, da, rugați-vă pentru o experiență mai profundă. Porniți cu o inimă îmbunată și împlânzită prin studierea prețioaselor adevăruri pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru timpul acesta. Sorbiți din plin din apele mântuirii, pentru ca ele să fie în inima voastră un izvor de apă vie, revărsându-se pentru a învia sufletele gata să piară. Atunci Dumnezeu vă va da înțelepciune pentru a vă face în stare să împărțiți drept. El vă va face căi pentru transmiterea binecuvântărilor Sale. El vă va ajuta să dați pe față însușirile Lui, dând altora înțelepciunea și priceperea pe care El vi le-a dat”.

Rog pe Domnul ca voi să puteți înțelege subiectul acesta în lungimea, lărgimea și adâncimea lui și pentru ca voi să puteți pricepe răspunderea voastră de a reprezenta caracterul lui Hristos, prin răbdare, curaj și integritate. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință, să vă păzească inimile și gândurile voastre în Hristos Isus”. (Filipeni 4, 7.)

Capitolul 40

Colporteurul, un lucrător al Evangheliei

Colporteurul inteligent, temător de Dumnezeu și iubitor de adevăr ar trebui să fie respectat, deoarece el ocupă o poziție egală cu aceea a slujitorului Evangheliei. Mulți dintre tinerii noștri lucrători, ca și aceia care sunt pregătiți pentru lucrarea de predicator, dacă sunt în adevăr convertiți, fac un mare bine activând în lucrarea de colportaj. Întâlnindu-se cu oamenii și prezentându-le publicațiile noastre, ei vor câștiga o experiență pe care nu o pot câștiga numai predicând. Mergând din casă în casă, ei pot să stea de vorbă cu oamenii, ducând cu ei parfumul vieții lui Hristos. Străduindu-se în felul acesta să fie o binecuvântare pentru alții, ei înșiși ajung să fie binecuvântați; ei câștigă o experiență în ceea ce privește credința; cunoștința lor în Scriptură va spori foarte mult, iar ei vor învăța mereu cum să câștige suflete la Hristos.

Toți predicatorii noștri ar trebui să se simtă liberi de a avea cu ei cărți pe care să le distribuie oriunde merg. Oriunde merge un predicator, el poate lăsa o carte în familia unde poposește, fie că o vinde, fie că o dăruiește. Mare lucrare de felul acesta s-a făcut în istoria de la începutul soliei. Predicatorii făceau lucrare de colportaj, folosind banii pe care-i obțineau din vânzarea cărților pentru a ajuta la înaintarea lucrării în locurile unde era nevoie de ajutor. Aceștia pot să vorbească cu pricepere despre această metodă de lucru, deoarece ei au avut experiență în privința aceasta.

Nimeni să nu gândească că pentru slujitorul Evangheliei este o înjosire a se angaja în lucrarea de colportaj, ca mijloc de a duce adevărul la oameni. Făcând lucrarea aceasta, el lucrează în același chip ca și apostolul Pavel, care spune: „Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi în care am pus piciorul pe pământul Asiei, cum am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos”. (Faptele Apostolilor 20, 18-21.) Elocventul Pavel, căruia Dumnezeu i Se descoperise în chip minunat, mergea din casă în casă cu toată smerenia sufletească și cu multe lacrimi și prin multe ispite.

Toți cei care doresc o ocazie pentru o adevărată slujire, care se predau fără rezervă lui Dumnezeu, vor găsi în lucrarea de colportaj ocazii de a vorbi despre multe lucruri care aparțin vieții veșnice viitoare. Experiența câștigată în felul acesta va fi de cea mai mare valoare pentru aceia care se pregătesc pentru lucrarea de slujire. Ceea ce-i pregătește pe lucrători, atât bărbați, cât și femei, de a deveni păstori ai turmei lui Dumnezeu este însoțirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Atunci când ei cultivă gândul că Hristos este Însoțitorul lor, ei vor simți o temere sfântă și o bucurie sacră în mijlocul experiențelor lor pline de neazuri și al încercărilor lor. Ei vor învăța cum să se roage în timp ce vor lucra. Ei vor fi crescuți în răbdare, bunătate, amabilitate și spirit de ajutorare a altora. Ei vor practica adevărata curtoazie creștină, ținând minte că Hristos, Însoțitorul lor, nu poate să aprobe cuvinte sau sentimente aspre, lipsite de amabilitate. Cuvintele lor vor fi curățate. Puterea vorbirii va fi considerată de ei ca un talant prețios, împrumutat lor pentru a face o lucrare înaltă și sfântă. Instrumentul omenesc va învăța cum să-L reprezinte pe Însoțitorul divin cu care este asociat. Acestei Sfinte Ființe nevăzute, el Îi va arăta respect și temere, deoarece el poartă jugul Lui și învață metodele Lui curate și sfinte. Aceia care au credință în acest divin Sprijinitor se vor dezvolta. Ei vor fi dăruiți cu puterea de a îmbrăca solia adevărului cu o frumusețe sfântă.

Sunt unii care sunt potriviți pentru lucrarea de colportaj și care pot săvârși în ramura aceasta mai mult decât prin predicare. Dacă Duhul lui Hristos locuiește în inima lor, ei vor găsi prilej de a prezenta cuvântul Său altora și de a îndrepta mintea oamenilor la adevărurile speciale pentru timpul de față. Oameni corespunzători pentru lucrarea aceasta o aduc la îndeplinire; dar unii predicatori neînțelepți îi laudă, spunând că darurile lor ar trebui să fie folosite în lucrarea de predicare, și nu în lucrarea de colportaj. În felul acesta, ei sunt influențați să obțină o autorizație de a predica, și în loc să fie instruiți pentru a deveni buni misionari spre a vizita familiile în casele lor, pentru a vorbi și a se ruga cu ele, sunt abătuți de la lucrarea pentru care sunt corespunzători, pentru a se face din ei predicatori slabi, iar câmpul în care este atât de mare nevoie de lucru și unde s-ar putea face atâta bine este neglijat.

Predicarea Cuvântului este un mijloc prin care Domnul a rânduit ca solia Lui de avertizare să fie dată lumii. În Scripturi, învățătorul credincios este reprezentat ca păstor al turmei lui Dumnezeu. El trebuie să fie respectat și lucrarea lui să fie prețuită. Adevărata lucrare misionară medicală este legată de aceea a slujitorilor Evangheliei, iar lucrarea de colportaj trebuie să fie o parte atât a lucrării misionare medicale, cât și a slujitorului Evangheliei. Celor angajați în lucrarea aceasta vreau să le spun: când îi

vizitați pe oameni, spuneți-le că sunteți un lucrător evanghelist și că-L iubiți pe Domnul. Nu căutați gazdă la hotel, ci locuiți în case particulare și faceți cunoștință cu familia. Hristos semăna semințele adevărului oriunde era, și, ca urmași ai Lui, voi puteți mărturisi despre Domnul, făcând o lucrare cât se poate de prețioasă în cămin. Apropiindu-vă astfel de oameni, veți găsi adesea persoane bolnave și descurajate. Dacă sunteți alături de Hristos, purtând jugul Lui, veți învăța zilnic de la El cum să duceți solii de pace și de mângâiere celor descurajați, celor triști și cu inima frântă. Voi puteți să-i îndrumați pe cei descurajați către Cuvântul lui Dumnezeu și să-i aduceți pe bolnavi la Domnul, în rugăciune. Atunci când vă rugați, vorbiți-I lui Hristos ca unui prieten mult iubit, pe care vă puteți bizui. Păstrați o demnitate dulce, nesilită, plăcută, ca a unui copil al lui Dumnezeu. Lucrul acesta se va recunoaște.

Colportorii ar trebui să fie în stare să dea îndrumări cu privire la îngrijirea bolnavilor. Ei ar trebui să învețe metodele simple de tratament medical. În felul acesta, ei pot lucra ca misionari medicali, slujind sufletului și trupului celor suferinzi. Lucrarea aceasta ar trebui să se desfășoare acum pretutindeni în lume. În felul acesta, masele ar putea fi binecuvântate prin rugăciunile și învățăturile servilor lui Dumnezeu.

Avem nevoie să ne dăm seama de importanța lucrării de colportaj, ca un mare mijloc de a-i găsi pe aceia care sunt în primejdie și a-i aduce la Hristos. Colportorii n-ar trebui să fie niciodată opriți de a vorbi despre iubirea lui Hristos, de a povesti experiența lor în lucrarea pe care o fac pentru Domnul. Ei ar trebui să se simtă liberi să vorbească sau să se roage cu cei care se trezesc. Simpla povestire a iubirii lui Hristos pentru om le va deschide porți, chiar în familiile celor necredincioși.

Când îi vizitează pe oameni în căminurile lor, colportorul va găsi atunci ocazii de a le citi din Biblie sau din cărțile care dau învățături despre adevăr. Când îi descoperă pe aceia care caută adevărul, el poate ține lecturi biblice cu ei. Aceste lecturi biblice sunt exact ceea ce au nevoie oamenii. Dumnezeu îi va folosi în slujba Sa pe aceia care dovedesc în felul acesta un profund interes pentru sufletele care pier. Prin ei, El va da lumină celor care sunt gata să primească învățătura.

Unii dintre cei care lucrează în ramura colportajului au un zel care nu este potrivit cu puțina cunoștință. Datorită lipsei lor de înțelepciune, datorită faptului că au fost înclinați atât de mult să facă pe predicatorul și pe teologul, a fost aproape o necesitate să se pună restricții colportorilor noștri. Când glasul Domnului cheamă: „Pe cine să trimit

și cine va merge pentru Noi?” Spiritul dumnezeiesc pune în inimă răspunsul: „Iată-mă, trimite-mă”. (Isaia 6, 8.) Dar țineți minte că mai întâi cărbunele aprins de pe altar trebuie să atingă buzele noastre. Atunci cuvintele pe care le roștiți vor fi cuvinte înțelepte și sfinte. Atunci veți avea înțelepciunea de a ști ce să spuneți și ce să lăsați nespuse. Atunci nu veți încerca să dați pe față priceperea voastră ca teologi. Veți avea grijă să nu treziți duhul certei sau prejudecăți, aducând în discuție subiecte controversate de doctrină. Veți găsi destule subiecte despre lucrurile care nu vor trezi împotrivirea, ci îi vor face să dorească o mai profundă cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu.

Domnul dorește ca voi să fiți câștigători de suflete; de aceea, chiar dacă nu va fi să impuneți oamenilor cu forța puncte de doctrină, voi trebuie să „fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă”. (1 Petru 3, 15.) Pentru ce teamă? Pentru ca nu cumva cuvintele voastre să vorbească despre încrederea voastră în voi înșivă, ca nu cumva să fie rostite cuvinte necugetate, ca nu cumva cuvintele și purtarea să nu fie după chipul și asemănarea lui Hristos. Legați-vă strâns de Hristos și prezentați adevărul așa cum este în El. Inimile nu pot rămâne nemișcate la auzirea istoriei lucrării de ispășire. Atunci când învățați blândețea și smerenia lui Hristos, veți ști ce să spuneți oamenilor, deoarece Duhul Sfânt vă va spune ce cuvinte să vorbiți. Aceia care-și dau seama de nevoia de a ține inima sub controlul Duhului Sfânt, vor fi făcuți în stare să semene semințe care vor răsări în viața veșnică. Aceasta este lucrarea colportorului evanghelist.

Capitolul 41

Efort unit în lucrarea de colportaj

Trebuie să existe o unitate perfectă între lucrătorii care umblă cu cărțile ce trebuie să inunde lumea cu lumină. Oriunde este prezentată lucrarea de colportaj între membrii noștri, atât cărțile de sănătate, cât și cele religioase trebuie să fie prezentate împreună ca părți ale unei lucrări unitare. Legătura dintre cărțile de sănătate și cele religioase mi-a fost ilustrată prin unirea dintre urzeală și bătătură pentru a forma un model frumos și o operă perfectă.

În trecut, cărțile de sănătate n-au fost tratate cu interesul pe care îl cere importanța lor. Deși ele au fost foarte mult apreciate de o numeroasă categorie de oameni, totuși, mulți nu au socotit că ele sunt cu totul necesare spre a fi prezentate lumii. Dar ce poate fi o mai bună pregătire pentru venirea Domnului și pentru primirea altor adevăruri esențiale spre a pregăti un popor pentru venirea Lui decât să-i treziți pe oameni să vadă relele acestui veac, să-i treziți la o reformă a vieții, în ceea ce privește satisfacerea plăcerilor personale și a obiceiurilor nesănătoase? Nu are oare lumea nevoie să fie trezită cu privire la subiectul reformei sanitare? Nu au oamenii nevoie de adevărurile prezentate în cărțile de sănătate? Sentimente cu totul deosebite de acelea care au predominat până acum, cu privire la lucrările despre sănătate, ar trebui să fie cultivate de colportorii noștri din câmp.

Între colportorii și agenții noștri principali n-ar trebui să se vadă divizări și grupări distincte. Toți ar trebui să fie interesați de vânzarea cărților care tratează problema sănătății, ca și de vânzarea cărților distinct religioase. Nu trebuie să se tragă o linie categorică, cum că numai anumite cărți trebuie să ocupe atenția colportorilor. Trebuie să fie o unitate perfectă, o dezvoltare bine echilibrată, simetrică, a lucrării în toate compartimentele.

Nepăsarea cu care au fost tratate de către mulți cărțile de sănătate este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. A despărți lucrarea privitoare la sănătate de marele corp al lucrării nu e după rânduiala Lui. Adevărul prezent stă în lucrarea reformei sanitare la fel de adevărat ca și în alte ramuri ale lucrării Evangheliei. Nici o ramură, atunci când e despărțită de altele, nu poate fi un întreg perfect.

Evanghelia sănătății are apărători destoinici, dar lucrarea lor a fost foarte grea datorită faptului că mulți predicatori, președinți de conferință și alte persoane din locuri cu influență, nu au dat problemei reformei sanitare atenția cuvenită. Ei nu au recunoscut-o în legătura ei cu lucrarea soliei, ca fiind brațul drept al corpului. În timp ce foarte puțin respect s-a arătat față de acest departament de către mulți membri și de către unii dintre slujitorii Evangheliei, Domnul și-a arătat preocuparea Sa pentru el, făcându-l prosper și bogat. Atunci când este bine condusă, lucrarea reformei sanitare este o pană despicătoare, făcând drum ca și alte adevăruri să pătrundă în inimă. Când solia îngerului al treilea este primită în plinătatea ei, reformei sanitare i se va da locul ei în comitetele conferințelor, în lucrarea comunității, în familie, la masă și în toate lucrările gospodăriei. Atunci brațul drept va sluji și va proteja corpul.

Dar, deși lucrarea sănătății își are locul în vestirea întregii solii îngerești, susținătorii ei nu trebuie în nici un chip să se străduiască să o facă să ia locul soliei. Cărțile de sănătate ar trebui să ocupe poziția ce li se cuvine, dar răspândirea acestor cărți este numai una dintre multele ramuri ale lucrării ce trebuie făcute. Impresiile strălucite, făcute uneori asupra colportorului, cu privire la cărțile de sănătate, nu trebuie să aibă drept rezultat îndepărtarea din câmp a altor cărți importante, care ar trebui să ajungă la oameni. Aceia care au răspunderea lucrării de colportaj ar trebui să fie oameni care pot vedea legătura fiecărei părți a lucrării cu marele tot. Aceștia să dea atenția cuvenită răspândirii cărților de sănătate, dar să nu facă ramura aceasta atât de proeminentă, încât să-i abată pe oameni de la alte ramuri de interes vital, excluzând astfel cărțile care duc lumii solia specială a adevărului.

Pentru a umbla cu cărțile religioase, este necesară tot atât de multă educație cât este necesară și pentru a umbla cu cele care tratează probleme de sănătate și temperanță. Tot atât de mult trebuie spus cu privire la lucrarea de colportaj cu cărțile, conținând hrană spirituală, și tot atât de mult efort trebuie depus pentru a-i încuraja și educa pe lucrători, ca să răspândească acele cărți care conțin întreita solie îngerească, cât se spune și se folosește pentru a pregăti lucrători pentru cărțile de sănătate.

O categorie de cărți va face totdeauna loc la o altă categorie. Ambele sunt esențiale și ambele trebuie să se afle, în același timp, în câmpul de lucru. Fiecare este completarea celeilalte și în nici un caz nu-i poate lua locul. Amândouă tratează subiecte de o foarte mare valoare și amândouă trebuie să-și aducă la îndeplinire partea lor la

pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru aceste zile de pe urmă. Amândouă trebuie să stea ca adevăr prezent pentru a ilumina, a trezi și a convinge. Amândouă trebuie să se împlinescă în lucrarea de sfințire și de purificare a comunităților care privesc înainte, așteptând venirea Fiului lui Dumnezeu cu putere și slavă mare.

Fiecare editor și colportor principal trebuie să lucreze cu entuziasm pentru a-i încuraja pe cei ce se află acum în câmp, înrolând și pregătind noi lucrători. Fiecare să întărească și să zidească cât poate mai bine lucrarea, fără să slăbească lucrarea altora. Totul să se facă în spiritul iubirii frățești și fără egoism.

Capitolul 42

Redeșteptarea lucrării de colportaj

Importanța lucrării de colportaj a fost totdeauna prezentată înaintea mea. În ultima vreme, acestei lucrări nu i s-a acordat importanța pe care i-o acordaseră aceia care au făcut din ea principala lor preocupare. Colportorii au fost chemați de la lucrarea lor evanghelică pentru a se angaja într-o altă lucrare. Acest lucru n-ar trebui să se întâmple. Mulți dintre colportorii noștri, dacă sunt cu adevărat convertiți și consacrați, pot săvârși mai mult în ramura aceasta decât în oricare alta, pentru a duce adevărul prezent înaintea oamenilor.

Noi avem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a arăta că sfârșitul este aproape. Lumea trebuie să fie avertizată și, ca niciodată mai înainte, trebuie să fim împreună lucrători cu Hristos. Nouă ne-a fost încredințată lucrarea de avertizare. Noi trebuie să fim canale de lumină pentru lume, dând altora lumina pe care o primim de la Marele purtător de lumină. Cuvintele și faptele tuturor oamenilor trebuie să fie puse la încercare. Să nu dăm înapoi acum. Ceea ce trebuie să fie făcut pentru avertizarea lumii trebuie să fie făcut fără întârziere. Lucrarea de colportaj să nu fie lăsată să lăncezească. Cărțile care cuprind lumina cu privire la adevărul prezent să fie prezentate la cât mai mulți oameni cu putință.

Președinții conferințelor noastre și ai altor locuri de răspundere au o datorie de îndeplinit în privința aceasta, pentru ca diferitele ramuri de lucrare să poată primi o egală atenție. Colportorii trebuie învățați și formați pentru a face lucrarea cerută, de a vinde cărțile, cuprinzând adevărul prezent de care oamenii au nevoie. În lucrarea aceasta este nevoie să se angajeze oameni cu o profundă experiență creștină, oameni cu mintea bine echilibrată, oameni puternici și bine educați. Domnul dorește ca în lucrarea de colportaj să se angajeze aceia care sunt în stare să-i învețe pe alții, care pot să trezească în tineri promițători un interes pentru această lucrare, conducându-i să intre în lucrarea cu cărți și să o facă cu succes. Unii au talentul, educația și experiența care îi vor face în stare să educe tineretul pentru lucrarea de colportaj în așa fel, încât să se poată face mult mai mult decât se face acum.

Aceia care au obținut experiență în lucrarea aceasta au o datorie specială de

îndeplinit, anume aceea de a-i învăța pe alții. Educați, educați-i, educați pe tineri și tinere pentru a vinde cărțile pe care Domnul, prin Duhul Său cel Sfânt, i-a îndemnat pe servii Săi să le scrie. Dumnezeu dorește ca noi să fim credincioși în a-i învăța pe aceia care primesc adevărul, ca ei să creadă cu un scop și să lucreze în mod inteligent în felul Domnului. Persoanele lipsite de experiență trebuie să fie puse în legătură cu lucrătorii cu experiență, pentru ca ele să poată învăța cum să lucreze. Trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu cea mai mare râvnă. Aceștia pot face o bună lucrare în colportaj, dacă vor asculta de cuvintele: „Ia seama la tine însuși și la învățătura”. (1 Timotei 4, 16.) Aceia care dau dovadă că sunt cu adevărat convertiți și care pornesc la lucrarea de colportaj vor vedea că ea constituie cea mai bună pregătire pentru alte ramuri de lucrare misionară.

Dacă aceia care cunosc adevărul îl vor trăi, se vor găsi metode pentru a-i întâlni pe oameni acolo unde sunt ei. Providența lui Dumnezeu a fost aceea care, la începuturile bisericii creștine, i-a împrăștiat pe sfinți în locuri îndepărtate, trimițându-i afară din Ierusalim, în multe părți ale lumii. Ucenicii lui Hristos nu au stat în Ierusalim sau în cetățile din împrejurimi, ci au mers dincolo de granițele propriei lor țări, pe marile căi de comunicație, căutând ce era pierdut, ca să-i poată aduce la Dumnezeu. Astăzi, Domnul dorește să vadă lucrarea Sa dusă mai departe în multe locuri. Noi nu trebuie să mărginim lucrarea numai la câteva localități.

Noi nu trebuie să-i descurajăm pe frații noștri, slăbindu-le mâinile, așa încât să nu fie făcută lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă prin ei. Să nu se ia prea mult timp cu pregătirea lor pentru a face lucrare misionară. Învățătura este necesară, dar toți să-și aducă aminte că Hristos este Marele Învățător și Izvorul a toată înțelepciunea. Tineri și bătrâni să se consacre lui Dumnezeu, să intre în lucrare și să meargă înainte, lucrând în smerenie, sub controlul Duhului Sfânt. Cei care au fost la școală trebuie să meargă în câmp și să pună în practică cunoștințele pe care le-au câștigat. Dacă colportorii vor face aceasta, folosindu-și capacitatea pe care le-a dat-o Dumnezeu, căutând sfat de la El și combinând lucrarea de vânzare de cărți cu lucrarea personală pentru oameni, talentele lor vor crește prin întrebuințare și ei vor învăța multe lecții practice, pe care nu ar fi fost cu putință să le învețe la școală. Educația obținută pe această cale practică poate fi numită pe drept cuvânt educație superioară.

Nu există o lucrare mai înaltă ca aceea de colportaj evanghelic, deoarece ea cuprinde în sine îndeplinirea celor mai înalte datorii morale. Aceia care se angajează în

lucrarea aceasta au totdeauna nevoie să fie sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Nu trebuie să aibă loc o înălțare a eului. Ce are oricare dintre voi fără ca să fi primit de la Hristos? Noi trebuie să tragem împreună cu funiile la fel de întinse. Numai aceia care trăiesc rugăciunea lui Hristos, punând-o în viața practică, vor trece cu bine prin încercarea ce are să vină peste lumea întreagă. Aceia care se înalță pe sine se așează sub puterea lui Satana, pregătindu-se să primească înșelăciunile lui. Cuvântul Domnului pentru poporul Său este ca noi să înalțăm stindardul din ce în ce mai sus. Dacă ascultăm de glasul Lui, El va lucra împreună cu noi, și eforturile noastre vor fi încoronate cu succes. În lucrarea noastră, noi vom primi bogate binecuvântări de sus și ne vom strânge o comoară lângă tronul lui Dumnezeu.

Dacă am ști ce e în fața noastră, n-am fi atât de încrezători în lucrarea Domnului. Trăim în timpul zguduirii, timpul în care tot ce poate fi zguduit va fi zguduit. Domnul nu-i va scuza pe aceia care cunosc adevărul dacă nu ascultă, în cuvânt și în faptă, de poruncile Sale. Dacă nu facem nici un efort să câștigăm suflete la Hristos, vom fi trași la răspundere pentru lucrarea pe care am fi putut să o facem, dar nu am făcut-o din cauza leneviei noastre spirituale. Aceia care aparțin Împărăției Domnului trebuie să lucreze cât se poate de serios pentru salvarea sufletelor. Ei trebuie să-și facă partea pentru a așeza și sigila legea între ucenici.

Planul lui Dumnezeu este ca lumina pe care El a dat-o cu privire la Scripturi să strălucească în raze clare și luminoase; și este datoria colportorilor noștri să depună un efort puternic și unit, pentru ca planul lui Dumnezeu să fie realizat. Înaintea noastră stă o lucrare mare și importantă. Vrajmașul sufletelor își dă seama de lucrul acesta și folosește toate mijloacele care-i stau în putere pentru a-i face pe colportori să se ocupe de vreo altă ramură de lucrare. Această ordine a lucrurilor trebuie să fie schimbată. Dumnezeu îi cheamă pe colportori înapoi la lucrul lor. El cheamă voluntari, care își vor pune la lucru toate energiile și priceperea, ajutând oriunde se ivește ocazia. Domnul îl invită pe fiecare să-și facă partea, potrivit cu priceperea lui. Cine va răspunde la invitație? Cine va porni să lucreze cu înțelepciune și har, și în dragostea lui Hristos, pentru cei din apropiere și din depărtare? Cine va sacrifica tihna și plăcerea și se va duce în locurile rătăcirii, superstiției și întunericii, lucrând cu râvnă și stăruință, rostind adevărul în cuvinte simple, rugându-se cu credință și făcând lucrare din casă în casă? Cine va merge astăzi afară din tabără, plin de puterea Duhului Sfânt, purtând ocară de dragul lui Hristos, explicând oamenilor Scripturile și chemându-i la pocăință?

Dumnezeu are lucrători ai Săi în toate timpurile. Chemării ceasului de față i se răspunde prin venirea omului. Așa că atunci când glasul dumnezeiesc strigă: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”, răspunsul va fi: „Iată-mă, trimite-mă”. (Isaia 6, 8.) Aceia care lucrează în mod efectiv în ramura colportajului să simtă că ei fac lucrarea Domnului, slujind sufletelor care nu cunosc adevărul pentru timpul acesta. Ei dau semnalul de alarmă la drumuri și la garduri, pentru a pregăti un popor pentru ziua cea mare a Domnului, care urmează să vină atât de curând asupra lumii. Noi nu avem timp de pierdut. Trebuie să încurajăm lucrul acesta. Cine va merge acum cu publicațiile noastre? Domnul va da pricepere pentru lucrare oricărui bărbat sau femeie care va conlucra cu puterea divină. Tot ce se cere, ca talent, curaj, stăruință, credință și tact, va veni atunci când ei îmbracă armura. O mare lucrare trebuie făcută în lumea noastră, și uneltele omenești vor răspunde cu siguranță la cerere. Lumea trebuie să audă avertizarea. Când vine chemarea: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”, răspundeți clar și lămurit: „Iată-mă, trimite-mă”.

„Dimineața seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta, sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune”. (Eclesiastul 11, 6.)

Alegerea colportorilor. Unii sunt mai bine adaptați decât alții pentru a face o anumită lucrare; de aceea nu e corect să crezi că oricine poate să fie un colportor. Unii nu se pot adapta la această lucrare; dar, din cauza aceasta, ei nu trebuie să fie considerați ca necredincioși sau lipsiți de bunăvoință. Dumnezeu nu este irațional în cerințele Lui. Biserica este ca o grădină în care sunt felurite flori, fiecare cu particularitățile ei. Deși în multe privințe toate pot fi diferite unele de altele, totuși fiecare are valoarea ei aparte.

Dumnezeu nu așteaptă ca, având în vedere diferitele lor temperamente, poporul Său să fie pregătit pentru oricare lucrare și pentru orice loc. Toți să-și aducă aminte că sunt felurite însărcinări. Nu este lucrarea nici unui om aceea de a prescrie lucrarea altui om, contrar propriei sale convingeri cu privire la datorie. E drept a da sfat și a sugera planuri; dar oricare om trebuie lăsat liber să caute îndrumare de la Dumnezeu, căruia îi aparține și căruia Îi servește.

Pregătire pentru lucrarea de pastor. Unii bărbați, pe care Dumnezeu i-a chemat la lucrarea de predicatori, au pornit la lucru în câmp, în calitate de colportori. Am fost instruită că aceasta este o excelentă pregătire, dacă scopul lor este de a răspândi lumină,

de a duce adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu direct în cercul familiei. În conversație, se va deschide o cale, pentru ca ei să vorbească despre religia Bibliei. Dacă se pornește în lucrare așa cum ar trebui, vor fi vizitate familii, se va da pe față duiosie și iubire pentru suflete, iar rezultatul va fi un mare bine. Aceasta va fi o excelentă experiență pentru toți aceia care au în vedere lucrarea de predicare.

Aceia care se pregătesc pentru lucrarea de predicare nu se pot angaja în nici o altă ocupație care să le dea o experiență atât de cuprinzătoare ca lucrarea de colportaj.

Suportarea greutăților. Acela care în lucrarea sa întâlnește încercări și ispite va trage folos din experiențele acestea, învățând să se sprijine mai hotărât pe Dumnezeu. În fiecare moment, el trebuie să-și dea seama de dependența sa.

Nici o plângere nu trebuie să fie cultivată în inima sa sau să fie rostită cu buzele sale. Când are succes, el nu trebuie să-și atribuie sieși nici o glorie, deoarece succesul său se datorează lucrării îngerilor lui Dumnezeu asupra inimii. El să-și aducă aminte că, atât în timp de încurajare, cât și în timp de descurajare, solii cerești sunt totdeauna alături de el. El trebuie să recunoască bunătatea Domnului, laudându-L cu voie bună.

Hristos a lăsat la o parte slava Sa și a venit pe pământul acesta ca să sufere pentru păcătoși. Dacă întâlnim greutate în lucrarea noastră, să privim la El, care este Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Atunci nu ne vom lăsa și nici nu vom fi descurajați. Vom îndura greutate ca buni ostași ai lui Isus Hristos. Aduceți-vă aminte ce spune El cu privire la oricare adevărat credincios: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 5, 9.)

O experiență valoroasă. Acela care pornește la lucrarea de colportaj așa cum ar trebui, să fie atât educator, cât și elev. În timp ce încearcă să-i învețe pe alții, el însuși trebuie să învețe să facă lucrarea unui evanghelist. Când colportorii merg în câmp cu inimi umile, plini de activitate zeloasă, ei vor găsi multe ocazii de a rosti un cuvânt la timp unor suflete gata să moară în descurajare. După ce au lucrat pentru aceste suflete nevoiașe, ei vor fi gata să spună: „Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul”. (Efeseni 2, 8.) Atunci când văd purtarea păcătoasă a altora, ei pot să zică: „Așa erați unii dintre voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru”. (1 Corinteni 6,

11.)

Aceia care lucrează pentru Dumnezeu vor da piept cu descurajarea, dar ei au totdeauna făgăduința: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 20.) Dumnezeu va da o experiență minunată celor care vor zice: „Cred făgăduința Ta; nu mă voi lăsa și nu voi fi descurajat”.

Raportarea. Cei care câștigă o astfel de experiență, lucrând pentru Domnul, să scrie un raport al acestei lucrări pentru revistele noastre, pentru ca și alții să poată fi încurajați. Colportorul să povestească despre bucuria și binecuvântarea pe care a primit-o în lucrarea lui, ca evanghelist. Rapoartele acestea ar trebui să găsească un loc în revistele noastre, deoarece influența lor este foarte vastă. În biserică, ele vor fi ca un parfum plăcut, o mireasmă de viață spre viață. În felul acesta, se vede că Dumnezeu lucrează împreună cu aceia care conlucrează cu el.

Exemplul în reforma sanitară. În legătura voastră cu necredincioșii, nu îngăduiți să fiți abătuți de la principiile cele drepte. Dacă luați loc la masa lor, mâncați cumpătat și numai hrană ce nu tulbură mintea. Feriți-vă de necumpătate. Voi nu vă puteți îngădui să vă slăbiți puterile mintale sau fizice, ca nu cumva să nu mai fiți în stare să deosebiți lucrurile spirituale. Păstrați-vă mintea astfel încât Dumnezeu să o poată impresiona cu adevărurile cele prețioase ale Cuvântului Său.

În felul acesta, veți avea influență asupra altora. Mulți caută să corecteze viața altora, atacând ceea ce ei consideră obiceiuri rele. Ei se duc la aceia pe care îi cred greșiți și le scot la iveală defectele, dar nu depun eforturi serioase spre a îndruma cu tact mintea spre principiile cele drepte. Adesea, o astfel de purtare nu izbuteste să aibă rezultatele dorite. Căutând să-i corectăm pe alții, prea adesea trezim combativitatea lor și, în felul acesta, facem mai mult rău decât bine. Nu-i urmăriți pe alții pentru a le arăta defectele sau viciile. Învățați-i prin exemplul personal. Tăgăduirea de sine și biruința voastră asupra apetitului să fie o ilustrare a ascultării de principiile drepte. Viața voastră să dea dovadă de influența sfințitoare și înnobilitoare a adevărului.

Dintre toate darurile acordate de Dumnezeu oamenilor, nici unul nu e mai prețios ca darul vorbirii. Dacă e sfințit prin Duhul Sfânt, el este o putere spre bine. Prin vorbire, noi convingem și înduplecăm, ne rugăm și-L laudăm pe Dumnezeu; și tot prin ea, exprimăm gânduri valoroase despre iubirea Răscumpărătorului. Printr-o dreaptă folosire

a darului vorbirii, colportorul poate semăna în multe inimi semințele prețioase ale adevărului.

Integritate în afaceri. Lucrarea șchiopătează, pentru că principiile Evangheliei nu sunt ascultate de aceia care pretind a fi urmași ai lui Hristos. Felul dezordonat în care unii colportori, atât bătrâni, cât și tineri, și-au săvârșit lucrarea, arată că ei mai au lucruri importante de învățat. Mi-a fost arătat că mult lucru s-a făcut la voia întâmplării. Unii s-au deprins cu obiceiuri defectuoase, și deficiența aceasta a fost adusă în lucrarea lui Dumnezeu. Societățile misionare de tractate au fost implicate adânc în datorii, din cauză că unii colportori nu și-au plătit datoriile. Colportorilor li s-a părut că sunt rău tratați, dacă li se cere să plătească pe loc cărțile primite de la casa de editură. Dar a cere plata imediat este singura cale de a face afaceri.

Lucrurile trebuie să fie în așa fel aranjate, încât colportorii să aibă de ajuns cele necesare traiului, fără să fie nevoie să rețină ce nu-i al lor. Această ușă a ispitei trebuie să fie închisă și ferecată. Oricât de onest ar putea fi un colportor, în lucrarea lui se vor ivi împrejurări, care vor fi pentru el o grea ispită.

Lenevia și indolența nu sunt fructe care cresc în pomul creștin. Nici un suflet nu poate să practice abuzul și necinstea când se ocupă de bunurile Domnului și să rămână fără vină înaintea lui Dumnezeu. Toți cei care fac aceasta Îl tăgăduiesc prin fapte pe Hristos. În timp ce mărturisesc că păzesc și-i învață pe alții Legea lui Dumnezeu, ei dau greș în a păstra principiile ei.

Bunurile Domnului trebuie să fie mânuite cu credincioșie. Domnul i-a înzestrat pe oameni cu viață, sănătate și cu puterea de a raționa; El le-a dat putere fizică și mintală pentru a fi puse la lucru; și n-ar trebui oare ca darurile acestea să fie folosite cu credincioșie și cu sârguință spre slava Numelui Său? S-au gândit frații noștri că trebuie să dea socoteală pentru talanții dați în stăpânirea lor? Au administrat ei cu înțelepciune bunurile Domnului sau au cheltuit cu nepăsare averea Lui și sunt notați în cer ca servi necredincioși? Mulți cheltuiesc banii Domnului în așa-numitele petreceri zgomotoase; ei nu câștigă experiență în tăgăduirea de sine, ci își cheltuiesc banii pe lucruri deșarte și dau greș în a purta crucea pe urmele lui Hristos. Mulți care au avut privilegii prețioase, ocazii date de Dumnezeu, și-au irosit viața și acum sunt în suferință și lipsă.

Dumnezeu cere să se facă îmbunătățiri hotărâte în diferitele ramuri ale lucrării.

Afacerile în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie caracterizate prin cea mai mare precizie și exactitate. Nu s-a dat pe față un efort ferm și hotărât pentru a realiza reforme absolut trebuincioase.

Cunoașterea cărților lor. Colportorii ar trebui să cunoască bine cartea pe care ei o plasează și să fie în stare să atragă atenția asupra capitolelor ei importante.

Lucrarea de colportor. Colportorul ar trebui să ducă cu el tratate, broșuri și cărțițele, pe care să le dea celor care nu pot să cumpere. În felul acesta, adevărul poate fi introdus în multe familii.

Sârguință. Când pornește la lucru, colportorul nu ar trebui să îngăduie să fie abătut, ci ar trebui ca, în chip inteligent, să se țină de lucru cu toată sârguința. Și, cu toate acestea, în timp ce face lucrarea de colportaj, el nu ar trebui să fie nepăsător față de ocaziile de a ajuta sufletele care caută lumină și care au nevoie de mângâierea Scripturilor. Dacă colportorul umblă împreună cu Dumnezeu, dacă cere în rugăciune înțelepciunea cerească, pentru ca să poată face bine și numai bine în lucrarea sa, el va fi ager, ca să discearnă ocaziile sale și nevoile sufletelor cu care vine în contact. El va folosi cât mai bine cu putință ocaziile de a atrage suflete la Hristos. În spiritul lui Hristos, el va fi gata să spună un cuvânt celui care este obosit.

Prin sârguință în colportaj, prin credincioșie în a prezenta crucea de pe Golgota, colportorul își dublează puterile de a se face de folos. Dar în timp ce prezentăm metode de lucru, noi nu putem trasa o linie de la care să nu se poată face nici o abatere și în limitele căreia toți trebuie să se miște, deoarece împrejurările schimbă cazurile. Dumnezeu va impresiona pe aceia a căror inimă este deschisă pentru adevăr și care doresc după călăuzire. El va spune instrumentului Său omenesc: „Vorbește cutăruia sau cutăruia despre iubirea lui Isus”. Îndată ce numele lui Isus este menționat cu iubire și gingășie, îngerii lui Dumnezeu se apropie pentru a înmuia și supune inima.

Colportorii trebuie să fie cercetători sârguincioși, învățând cum să procedeze, pentru ca lucrarea lor să aibă succes; și, în timp ce sunt astfel ocupați, să țină ochii, urechile și înțelegerea lor deschise pentru a putea primi înțelepciune de la Dumnezeu, pentru a putea ști cum să-i ajute pe aceia care pier din lipsă de cunoaștere a lui Hristos. Fiecare lucrător să-și concentreze energiile și să-și folosească puterile pentru cea mai înaltă dintre slujiri -- aceea de a-i scăpa pe oameni din cursa lui Satana și de a-i lega de

Dumnezeu, prinzând strâns lanțul dependenței prin Isus Hristos de tronul înconjurat de curcubeul făgăduinței.

Asigurarea succesului. O mare și bună lucrare s-ar putea face prin colportajul evanghelistic. Domnul le-a dat oamenilor tact și capacități. Acelora care folosesc spre slava Lui aceste talente încredințate lor, ținându-se în ținuturile principiilor Bibliei, li se va da succes. Noi trebuie să ne rugăm și să lucrăm, punându-ne încrederea în Acela care nu ne va lăsa niciodată.

Colportorii evangheliști trebuie să se consacre pentru a fi lucrați de Duhul Sfânt. Ei, prin rugăciune stăruitoare, trebuie să se prindă de puterea care vine de la Dumnezeu, încrezându-se în El printr-o credință vie. Marea și eficiența Lui influență va fi cu fiecare lucrător sincer și credincios.

După cum Dumnezeu binecuvântează pe predicator și pe evanghelist în eforturile lor de a așeza adevărul înaintea oamenilor, tot astfel El îl va binecuvânta și pe colportorul credincios.

Lucrătorul smerit și eficient, care în mod ascultător răspunde la chemarea lui Dumnezeu, poate fi sigur că primește ajutor dumnezeiesc. O răspundere atât de mare și de sfântă înalță prin ea însăși caracterul. Ea cheamă la lucru cele mai alese însușiri mintale, iar continua lor întrebuințare întărește și curăță mintea și inima. Influența asupra vieții personale, ca și asupra vieții altora, este incalculabilă.

Spectatorii nepăsători poate că nu apreciază lucrarea voastră sau nu-i văd importanța. Ei o socotesc, poate, o afacere păguboasă, o viață de muncă și sacrificiu de sine, lipsită de orice mulțumire. Dar servul lui Isus o vede în lumina ce strălucește de la cruce. Sacrificiile sale i se par mai mici în comparație cu acelea ale binecuvântatului Domn, și el e bucuros să umble pe urmele Lui. Succesul ostinelilor Sale îi acordă bucuria cea mai curată și este cea mai bogată răsplătire pentru o viață de muncă plină de răbdare.

Capitolul 43

Cultivarea ospitalității

Biblia pune un deosebit accent pe cultivarea ospitalității. Ea nu numai că impune ospitalitatea ca o datorie, dar prezintă multe tablouri frumoase ale exercitării acestui dar și ale binecuvântărilor pe care el le aduce. Între aceste exemple, la loc de frunte stă experiența lui Avraam.

În rapoartele Genezei, îl vedem pe patriarh în miezul unei călduroase zile de vară, odihnindu-se la ușa cortului său, la umbra stejarilor lui Mamre. Trei călători trec prin apropiere. Ei nu fac nici o rugămintă, nici un apel la ospitalitate, nu cer nici o favoare; dar Avraam nu le îngăduie să meargă mai departe în calea lor, fără să fi fost reînviați. El este un om încărcat de ani; un om plin de demnitate și avere, un om foarte mult onorat și obișnuit să poruncească. Totuși, văzându-i pe străinii aceștia, el „a alergat înaintea lor, de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ”. Adresându-se conducătorului, a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii tăi, nu trece, rogu-Te pe lângă robul tău”. (Geneza 18, 2-3.) Cu propriile sale mâini, el a adus apă pentru ca ei să-și poată spăla praful de pe picioare. El însuși le-a ales hrana. În timp ce ei se odihneau la umbra răcoritoare, Sara, soția lui, a făcut pregătiri pentru ospătarea lor, iar Avraam a stat respectuos lângă ei, în timp ce aceștia se bucurau de ospitalitatea lui. El a arătat această amabilitate față de niște simpli drumeți, față de niște călători, niște străini care niciodată poate că nu aveau să mai treacă pe drumul acela. Dar, după ce s-a terminat masa, oaspeții s-au făcut cunoscuți! El servise nu numai unor îngeri cerești, ci chiar gloriosului lor Comandant, Creatorului, Mântuitorului și Împăratului său. Lui Avraam i s-au descoperit hotărârile luate în sfatul cerului și el a fost numit „Prietenul lui Dumnezeu”.

Lot, nepotul lui Avraam, cu toate că-și făcuse locuința în Sodoma, era plin de spiritul de amabilitate și ospitalitate al patriarhului. Văzându-i, la căderea nopții, pe cei doi străini la poarta cetății și cunoscând primejdiile care ar fi lovit cu siguranță în cetatea aceea nelegiuită, Lot a stăruit pentru a-i aduce în casa sa. El nu s-a gândit la primejdia care ar fi rezultat pentru sine și familia sa. O parte a lucrării vieții sale era aceea de a-i proteja pe cei în primejdie și de a se îngriji de cei fără adăpost, iar fapta săvârșită cu amabilitate față de cei doi drumeți necunoscuți a adus îngeri în casa sa.

Aceia pe care el a căutat să-i protejeze l-au protejat pe el. La căderea nopții, el îi condusesse la poarta sa pentru a fi în siguranță; în zorii zilei, ei l-au condus pe el și pe familia sa în siguranță, în afară, pe poarta cetății blestemată.

Faptele acestea de bunăvoință Dumnezeu le-a socotit destul de însemnate pentru ale trece în Cuvântul Său; și, peste mai bine de o mie de ani, un apostol inspirat s-a referit la ele, spunând: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit pe îngerii”. (Evrei 13, 2.)

Prilejul acordat lui Avraam și lui Lot nu ne este retras nici nouă. Dovedind ospitalitate față de copiii lui Dumnezeu, și noi putem primi îngerii Lui în casele noastre. Chiar și în zilele noastre, îngeri în chip de om intră în căminurile oamenilor și sunt ospătați de ei. Creștinii care trăiesc în lumina feței lui Dumnezeu sunt totdeauna însoțiți de îngeri nevăzuți, și aceste ființe sfinte lasă pe urma lor o binecuvântare în căminurile noastre.

„Iubitor de oaspeți” este una din caracteristicile amintite de Duhul Sfânt, ca deosebind pe cel ce urmează să poarte răspunderea în comunitate. Iar întregii biserici i se dă îndemnul: „Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit”. (1 Petru 4, 9-10.)

Îndemnurile acestea au fost în mod straniu neglijate. Printre cei care se pretind a fi creștini, adevărata ospitalitate este puțin practică. Chiar între credincioșii noștri, prilejul de a dovedi ospitalitate nu e privit așa cum ar trebui, ca un privilegiu și o binecuvântare. Este prea puțină sociabilitate, prea puțină dispoziție de a face loc pentru încă doi sau trei la masa familiei, fără jenă sau fără a face paradă cu aceasta. Unii spun că „e prea mult necaz”. N-ar fi bine dacă ați zice: „N-am făcut pregătiri speciale, dar vă invităm la ceea ce avem”? Oaspetele neașteptat apreciază invitația făcută cu plăcere mai mult decât orice pregătire complicată.

Este o tăgăduire a lui Hristos aceea de a face pregătiri pentru oaspeți, pregătiri care cer din timpul care, pe bună dreptate, aparține Domnului. Prin aceasta, noi Îl jefuim pe Dumnezeu și îi păgubim chiar și pe alții. Pregătind o masă prea bogată, mulți lipsesc propria lor familie de atenția cuvenită, iar pilda lor îi îndeamnă și pe alții să calce pe urmele lor.

Necazuri și poveri care nu sunt necesare sunt create din dorința de a se făli cu prilejul ospătării vizitatorilor. Din dorința de a pregăti multe feluri de bucate pentru masă, gospodina muncește peste măsură; din cauza multor feluri pregătite, oaspeții mănâncă mai mult decât ar trebui, iar rezultatul este boala și suferința, pe de o parte din cauza muncii peste măsură și pe altă parte din cauza mâncării peste măsură. Aceste ospețe complicate sunt o povară și un rău.

Dar Domnul vrea ca noi să ne îngrijim de cele trebuincioase pentru frații și surorile noastre. Apostolul Pavel prezintă o ilustrație a acestui lucru. El spune bisericii din Roma: „Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și chiar și mie”. (Romani 16, 1-2.) Fivi îl găzduise pe apostol, și era vestită ca o gazdă a străinilor care aveau nevoie de îngrijire. Exemplul ei ar trebui să fie urmat de bisericile de astăzi.

Dumnezeu nu are plăcere de interesul egoist, arătat deseori față de mine și de „familia mea”. Fiecare familie care cultivă spiritul acesta are nevoie să fie convertită prin principiile curate, exemplificate în viața lui Hristos. Aceia care se închid în ei înșiși, care nu sunt dispuși să fie atrași de spiritul găzduirii de oaspeți, pierd multe binecuvântări.

Unii dintre lucrătorii noștri ocupă poziții unde este necesar ca adesea ei să găzduiască oaspeți, fie dintre propriii lor frați de credință, fie străini. Se susține de către unii că fiecare conferință ar trebui să deschidă un cont pentru lucrul acesta și că, pe lângă salariile lor obișnuite, să li se acorde o sumă suficientă pentru a acoperi aceste cheltuieli făcute în plus. Dar Domnul a încredințat la tot poporului Său lucrarea de găzduire. Nu e după planul lui Dumnezeu ca unul sau doi să facă toată găzduirea pentru conferință sau comunitate, sau ca lucrătorii să fie plătiți pentru găzduirea fraților lor de credință. Aceasta este o născocire născută din egoism, iar îngerii lui Dumnezeu țin socoteală de lucrurile acestea.

Aceia care călătoresc din loc în loc ca evangheliști sau misionari, în orice ramură a lucrării, ar trebui să primească ospitalitatea membrilor bisericii în mijlocul cărora lucrează. Frații și surorile, trebuie să ofere găzduire acestor lucrători, chiar dacă lucrul acesta se face cu mult sacrificiu personal.

Hristos ține seama de orice cheltuială făcută cu găzduirea pentru numele Lui. El procură tot ce e necesar în scopul acesta. Aceia care pentru Numele lui Hristos îi găzduiesc pe frații lor, făcând tot ce este mai bine ca vizita să fie cu folos atât pentru oaspeți, cât și pentru ei, sunt notați în cer ca fiind vrednici de o deosebită binecuvântare.

Domnul a dat în propria Sa viață o lecție de ospitalitate. Când a fost înconjurat de mulțimea flămândă pe malul lacului, El nu i-a lăsat să plece la casele lor neîntremați. El a spus ucenicilor Săi: „Dați-le voi să mănânce”. (Matei 14, 16.) Și, printr-un act de putere creatoare, El a procurat hrană îndestulătoare pentru a satisface nevoia lor. Și cu toate acestea, cât de simplă a fost hrana procurată! Acolo n-au existat bunătăți alese. El, care avea la îndemână toate resursele cerului, ar fi putut întinde înaintea oamenilor o masă bogată. Dar El a procurat numai ceea ce era de ajuns pentru a satisface nevoia lor, ceea ce constituia hrana zilnică a pescarilor din preajma lacului.

Dacă oamenii ar fi astăzi simpli în deprinderile lor, dacă ar trăi în armonie cu legile naturii, ar fi mijloace din belșug pentru toate nevoile familiei omenești. Ar fi mai puține nevoi închipuite și mai multe prilejuri de a lucra după metodele lui Dumnezeu.

Hristos nu a căutat să-i atragă pe oameni, satisfăcând dorința lor după lucruri alese. Hrana simplă, pe care el a procurat-o, era o asigurare nu numai cu privire la puterea Lui, dar și cu privire la iubirea Lui, cu privire la grija Lui duioasă pentru ei în ceea ce privește nevoile obișnuite ale vieții. Și, în timp ce îi hrănea cu pâinile de orz, El le da să mănânce și din pâinea vieții. Aceasta este pilda noastră. Hrana noastră poate fi simplă și chiar sărăcăcioasă. Partea ce ne revine în viață poate fi înconjurată de zidurile sărăciei. Resursele noastre s-ar putea să nu fie mai mari ca acelea ale ucenicilor -- cinci pâini și doi pești. Totuși, atunci când venim în contact cu aceia care sunt în lipsă, Hristos ne îndeamnă: „Dați-le voi să mănânce”. Noi trebuie să împărțim ceea ce avem; și când dăm, Hristos Se va îngriji ca să ni se dea ceea ce ne lipsește.

În legătură cu aceasta, citiți întâmplarea cu văduva din Sarepta. Acestei femei dintr-o țară păgână, Dumnezeu i-a trimis pe servul Său în timp de foamete, ca să ceară de mâncare. „Și ea a răspuns: «Viu este Domnul Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, și n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri». Ilie i-a zis: «Nu te teme, întoarce-te și fă cum

ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o turtă mică, și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului”». Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie”. (1 Împărați 17, 12-15.)

Minunată a fost ospitalitatea dovedită față de profetul lui Dumnezeu de această femeie feniciană și minunat au fost răsplătite credința și generozitatea ei. „Multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei, și Ilie. Făina din oală n-a scăzut, și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie. După aceea, fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit. Și boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el. Femeia a zis atunci lui Ilie: «Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine doar ca să aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea, și să-mi omori astfel fiul?» El i-a răspuns: «Dă-mi încoace pe fiul tău». Și l-a luat de la sânul femeii, l-a suit în odaia de sus, unde locuia el, și l-a culcat pe patul lui.... Și s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul.... Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat. Ilie a luat copilul, l-a pogorât jos în casă din odaia de sus, și l-a dat mamei sale. Și Ilie a zis: «Iată fiul tău este viu». Și femeia a zis lui Ilie: «Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr»”. (1 Împărați 17, 15-24.)

Dumnezeu nu S-a schimbat. Puterea lui nu e mai mică acum ca în zilele lui Ilie. Și nu mai puțin sigură acum ca atunci când a fost rostită de Mântuitorul, este făgăduința pe care a făcut-o Hristos: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. (Ver 40.) Nici o faptă de bunătate, făcută în Numele Lui, nu va rămâne necunoscută și nerăsplătită. Și în aceeași gingașă recunoaștere, Hristos cuprinde chiar și pe cel mai slab și mai umil din familia lui Dumnezeu. „Și oricine va da de băut”, zice El, „numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți” -- acelora care sunt ca niște copii în credință și în cunoașterea de Hristos -- „în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”. (Ver 42 .)

Sărăcia nu trebuie să ne împiedice a dovedi ospitalitate. Noi trebuie să împărțim cu alții ceea ce avem. Sunt unii care luptă din greu pentru pâinea cea de toate zilele și care au o mare greutate în a face ca venitul lor să facă față nevoilor; dar ei Îl iubesc pe Isus în persoana sfinților Lui și sunt gata să dovedească ospitalitate pentru credincioși și

necredincioși, căutând a face vizita lor folositoare. La masa și altarul familiei, oaspeții sunt bineveniți. Timpul luat pentru rugăciune face impresie asupra celor găzduiți și chiar și o singură vizită poate să însemne salvarea unui suflet de la moarte. Domnul ține socoteală de lucrarea aceasta, zicând: „Eu voi răsplăti”.

Fraților și surorilor, invitați în căminul vostru pe aceia care au nevoie de găzduire și de o atenție plină de bunătate. Nu faceți lucruri care să iasă din comun, ci atunci când vedeți nevoia lor invitați-i în casa voastră, și arătați-le adevărata ospitalitate creștină. În astfel de legături sociale sunt privilegiile prețioase.

„Nu numai cu pâine va trăi omul” și, după cum împărțim cu alții hrana cea pentru corp, așa trebuie să împărțim la alții nădejde, curaj și iubire creștinească. Noi trebuie să mângâiem pe cei care sunt în necazuri, „prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu”. (2 Corinteni 1, 4.) Și nouă ni se dă asigurarea: „Dumnezeu poate face să vă înmulțească orice har; pentru ca având toate lucrurile din belșug, să puteți spori în orice faptă bună”.

Noi ne găsim într-o lume a păcatului și a ispitei; de jur împrejurul nostru sunt suflete care pier fără Hristos; și Dumnezeu dorește ca noi să lucrăm pentru ele pe orice cale cu putință. Dacă aveți o locuință plăcută, invitați la voi pe tinerii lipsiți de cămin, pe aceia care au nevoie de ajutor, care tânjesc după simpatie și după cuvinte bune, după respect și curtoazie. Dacă doriți să-i aduceți la Hristos, trebuie să le arătați iubirea și respectul vostru ca unora care sunt răscumpărați cu sângele Lui.

În providența lui Dumnezeu, noi suntem puși în legătură cu persoane lipsite de experiență, cu mulți care au nevoie de milă și de compătimire. Ei au nevoie de ajutor, deoarece sunt slabi. Tinerii au nevoie de ajutor. În tăria Aceluia a cărui bunătate plină de iubire este exercitată față de cel neajutorat, neștiutor și față de aceia care sunt socotiți ca fiind cei mai neînsemnați dintre micuții Lui, noi trebuie să lucrăm pentru binele lor viitor, pentru formarea caracterului creștin. Chiar aceia care au cel mai mult nevoie de ajutorul nostru vor pune uneori în mod dureros răbdarea noastră la încercare. „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul dintre acești micuți”, zice Hristos, „căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu, care este în ceruri”. (Matei 18, 10.) Iar acelor care slujesc acestor suflete, Mântuitorul le spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. (Matei 25, 40.)

Fruntea celor care au făcut lucrarea aceasta va purta coroana sacrificiului. Dar ei își vor primi răsplata. În cer vom vedea tineretul pe care l-am ajutat, pe aceia pe care i-am invitat în casa noastră, pe care i-am abătut de la ispită. Vom vedea fața lor cum reflectă strălucirea slavei lui Dumnezeu. „Ei vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pus pe frunțile lor”. (Apocalipsa 22, 4.)

Capitolul 44

Respectarea Sabatului

Mari binecuvântări sunt cuprinse în ținerea Sabatului și Dumnezeu dorește ca ziua de Sabat să fie pentru noi o zi de bucurie. A fost mare bucurie și cu prilejul instituirii Sabatului. Dumnezeu a privit cu satisfacție la lucrările mâinilor Sale. Toate lucrurile pe care le-a făcut El le-a declarat ca fiind „forte bune”. (Geneza 1, 31.) Cerul și Pământul au fost umplute de bucurie. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”. (Iov 38, 7.) Cu toate că păcatul a pătruns în lume pentru a strica lucrarea Lui desăvârșită, Dumnezeu încă ne dă Sabatul, ca o dovadă că Cineva Atotputernic, nemărginit în bunătate și îndurare, a creat toate lucrurile. Părintele nostru ceresc dorește ca prin ținerea Sabatului să se păstreze între oameni o cunoaștere a Lui. El dorește ca Sabatul să ne îndrume mintea către El, ca fiind adevăratul și viul Dumnezeu, și că, prin cunoașterea Lui, noi să putem avea viață și pace.

Când Domnul a eliberat pe poporul Său, Israel, din Egipt și i-a încredințat Legea Sa, El i-a învățat pe izraeliți că, prin ținerea Sabatului, ei urmau să se deosebească de idolatrii. Lucrul acesta era ceea ce făcea deosebire între cei care recunoșteau suveranitatea lui Dumnezeu și cei care refuzau să-L primească ca fiind Creator și Împărat. „Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic”, a spus Domnul. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat”. (Exod 31, 17.16.)

După cum Sabatul era un semn care îl distingea pe Israel când a ieșit din Egipt pentru a intra în Canaanul pământesc, la fel este un semn care distinge astăzi pe poporul lui Dumnezeu când iese din lume pentru a intra în odihna cerească. Sabatul este un semn care există între Dumnezeu și poporul Său, un semn care onorează Legea Lui. El face distincție între supușii Săi credincioși și cei care calcă Legea.

Din stâlpul de nor, Hristos a declarat cu privire la Sabat: „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între mine și urmașii voștri, un semn, după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”. (Exod 31, 13.) Sabatul dat lumii este un semn că Dumnezeu este Creator și că El l-a sfințit. Puterea care a creat toate lucrurile

este puterea care creează din nou sufletul după chipul Său. Pentru aceia care sfințesc ziua Sabatului, ea este semnul sfințirii. Adevărata sfințire înseamnă a fi în armonie cu Dumnezeu, a fi una cu El în caracter. Ea se primește prin ascultarea de principiile acelea care sunt o transcriere a caracterului Lui. Iar Sabatul este semnul ascultării. Acela care ascultă din toată inima de porunca a patra va asculta de întreaga Lege. El este sfințit prin ascultare.

Și nouă, ca și lui Israel, Sabatul ne este dat ca „un legământ veșnic”. Pentru aceia care respectă ziua Sa sfântă, Sabatul este un semn că Dumnezeu îi recunoaște ca popor al său ales. Sabatul este o garanție că El va îndeplini față de ei legământul Său. Ori ce suflet care primește semnul guvernării lui Dumnezeu se așează sub legământul cel veșnic, dumnezeiesc, el se prinde de lanțul de aur al ascultării, fiecare verigă a acestui lanț fiind o făgăduință.

Numai porunca a patra din Cele Zece Porunci conține sigiliul marelui Legiuitor, Creator al cerului și al pământului. Aceia care ascultă de porunca aceasta iau asupra lor Numele Lui și toate binecuvântările pe care le cuprinde aceasta sunt ale lor. „Domnul a vorbit lui Mize și a zis: Vorbește lui Aron și fiilor lui, și spune-le: Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel, și să ziceți:

Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul să-și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea! Astfel să pună numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.” (Numeri 6, 22-27.)

Prin Moise, s-a dat și făgăduința: „Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeului tău, și vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porți numele Domnului.... Domnul te va face să fi cap nu coadă; totdeauna vei fi sus, și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile domnului Dumnezeului tău, pe care ți le dă astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini”. (Deuteronom 28, 9-13.)

Psalmistul, vorbind prin Duhul Sfânt, spune:

„Veniți să cântăm cu veselie Domnului, și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre.... Căci Domnul este un Dumnezeu mare, Este un Împărat mai presus

de toți dumnezeii. El ține în mână adâncimile pământului, și vârfulurile munților sunt ale Lui. A lui este marea, El a făcut-o, și mâinile Lui au întocmit uscatul. Veniți să ne închinăm și să ne smerim, Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorul nostru! Căci El este Dumnezeu nostru. El ne-a făcut, ai lui suntem: Noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui” (Psalmii 95, 1-7; 100,3.)

Făgăduințele date lui Israel sunt, de asemenea, și pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Ele sunt soliiile pe care ni le aduce Sabatul.

Reforma în ținerea Sabatului

Sabatul este o agrafă de aur care Îl unește pe Dumnezeu cu poporul Său. Dar porunca Sabatului a fost sfărâmată. Ziua cea sfântă a lui Dumnezeu a fost profanată. Sabatul a fost smuls din locul lui de către omul păcatului, și o zi de lucru obișnuită a fost înălțată în locul lui. O spărtură s-a făcut în Lege, și spărtura aceasta trebuie să fie dreasă. Adevăratul Sabat trebuie să fie înălțat la cuvenita lui poziție ca zi de odihnă a lui Dumnezeu. În capitolul 58 din Isaia este schițată lucrarea pe care o are de făcut poporul lui Dumnezeu. El trebuie să preamărească Legea și să o facă vrednică de cinste, să zidească vechile dărâmături și să refacă temeliile multor generații. Acelora care fac lucrul acesta Dumnezeu le spune: „Vei fi numit dregător de spărturi”, „Cel ce drege drumurile și face țara cu putință de locuit... Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.”

Problema Sabatului urmează să fie subiectul în jurul căruia se dă marea bătălie finală la care va lua parte întreaga lume. Oamenii au onorat principiile lui Satana mai presus de principiile care stăpânesc în cer. Ei au primit un Sabat neadevărat, pe care Satana l-a înălțat ca semn al autorității sale. Dar Dumnezeu a pus sigiliul său pe cerința Lui împărătească. Fiecare instituție a Sabatului poartă numele autorului ei, un semn care nu se șterge și care arată autoritatea fiecăruia. Noi trebuie să le arătăm că este de însemnătate vitală, dacă ei poartă semnul Împărăției lui Dumnezeu sau semnul împărăției răzvrătirii, deoarece ei se declară supuși ai împărăției al cărei semn îl poartă. Dumnezeu ne-a chemat să înălțăm standardul Sabatului Său călcat în picioare. Cât de

însemnat este, deci, ca exemplul nostru în ținerea Sabatului să fie cel drept.

Cu prilejul înființării de noi comunități, slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să dea o atență învățatură cu privire la cuvenita păzire a Sabatului. Noi trebuie să fim cu băgare de seamă ca nu cumva practicile care predomină printre cei care țin duminica să fie urmate de cei care spun că țin sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu. Linia de demarcație trebuie să fie făcută clară și distinctă între cei care poartă semnul Împărăției lui Dumnezeu și cei care poartă semnul împărăției răzvrătirii.

Mult mai multă sfințenie este atașată de Sabat decât îi este dată de mulți care se dau drept păzitori ai Sabatului. Domnul a fost foarte mult dezonorat de către aceia care nu au ținut Sabatul potrivit cu porunca, nici în litera, nici în spiritul ei. El cheamă la o reformă în ținerea Sabatului.

Pregătirea pentru Sabat

Chiar la începutul poruncii a patra, Domnul a zis: „Adu-ți aminte”. El știa că în mulțimea grijilor și a încurcăturilor, omul ar fi ispitit să se scuze să împlinească toate cerințele legii sau să piardă din vedere sfânta lui însemnătate. De aceea El a zis: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințești.” (Exod 20, 8.)

În tot cursul săptămânii, noi trebuie să avem în minte ziua de Sabat și să facem pregătiri pentru ținerea ei potrivit poruncii. Nu trebuie să ținem Sabatul numai ca pe o problemă legală. Noi trebuie să înțelegem influența lui spirituală asupra tuturor problemelor vieții. Toți care privesc Sabatul ca un semn între ei și Dumnezeu, arătând că El este Dumnezeu care-i sfințește, vor reprezenta principiile cârmuirii Lui. Ei vor aduce legile împărăției Sale în viața lor zilnică. Zilnic, rugăciunea lor va fi ca sfințirea Sabatului să odihnească asupra lor. În fiecare zi, ei vor avea tovărășia lui Hristos și vor da pe față desăvârșirea caracterului Său. În fiecare zi, lumina lor va strălucii în fața altora în fapte bune.

În tot ce aparține succesului lucrării lui Dumnezeu, cele dintâi biruințe trebuie să fie câștigate în viața de familie. Aici trebuie să înceapă pregătirea pentru Sabat. În tot cursul săptămânii, părinții să-și aducă aminte că familia lor trebuie să fie o școală în care copiii trebuie să fie pregătiți pentru curțile de sus. Cuvintele lor trebuie să fie cuvinte curate, drepte. Nici un cuvânt pe care copiii lor n-ar trebui să-l audă nu trebuie să

le scape de pe buze. Spiritul să fie păstrat liber de mânie. Părinților, trăiți în cursul săptămânii ca în fața unui Dumnezeu sfânt, care v-a dat copii pe care să-i creșteți pentru El. Creșteți pentru El mica biserică din familia voastră, pentru ca în Sabat toți să fie pregătiți să se închine în Sanctuarul Domnului. În fiecare dimineață și în fiecare seară, înfățișați-i pe copiii voștri lui Dumnezeu ca moștenire a Lui răscumpărată în sângele Său. Învățați-i că este datoria și privilegiul lor cel mai mare să-L iubească pe Dumnezeu și să-I slujească.

Părinții ar trebui să aibă îndeosebi grijă de a face din abordarea lui Dumnezeu un mijloc instructiv de învățatură pentru copii lor. Pasaje din Scriptură ar trebui să fie mult mai des pe buzele lor, în mod deosebit acele pasaje care pregătesc inima pentru serviciul religios. Adesea, ar fi bine să se repete cuvintele prețioase: „Da, suflete încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea.” (Psalmii 62, 5.)

Atunci când ne aducem aminte în felul acesta de Sabat, nu se va îngădui ca cele trecătoare să se întindă peste cele spirituale. Nici o îndatorire care aparține celor șase zile de lucru nu va fi lăsată pe seama Sabatului. În cursul săptămânii, energiile noastre nu vor fi istovite în lucrări trecătoare, așa că, în ziua în care Domnul S-a odihnit, noi să fim prea obosiți pentru a ne consacra în slujba Lui.

În timp ce pregătirea pentru Sabat trebuie să se facă în tot timpul săptămânii, vinerea trebuie să fie ziua specială de pregătire. Prin Moise Domnul a spus copiilor lui Israel: „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața cea ce va rămâne!” „Poporul se risipea și o strângea (mana), o măcina la râșniță, sau o pisa într-o piuă, o fierbea în oală și făcea turte din ea”. (Exod 16, 23; Numeri 11, 8.) Era ceva de făcut pentru pregătirea pâinii trimise din cer pentru copii lui Israel. Domnul le-a spus că lucrarea aceasta trebuie făcută vinerea, în ziua de pregătire. Aceasta a fost o punere la probă pentru ei. Dumnezeu dorea ca să vadă dacă ei vor sfinți sau nu Sabatul.

Îndrumarea aceasta din gura lui Iehova este pentru învățatura noastră. Biblia este o călăuză desăvârșită și, dacă paginile ei sunt studiate cu rugăciune de inimi doritoare de a înțelege, nimeni nu are nevoie să rătăcească în problema aceasta.

Mulți au nevoie de învățatură cu privire la felul în care să vină la adunare pentru serviciul din Sabat. Ei nu trebuie să vină înaintea lui Dumnezeu în haine obișnuite

purtate în cursul săptămânii. Toți ar trebui să aibă un costum special pentru Sabat, care să fie purtat când participă la serviciul divin în casa lui Dumnezeu. În timp ce n-ar trebui să ne conformăm modei acestei lumi, noi nu trebuie să fim nepăsători cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Noi trebuie să fim curați și bine îngrijiți, însă fără podoabe. Copii lui Dumnezeu să fie curați și pe dinafară și pe dinăuntru.

Vinerea, pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toată îmbrăcămintea să fie pregătită și toată pregătirea hranei să fie gata. Ghetele să fie lustruite și baia să fie făcută. Este cu puțință a face lucrul acesta. Dacă faceți din lucrul acesta o regulă, puteți realiza toate acestea. Sabatul nu trebuie să fie folosit pentru reperarea hainelor, pentru gătitul mâncării, pentru căutarea de plăceri sau pentru ori care altă ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui, ori ce ocupație lumească să fie lăsată de o parte și toate revistele lumești să fie date la o parte. Părinților, Explicați lucrarea voastră, cum și scopul ei, copiilor voștri și puneți-i să ia parte la pregătirea pentru ținerea Sabatului potrivit cu cele spuse de poruncă.

Voi trebuie să apărați cu gelozie granițele Sabatului. Aduceți-vă aminte că fiecare moment este un timp sfânt și consacrat. Ori de câte ori este cu puțință, cei care au personal în slujba lor ar trebui să dea lucrătorilor lor liber în orele de vineri de la prânz până la începutul Sabatului. Dați-le timp de pregătire, pentru ca ei să poată întâmpina ziua Domnului cu mintea liniștită. Printr-un astfel de procedeu, voi nu veți suferi nici o pagubă, nici chiar în cele trecătoare.

Mai este și o altă lucrare ce trebuie să primească atenție în ziua pregătirii. În ziua aceasta trebuie să fie îndepărtate ori ce fel de neînțelegeri dintre frați, fie în familie, fie în comunitate. Ori ce amărăciune, mânie și răutate să fie alungate din suflet. Cu un spirit umil, „mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. (Iacov 5, 16.)

Înainte de a începe Sabatul, atât minte, cât și trupul trebuie să fie retrase de la treburile lumești. Dumnezeu a pus Sabatul Său la sfârșitul celor șase zile de lucru pentru ca oamenii să se poată opri și să vadă ce au câștigat în cursul săptămânii în ce privește pregătirea pentru împărăția cea curată, care nu îngăduie nici un călcător de lege să intre în ea. Ar trebui ca, în fiecare Sabat, să ne facem socoteala în sufletul nostru pentru a vedea dacă săptămâna care s-a terminat ne-a adus câștig sau pagubă spirituală.

Dacă sfințim Sabatul Domnului, aceasta înseamnă mântuirea veșnică. Dumnezeu spune: „Voi cinsti pe cine mă cinstește”. (1 Samuel 2, 30.)

Sabatul în familie

Înainte de apusul soarelui, membrii familiei să se adune pentru a studia din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a cânta și a se ruga. Este nevoie și aici de reformă, deoarece mulți au fost neglijenți. Avem nevoie de a ne mărturisi lui Dumnezeu și unul altuia. Trebuie să începem din nou pentru a face planuri speciale pentru ca fiecare membru al familiei să poată fi pregătit să cinstească ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o.

Orele prețioase ale Sabatului să nu fie irosite rămânând în pat. În Sabat de dimineață, familia ar trebui să se trezească mai devreme. Dacă se scoală mai târziu are loc o dezordine și grabă în pregătirea pentru gustarea de dimineață și pentru școala de Sabat. Se dă loc la o stare de grabă, de îmbulzeală și nerăbdare. În felul acesta apar în familie simțăminte nesfinte. Sabatul profanat în felul acesta, ajunge o povară, iar sosirea lui este mai mult temută decât dorită.

Noi nu trebuie să pregătim pentru Sabat o cantitate mai îmbelșugată sau un număr mai mare de feluri de mâncare ca în alte zile. Dimpotrivă, hrana ar trebui să fie mai simplă și să mănânce mai puțin, pentru ca mintea să poată fi limpede și puternică pentru a înțelege cele spirituale. Mâncarea peste măsură încețoșează creierul. Cele mai valoroase cuvinte pot fi auzite dar, să nu fie apreciate, deoarece mintea este tulburată de o dietă necuvenită. Mâncând peste măsură în Sabat, mulți au contribuit, mai mult decât își închipuie ei, la dezonoarea lui Dumnezeu.

Chiar dacă pregătutul mâncării trebuie evitat în Sabat, nu e necesar a mânca hrana rece. Pe vreme rece mâncarea pregătită înainte trebuie încălzită. Iar mâncărurile, deși simple, să fie gustoase și atrăgătoare. Pregătiți ceva care să fie socotit ca ceva neobișnuit, ceva ce familia nu are în fiecare zi.

La altarul familiei să participe și copiii. Toți să-și aducă Biblia și să citească un verset sau două. Apoi să se cânte o cântare cunoscută, urmată de rugăciune. În privința aceasta Hristos ne-a dat un model. Rugăciunea Domnească (Tatăl nostru) nu a avut ca scop să fie repetată ca o formulă, ci este o ilustrație de felul cum ar trebui să fie

rugăciunile noastre -- simple, pline de căldură și cuprinzătoare. Într-o cerere simplă , spuneți Domnului cererile voastre, și exprimați-vă recunoștința pentru îndurările Sale. În felul acesta, voi Îl invitați pe Isus ca pe un oaspete binevenit în casă și în inima voastră. În familie nu-și au locul rugăciunile lungi și pentru obiecte îndepărtate. Ele fac ca ora de rugăciune să fie plicticoasă, când, de fapt, ar trebui să fie privită ca un privilegiu și o binecuvântare. Faceți ca ocazia să fie plină de interes și bucurie.

Școala de Sabat și adunarea pentru serviciul divin ar trebui să ocupe numai o parte din Sabat. Partea cealaltă, care rămâne familiei, poate să fie făcută partea cea mai sfântă și cea mai prețioasă a orelor Sabatului. O mare parte din timpul acesta părinții trebuie să-l întrebuințeze stând cu copiii lor. În multe familii, copii mai mici sunt lăsați de capul lor, singuri, pentru a-și găsi de lucru cum se pricep ei mai bine. Lăsați singuri, copii ajung curând să fie neliniștiți, încep să se joace sau se apucă de cine știe ce răutăți. În felul acesta Sabatul nu are nici o însemnătate sfântă pentru ei.

Pe timp frumos, părinții să se plimbe cu copiii lor pe câmpii și prin dumbrăvi. În mijlocul lucrurilor frumoase ale naturii, spuneți-le motivul pentru care a fost instituit Sabatul. Descrieți-le marea lucrare a creațiunii lui Dumnezeu. Spuneți-le că, atunci când pământul a ieșit din mâna lui, era sfânt și frumos. Fiecare floare, fiecare tufiș, fiecare copac răspundea scopului Creatorului lor. Tot ce cădea sub privirea ochilor era plăcut și umplea mintea cu gânduri despre iubirea lui Dumnezeu. Arătați că ceea ce a stricat lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu a fost păcatul; că spinii și pălămida, întristarea, durerea și moartea sunt rezultatele neascultării de Dumnezeu. Îndemnați-i să vadă cum pământul, deși desfigurat din cauza blestemului păcatului, încă mai dă pe față bunătatea lui Dumnezeu. Câmpiile verzi, copacii maiestoiși, lumina cea veselă a soarelui, norii, roua, solemna tăcere a nopții, slava cerului înstelat și luna cu frumusețea ei, totul mărturisește despre Creator. Nu cade nici o picătură de ploaie , nici o rază de lumină nu se revarsă asupra lumii noastre nerecunoscătoare, ca să nu dea mărturie despre răbdarea și iubirea lui Dumnezeu.

Vorbiți-le despre calea mântuirii, despre faptul că: „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ori cine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3, 16.) Repetați plăcuta poveste a Betleemului. Înfațișăți-l copiilor pe Isus, ca pe un copil ascultător de părinții Săi, ca pe un tânăr credincios și sânguincios, ajutând la întreținerea familiei. În felul acesta puteți să-i învățați că Mântuitorul cunoaște necazurile, greutățile și ispitele, nădejtile și bucuriile tineretului și

că El le poate arăta simpatie și le poate da ajutor. Din când în când, citiți-le istorisirile interesante din istoria Bibliei. Întrebați ce au învățat în școala de Sabat și studiați împreună cu ei lecțiunea pentru Sabatul viitor.

Când soarele apune, lăsați ca glasul rugăciunii și imnul de laudă să marcheze încheierea orelor sfinte și invitați prezența lui Dumnezeu în cursul grijilor săptămânii de lucru.

În felul acesta, părinții pot face Sabatul, așa cum ar trebui să fie, ziua cea mai plăcută a săptămânii. Ei îi pot face pe copii lor să vadă Sabatul ca pe o plăcere, ca ziua zilelor, ziua cea sfântă și onorabilă a Domnului.

Vă sfătuiesc, fraților și surorilor: „Aduceți-vă aminte de ziua Sabatului ca să o sfințiți.” Dacă doriți ca fii și fiicele voastre să țină Sabatul potrivit cu cele spuse de poruncă, trebuie să-i învățați atât prin precept, cât și prin exemplu. Înscrierea adâncă a adevărului în inimă nu se va șterge niciodată. Impresiile făcute din copilărie se vor vedea în anii de mai târziu. S-ar putea ivi împrejurări care să-i despartă pe copii de părinți și căminul lor, dar atâta vreme cât și ei primesc învățătura primită în copilărie și tinerețe, aceasta va fi o binecuvântare.

Călătoria în Sabat

Dacă dorim binecuvântarea făgăduită celui ascultător, trebuie să ținem Sabatul în mod mult mai strict. Mă tem că noi călătorim în ziua aceasta, când de fapt lucrul acesta s-ar putea evita. În armonie cu lumina pe care a dat-o Domnul cu privire la ținerea Sabatului, noi ar trebui să fim mai atenți cu privire la călătoria cu vaporul sau mașina în ziua aceasta. În privința aceasta, ar trebui să dăm un bun exemplu copiilor și tinerilor noștri. Pentru a ajunge la comunitățile care au nevoie de ajutorul nostru și pentru a le prezenta solia pe care Dumnezeu dorește ca ei să o audă, poate că va fi necesar să călătorim în Sabat; dar, pe cât este cu putință noi ar trebui să ne procurăm biletele și să facem toate aranjamentele necesare în altă zi. Când pornim la un drum, ar trebui să facem toate eforturile cu putință și să planuim în așa fel, încât să evităm ajungerea noastră la destinație în ziua Sabatului.

Când suntem constrânși să călătorim în Sabat, ar trebui să evităm tovărășia aceluia care ne-ar atrage atenția la lucruri lumești. Noi ar trebui să ne păstrăm mintea

ațintită la Dumnezeu și să avem comuniune cu El. Ori de câte ori este cu putință, ar trebui să vorbim altora despre adevăr. Ar trebui să fim totdeauna gata să alinăm suferințele și să-i ajutăm pe cei în nevoie. În asemenea cazuri, Dumnezeu dorește ca înțelepciunea și cunoștința pe care El ni le-a dat să fie puse la lucru. Dar nu ar trebui să vorbim despre probleme de afaceri sau ne angajăm în convorbiri obișnuite și lumești. Totdeauna și în tot locul, Dumnezeu dorește ca noi să dovedim loialitate față de El, onorând Sabatul.

Adunările în Sabat

Hristos a spus: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”. (Matei 18, 20.) Ori unde sunt doi sau trei credincioși, să se strângă laolaltă în Sabat și să ceară făgăduința Domnului.

Micile grupe, adunate pentru a se închina lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă, au dreptul de a cere bogata binecuvântare a lui Iehova. Ei trebuie să creadă că Domnul Isus este un oaspete onorat în adunările lor. Fiecare adevărat închinător care sfîntește Sabatul ar trebui să ceară împlinirea făgăduinței: „Și va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfîntesc”. (Exod 31, 13.)

În general, predica la adunările noastre din Sabat ar trebui să fie scurtă. Ar trebui să se dea ocazie celor care-L iubesc pe Dumnezeu să-și arate recunoștința și adorarea.

Când comunitatea este fără predicator, cineva să fie rânduit drept conducător al adunării, dar nu este necesar ca el să țină o predică sau să ocupe o mare parte din timpul adunării. Adesea o scurtă lectură biblică va fi de mai mare folos ca o predică. Iar aceasta poate fi urmată de o adunare de rugăciuni și de mărturisiri.

Aceia care ocupă un loc de conducere în comunitate nu ar trebui să-și istovească puterile fizice și mintale în cursul săptămânii, în așa fel încât în Sabat să nu poată fi în stare să aducă în adunare influența înviorătoare a Evangheliei lui Hristos. Faceți mai puțină muncă trecătoare de fiecare zi, dar nu jefuiți pe Dumnezeu, aducându-I în Sabat o slujire pe care El nu o poate primi. Voi nu trebuie să fiți ca oamenii care nu au nici o viață spirituală. Oamenii au nevoie de ajutorul vostru în Sabat. Dați-le hrană din Cuvânt. Aduceți lui Dumnezeu cele mai alese daruri ale voastre, în ziua Lui cea sfântă. Viața cea prețioasă a sufletului să-I fie dată Lui într-o slujire consacrată.

Nimeni să nu vină la locul de închinare ca să aștească. În casa lui Dumnezeu nu trebuie să doarmă nimeni. Voi nu picați de somn când sunteți prinși de lucrările voastre pământești, pentru că aveți un interes în lucrarea voastră. Să îngăduim noi oare ca slujba de care sunt legate interese veșnice să fie pusă pe o treaptă mai jos ca treburile trecătoare ale vieții?

Când facem lucrul acesta, ne lipsim de binecuvântarea pe care Domnul vrea să o avem. Sabatul nu trebuie să fie o zi de lenevie nefolositoare. Atât acasă, cât și în comunitate Trebuie să se dea pe față un spirit de slujire. Acela care ne-a dat șase zile pentru munca noastră vremelnică a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea și a pus-o deoparte pentru Sine. În ziua aceasta, El vrea să binecuvânteze în mod deosebit pe toți aceia care se consacră slujirii Lui.

Tot cerul ține Sabatul, dar nu prin lenevie și nelucrare. În ziua aceasta, fiecare energie a sufletului ar trebui să fie trează, deoarece noi trebuie să ne întâlnim cu Dumnezeu și Domnul Hristos, Mântuitorul nostru. Noi Îl putem privi prin credință. El dorește să învieze și să binecuvânteze fiecare suflet.

Fiecare trebuie să-și dea seama că are ceva de făcut pentru a face ca adunările din Sabat să fie interesante. Voi nu trebuie să vă strângeți pentru a îndeplini numai o formalitate, ci pentru a face un schimb de gânduri, pentru a povesti experiențele voastre zilnice, pentru a exprima mulțumiri, pentru a rosti sincera voastră dorință după iluminare divină; pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Discuțiile purtate cu privire la Hristos vor întări sufletul pentru încercările și luptele vieții. Să nu credeți că puteți fi creștini, și totuși să vă închideți în voi înșivă. Fiecare este o parte din marea pânză a omenirii și experiența fiecăruia va fi determinată, în mare măsură, de experiența tovarășilor săi.

Noi nu obținem nici a suta parte din binecuvântarea pe care ar trebui să o căpătăm de la strângerea noastră laolaltă pentru a ne închina lui Dumnezeu. Puterile noastre de percepere au nevoie de a fi ascuțite. Comuniunea unuia cu celălalt ar trebui să ne facă să fim voioși. Cu o nădejde ca aceasta pe care o avem, pentru ce nu ard inimile noastre de iubire pentru Dumnezeu?

Noi trebuie să aducem la fiecare adunare religioasă o convingere spirituală vie, că

Dumnezeu și îngerii Lui sunt acolo, conlucrând cu toți adevărații închinători. Când intrați în locașul de închinare, rugați pe Domnul să îndepărteze ori ce rău din inima voastră. Aduceți în locașul Lui numai ce El poate să binecuvânteze. Îngenunchiați înaintea lui Dumnezeu în Templul Lui, și consacrați ceea ce este a Lui, ceea ce a cumpărat cu sângele lui Hristos. Rugați-vă pentru vorbitor sau pentru conducătorul adunării. Rugați-vă ca o mare binecuvântare să vină peste acela care urmează să țină sus Cuvântul vieții. Străduiți-vă să apucați voi înșivă o binecuvântare.

Dumnezeu va binecuvânta pe toți aceia care se pregătesc în felul acesta pentru a participa la serviciul Său divin. Ei vor înțelege ce înseamnă a avea asigurarea Duhului Sfânt, pentru că au primit pe Hristos prin credință.

Locașul de închinare s-ar putea să fie foarte umil, dar pentru aceasta nu este mai puțin recunoscut de Dumnezeu. Pentru cei care I se închină lui Dumnezeu în duh și în adevăr și în frumusețea sfințeniei, el va fi ca și poarta cerului. Grupa credincioșilor s-ar putea să fie mică la număr, dar înaintea lui Dumnezeu ei sunt foarte prețioși. Prin pana adevărului ei au fost desprinși ca pietre luate din cariera lumii și au fost aduși în atelierul lui Dumnezeu pentru a fi ciopliți și formați. Dar chiar și în stare lor brută ei sunt scumpi înaintea lui Dumnezeu. Toporul, ciocanul și dalta încercărilor sunt în mâna Unuia plin de iscusință, ele sunt folosite nu pentru a nimici, ci pentru a se realiza o desăvârșire a fiecărui suflet. Ca pietre prețioase, lustruite în modul convenit pentru un palat, Dumnezeu intenționează ca noi să avem un loc în templul ceresc.

Cele rânduite și acordate nouă de Dumnezeu sunt fără limită. Tronul harului este el însuși cea mai înaltă atracție, deoarece este ocupat de Cineva care ne îngăduie să-L numim Tată. Dar Dumnezeu nu a socotit principiul mântuirii ca fiind îndestulător, câtă vreme era investit numai cu propria Sa iubire. Prin hotărârea Sa, a pus la altarul Său un Apărător îmbrăcat cu natura noastră. Ca Mijlocitor al nostru, lucrarea Sa este aceea de a ne prezenta lui Dumnezeu ca fii și fiice ale Sale. Hristos mijlocește în favoarea acelor care L-au primit. Lor le dă putere, în virtutea propriilor Sale merite, de a devenii membrii ai familiei imperiale, copii ai Împăratului ceresc. Iar Tatăl demonstrează nemărginita Lui iubire pentru Hristos care a plătit răscumpărarea noastră cu sângele Său, primind și spunând un bun venit prietenilor lui Hristos, ca și prietenilor Săi. El e mulțumit cu ispășirea făcută. El este proslăvit prin întruparea, viața, moartea și mijlocirea Fiului Său.

De îndată ce copilul lui Dumnezeu se apropie de tronul harului, el și devine clientul marelui Avocat. La cea dintâi rostire a părerii lui de rău și a cererii lui de iertare, Hristos îmbrățișează cauza lui și o face a lui proprie, prezentând rugămintea înaintea Tatălui ca pe propria Lui cerere.

Când Hristos mijlocește în favoarea noastră, Tatăl deschide comorile harului Său, pentru ca noi să ni le putem însuși, să ne bucurăm de ele și să dăm din ele și altora. „Cereți în numele Meu”, zice Hristos, „și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit”. Folosiți-vă de Numele Meu. Aceasta va da izbândă rugăciunilor voastre, iar Tatăl vă va da bogățiile harului Său: „cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 16, 24.)

Dumnezeu dorește ca toți copiii Lui ascultători să-I ceară binecuvântarea și să vină înaintea lui cu laudă și mulțumire. El poate face pustia un ogor roditor pentru aceia care țin poruncile Sale, deoarece aceasta este spre slava Numelui Său. El a făcut pentru poporul său ales lucruri care ar fi trebuit să inspire fiecare inimă cu recunoștință și Îl doare faptul că i se aduce atât de puțină laudă. El dorește ca să primească o mărturisire mai puternică din partea poporului Său, arătând că ei știu că au motiv de bucurie și de veselie.

Modul cum se poartă Dumnezeu cu poporul Său ar trebui să fie adesea repetat. Cât de des erau arătate indicatoarele așezate de Domnul în felul Său de purtare cu vechiul Israel! Pentru ca nu cumva să uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună evenimentele acestea în cântec, iar părinții să le dea copiilor lor ca învățătură. Ei trebuiau să strângă amintirile și să le facă cunoscute. Trebuia să se depună eforturi deosebite pentru a le păstra, pentru ca, atunci când copiii ar fi întrebat cu privire la aceste lucruri, întreaga istorie să poată fi repetată. În felul acesta, se păstrau în minte puterea providențială și deosebita bunătate și îndurare a lui Dumnezeu în purtarea Lui de grijă și în liberarea poporului Său. Noi suntem îndemnați să ne aducem „aminte de zilele de la început, când după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe”. (Evrei 10, 23.) Pentru poporul Său din generația aceasta Domnul a lucrat ca un Dumnezeu făcător de minuni. Istoria trecută a cauzei lui Dumnezeu ar trebui să fie adesea adusă aminte poporului -- tineri și bătrâni. Noi avem nevoie să repetăm deseori bunătatea lui Dumnezeu și să-L laudăm pentru faptele Lui minunate.

Deși suntem îndemnați să nu pierdem din vedere strângerea noastră laolaltă,

adunările acestea nu trebuie să fie numai pentru propria noastră reînviore. Noi trebuie să fim inspirați cu un zel mai mare de a da altora din mângâierea cu care noi înșine am fost mângâiați. Este de datoria noastră să fim foarte geloși pentru slava lui Dumnezeu și să nu aducem rapoarte rele, nici chiar prin tristețea feței sau prin cuvinte neînțelepte, ca și cum cerințele lui Dumnezeu ar fi o restrângere a libertății noastre. Chiar și în lumea aceasta a întristării, dezamăgirii și păcatului, Domnul dorește ca noi să fim plini de voieșie și puternici în tăria Lui. Întreaga persoană are privilegiul de a da o mărturie hotărâtă în toate privințele. În trăsăturile feței, în dispoziția sufletească; în cuvinte și în caracter, noi trebuie să mărturisim că slujirea lui Dumnezeu este bună. În felul acesta, noi proclamăm că: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”. (Psalmii 19, 7.)

Partea strălucitoare și plăcută a religiei noastre va fi reprezentată de toți aceia care sunt zilnic consacrați lui Dumnezeu. Noi nu ar trebui să-L dezonorăm pe Dumnezeu prin întristătoarea povestire a necazurilor care sunt dureroase. Toate necazurile care sunt primite ca învățături vor produce bucurie. Întreaga viață religioasă va fi înălțătoare, plină de măreție, înobilatoare, parfumată cu cuvinte și fapte bune. Vrășmașului îi face mare plăcere ca sufletele să fie deprimare, amărâte, plângând și chinându-se; el dorește ca astfel de impresii să se facă cu privire la efectele credinței noastre. Dar Dumnezeu dorește ca mintea să nu ia o poziție înjositoare. El dorește ca fiecare suflet să triumfe în puterea susținătoare a Răscumpărătorului. Psalmistul spune: „Fii lui Dumnezeu, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste! Dați Domnului, slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte”. „Te înalț, Doamne, căci m-ai ridicat, și n-ai lăsat pe vrășmașii mei să se bucure de mine. Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine, și Tu m-ai vindecat.... Cântați Domnului, voi cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre Numele lui cel sfânt!” (Psalmii 29, 1-2; 30,1-4.)

Biserica lui Dumnezeu de jos este una cu biserica lui Dumnezeu de sus. Credincioșii de pe pământ și ființele din cer, care nu au căzut nici o dată, constituie o biserică. Fiecare ființă cerească este interesată de adunările sfinților care se adună pe pământ ca să I se închine lui Dumnezeu. În curțile lăuntrice ale cerului, ei ascultă mărturia celor care mărturisesc despre Hristos din cartea din afară, de pe pământ, lauda și mulțumirea închinătorilor de jos este preluată în cântecul cereșc, iar lauda și bucuria răsună în curțile cerești, deoarece Hristos n-a murit în zadar pentru fiii căzuți ai lui Adam. În timp ce îngerii beau de la izvor, sfinții de pe pământ beau din apele curate care se revarsă de la tron, ape care înveselesc cetatea lui Dumnezeu. O, dacă ne-am

putea da seama de apropierea cerului de pământ! Când copiii născuți pe pământ nu știu lucrul acesta, ei au îngeri de lumină ca însoțitori ai lor. Un martor tăcut păzește fiecare suflet care trăiește căutând să atragă acel suflet la Hristos. Atâta vreme cât este nădejde, câtă vreme oamenii nu se împotrivesc Duhului Sfânt, spre propria lor ruină veșnică, ei sunt apărați de ființele cerești. Să nu uităm că în fiecare adunare a sfinților de jos sunt îngeri ai lui Dumnezeu, care ascultă la mărturiile, cântările și rugăciunile lor. Să ne aducem aminte că laudele noastre sunt întregite de corurile oștilor cerești de sus.

De aceea, atunci când vă adunați în fiecare Sabat, cântați laudă Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată. „Acela care ne-a iubit, și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său” să I se aducă închinarea inimii noastre. Iubirea lui Hristos să fie povara cuvintelor vorbitorului. Ea să fie exprimată în limbaj simplu, în fiecare cântare de laudă. Atunci când Cuvântul vieții se rostește, răspunsul nostru din inimă să mărturisească despre faptul că voi primiți solia ca venind din cer. Lucrul acesta este de modă foarte veche, știu aceasta, dar va fi o jertfă de mulțumire lui Dumnezeu pentru pâinea vieții, dată sufletului flămând. Răspunsul acesta față de inspirația Duhului Sfânt va fi o putere pentru propriul vostru suflet și o încurajare pentru alții. Aceasta va da o oarecare dovadă că sunt în clădirea lui Dumnezeu pietre vii, care emit lumină.

În timp ce ne amintim nu de capitolele întunecate din experiența vieții noastre, ci de manifestările marelui har al lui Dumnezeu și a iubirii Lui neistovite pentru noi, atunci mai mult vom lăuda decât ne vom plânge. Noi vom vorbi despre credințioșii iubitoare a lui Dumnezeu, ca păstorul adevărat, duios, și plin de milă a turmei Sale, despre care El a spus că nimeni nu o va smulge din mâna Sa. Limbajul inimii nu va fi o murmurare și o văietare egoistă. Lauda, ca o apă limpede curgătoare va ieși de la credințioșii cei sinceri ai lui Dumnezeu. „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoții în toate zilele vieții mele, și voi locui în casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele”, „Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea decât în Tine”. (Psalmii 23, 6; 73, 24-25.)

Pentru ce să nu trezim glasul cântărilor noastre spirituale în călătoriile peregrinajului nostru? Pentru ce să nu ne întoarcem la simplitatea și la viața noastră plină de zel? Motivul pentru care nu mai suntem atât de plini de voie bună este că am pierdut dragostea noastră dintâi. Să fim dar plini de râvnă și să ne pocăim, ca nu cumva sfeșnicul să fie mutat din loc.

Templul lui Dumnezeu este deschis în ceruri; iar pragul e plin de slava pe care o va avea ori ce biserică ce-L va iubi pe Dumnezeu și va ține poruncile Sale. Avem nevoie să studiem, să medităm și să ne rugăm. Atunci vom avea discernământ spiritual pentru a putea vedea curțile lăuntrice ale templului ceresc. Vom prinde atunci tema cântărilor și mulțumirilor corului ceresc din jurul tronului. Când Sionul se va ridica și va lumina, lumina lui va fi cea mai pătrunzătoare, și cântări prețioase de laudă și de mulțumire se vor auzi în adunările sfinților. Murmurările și văicările din cauza micilor dezamăgiri și neazuri vor înceta. Când vom aplica alifia aurie pentru ochi, vom vedea lucrurile pline de slavă de dincolo. Credința va răzbate prin umbra grea a lui Satana, și noi Îl vom vedea pe Apărătorul nostru, aducând tămâia propriilor Sale merite în favoarea noastră. Când vedem aceasta așa cum este, așa cum Domnul dorește ca noi să o vedem, atunci vom fi plini de un simțământ al imensității și diversității iubirii lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne învață că noi trebuie să ne adunăm în casa Lui pentru a cultiva atributele iubirii desăvârșite. Aceasta îi va pregăti pe locuitorii pământului pentru lăcașurile pe care Hristos S-a dus să le pregătească pentru toți cei care Îl iubesc. Acolo, ei se vor aduna în Sanctuar din Sabat în Sabat și din lună nouă în lună nouă, pentru a se uni în sunetele celor mai frumoase cântări de laudă și mulțumire pentru Acela care șede pe tron și pentru Miel, în veci și în veci de veci.

Redeșteptare în reforma sanitară

Ascultarea de legile corpului

Întrucât legile naturii sunt legile lui Dumnezeu, este în mod lămurit datoria noastră de a studia cu atenție legile acestea. Noi trebuie să studiem cerințele lor cu privire la corpurile noastre și să ne conformăm lor. Neștiința cu privire la aceste lucruri este un păcat.

„Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos?... Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 6, 15.19.20.) Trupurile noastre sunt proprietatea cumpărată a lui Hristos, și noi nu avem libertatea de a face cu ele ce ne place. Omul a făcut lucrul acesta. El și-a tratat corpul, ca și cum legile lui nu ar prevedea nici o pedeapsă. Datorită apetitului pervertit, organele și puterile lui s-au slăbit, s-au îmbolnăvit și s-au schilodit. Iar rezultatele acestea, pe care Satana le-a obținut în urma ispitelor lui cu înfățișare plăcută, sunt folosite pentru a-L insulta pe Dumnezeu. El prezintă înaintea lui Dumnezeu corpul omenesc pe care Hristos l-a cumpărat ca proprietate a Sa, și ce reprezentare neplăcută a Creatorului său este omul! Din pricină că omul a păcătuit împotriva corpului său și și-a stricat căile, Dumnezeu este dezonorat.

Atunci când bărbații și femeile sunt cu adevărat convertiți, ei vor privi în chip conștiincios legile vieții, pe care Dumnezeu le-a așezat în ființa lor, căutând în felul acesta să evite slăbiciunea fizică, mintală și morală. Ascultarea de legile acestea trebuie să fie o problemă de datorie personală. Noi înșine trebuie să suferim relele datorate călcării legii. Noi urmează să răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru obiceiurile și deprinderile noastre. De aceea, pentru noi, problema nu este „Ce va zice lumea?”, ci „Cum voi trata eu, care pretind că sunt creștin, locuința pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Voi lucra eu pentru cel mai mare bine al meu temporal și spiritual, păstrând corpul meu ca un templu în care să locuiască Duhul Sfânt sau am să mă sacrific ideilor și obiceiurilor lumii?”

Viețuirea sănătoasă trebuie să fie o problemă a familiei. Părinții trebuie să se trezească la responsabilitățile date de Dumnezeu. Aceștia să studieze principiile reformei sanitare și să-i învețe pe copiii lor că drumul, calea renunțării de sine este singura cale sigură. Masa locuitorilor lumii, prin disprețuirea legii fizice distrug puterea lor de stăpânire de sine și devin improprii pentru a aprecia realitățile veșnice. Neștiutori cu bună știință ai propriei lor fapte, ei își conduc copiii pe cărarea satisfacțiilor personale, pregătindu-le astfel calea pentru ca să sufere pedeapsa pentru călcarea legilor naturii. Aceasta nu e o dovadă că ei au un interes înțelept față de bunul mers al familiilor lor.

Biserica și reforma sanitară

Există o solie cu privire la reforma sanitară care urmează să fie dusă în fiecare comunitate. Este o lucrare de făcut în fiecare școală. Nici directorului, nici profesorilor nu trebuie să le fie încredințată educația tineretului până ce nu au ajuns să aibă o cunoaștere practică a acestui subiect. Unii s-au simțit liberi să critice și să pună la îndoială sau să găsească cusururi principiilor reformei sanitare despre care ei cunoșteau foarte puțin din experiență. Ei ar trebui să stea umăr la umăr și inimă la inimă cu aceia care lucrează pe căile cele bune.

Subiectul reformei sanitare a fost prezentat în comunități; dar lumina nu a fost primită cu toată inima. Poftele egoiste, distrugătoare de sănătate ale bărbaților și femeilor au stat împotriva influenței soliei care urmează să pregătească un popor pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu. Dacă comunitățile așteaptă putere, ele trebuie să trăiască adevărul pe care li l-a dat Dumnezeu. Dacă membrii comunităților noastre trec cu vederea lumina cu privire la acest subiect, ei vor recolta consecința sigură a degenerării spirituale și fizice. Și influența acestor vechi membri ai bisericii va lucra în cei veniți de curând la credință. Domnul nu lucrează acum pentru a aduce multe suflete la adevăr, din cauza membrilor bisericii care n-au fost niciodată convertiți și a aceluia care au fost cândva convertiți, dar care au apostaziat. Ce influență vor avea acești membri neconsacrați asupra noilor convertiți? Nu vor face ei oare fără efect solia dată de Dumnezeu și pe care poporul Său trebuie s-o vestească?

Toți să-și cerceteze practicile și să vadă dacă nu cumva se dedau la acele lucruri care sunt un real rău pentru ei. Ei să renunțe la orice satisfacție nesănătoasă în ce

privește mâncarea și băutura. Unii se duc în țări îndepărtate pentru a căuta un climat mai bun; dar oriunde ar fi, stomacul le creează o atmosferă malarică. Ei își aduc asupra-le suferințe pe care nimeni nu le poate alina. Ei trebuie să-și aducă practicile lor zilnice în armonie cu legile naturii; și, lucrând și crezând, se poate crea o atmosferă în jurul trupului și a sufletului care va fi o mireasmă de viață spre viață.

Fraților, noi suntem mult rămași în urmă. Multe din lucrurile pe care biserica ar trebui să le facă pentru a fi o biserică vie nu sunt făcute. Prin satisfacerea cerințelor unui apetit pervertit, mulți se așează într-o astfel de stare a sănătății lor, încât are loc un neîncetat război împotriva intereselor celor mai alese ale sufletului. Adevărul, cu toate că e prezentat în cuvinte lămurite, nu este ascultat. Doresc să pun lucrurile acestea înaintea fiecărui membru al comunităților noastre. Deprinderile noastre trebuie să fie aduse să se conformeze cu voința lui Dumnezeu. Noi suntem asigurați: „Dumnezeu este cel care lucrează în voi”, dar omul trebuie să-și facă partea în stăpânirea apetitului și a pasiunii. Viața religioasă cere acțiunea minții și a inimii în armonie cu forțele dumnezeiești. Nimeni nu poate prin el însuși să-și lucreze propria mântuire, iar Dumnezeu nu poate face lucrarea aceasta pentru el, fără conlucrarea lui. Dar atunci când omul lucrează sânguincios, Dumnezeu lucrează împreună cu el, dându-i putere să devină fiu al lui Dumnezeu.

Când li se vorbește oamenilor despre problema sănătății, ei spun adesea: „Știm multe lucruri mai bine de cum le facem”. Ei nu-și dau seama că sunt răspunzători pentru fiecare rază de lumină cu privire la buna lor stare fizică și că fiecare deprindere este descoperită înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu. Viața fizică nu trebuie să fie tratată într-un mod hazardant. Fiecare organ, fiecare fibră a ființei trebuie să fie păzită cu sfințenie de obiceiuri dăunătoare.

Dieta

Deprinderile noastre în ceea ce privește mâncarea și băutura arată dacă noi suntem din lume sau din numărul celor pe care Dumnezeu, prin puternica Sa sabie a adevărului, i-a despărțit de lume. Aceștia sunt poporul Său deosebit, doritori de fapte bune. Dumnezeu a vorbit în Cuvântul Său. Cazul lui Daniel și al celor trei prieteni ai lui, sunt predici cu privire la reforma sanitară. Dar de-a lungul istoriei, Dumnezeu a vorbit copiilor lui Israel, căutând să le interzică mâncarea de carne, spre binele lor. El i-a hrănit cu pâine din cer; „omul a mâncat hrana îngerilor”. Dar ei au încurajat apetitul lor

pământesc; și cu cât își concentrau mai mult gândurile la oalele cu carne ale Egiptului, cu atât li se făcea scârbă de hrana pe care le-o dădea Dumnezeu pentru a-i menține în sănătate fizică, mintală și morală. Le era dor de oalele cu carne, și, în privința aceasta, ei au procedat la fel ca mulți din zilele noastre.

Mulți suferă și mulți merg în mormânt din cauza lăsării în voia apetitului. Ei mănâncă ceea ce place gustului lor stricat, slăbind în felul acesta organele digestive și vătămând puterea lor de a asimila hrana, care susține viața. Aceasta aduce o boală acută și foarte adesea urmează moartea. Organismul delicat al copilului este uzat prin obiceiurile sinucigașe ale acelor care ar trebui să știe mai bine.

Comunitățile ar trebui să fie tari și sincere față de lumina pe care a dat-o Dumnezeu. Fiecare membru ar trebui să lucreze în chip inteligent pentru a îndepărta din practica vieții sale orice apetit stricat.

Extreme în dietă

Știu că mulți din frații noștri sunt, în inima și în practicile lor, împotriva reformei sanitare. Eu nu susțin extreme. Dar când am privit peste manuscritele mele, am văzut mărturiile hotărâte aduse și avertismentele cu privire la primejdiile care se abat asupra poporului nostru prin imitarea obiceiurilor și practicilor lumii în satisfacerea plăcerilor personale, în mulțumirea apetitului și în mândria îmbrăcăminții. Inima mea este bolnavă și tristă din cauza stării de lucruri existente. Unii spun că anumiți frați de-ai noștri au impus prea mult problemele acestea. Dar, dacă unii au procedat neînțeleptește și au impus părerile lor cu privire la reforma sanitară în toate prilejurile, va îndrăzni oare careva să ascundă adevărul cu privire la subiectul acesta? Oamenii din lume sunt, în general, cu mult în extrema opusă, aceea a satisfacerii plăcerilor personale și necumpătare în ce privește mâncarea și băutura, iar drept rezultat practicile senzuale abundă.

Acum sunt mulți în umbra morții, aceia care se pregătiseră să facă o lucrare pentru Domnul, dar care nu și-au dat seama de faptul că asupra lor zăcea o sfântă obligație de a observa legile sănătății. Legile organismului fizic sunt cu adevărat legile lui Dumnezeu; dar lucrul acesta pare să fi fost uitat. Unii s-au mărginit la o dietă care nu poate să-i mențină sănătoși. Ei nu au procurat o mâncare hrănitoare, care să ia locul mâncărurilor dăunătoare, și nu au luat seama la faptul că trebuie să se exercite tact și

iscusință la pregătirea hranei în modul cel mai sănătos. Organismul trebuie să fie hrănit corespunzător pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea. E contrariu reformei sanitare ca, după ce s-a renunțat la o mare varietate de mâncăruri nesănătoase, să se treacă la extrema opusă, de a reduce cantitatea și calitatea alimentelor la un standard scăzut. În loc de a fi reformă sanitară, este o deformă sanitară.

Adevărata cumpătare

Apostolul Pavel scrie: „Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul ia premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul. Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. (1 Corinteni 9, 24-27.)

Sunt mulți în lume care se lasă în voia unor obiceiuri dăunătoare. Apetitul este legea care-i cârmuiește, și, datorită relelor lor deprinderi, simțul moral este umbrit, iar puterea de a discerne lucrurile sfinte este în mare măsură distrusă. Dar pentru creștini, este necesar ca ei să fie în mod strict cumpătați. Ei ar trebui să-și țină sus idealul lor. Cumpătarea în mâncare, băutură și îmbrăcăminte este esențială. Principiul ar trebui să predomine, și nu apetitul sau fantezia. Aceia care mănâncă prea mult sau a căror hrană este de o calitate îndoielnică sunt lesne mânați de risipă și la „multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare”.(1 Timotei 6, 9.) Cei care sunt „împreună lucrători cu Dumnezeu” ar trebui să folosească orice părticică a influenței lor pentru a încuraja răspândirea adevăratelor principii ale cumpătării.

Este mare lucru să fii credincios față de Dumnezeu. El are pretenții asupra tuturor acelor care sunt angajați în slujba Sa. El dorește ca mintea și corpul să fie păstrate în cea mai bună stare de sănătate, fiecare putere și înzestrare să se afle sub controlul divin și atât de viguroase și de îngrijite cât le poate face deprinderile de strictă cumpătare. Noi avem obligația față de Dumnezeu de a ne consacra Lui fără rezervă, cu trup și suflet, cu toate facultățile considerate ca daruri date de El spre a fi folosite în slujba Lui. Toate energiile și însușirile noastre trebuie să fie mereu întărite și dezvoltate în cursul acestui timp de probă. Numai aceia care apreciază aceste principii, și care au fost deprinși să se

îngrijească de corpurile lor în mod inteligent și în temere de Dumnezeu, ar trebui să fie aleși pentru a primi răspunderi în lucrarea aceasta. Aceia care au fost de multă vreme în adevăr, dar care nu pot face deosebire între principiile curate ale neprihănirii și principiile răului, a căror înțelegere cu privire la dreptate, milă și iubirea lui Dumnezeu este umbrită, ar trebui să fie liberați de răspunderi. Fiecare comunitate are nevoie de o mărturie clară și tăioasă, dând din trâmbiță un sunet hotărât.

Dacă putem trezi simțurile morale ale poporului nostru cu privire la subiectul cumpătării, se poate câștiga o mare biruință. Trebuie să se propovăduiască și să se practice cumpătarea în toate lucrurile vieții acesteia. Cumpătarea în mâncare, băutură, dormit și îmbrăcat este unul din marile principii ale vieții religioase. Adevărul adus în sanctuarul sufletului va duce la îngrijirea corpului. Nimic din câte privesc sănătatea ființei omenești nu trebuie să fie privit cu nepăsare. Binele nostru veșnic depinde de felul cum folosim în viața aceasta timpul, puterea și influența noastră.

David declara: „Am fost făcut în chip spăimântător și uimitor” („o făptură așa de minunată” -- traducere Cornilescu). Când Dumnezeu ne-a dat o astfel de locuință, de ce să nu fie cercetat cu grijă fiecare apartament? Odăile minții și ale inimii sunt cele mai importante. Apoi, în loc de a locui la subsolul casei și a ne bucura de plăcerile senzuale și înjositoare, nu ar trebui oare să deschidem odăile acelea frumoase și să invităm pe Domnul Isus să vină și să locuiască cu noi?

Predicatorii să învețe reforma sanitară

Predicatorii noștri ar trebui să devină pricepuți în ce privește reforma sanitară. Ei au nevoie să cunoască fiziologia și igiena; ei ar trebui să înțeleagă legile care guvernează viața și influența lor asupra sănătății minții și sufletului.

Mii și mii de oameni cunosc prea puțin cu privire la corpul minunat pe care Dumnezeu li l-a dat sau cu privire la îngrijirea de care trebuie să aibă parte; ei socotesc că e de mai mare importanță să studieze subiecte de mult mai mică însemnătate. Slujitorii Evangheliei au aici o lucrare de făcut. Atunci când vor lua o poziție dreaptă față de acest subiect, se va câștiga mult. În propria lor viață și familie, ei ar trebui să asculte de legile vieții, practicând principii drepte și trăind în mod sănătos. Atunci vor fi în stare să vorbească corect cu privire la subiectul acesta, conducându-i pe oameni mai sus și tot mai sus în lucrarea de reformă. Trăind ei înșiși în lumină, ei pot să prezinte o

solie de mare valoare acelor care au nevoie chiar de o astfel de mărturie.

Sunt de câștigat valoroase binecuvântări și o bogată experiență, dacă slujitorii Evangheliei vor combina prezentarea problemei sănătății cu toate lucrările lor din comunități. Oamenii trebuie să aibă lumina cu privire la reforma sanitară. Lucrarea aceasta a fost neglijată și mulți sunt gata să moară, deoarece au nevoie de lumina pe care ar fi trebuit să o aibă și pe care trebuie să o aibă înainte de a se lăsa de patimile lor egoiste.

Președinții conferințelor noastre ar trebui să-și dea seama că este timpul cel mai potrivit de a se așeza de partea cea dreaptă a acestei probleme. Predicatorii și învățătorii trebuie să dea altora lumina pe care au primit-o. Lucrarea lor e necesară în toate direcțiile. Dumnezeu îi va întări. El îi va împuternici pe servii Săi care stau tari și nu vor fi abătuți de la adevăr și neprihănire, pentru a se acomoda cu satisfacerea plăcerilor personale.

În diverse ramuri ale lucrării misionare medicale, lucrarea de educare este un pas de înaintare de mare însemnătate pentru trezirea omului la răspunderile lui morale. Dacă predicatorii s-ar fi apucat de lucrarea aceasta, cu diferitele ei ramuri, potrivit cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu, ar fi avut loc cea mai hotărâtă reformă în mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Dar unii au stat de-a dreptul în calea înaintării reformei sanitare. Ei i-au ținut pe oameni pe loc prin observațiile lor nepăsătoare sau acuzatoare, sau prin glume și luare în râs. Atât aceștia, personal, cât și mulți alții au suferit de moarte, dar nici unul nu a învățat înțelepciunea.

Numai prin lupta cea mai agresivă s-a putut face o oarecare înaintare. Oamenii au fost lipsiți de bunăvoința de a se lepăda de sine, de a-și supune mintea și viața voinței lui Dumnezeu; iar în propriile lor suferințe și în influența lor asupra altora, ei au văzut rezultatul sigur al unei astfel de purtări.

Biserica își face istoria. În fiecare zi este o bătălie și un marș. Din fiecare parte suntem atacați de vrăjmași nevăzuți și, biruim prin harul dat nouă de Dumnezeu, sau suntem biruiți. Îi îndemn pe aceia care iau o poziție neutră față de reforma sanitară să se convertească. Lumina aceasta este prețioasă și Domnul îmi dă solia de a-i îndemna pe toți cei care poartă răspunderi în vreo ramură a lucrării lui Dumnezeu să ia seama ca adevărul să ajungă să le fie în inimă și viață. Numai în felul acesta oricine poate să

întâmpine ispitele cu care, desigur, va avea să dea piept în lume.

Pentru ce unii dintre frații noștri slujitori ai Evangheliei manifestă un atât de slab interes față de reforma sanitară? Pentru că învățătura cu privire la cumpătare în toate lucrurile este opusă obiceiurilor și plăcerilor lor. În unele locuri, aceasta a fost marea piatră de poticnire în calea determinării poporului de a cerceta, și practica și promova reforma sanitară. Nici un om nu ar trebui să fie pus deoparte ca învățător al poporului atâta vreme cât învățătura sau exemplul lui contrazice mărturia pe care Dumnezeu a dat-o slujitorilor Săi să o ducă cu privire la dietă, deoarece lucrul acesta va aduce confuzie. Nepăsarea lui față de reforma sanitară îl face nevrednic de a sta ca sol al Domnului.

Lumina pe care Domnul a dat-o în Cuvântul Său cu privire la subiectul acesta este lămurită, iar oamenii vor fi puși la probă și vor fi încercați în multe feluri pentru a vedea dacă ei iau seama la ea. Fiecare comunitate, fiecare familie are nevoie să fie instruită cu privire la cumpătarea creștină. Toți ar trebui să știe cum trebuie să mănânce și cum trebuie să bea pentru a-și păstra sănătatea. Ne aflăm în mijlocul scenelor de încheiere a istoriei acestei lumi și ar trebui să existe o acțiune armonioasă în rândurile celor care țin Sabatul. Aceia care se țin deoparte de marea lucrare de instruire a oamenilor asupra acestei probleme nu merg pe acolo pe unde Marele Medic deschide calea. „Dacă voiește cineva să vină după Mine”, a zis Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Matei 16, 24.)

Domnul mi-a arătat că mulți, foarte mulți vor fi scăpați de la degenerarea fizică, mintală și morală prin influența practică a reformei sanitare. Se vor ține cuvântări despre sănătate și se vor tipări publicații. Principiile reformei sanitare vor fi primite favorabil și mulți vor fi iluminați. Influențele care însoțesc reforma sanitară va fi recomandată judecății tuturor celor care doresc lumină; și ei vor înainta pas cu pas pentru a primi adevărurile speciale ale acestui timp. Astfel, adevărul și neprihănirea se vor întâlni.

Viața este o sarcină sfântă, pe care numai Dumnezeu ne poate face în stare să o putem păstra și folosi spre slava Sa. Dar Cel care a alcătuit corpul acesta minunat Se va îngriji să-l păstreze în bună rânduială, dacă oamenii nu lucrează cumva în scopuri contrarii cu El. El ne va ajuta să facem să crească orice talent care ne-a fost încredințat și să-l folosim de comun acord cu voința Dăătorului. Zile, luni și ani sunt adăugați la existența noastră, ca să putem prinde ocaziile și avantajele de a lucra la propria noastră mântuire și, ca prin viața noastră neegoistă, să promovăm binele altora. În felul acesta,

noi dezvoltăm Împărăția lui Hristos și facem să se manifeste slava lui Dumnezeu.

Lucrarea de evanghelizare și lucrarea misionară medicală trebuie să meargă împreună. Evanghelia trebuie să fie legată de principiile reformei sanitare. Creștinismul trebuie să fie adus în viața practică. Trebuie să se facă o lucrare de reformă sârguincioasă și deplină. Adevărata religie biblică este o revărsare a iubirii lui Dumnezeu pentru omul decăzut. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înainteze pe linii directe pentru a impresiona inima acelor care umblă după adevăr, care doresc să-și facă bine partea în această epocă deosebit de intensă. Noi avem de prezentat oamenilor principiile reformei sanitare, făcând tot ce ne stă în putere pentru a-i conduce pe bărbați și pe femei să vadă necesitatea acestor principii și să le practice.

Capitolul 46

Importanța cultivării vocii

În întreaga noastră lucrare, ar trebui să se dea mai multă atenție cultivării vocii. S-ar putea să avem cunoștințe, dar, dacă nu știm cum să folosim vocea în mod corect, lucrarea noastră va fi un eșec. Dacă nu putem îmbrăca ideile noastre într-un limbaj corespunzător, la ce ne ajută educația? Cunoștințele ne vor fi de puțin folos, dacă nu cultivăm talentul vorbirii; dar e o putere minunată atunci când combinăm îndemânarea de a rosti cuvinte înțelepte și folositoare cu faptul de a le rosti într-un mod care să impună atenție.

Elevii care intenționează să devină lucrători pentru cauza lui Dumnezeu ar trebui să fie educați să vorbească într-un mod lămurit și direct, dacă nu, ei vor fi lipsiți de jumătate din influența lor spre bine. Îndemânarea de a vorbi clar și lămurit, în tonuri pline și curgătoare, este de mare valoare în orice ramură a lucrării. Calitatea aceasta este indispensabilă pentru aceia care doresc să devină slujitori ai Evangheliei, lucrători biblici sau colportori. Aceia care plănuiesc să se angajeze în ramurile acestea de lucrare ar trebui să fie învățați să-și folosească vocea în așa fel, încât, atunci când vorbesc oamenilor despre adevăr, să facă o impresie hotărâtă spre bine. Adevărul nu trebuie să fie schilodit, comunicându-l printr-un mod defectuos de exprimare.

Colportorul care poate vorbi clar și lămurit, cu privire la meritele cărții pe care dorește să o vândă va vedea că acest lucru este de mare ajutor în lucrarea sa. El poate avea prilejul să citească un capitol din carte, iar prin muzicalitatea vocii sale și prin accentul pus asupra cuvintelor poate face ca scena prezentată să apară tot atât de clară în mintea ascultătorului, ca și când ar fi văzută în realitate.

Acela care ține lecturi biblice în adunare sau în familie ar trebui să fie în stare să citească într-o cadență plăcută și muzicală ce-i va încânta pe ascultători.

Slujitorii Evangheliei ar trebui să știe să vorbească cu putere și expresiv, făcând cuvintele vieții veșnice să fie expresive și impresionante, așa încât ascultătorii să simtă în chip hotărât greutatea lor. Mă doare când aud vocile defectuoase ale multora dintre predicatorii noștri. Astfel de predicatori Îl jefuiesc pe Dumnezeu de slava pe care El ar

fi putut să o aibă, dacă predicatorul s-ar fi educat să rostească cuvântul cu putere.

Nimeni nu ar trebui să se considere calificat pentru a intra în lucrarea de slujitor al Evangheliei până ce n-a ajuns ca, prin efort stăruitor, să biruiască orice defect de vorbire. Dacă încearcă să vorbească oamenilor fără a ști cum să folosească darul vorbirii, jumătate din influența lui e pierdută, deoarece are puțină putere de a reține atenția unei adunări.

Oricare i-ar fi chemarea, fiecare persoană ar trebui să se deprindă să-și controleze vocea, așa că atunci când ceva merge rău, să nu vorbească în tonuri care agită cele mai rele pasiuni ale inimii. Prea adesea vorbitorul și cel căruia i se adresează vorbesc aspru și tăios. Cuvinte tăioase, poruncitoare, rostite în tonuri aspre și grele, au despărțit prieteni și au dus la pierdere de suflete.

Chiar în familie ar trebui să se dea învățătură cu privire la cultivarea vocii. Părinții ar trebui să-i învețe pe copiii lor să vorbească atât de clar, încât cei care ascultă să poată înțelege fiecare cuvânt. Ar trebui să-i învețe să citească Biblia cu exprimări clare și distincte, într-un mod care să aducă onoare lui Dumnezeu. Iar cei care îngenunchează la altarul familial să nu-și pună fața în mâini aproape de scaun atunci când se adresează lui Dumnezeu. Ei să-și înalțe capetele și cu temere sfântă să vorbească Tatălui lor ceresc, rostind cuvintele în tonuri ce se pot auzi.

Părinți, deprindeți-vă să vorbiți într-un chip care va fi o binecuvântare pentru copiii voștri. Femeile au nevoie să-și facă educația în privința aceasta. Chiar și mamele ocupate, dacă vor, pot să cultive talentul vorbirii și să-i învețe pe copiii lor să citească și să vorbească corect. Ele pot face lucrul acesta în timp ce lucrează. Niciodată nu e prea târziu pentru noi să facem îmbunătățiri. Dumnezeu îi invită pe părinți să aducă în cercul familiei toată desăvârșirea cu putință.

La adunările de experiențe și mulțumiri este o deosebită nevoie de o exprimare clară și lămurită, pentru ca toți să poată auzi mărturiile date și să aibă folos de pe urma lor. Se îndepărtează neînțelegeri și se dă ajutor atunci când, în adunările de experiențe, copiii lui Dumnezeu își povestesc experiențele lor. Dar prea adesea mărturiile aduse sunt prezentate într-o vorbire defectuoasă și lipsită de claritate și e cu neputință să se obțină o idee corectă cu privire la ceea ce este spus. În felul acesta, binecuvântarea este adesea pierdută.

Aceia care se roagă și aceia care vorbesc trebuie să pronunțe cuvintele așa cum se cuvine și să vorbească în tonuri clare, distincte și uniforme. Rugăciunea, dacă e făcută așa cum se cuvine, este o putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Domnul pentru a transmite oamenilor comorile prețioase ale adevărului. Dar rugăciunile nu sunt ceea ce ar trebui să fie, datorită vocilor defectuoase ale aceluia care le rostesc. Satana se bucură atunci când rugăciunile înălțate către Dumnezeu aproape nici nu se aud. Poporul lui Dumnezeu trebuie să învețe să vorbească și să se roage, așa încât să reprezinte bine marile adevăruri pe care ei le posedă. Mărturiile aduse și rugăciunile oferite să fie clare și lămurite. În felul acesta, Dumnezeu va fi proslăvit.

Toți să scoată tot ce pot mai bine din talantul vorbirii. Dumnezeu cere o slujire cât mai înaltă și mai desăvârșită. El este dezonorat de modul imperfect de exprimare al aceluia care prin efort chinuitor ar putea să devină un acceptabil purtător de cuvânt al Lui. Adevărul este prea adesea schilodit de instrumentul prin care trece.

Domnul îi invită pe toți aceia care sunt legați de lucrarea Lui să ia aminte la cultivarea vocii, pentru ca ei să poată rosti în chip acceptabil marile și solemnele adevăruri pe care El li le-a încredințat. Nimeni să nu schilodească adevărul printr-o exprimare defectuoasă. Aceia care au neglijat să-și cultive talantul vorbirii să nu-și închipuie că sunt calificați pentru lucrarea de slujitor al Evangheliei, deoarece ei mai au încă de câștigat puterea de a comunica.

Când vorbiți, fiecare cuvânt să fie întreg și bine exprimat, fiecare propoziție să fie clară și lămurită până la cel din urmă cuvânt. Mulți, atunci când se apropie de sfârșitul propoziției, coboară tonul vocii, vorbind atât de nelămurit, încât puterea gândului este nimicită. Cuvinte vrednice de a fi rostite trebuie rostite cu o voce clară, distinctă, cu accent și expresie. Dar niciodată nu umblați după cuvinte care să lase impresia că sunteți om învățat. Cu cât simplitatea voastră este mai mare, cu atât mai bine vă vor fi înțelese cuvintele.

Tinerilor și tinerelor, a pus Dumnezeu în inima voastră o dorință de a-L servi? Atunci cultivați prin toate mijloacele vocea voastră cât puteți mai bine, așa ca să puteți explica altora adevărurile cele prețioase. Să nu cădeți în deprinderea de a vă ruga atât de neînțeleș și cu glas atât de coborât, încât rugăciunile voastre să aibă nevoie de un traducător. Rugați-vă simplu, dar clar și lămurit. Nu e dovadă de umilință, dacă lăsați

glasul să coboare atât de mult, încât să nu mai fie auzit.

Acelora care plănuiesc să intre în lucrarea lui Dumnezeu ca predicatori, vreau să le spun: Străduiți-vă cu hotărâre să fiți desăvârșiți în vorbire. Rugați pe Dumnezeu să vă ajute să realizați această mare țintă. Atunci când în mijlocul adunării înălțați rugăciunea, aduceți-vă aminte că vă adresați lui Dumnezeu și că El dorește ca voi să vorbiți în așa fel, încât toți cei prezenți să poată auzi și să poată uni rugăciunea lor cu a voastră. O rugăciune rostită atât de grăbit, încât cuvintele se amestecă fără rost între ele, nu este o onoare pentru Dumnezeu și nu face ascultătorilor nici un bine. Predicatorii și toți cei care înalță rugăciuni în public să învețe să se roage în așa fel, încât Dumnezeu să fie glorificat, iar ascultătorii binecuvântați. Ei să vorbească fără grabă, în mod clar și destul de tare, încât să fie auziți de toți, pentru ca poporul să se poată uni atunci când zic: Amin!

Capitolul 47

A da lui Dumnezeu ce este al Lui

Domnul a dat poporului Său o solie pentru timpul acesta. Ea este prezentată în capitolul al treilea al cărții lui Maleahi. Cum putea Domnul să prezinte cerințele Sale într-un chip mai clar și mai cu putere de cum a făcut-o în capitolul acesta?

Toți ar trebui să-și aducă aminte că cerințele lui Dumnezeu vin înaintea oricărei alte cerințe. El ne dă cu îmbelșugare și contractul pe care l-a făcut cu omul este ca a zecea parte din averile sale să le înapoieze lui Dumnezeu. Domnul, plin de îndurare, încredințează servilor Săi comorile Sale, dar cu privire la zecime El zice: Aceasta este a Mea. Exact în măsura aceea în care Dumnezeu a dat omului proprietatea Sa, omul trebuie să-I înapoieze lui Dumnezeu cu credincioșie o zecime din tot avutul său. Acest deosebit aranjament a fost făcut chiar de Hristos.

Lucrarea aceasta cuprinde în sine rezultate solemne și veșnice și este prea sfântă spre a fi lăsată pe seama impulsului omenesc. Noi nu trebuie să ne simțim liberi de a trata problema aceasta așa cum alegem noi. Ca răspuns la cerințele lui Dumnezeu, trebuie să fie puse deoparte, în mod regulat, rezerve considerate sfinte pentru lucrarea Lui.

Primele roade

În afară de zecime, Domnul cere primele roade din toate veniturile noastre. Pe acestea El le-a rezervat, pentru ca lucrarea Lui de pe pământ să fie în mod larg susținută. Slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să fie mărginiți la fonduri restrânse. Solii Săi nu trebuie să fie împiedicați în lucrarea lor de a ține sus cuvântul vieții. În timp ce propovăduiesc adevărul, ei ar trebui să aibă mijloace spre a investi la înaintarea lucrării care trebuie făcute la timpul potrivit, pentru a avea cea mai bună și cea mai salvatoare influență. Trebuie să se facă fapte de milostenie; săracii și suferinzii trebuie să fie ajutați. Ar trebui să se dea daruri și să se facă sacrificii în scopul acesta. Ar trebui să se facă lucrare îndeosebi în câmpurile noi, unde stindardul adevărului nu a fost niciodată înfipt. Dacă toți aceia care mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu -- atât bătrâni, cât și tineri -- și-ar face datoria, n-ar fi lipsă în tezaur. Dacă toți și-ar aduce în mod credincios

zecimea și ar consacra Domnului primele roade ale venitului lor, ar fi fonduri îndestulătoare pentru lucrarea Lui. Dar legea lui Dumnezeu nu e respectată și ascultată, și aceasta a adus după sine apăsarea lipsei.

Amintiți-vă de săraci

Orice extravaganta trebuie să fie îndepărtată din viața noastră, deoarece timpul pe care-l avem pentru lucrare este scurt. De jur împrejurul nostru vedem lipsă și suferință. Familii duc lipsă de hrană; copilașii strigă după pâine. Casele săracilor duc lipsă de mobilier și așternutul necesar pentru pat. Mulți trăiesc aproape în niște gropi, lipsiți aproape cu totul de cele necesare. Strigătele săracilor ajung până la cer. Dumnezeu vede; Dumnezeu aude. Dar mulți se proslăvesc pe ei înșiși, în timp ce semenii lor săraci și flămânzi, suferind din lipsă de hrană, cheltuiesc mult pentru mesele lor și mănâncă mult mai mult decât este necesar. Ce socoteală vor avea să dea în curând oamenii pentru egoista folosire a banilor lui Dumnezeu! Aceia care trec cu vederea măsura luată de Dumnezeu pentru săraci vor descoperi că ei L-au jefuit pe Dumnezeu și au risipit bunurile Lui.

Toate aparțin lui Dumnezeu

Toate lucrurile de care se bucură omul sunt datorită îndurării lui Dumnezeu. El este marele și bunul Dăruitor. Iubirea Lui se dă pe față înaintea tuturor în bogăția măsurilor luate pentru om. El ne-a dat timpul de probă, în care să ne formăm caracterul pentru curțile cerești. Și nu pentru că are nevoie de ceva care ne cere să rezervăm o parte din bunurile noastre pentru El.

Orice pom din Eden Domnul l-a creat plăcut la vedere și bun la mâncare și i-a îndemnat pe Adam și Eva să se bucure din plin de bunătățile Lui. Dar a făcut o excepție. Din pomul cunoștinței binelui și răului ei nu trebuia să mănânce. Pomul acesta Dumnezeu l-a rezervat ca un continuu amintitor al faptului că El era stăpân peste toate. În felul acesta, El le-a dat ocazia să-și demonstreze credința și încrederea în El, prin perfecta lor ascultare de cerințele Lui.

Așa stau lucrurile cu cerințele lui Dumnezeu față de noi. El pune comorile Sale în mâinile oamenilor, dar cere ca zecimea să fie pusă cu credincioșie deoparte pentru lucrarea Lui. El cere ca partea aceasta să fie pusă în tezaurul Lui. Ea trebuie să-I fie

dată, ca aparținându-I; ea este sfântă și trebuie să fie folosită pentru scopuri sfinte, pentru susținerea acelor care duc solia mântuirii în toate părțile lumii. El rezervă partea aceasta, pentru ca fără încetare să curgă mijloace în casa tezaurului Său, pentru ca lumina adevărului să poată fi dusă celor de aproape și celor de departe. Ascultând cu credincioșie de cerința aceasta, noi recunoaștem că totul aparține lui Dumnezeu.

Și nu are Domnul dreptul să ceară acest lucru de la noi? Nu a dat El pe Singurul Său Fiu, pentru că ne iubea și dorea să ne salveze de la moarte? Și nu ar trebui ca darurile noastre de recunoștință să se reverse în tezaurul Său, pentru a fi scoase de acolo în vederea înaintării Împărăției Sale pe pământ? Întrucât Dumnezeu este stăpânul tuturor bunurilor noastre, n-ar trebui ca recunoștința față de El să ne îndemne să aducem daruri de mulțumire, recunoscând astfel dreptul Lui de proprietate asupra sufletului, trupului, spiritului și a tot ceea ce avem? Dacă ar fi fost urmat planul lui Dumnezeu, acum ar curge mijloace în tezaurul Său; și ar fi din abundență fonduri care să-i facă în stare pe slujitorii lui Dumnezeu să intre în câmpuri noi, și lucrători ar trebui să se unească cu predicatori pentru a înălța stindardul adevărului în locurile întunecoase ale pământului.

Fără scuze

Este un plan rânduit de cer ca oamenii să înapoieze Domnului ce este al Lui; iar lucrul acesta este arătat atât de lămurit, încât bărbații și femeile să nu aibă nici o scuză pentru o greșită înțelegere sau fugă de datoriile și răspunderile pe care Dumnezeu le-a pus asupra lor. Aceia care pretind că ei nu pot înțelege aceasta, ca fiind datoria lor, descoperă universului ceresc, bisericii și lumii faptul că ei nu pot să vadă această cerință atât de lămurit arătată. Ei gândesc că, dacă urmează planul Domnului, își vor împrăști propriile lor averi. În lăcomia sufletelor lor egoiste, ei doresc să aibă întregul capital, atât capitalul inițial, cât și dobânzile, pentru ca să le întrebuițeze în folosul lor.

Dumnezeu așează mâna Sa asupra tuturor averilor omului zicând: Eu sunt proprietarul întregului Univers, și toate bunurile acestea sunt ale Mele. Zecimea pe care voi ați reținut-o, Eu am rezervat-o pentru susținerea slujitorilor Mei în lucrarea lor de a deschide Scripturile înaintea celor care sunt în ținuturile întunericului, care nu înțeleg Legea Mea. Folosind fondul Meu de rezervă pentru a satisface propriile voastre plăceri, voi ați jefuit sufletele de lumina pe care Eu luasem măsura ca ei să o primească. Voi ați avut prilejul de a vă dovedi credincioșia față de Mine și ați furat fondul meu de rezervă.

„Sunteți blestemați cu blestem”. (Maleahi 3, 9.)

O nouă ocazie

Domnul este îndelung răbdător și plin de milă, iar celor care au făcut nelegiuirea aceasta El le dă o nouă ocazie: „Întoarceți-vă la Mine”, zice El, „și Mă voi întoarce la voi!” Dar ei zic: „În ce trebuie să ne întoarcem?” (Maleahi 3, 9.7.) Mijloacele lor au fost îndreptate pe căile servirii și proslăvirii de sine, ca și cum bunurilor lor ar fi fost ale lor, iar nu tezaure date lor cu împrumut. Conștiințele lor pervertite s-au înăsprit atât de mult și au ajuns atât de nesimțitoare, încât ei nu văd marea nelegiuire pe care au săvârșit-o, barând calea în așa fel, încât lucrarea adevărului nu poate să înainteze.

Omul, ființă mărginită, deși folosește pentru sine talanții pe care Dumnezeu i-a rezervat pentru proclamarea mântuirii, pentru a duce vestea cea bună cu privire la iubirea Mântuitorului sufletelor ce pier, deși barează drumul prin egoismul său, întreabă: „Cu ce Te-am înșelat?” Dumnezeu răspunde: „Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați tot poporul în întregime”. Toată lumea este angajată în jefuirea lui Dumnezeu. Cu banii pe care El i-a împrumutat, oamenii se dedau la risipă, amuzamente, beții, ospete și satisfacții rușinoase. Dar Dumnezeu spune: „Mă voi apropia de voi pentru judecată”. (Ver 8.9.5.) Întreaga lume va avea de dat socoteală în ziua cea mare, când fiecare va primi osânda potrivit cu faptele sale.

Binecuvântarea

Dumnezeu Se obligă să-i binecuvânteze pe aceia care ascultă de poruncile Sale. „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.... Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta), și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor”. (Ver 10.11.)

Având aceste cuvinte de lumină și de adevăr înaintea lor, cum îndrăznesc oamenii să neglijeze o datorie atât de clară? Cum îndrăznesc ei să fie neascultători de Dumnezeu, când ascultarea de cerințele Lui înseamnă binecuvântarea Lui atât în cele materiale, cât și în cele spirituale, și neascultarea înseamnă blestemul lui Dumnezeu?

Satana este distrugătorul. Dumnezeu nu poate să-i binecuvânteze pe aceia care refuză să fie ispravnici credincioși. Tot ce poate face este să-i îngăduie lui Satana să facă lucrarea lui nimicitoare. Vedem nenorociri de tot felul și de toate gradele, abătându-se asupra pământului; și pentru ce? Puterea înfrânătoare a Domnului nu este exercitată. Lumea a trecut cu vederea Cuvântul lui Dumnezeu. Lumea trăiește ca și cum nu ar exista Dumnezeu. Ca și locuitorii lumii de pe timpul lui Noe, ei refuză să gândească la Dumnezeu. Nelegiuirea predomină într-o măsură alarmantă, iar pământul este copt pentru seceriș.

Nemuțumiții

„Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: «Ce-am spus noi împotriva Ta?» Ați spus: «Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui, și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor? Acum fericiți pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă!»» (Ver 13-15.) Aceia care rețin de la Dumnezeu cele ce I se cuvin își arată în felul acesta nemuțumirea. Domnul îi îndeamnă să-L pună la încercare, aducând zecimea lor în casa visteriei și să vadă dacă nu va turna o binecuvântare asupra lor. Dar ei nutresc răzvrătire în inima lor, și sunt nemuțumiți de Dumnezeu; în același timp, ei Îl jefuiesc și își însușesc bunurile Lui. Când li se prezintă păcatul, ei zic: Am avut vremuri grele; recolta a fost slabă, dar nelegiuitorilor le merge bine. Nu face să ții poruncile Domnului.

Dar Dumnezeu nu dorește ca cineva să umble trist înaintea Lui. Aceia care se plâng în felul acesta de Dumnezeu și-au atras singuri asupra lor greutățile. Ei L-au jefuit pe Dumnezeu, și lucrarea Lui a fost împiedicată din cauză că banii care ar fi trebuit să curgă în tezaurul Lui au fost folosiți pentru scopuri egoiste. Ei și-au dovedit necredincioșia față de Dumnezeu prin neîmplinirea planului prescris de El. Când Dumnezeu le-a dat prosperitate și li s-a cerut să-I dea partea Lui, ei au clătinat din cap și nu puteau să vadă că aceasta era datoria lor. Ei și-au închis ochii înțelegerii, ca să nu poată vedea. Ei au reținut banii Domnului și au împiedicat lucrarea ce El dorea să se facă. Dumnezeu nu a fost onorat prin felul cum au fost întrebuințate bunurile pe care li le-a încredințat. De aceea, El a lăsat să se abată blestemul asupra lor, îngăduind nimicitorului să prăpădească roadele lor și să aducă nenorociri asupra lor.

„Cei ce se tem de Domnul”

În Maleahi 3, 16, este prezentată o clasă opusă, o categorie de credincioși care se strâng laolaltă, nu pentru a găsi vină la Dumnezeu, ci pentru a vorbi despre slava Lui și a povesti despre îndurările Lui. Aceștia au fost credincioși la datoria lor. Ei au dat Domnului ce era al Lui. Ei fac mărturisiri care fac pe îngerii cerești să cânte și să se bucure. Aceștia nu au a se plânge împotriva lui Dumnezeu. Aceia care umblă în lumină, care sunt sinceri și credincioși în împlinirea datoriei lor, nu sunt auziți plângându-se și găsind greșeli. Ei rostesc cuvinte de curaj, nădejde și credință. Cei care sunt nemulțumiți și se plâng sunt cei care-și servesc lor înșiși, cei care nu-I dau lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine.

„Cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce-I slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește”. (Ver 16-18.)

Răsplătirea unei dărnicii din tot sufletul este ducerea minții și a inimii într-o mai strânsă comuniune cu Spiritul.

Omul care a căzut în nenorocire și a ajuns în datorii nu trebuie să ia partea Domnului pentru a-și achita datoriile sale față de semenii săi. El ar trebui să se gândească la faptul că, în aceste tranzacții, el este pus la probă și că, rezervându-și partea Domnului pentru folosul său personal, el Îl jefuiește pe Dătător. El este dator față de Dumnezeu pentru tot ce are, dar ajunge un îndoit datornic atunci când folosește fondul rezervat lui Dumnezeu pentru a plăti datoriile față de ființele omenești. „Necredincioșie față de Dumnezeu” stă scris în dreptul numelui său în cărțile din cer. El are să dea socoteală lui Dumnezeu pentru faptul că și-a însușit mijloacele Domnului pentru propriul său folos. Și această lipsă de principii, dovedită în însușirea pe nedrept a mijloacelor lui Dumnezeu, se va da pe față în administrarea altor probleme. Aceasta se va vedea în toate lucrurile legate de propriile sale afaceri. Omul care-L jefuiește pe Dumnezeu cultivă trăsături de caracter care-l opresc a fi admis în familia lui Dumnezeu de sus.

O folosire egoistă a bogățiilor îl dovedește pe cel în cauză ca fiind necredincios față de Dumnezeu și-l face pe ispravnicul mijloacelor să fie necorespunzător pentru a i se acorda o mai mare îmbelșugare a cerului.

Pretutindeni sunt căi pe care se pot revărsa faptele de bunăvoință. Mereu apar nevoi, misiunile sunt împiedicate din lipsă de mijloace. Acestea va trebui să fie abandonate, dacă poporul lui Dumnezeu nu se trezește să-și dea seama de adevărata stare a lucrurilor. Nu așteptați până la moarte ca atunci să vă faceți testamentul, ci dispuneți de mijloacele voastre câtă vreme sunteți în viață.

Capitolul 48

Hristos în toată Biblia

Puterea lui Hristos, Mântuitorul crucificat, de a da viața veșnică ar trebui să fie prezentată poporului. Noi ar trebui să le arătăm că Vechiul Testament este tot atât de adevărat Evanghelie, în tipuri și umbre, cum Noul Testament este în puterea ei care se desfășoară. Noul Testament nu prezintă o religie nouă; Vechiul Testament nu prezintă o religie care să fie înlocuită de Noul Testament. Noul Testament este numai înaintarea și desfășurarea Vechiului Testament. Abel a fost un credincios în Hristos și a fost tot atât de adevărat salvat de puterea Lui, cum a fost și Petru sau Pavel. Enoh a fost un reprezentant al lui Hristos, tot pe atât de adevărat cum a fost prea iubitul ucenic Ioan. Enoh a umblat cu Dumnezeu și nu s-a mai aflat pentru că a fost luat de Dumnezeu. Lui i-a fost încredințată solia despre a doua venire a lui Hristos. „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»”. (Iuda 14, 15.) Solia predicată de Enoh și înălțarea lui la cer constituiau un argument convingător pentru toți cei care trăiau în timpul său. Lucrurile acestea erau un argument pe care Metusala și Noe puteau să-l folosească cu putere pentru a arăta că cei drepti puteau fi înălțați la cer.

Acel Dumnezeu care a umblat cu Enoh era Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. El era Lumina lumii atunci, așa cum este și acum. Cei care trăiau pe atunci nu erau fără învățători, care să le arate cărarea vieții, deoarece Noe și Enoh erau creștini. Evanghelia este dată în precepte în Leviticul. Ascultarea fără rezervă este cerută acum, ca și atunci. Cât de important e ca noi să înțelegem semnificația acestui cuvânt!

Întrebarea se pune: Care este cauza secetei din biserică? Răspunsul este: Noi îngăduim ca mintea să fie abătută de la Cuvânt. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi mâncat ca hrană a sufletului, dacă ar fi tratat cu respect și cuviință, nu ar fi nevoie de multe și repetatele mărturii care sunt prezentate. Simplele declarații ale Scripturii ar fi primite și s-ar lucra potrivit lor.

Principiile ei vii sunt ca frunzele pomului vieții pentru vindecarea neamurilor.

Cuvântul viului Dumnezeu nu este numai scris, ci și vorbit. Biblia este glasul lui

Dumnezeu, care ne vorbește tot atât de sigur ca și când l-am auzi cu urechile noastre. Dacă ne-am da seama de lucrul acesta, cu ce temere am deschide Cuvântul lui Dumnezeu și cu ce sânguință am cerceta preceptele lui! Citirea și contemplarea Scripturilor ar fi considerată ca o audiență la Cel Veșnic.

Atunci când Satana caută să-și impună ideile asupra minții noastre, dacă se cultivă un: „Așa zice Domnul”, noi putem să fim atrași în cortul cel tainic al Celui Prea Înalt.

Mulți dau greș în a imita sfântul nostru Model, deoarece ei studiază atât de puțin trăsăturile precise ale acestui caracter. Atât de mulți sunt plini de planuri încărcate de activități, având totdeauna de lucru, încât nu mai rămâne nici timp, nici loc, pentru ca scumpul Isus să fie un tovarăș apropiat și prețios. Ei nu-și îndreaptă fiecare gând și faptă spre El, punând întrebarea: „Este aceasta calea Domnului?” Dacă ar face astfel, ei ar umbla cu Dumnezeu, așa cum a umblat Enoh.

Atitudinea noastră față de autoritățile civile

Multe lucruri s-au scris și s-au spus de către unii dintre frații noștri și sunt interpretate ca exprimând împotrivire față de cârmuire și lege. E o greșeală a ne expune în felul acesta unei înțelegeri greșite. Nu este înțelept să găsim mereu greșeli la ceea ce fac conducătorii guvernamentali. Nu e lucrarea noastră aceea de a ataca persoane sau instituții. Trebuie să manifestăm multă grijă, ca nu cumva să fim înțeleși, ca așezându-ne în opoziție cu autoritățile civile. E adevărat că lupta noastră e agresivă, dar armele noastre trebuie să se găsească într-un lămurit: „Așa zice Domnul”. Lucrarea noastră este aceea de a pregăti un popor care să poată sta în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să fim abătuți pe căi care vor încuraja controversa sau vor trezi împotrivire în cei care nu sunt de credința noastră.

Noi nu ar trebui să lucrăm într-un mod în care să fim categorisiți că apărăm trădarea. Noi trebuie să îndepărtăm din toate scrierile și vorbirea noastră expresiile care, luate aparte, ar putea să fie în mod greșit interpretate, făcându-le să apară potrivnice legii și ordinii. Totul trebuie să fie cercetat cu grijă, ca nu cumva noi să fim trecuți în rândul celor care încurajează necredința față de țara noastră și față de legile ei. Nouă nu ni se cere să sfidăm autoritățile. Va veni un timp când, datorită faptului că susținem adevărul biblic, vom fi tratați ca trădători; dar timpul acela să nu fie grăbit datorită gesturilor neînțelepte care trezesc vrăjmășie și ceartă.

Va veni timpul când expresii neatente, cu caracter învinuitor, care au fost rostite sau scrise cu nebăgare de seamă de frații noștri, vor fi folosite de vrăjmașii noștri spre a ne osândi. Acestea vor fi folosite nu doar pentru a-i condamna pe aceia care au rostit astfel de cuvinte, ci vor fi puse în seama întregii organizații a adventiștilor. Acuzatorii noștri vor spune că, în ziua cutare, unul dintre bărbații noștri cu răspundere a spus așa și așa împotriva legilor acestei cârmuiri. Mulți vor fi uimiți să vadă cât de multe lucruri au fost cultivate și ținute minte și care vor da tărie argumentelor vrăjmașilor noștri. Mulți vor fi surprinși să audă propriile lor cuvinte sucite ca să li se dea un sens pe care ei nu au avut intenția ca ele să-l aibă. De aceea, lucrătorii noștri să fie atenți spre a vorbi totdeauna și în toate împrejurările cu băgare de seamă. Toți să se păzească ca nu cumva prin expresii pripite să aducă un timp de necaz -- înainte de criza cea mare care trebuie

să pună la încercare sufletele oamenilor.

Cu cât aducem mai puțin învinuiri directe autorităților și puterilor statului, cu atât mai mare va fi lucrarea ce vom fi în stare să o facem, atât în America, cât și în țările străine. Națiunile străine vor urma pilda Statelor Unite. Deși ea stă în frunte, ca exemplu, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru din toate părțile lumii.

Lucrarea noastră este aceea de a înălța Legea lui Dumnezeu. Adevărul Cuvântului cel sfânt al lui Dumnezeu trebuie să fie făcut cunoscut. Noi trebuie să ținem sus Scripturile, ca fiind regula vieții. În toată modestia, în spiritul harului și cu iubire de la Dumnezeu, noi trebuie să atragem atenția oamenilor la faptul că Domnul Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului și că ziua a șaptea este Sabatul Domnului.

În Numele Domnului, noi trebuie să mergem mai departe, desfășurând steagul Lui, apărând Cuvântul Lui. Când autoritățile ne poruncesc să nu facem lucrul acesta; când ne interzic să vestim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, atunci este de datoria noastră să spunem așa cum au spus apostolii: „Judecați voi dacă este drept să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”. (Faptele Apostolilor 4, 19-20.)

Adevărul trebuie să fie prezentat în puterea Duhului Sfânt. Numai acesta poate face cuvintele noastre să aibă efect. Numai prin puterea Duhului Sfânt se va câștiga și menține biruința. Instrumentul omenesc trebuie să fie condus de Duhul lui Dumnezeu. Lucrătorii trebuie să fie ținuti de puterea lui Dumnezeu prin credință spre mântuire. Ei trebuie să aibă înțelepciune divină, pentru ca nimic să nu se rostească ce i-ar stârni pe oameni să ne închidă calea. Prin însământarea adevărului spiritual, noi trebuie să pregătim un popor care să fie în stare ca, în smerenie și teamă, să arate temeiul credinței lor înaintea celor mai înalte autorități ale lumii.

Noi trebuie să prezentăm adevărul în simplitatea lui, să susținem evlavia practică, și lucrul acesta trebuie să-l facem în spiritul lui Hristos. Manifestarea unui astfel de spirit va avea cea mai bună influență asupra propriilor noastre suflete și va avea o putere de convingere asupra altora. Dați prilej lui Dumnezeu să lucreze prin propriile Sale instrumente. Să nu vă închipuiți că va fi cu puțință ca voi să faceți planuri pentru viitor; Dumnezeu să fie recunoscut ca stând la cârmă în toate timpurile și în toate împrejurările. El va lucra prin mijloace corespunzătoare și va menține, dezvolta și întări

propriul Său popor.

Instrumentele Domnului ar trebui să aibă un zel sfințit, un zel care este cu totul sub controlul Lui. Timpuri furtunoase se vor abate destul de curând asupra noastră, și noi nu ar trebui să pornim pe o cale care le va zori. Vor veni necazuri de așa natură că vor îndrepta spre Dumnezeu pe toți aceia care vor să fie ai Săi și numai ai Săi. Până nu suntem puși la probă în cuptorul încercării, noi nu ne cunoaștem pe noi înșine și nu se cuvine ca noi să măsurăm caracterul altora și să-i osândim pe aceia care încă nu au avut lumina întreitei solii îngerești.

Dacă dorim ca oamenii să fie convinși că adevărul pe care noi îl credem sfințește sufletul și transformă caracterul, să nu-i tot învinuim cu acuzații vehemente. În felul acesta, i-am forța să tragă concluzia că doctrina pe care noi o susținem nu poate fi o doctrină creștină, întrucât nu ne face să fim buni, curtenitori și respectuoși. Creștinismul nu se dă pe față în acuzații și condamnări pugilistice.

Mulți din poporul nostru sunt în primejdia de a încerca să exercite o putere controlatoare asupra altora și să aducă apăsare asupra semenilor lor. Există primejdia ca aceia cărora li s-au încredințat răspunderi să nu recunoască decât o singură putere -- puterea unei voințe nesfințite. Unii au folosit fără scrupule puterea aceasta și au dat naștere la multe încurcături pentru aceia pe care Domnul îi folosește. Unul dintre cele mai mari blesteme din lumea noastră (și el se vede atât în comunitate, cât și pretutindeni în societate), este iubirea, dorința după supremație. Oamenii ajung să fie absorbiți de umblarea după putere și popularitate. Spiritul acesta s-a manifestat în rândurile celor care țin Sabatul, spre durerea și rușinea noastră. Dar succes spiritual obțin numai aceia care au învățat blândețea și smerenia în școala lui Hristos.

Trebuie să ne aducem aminte că lumea ne va judeca după ceea ce părem că suntem. Aceia care caută să-L reprezinte pe Hristos, să aibă grijă să nu dea pe față trăsături nepotrivite de caracter mai înainte de a ieși cu totul în față, să căutăm ca Duhul Sfânt să fie revărsat asupra noastră. Când lucrul acesta se va întâmpla, noi vom da o solie hotărâtă, dar va avea un caracter mult mai puțin osânditor decât acela pe care unii l-au dat, și toți cei care cred vor fi mult mai zeloși pentru mântuirea împotrivorilor noștri. Să lăsăm ca Dumnezeu să aibă în propria Sa grijă problema condamnării autorităților și a cârmuirilor. Cu blândețe și iubire, noi, ca sentinele credincioase, trebuie să apărăm principiile adevărului așa cum este el în Isus.

Iubire între frați

Caracteristicile cele mai necesare, pentru a fi cultivate de poporul care ține poruncile lui Dumnezeu, sunt: răbdarea și îndelunga îndurare, pacea și iubirea. Când lipsește iubirea, are loc o pierdere de neînlocuit, deoarece atunci sufletele sunt îndepărtate de la adevăr, chiar după ce au fost legate de lucrarea lui Dumnezeu. Frații noștri din locuri de răspundere, care au puterea influenței, ar trebui să-și aducă aminte de cuvintele apostolului Pavel, rostite prin Duhul Sfânt: „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu și-a plăcut Lui Însuși, ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine»”. (Romani 15, 1-3.) „Iarși zice: Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos”. (Galateni 6, 1.2.)

Să nu uităm că lucrarea de refacere trebuie să fie sarcina noastră. Lucrarea aceasta nu trebuie să fie făcută cu îngâmfare, în mod oficial, stăpânitor. Nu spuneți prin felul vostru de purtare: „Am puterea și o voi folosi” și nu aruncați acuzații asupra celui greșit. Lucrarea de îndreptare faceți-o „în spiritul blândeții; luând seama la tine însuși, ca nu cumva și tu să fii ispitit”. Lucrarea pusă înaintea noastră, ca să o facem pentru frații noștri, nu este aceea de a-i da la o parte, de a-i împinge la descurajare sau disperare, spunându-le: „M-ați dezamăgit, și nu am să mai încerc să vă ajut”. Acela care-și dă aere de om plin de înțelepciune și putere, și calcă în picioare pe cel apăsător și tulburat, și care tânjește după ajutor, manifestă spiritul fariseului și se înfășoară în mantia propriei sale demnități, fabricate de el însuși. În spiritul său el Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru faptul că nu este ca alți oameni, presupunând că purtarea sa este vrednică de cinste și că el este prea tare pentru a fi ispitit. Dar, „dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur”. (Galateni 6, 3.) El însuși este într-o continuă primejdie. Acela care nu vrea să știe de marea nevoie a fratelui său, prin providența lui Dumnezeu, va fi trecut prin aceleași împrejurări prin care a trecut fratele său în încercări și necazuri, și printr-o experiență amară i se va dovedi că e tot atât de fără putere și de nevoiaș cum a fost suferindul pe care el l-a respins. „Nu vă înșelați; Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera”. (Galateni 6, 7.)

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era în Hristos Isus”. (Filipeni 2,1-5.)

Cu cât ne ținem mai strâns de Hristos și cu cât suntem mai blânzi, mai smeriți și mai lipsiți de încredere în noi înșine, cu atât mai puternică va fi legătura noastră cu Hristos și cu atât mai mare va fi puterea noastră, prin Hristos, de a-i converti pe păcătoși, pentru că nu instrumentul omenesc este cel care mișcă sufletul. Ființe cerești conlucrează cu instrumentul omenesc și imprimă adevărul în inimă. Rămânând în Hristos, noi suntem în stare să exercităm o influență asupra altora; dar aceasta se datorează prezenței Aceluia care zice: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 20.) Puterea pe care o avem de a-l birui pe Satana este rezultatul lucrării lui Hristos în noi de a voi și de a face după buna Lui plăcere.

Prezența adevărului cu delicatețe

Adevărul trebuie să fie prezentat cu tact, cu delicatețe și gingășie dumnezeiască. El trebuie să pornească dintr-o inimă care a fost înmuiată și făcută plină de simpatie. Este nevoie să avem o strânsă legătură cu Dumnezeu, ca nu cumva eul să se înalțe așa cum a făcut cu Iehu, și noi să revărsăm un torent de cuvinte nepotrivite, care nu sunt ca roua sau ca ploaia liniștită, care reînviorează plantele ofilite. Cuvintele noastre să fie gingașe atunci când căutăm să câștigăm suflete. Dumnezeu va fi înțelepciune pentru acela care caută înțelepciunea pornită dintr-un izvor dumnezeiesc. Noi trebuie să căutăm ocazii pretutindeni, trebuie să veghem în vederea rugăciunii și să fim totdeauna gata să arătăm temeiul nădejzii care este în noi, dar cu blândețe și temere. Pentru ca nu cumva să impresionăm în chip nefavorabil vreun suflet pentru care a murit Hristos, noi trebuie să avem inima înălțată la Dumnezeu, așa ca atunci când se prezintă ocazia să putem avea de spus cuvântul potrivit la timpul potrivit. Dacă începeți astfel lucrarea lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu va fi ajutorul vostru. Duhul Sfânt va aplica cuvântul rostit cu iubire pentru suflet. Adevărul va avea putere înviorătoare atunci când e rostit sub influența harului lui Hristos.

Mai întâi, trebuie să pătrundă la inimă planul lui Dumnezeu. Rostiți adevărul și îngăduiți să ducă mai departe puterea și principiul reformativ. Nu faceți referire la ceea ce spun împotrivorii, ci prezentați numai adevărul. Adevărul poate să-și taie singur drumul. Explicați lămurit adevărul în toată frumusețea lui.

Atunci când se vor înteeți necazurile în jurul nostru, în rândurile noastre se va da pe față atât despărțire, cât și unire. Unii dintre cei care astăzi sunt gata să ia armele de luptă, în vremuri de adevărată primejdie, vor da pe față faptul că ei nu au clădit pe stânca cea tare; ei vor ceda în fața ispitei. Aceia care au avut multă lumină și privilegii prețioase, dar pe care nu le-au folosit, sub un pretext sau altul, se vor depărta de noi.

Pentru că nu au primit iubirea adevărului, ei vor fi prinși în înșelăciunile vrăjmașului; ei vor asculta de duhurile înșelătoare și de învățăturile demonilor și se vor despărți de credință. Dar, pe de altă parte, atunci când în adevăr se abate asupra noastră furtuna persecuției, oile adevărate vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune eforturi pline de lepădare de sine pentru a scăpa pe cei pierduți și mulți dintre cei care s-au despărțit de turmă se vor întoarce la Marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu își va strânge rândurile și vor prezenta lumii un front unit. În vederea primejdiei comune, lupta pentru supremație va înceta; nu va mai fi ceartă cu privire la cine să fie cel mai mare. Nici unul din adevărații credincioși nu va spune: „Eu sunt al lui Pavel, sau al lui Apolo, sau al lui Chifa”. Mărturia fiecăruia și a tuturor va fi: „Mă agăț de Hristos, mă bucur în El ca Mântuitor al meu personal”.

În felul acesta, adevărul va fi adus în viața practică și astfel se va răspunde la rugăciunea lui Hristos, rostită chiar înainte de umilirea și omorârea Lui: „Ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17, 21.) Iubirea lui Hristos, iubirea fraților noștri, va da mărturie lumii că noi am fost cu Isus și că am învățat de la El. Atunci solia îngerului al treilea va crește până va ajunge o mare strigare și tot pământul va fi luminat de slava Domnului.

Convingerile noastre trebuie să fie zilnic reîntărite prin rugăciune smerită și sinceră și prin citirea Cuvântului. Deși fiecare dintre noi are o individualitate, în timp ce fiecare din noi trebuie să ne susținem convingerile cu tărie, noi trebuie să le susținem ca pe adevărul lui Dumnezeu și în puterea pe care o dă Dumnezeu. Dacă nu facem lucrul acesta, ele vor fi smulse de sub stăpânirea noastră.

Capitolul 50

Cuvântul lui Dumnezeu să aibă locul suprem

Poporul lui Dumnezeu va recunoaște cărmuirea omenească drept o orânduire de obârșie dumnezeiască și va învăța ascultarea de ea ca o datorie sfântă în sfera ei legitimă. Dar atunci când cererile ei sunt în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscut mai pe sus de legislația omenească. „Așa zice Domnul” nu trebuie să fie dat la o parte pentru un: „Așa zice biserica sau statul”. Coroana lui Hristos trebuie să fie înălțată mai pe sus de diademele potențailor pământești.

Principiul pe care noi trebuie să-l susținem acum este același cu principiul susținut de adepții Evangheliei, cu prilejul mării Reformațiuni. Când principii s-au adunat la Dieta din Speier, în 1529, nădejdea lumii părea aproape să fie zdrobită. Adunării acesteia i-a fost prezentat decretul împăratului, prin care se restrângea libertatea religioasă și se oprea răspândirea mai departe a învățaturii reformate. Vor primi principii Germaniei decretul? Să fie reținută lumina Evangheliei de la mulțimile care erau încă în întuneric? Urmas să se ia hotărâri mari pentru lume. Cei care primiseră credința reformată s-au adunat, și hotărârea unanimă a fost: „Să respingem decretul. În probleme de conștiință majoritatea nu are putere”.

Steagul adevărului și al libertății religioase, pe care l-au ținut sus acești reformatori, ne-a fost încredințat nouă în această luptă de pe urmă. Răspunderea pentru acest mare adevăr este asupra acelora pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu cunoașterea Cuvântului Său. Noi trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate supremă. Noi trebuie să primim adevărurile Lui pentru noi înșine. Putem aprecia adevărurile acestea numai atunci când le cercetăm prin studiu personal. Atunci când facem din Cuvântul lui Dumnezeu călăuza vieții noastre, se dă pentru noi răspuns la rugăciunea lui Hristos: „Sfîntește-i prin adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17, 17.) Recunoașterea adevărului în cuvânt și faptă este mărturisirea noastră de credință. Numai în felul acesta pot ști alții că noi credem în Biblie.

Reformatorii aceia, al căror protest ne-a dat nouă numele de protestanți, și-au dat seama că Dumnezeu i-a chemat să ducă lumii Evanghelia și pentru îndeplinirea acestei

lucrării ei erau gata să-și jertfească bunurile, libertatea și chiar viața. Suntem noi în acest conflict de pe urmă tot atât de credincioși față de sarcina noastră cum au fost acei reformatori de pe vremuri față de a lor?

Cu primejdia persecuției și a morții, adevărul pentru vremea aceea a fost dus în depărtare și în apropiere. Cuvântul lui Dumnezeu a fost dus oamenilor; toate clasele, de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și neînvățați, îl studiau cu sârguință, iar cei care primeau lumina deveneau la rândul lor mesageri. În zilele acelea, adevărul a fost adus la cunoștința oamenilor, prin tipărituri. Pana lui Luther a fost o forță, iar scrierile lui, răspândite până departe, au mișcat lumea. Aceleași mijloace ne stau și nouă la îndemână și pot fi duse repede în toate părțile lumii. Noi trebuie să facem cunoscut lumii ultima solie de avertizare a lui Dumnezeu, adresată oamenilor și care ar trebui să fie râvna noastră la studierea Bibliei și zelul nostru pentru răspândirea luminii!

Capitolul 51

Pregătire pentru criza finală

Criza cea mare stă chiar în fața noastră. Pentru a face față încercărilor și ispitelor ei și pentru a îndeplini îndatoririle ei se va cere o credință dăinuitoare. Dar noi putem triumfa în mod glorios; nici un suflet care veghează, se roagă și crede nu va fi prins în cursă de către vrăjmaș.

În timpul încercării ce ne stă în față, semnul legământului purtării de grijă a lui Dumnezeu va fi pus asupra aceluia care au păzit cuvântul răbdării Sale. Hristos va spune celor credincioși ai Săi: „Du-te poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine, ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia”. (Isaia 26, 20.) Leul din Iuda, atât de îngrozitor pentru cei care au lepădat harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cei ascultători și credincioși. Stâlpul de nor, care exprimă mânie și groază pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu, este lumină, îndurare și eliberare pentru cei care au păzit poruncile Lui. Brațul care este puternic pentru a-i lovi pe răzvrățiți va fi puternic pentru a-i elibera pe cei credincioși. Fiecare credincios va fi în mod sigur adunat. „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. (Matei 24, 31.)

Fraților, căroră v-au fost explicate adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, ce parte veți lua voi la scenele de încheiere ale istoriei acestei lumi? Sunteți voi treji față de aceste solemne realități? Vă dați voi seama de marea lucrare de pregătire ce are loc în cer și pe pământ? Toți aceia care au primit lumina, care au avut prilejul de a citi și a auzi profeția, să ia seama la lucrurile scrise în ea, deoarece „timpul este aproape”. Nimeni să nu se mai joace acum cu păcatul, izvor al oricărei mizerii în lumea noastră. Să nu mai rămână în letargie și indiferență prostească. Nu îngăduiți ca soarta sufletului vostru să atârne în nesiguranță. Asigurați-vă că sunteți cu totul de partea Domnului. Să pornească din inimi sincere și de pe buze tremurânde întrebarea: „Cine va fi în stare să rămână în picioare?” Ați pus voi, în aceste ultime ore ale încercării, cel mai bun material la clădirea caracterului vostru? V-ați curățit voi sufletul de orice pată? Ați urmat voi lumina? Aveți voi fapte pe măsura mărturisirii voastre de credință?

Lucrează asupra voastră influența modelatoare și stăpânitoare a harului lui

Dumnezeu? Aveți voi inimi care pot simți, ochi care pot vedea și urechi care pot auzi? S-a făcut oare în zadar declarația adevărului cel veșnic cu privire la națiunile pământului? Ele sunt sub osândire, pregătindu-se pentru judecățile lui Dumnezeu; și, în ziua aceasta, care este mare prin rezultatele veșnice pe care le aduce, poporul ales pentru a fi păstrătorul adevărului de o uriașă însemnătate trebuie să rămână în Hristos. Faceți voi ca lumina voastră să strălucească pentru a lumina națiunile care pier în păcatele lor? Vă dați voi seama că trebuie să apărați poruncile lui Dumnezeu înaintea acelor care le calcă în picioare?

E cu neputință să fiți credincios numai în parte, de formă, și să fiți astfel găsiți cu lipsă și să pierdeți viața veșnică. E cu putință să practicați unele dintre poruncile Bibliei și să fiți priviți drept creștini, și cu toate acestea să pieriți din lipsa calităților absolut esențiale unui caracter creștin. Dacă neglijați sau tratați cu nepăsare avertismentele pe care le-a dat Dumnezeu, dacă cultivați sau scuzați păcatul, vă sigilați destinul propriului vostru suflet. Veți fi cântăriți în balanță și aflați prea ușori. Harul, pacea și iertarea vor fi retrase pentru totdeauna; Isus a trecut pe alături, spre a nu mai veni niciodată în apropierea ce poate fi realizată prin rugăciunile și cererile voastre. Câtă vreme mai zăbovește îndurarea, câtă vreme Mântuitorul mai mijlocește, să facem o lucrare temeinică pentru veșnicie.

Reîntoarcerea lui Hristos în lumea noastră nu va mai fi multă vreme amânată. Faceți ca aceasta să fie nota principală a soliei voastre.

Fericita nădejde a celei de a doua veniri a lui Hristos, cu solemnele ei realități, are nevoie să fie deseori prezentată oamenilor. Așteptarea arătării pe curând a Domnului nostru ne va face să privim lucrurile pământești ca pe ceva sec și fără valoare.

În curând se va da lupta de la Armagedon. Acela pe al cărui veșmânt este scris numele: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”, va conduce în curând oștirile cerului.

Acum, slujitorii lui Dumnezeu, nu mai pot spune așa cum spunea profetul Daniel: „Timpul rânduit a fost lung”. (Daniel 10, 1.) Acum, este numai un scurt timp până când martorii lui Dumnezeu își vor fi făcut lucrarea lor de pregătire a căii Domnului.

Noi trebuie să dăm la o parte planurile noastre strâmte și egoiste, amintindu-ne că

avem o lucrare de cea mai mare amploare și de cea mai înaltă importanță. Făcând lucrarea aceasta, noi trebuie să facem să răsunе solia îngerului întâi, al doilea și al treilea, fiind pregătiți în felul acesta pentru venirea celui alt înger din cer, care urmează să lumineze pământul cu slava lui.

Ziua Domnului se apropie pe furiș, dar presupușii oameni mari și înțelepți nu cunosc semnele venirii lui Hristos sau ale sfârșitului lumii. Nelegiuirea predomină iar iubirea multora s-a răcit.

Sunt mii de mii și milioane de milioane care iau acum hotărâre în ce privește viața sau moartea veșnică. Omul care e absorbit în totul de socotirea avuției sale, de conturile sale, omul care își găsește plăcere în jocurile de noroc, care își găsește plăcerea în a se lăsa în voia unui apetit pervertit, iubitorul de distracții, cel care frecventează teatrul sau salonul de bal, acesta scoate veșnicia din socotelile sale. Toată povara vieții lor este: Ce să mâncăm? Ce să bem? Cu ce să ne îmbrăcăm? Ei nu se găsesc în procesiunea ce înaintează către cer. Ei sunt călăuziți de marele apostat și vor fi nimiciviți împreună cu el.

Dacă nu înțelegem însemnătatea clipelor ce se scurg repede în veșnicie și nu ne pregătim pentru a sta în ziua cea mare a lui Dumnezeu, vom fi ispravnici necredincioși. Străjerul trebuie să cunoască ora din noapte. Totul e îmbrăcat acum cu o solemnitate de care trebuie să-și dea seama toți cei care cred adevărul pentru timpul de față. Ei trebuie să lucreze în vederea zilei lui Dumnezeu. Judecățile lui Dumnezeu stau gata să cadă asupra lumii și noi avem nevoie să ne pregătim pentru ziua cea mare.

Timpul nostru este prețios. Nu avem decât puține, foarte puține zile de probă, în care să ne pregătim pentru viața viitoare, nepieritoare. Noi nu avem timp de pierdut în mișcări la voia întâmplării. Trebuie să ne ținem ca nu cumva doar să atingem suprafața Cuvântului lui Dumnezeu.

Este adevărat și acum, ca și atunci când Hristos era pe pământ, că orice incursiune făcută de Evanghelie în teritoriul inamicului este întâmpinată cu o dârză împotrivire din partea vastelor lui oștiri. Conflictul ce ne stă în față va fi cel mai îngrozitor din câte s-au văzut. Dar, cu toate că Satana este reprezentat ca fiind puternic, ca un viteaz înarmat, înfrângerea lui va fi deplină, și oricine se unește cu el și alege mai degrabă apostazia decât credincioșia va pieri împreună cu el.

Spiritul atotstăpânitor al lui Dumnezeu, este chiar acum în curs de a se retrage de pe pământ. Uragane, furtuni și vijelii, incendii și inundații, dezastre pe mare și pe uscat vin unele după altele într-o succesiune rapidă. Știința caută să explice toate acestea. Semnele care se îngrămădesc în jurul nostru și care vorbesc despre apropierea Fiului lui Dumnezeu sunt atribuite oricăror cauze în afara celor adevărate. Oamenii nu pot întrezări îngerii veghetori, care țin în frâu cele patru vânturi, ca ele să nu bată până ce nu sunt sigilați slujitorii lui Dumnezeu; dar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dea drumul vânturilor, va fi o așa priveliște, scene de neînțelegeri și lupte pe care condeii nu le poate descrie.

Acelora care sunt nepăsători acum, li se dă din partea lui Hristos avertizarea: „Fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”. (Apocalipsa 3, 16.) Metafora vărsării din gura Lui înseamnă că El nu poate să prezinte nici rugăciunile, nici exprimările voastre de iubire față de Dumnezeu. El nu poate nicicum să aprobe învățăturile date de voi din Cuvântul Său și nici lucrarea voastră spirituală El nu poate să prezinte serviciile voastre religioase cu rugămintea de a vi se da har.

Dacă s-ar putea să se dea cortina la o parte, dacă voi ați putea discerne scopul lui Dumnezeu și judecățile care sunt gata să se reverse peste o lume blestemată, dacă v-ați putea vedea propria voastră atitudine, v-ați teme și ați tremura pentru propriile voastre suflete și pentru sufletele semenilor voștri. Rugăciuni călduroase însoțite de un chin care sfâșie inima, s-ar înălța la cer. Voi ați plânge între tindă și altar, mărturisindu-vă orbirea și decăderea spirituală.

„Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii și chiar pruncii de la țată! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocură popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: «Unde este Dumnezeul lor?»” (Ioel 2, 15-17.)

„Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfășiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și-I pare rău de relele pe care le trimite. Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa

după el o binecuvântare?” (Ver 12-14.)

După apostazia lui Israel și după aspra lor pedepsire, solia de har a lui Dumnezeu pentru poporul care se căia suna astfel: „Iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo îi voi da iarăși viile, și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde, și acolo va cânta ca în vremea tinereții ei, și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului”.

„În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: «Bărbatul meu!» Și nu-Mi vei mai zice: «Stăpânul meu!»... Te voi logodi cu mine pentru totdeauna, te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul”. (Osea 2, 14-20.)

„Și vei ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară”. (Ioel 2, 27.)

Avertizările, muștrările, făgăduințele, toate sunt pentru noi, peste care a venit sfârșitul veacului. „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. (1 Tesaloniceni 5, 6.)

„Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuiereze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră”. (Luca 21, 34.)

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”. (Marcu 14, 31.) Vegheați împotriva apropierii furișe a vrăjmașului, vegheați împotriva vechilor deprinderi și înclinații naturale, ca nu cumva să se afirme, constrângeți-le să dea înapoi și vegheați. Vegheați asupra cugetelor, vegheați asupra planurilor, ca nu cumva să ajungă egoiste. Vegheați asupra sufletelor pe care Hristos le-a răscumpărat cu însuși sângele Său. Vegheați asupra ocaziilor de a face bine.

Vegheați, „ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind”. (Marcu 13, 36.)

Capitolul 52

Tineri în lucrarea de predicare

Nu trebuie să aibă loc o desconsiderare a lucrării de slujitor al Evangheliei. Nici o lucrare nu trebuie să fie condusă în așa fel, încât lucrarea de predicare a Cuvântului să fie considerată ca fiind ceva inferior. Lucrurile nu stau așa. Aceia care desconsideră lucrarea de predicare, Îl desconsideră pe Hristos. Cea mai importantă dintre lucrări este lucrarea de slujitor al Evangheliei în diferitele ei ramuri și ar trebui să se arate tineretului că nu există lucrare mai binecuvântată de Dumnezeu, ca aceea de slujitor al Evangheliei.

Tinerii să nu fie împiedicați să intre în lucrarea de predicare. Există primejdia ca, datorită unor prezentări entuziaste, unii să fie îndepărtați de la calea pe care Dumnezeu îi cheamă să meargă. Unii au fost încurajați să urmeze un curs de studii medicale, când, de fapt, ei ar fi trebuit să se pregătească să intre în lucrarea de predicare. Domnul cere ca mult mai mulți slujitori să lucreze în via Sa. S-au rostit cuvintele: „Întăriți avanposturile; puneți sentinele credincioase în fiecare parte a lumii”. Tinerilor, Dumnezeu vă cheamă, El cheamă oștiri întregi, tineri mărinimoși și inteligenți și care au o profundă iubire pentru Hristos și pentru adevăr.

Măsura capacității sau a educației are o mult mai mică influență decât spiritul cu care intrați în lucrare. Nu de oameni mari și învățați și nici de oratori religioși elocvenți are nevoie lucrarea de predicare. Dumnezeu cheamă oameni care I se vor preda spre a fi umpluți cu Duhul Lui. Cauza lui Hristos și a omenirii cere oameni sfințiți, plini de sacrificiu de sine, care să poată ieși afară din tabără și să poarte ocară. Ei să fie bărbați puternici, viteji, pregătiți pentru lucrări de valoare și să încheie un legământ cu Dumnezeu prin jertfă.

În lucrarea de slujitori ai Evangheliei nu e loc pentru leneși. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să dea o deplină dovadă a slujirii lor. Ei nu vor fi oameni trândavi, ci, în calitate de tâlcuitori ai Cuvântului Lui, ei își vor întrebuița toată energia pentru a fi credincioși. Ei nu trebuie să înceteze niciodată să fie învățați. Ei trebuie să-și păstreze sufletul viu, treaz, față de sfințenia lucrării și față de marea răspundere a chemării lor, pentru ca nu cumva vreodată sau în vreun loc să-I aducă lui Dumnezeu o jertfă

schiloadă, un sacrificiu care nu i-a costat nici studiu, nici rugăciune. Domnul are nevoie de bărbați cu o intensă viață spirituală. Fiecare lucrător poate primi, ca o înzestrare, putere de sus și poate merge înainte, în credință și nădejde, pe cărarea pe care îi îndeamnă Dumnezeu să meargă. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în lucrătorul tânăr și consacrat. El este ager, sânguincios, puternic, având în sfatul lui Dumnezeu un izvor nesecat de putere.

Dumnezeu a chemat poporul acesta ca să facă cunoscut lumii solia apropiatei reveniri a lui Hristos. Noi trebuie să facem cunoscut oamenilor ultima chemare la praznicul Evangheliei, ultima invitație la cina nunții Mielului. Mii de oameni, care încă nu au auzit chemarea, trebuie să o audă. Mulți care nu au vestit solia urmează să o proclame. Fac din nou apel la tinerii noștri: Nu v-a chemat Dumnezeu să vestiți solia aceasta?

Câți dintre tinerii noștri vor să intre în slujba lui Dumnezeu, nu pentru a fi serviți, ci pentru a sluji? În trecut, au fost unii care își aținteau mintea la un suflet, apoi la altul, spunând: „Doamne, ajută-mi să salvez sufletul acesta!”

Dar azi sunt rare cazurile de felul acesta. Cât de mulți acționează ca unii care văd primejdia păcătoșilor? Cât de mulți îi iau pe aceia pe care îi știu că sunt în primejdie, prezentându-i în rugăciune lui Dumnezeu și implorându-L să-i salveze?

Apostolul Pavel putea să spună despre biserica primară: „Slăveau pe Dumnezeu din pricina mea”. (Galateni 1, 24.) Să nu trăim noi astfel, încât să putem spune aceleași cuvinte cu privire la noi? Domnul va oferi căi și mijloace pentru aceia care Îl vor căuta cu toată inima. El dorește ca noi să recunoaștem conducerea divină ce se dă pe față în pregătirea câmpurilor de lucru și în pregătirea căii, pentru ca aceste câmpuri să fie ocupate cu succes.

Predicatorii și evangheliștii să-și ia mai mult timp de rugăciune plină de zel împreună cu aceia care sunt convinși de adevăr. Aduceți-vă aminte că Hristos este totdeauna cu voi. Domnul are gata pregătite manifestările cele mai valoroase ale harului Său pentru a-l întări și încuraja pe lucrătorul sincer și umil. Atunci, reflectă către alții lumina pe care Dumnezeu a făcut-o să lumineze asupra ta. Aceia care fac lucrul acesta aduc Domnului cea mai prețioasă jertfă. Inima acelora care poartă vestea cea bună a mântuirii arde de spiritul de laudă la adresa lui Dumnezeu.

„Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă”. (Apocalipsa 2, 1.)

Influența tăcută, care trebuie să abunde în biserică, depinde de slujitorii lui Dumnezeu, care trebuie să reprezinte iubirea cea prețioasă a lui Hristos. Stelele cerului sunt sub controlul lui Hristos. El le umple cu lumină. El le îndrumă mișcările. Dacă El n-ar face aceasta, ele ar deveni stele căzătoare. La fel stau lucrurile cu slujitorii Săi. Ei nu sunt decât instrumente în mâinile Sale, și tot binele pe care ei îl realizează este făcut prin puterea Lui. Prin ei lumina Lui trebuie să strălucească. Este spre onoarea lui Hristos că El face ca slujitorii Săi să fie prin lucrările Duhului Sfânt o mai mare binecuvântare pentru biserică decât sunt stelele pentru lume. Mântuitorul trebuie să fie îndestularea lor. Dacă ei vor privi la El, după cum El a privit la Tatăl Său, ei vor face lucrările Lui. Atunci când ei fac din Dumnezeu sprijinul lor, El le va da lumina Lui pentru a o reflecta asupra lumii.

Aceia care sunt ca stelele în mâna lui Hristos să nu uite că ei trebuie să păstreze totdeauna o demnitate sacră și sfântă. Ei sunt reprezentanții lui Hristos. Simplitatea în Hristos este demnitatea curată și sfântă a adevărului.

Servii lui Dumnezeu trebuie să predice poporului Cuvântul Său. Sub influența Duhului Sfânt, ei vor intra în ordine ca stelele în mâna lui Hristos, pentru a străluci cu lumina Lui. Aceia care pretind că sunt slujitorii lui Hristos să se ridice și să lumineze, pentru că lumina lor a venit și slava Domnului a răsărit asupra lor. Trebuie să înțeleagă că Hristos așteaptă ca ei să facă aceeași lucrare pe care a făcut-o El. Să lase comunitățile care cunosc adevărul și să meargă să înființeze noi comunități, să prezinte cuvântul adevărului celor care nu cunosc solia de avertizare a lui Dumnezeu.

Numărul lucrătorilor din lucrarea de predicare nu trebuie să fie redus, ci foarte mult sporit. Acolo unde acum e un singur predicator în câmp, ar trebui să fie adăugați încă douăzeci; și, dacă Duhul lui Dumnezeu îi conduce, acești douăzeci vor prezenta în așa fel adevărul, încât se vor adăuga încă douăzeci.

Demnitatea și lucrarea lui Hristos stau în impunerea acelor condiții care Îi fac plăcere. Urmașii Lui trebuie să devină mai mult și tot mai mult o putere în proclamarea adevărului, pe măsură ce ei se apropie tot mai mult de desăvârșirea credinței și a iubirii pentru frații lor. Dumnezeu oferă ajutor dumnezeiesc pentru toate împrejurările grele,

atunci când puterile omenești nu sunt îndeștuloătoare. El dă Duhul Său cel Sfânt pentru a ajuta în orice strâmtorare, pentru a întări nădejdea și siguranța noastră, pentru a ne ilumina mintea și a ne curăți inima. El intenționează ca mijloace îndeștuloătoare să fie oferite pentru realizarea planurilor Lui. Vă îndemn să căutați sfat la Dumnezeu. Căutați-L cu toată inima, și „faceți orice vă va zice”. (Ioan 2, 5.)

Domnul nu a chemat tineri, pentru ca ei să lucreze prin comunități. Ei nu sunt chemați să vorbească unor ascultători care nu au nevoie de lucrarea lor lipsită de maturitate, care-și dau foarte bine seama de faptul acesta și care sub lucrarea lor nu simt nici o atracție a Duhului. Tineri capabili să se alătore lucrătorilor experimentați în marele câmp al secerișului. Foarte mulți vor izbuti cât se poate de bine, dacă vor începe cu lucrarea de colportaj și vor folosi ocaziile ce li se oferă pentru a face lucrarea de slujitor al Evangheliei.

Dar nimeni să nu devină umbra altuia. Ei să nu devină simple mașini, care să macine anumite subiecte, așa cum le dictează oamenii. Lor nu trebuie să li se schițeze mai înainte cuvântarea religioasă pe care să o țină acolo unde se duc. Lăsați ca ei să caute să fie învățați de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Să caute ajutor prin rugăciune și cercetare sârguincioasă a Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă ei fac lucrul acesta, Acela care-i cheamă să lucreze în câmpul Evangheliei va face clar faptul că ei sunt vase alese. El le va da cuvinte pe care să le spună oamenilor.

Prima lor datorie este de a învăța lecții, în diferite domenii, de la Marele Învățător. O singură țintă este pusă în fața tuturor în Cuvântul lui Dumnezeu; să fie la fel cu Acela care a „mers din loc în loc făcând binele”.

„Dacă Îmi slujește cineva”, zice Hristos, „Să Mă urmeze”. (Ioan 12, 26.) Studiind viața lui Hristos, lucrătorii să învețe cum a trăit și a lucrat El. Ei să se străduiască în fiecare zi să trăiască viața Lui.

Tinerilor, stăruieți în a-L cunoaște pe Domnul și veți ști că „El Se ivește ca zorile dimineții”. (Osea 6, 3.) Căutați continuu să vă perfecționați. Străduiți-vă sârguincios să ajungeți la identitate cu Răscumpărătorul. Trăiți prin credința în Hristos. Faceți lucrarea pe care a făcut-o El. Trăiți pentru salvarea sufletelor pentru care El și-a dat viața. Străduiți-vă, pe orice cale, să ajutați aceora cu care veniți în legătură. Străduiți-vă continuu să vă perfecționați. Căutați ca viața voastră să fie o împlinire a cuvintelor:

„Prin poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei”. (Psalmii 119, 98.) Vorbiți cu Fratele vostru mai mare, care vă va întregi educația -- rînd pe rînd, învățatură peste învățatură, puțin câte puțin. O strînsă legătură cu Acela care S-a dat pe Sine ca jertfă pentru a mîntui o lume pe moarte va face din voi lucrători acceptabili. Când puteți să vă prindeți de adevăr și să vi-l însușiți, când puteți spune: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”, atunci veți primi o mare măsură de har, de pace și bucurie.

Intrați în câmpuri noi -- este cuvântul ce vine de la Domnul -- și sporiiți numărul lucrătorilor voștri! Educați tineri pentru lucrare și nu zăboviți! Educați, educați, educați!

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni pînă la seceriș? Iată, Eu vă spun: ridicați ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește plată și strînge rod pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp”. (Ioan 4, 35-36.)

Capitolul 53

Biserica și corpul predicatorilor

A sosit timpul ca membrii comunităților noastre să facă eforturi hotărâte pentru a-i susține pe bărbații care vestesc lumii ultima solie de har. Membrii comunității, printr-o manifestare a religiei practice, să dea greutate soliei de avertizare vestită lumii de către solii lui Dumnezeu. Oamenii inteligenți sunt alarmați de perspectiva omenirii. Dacă aceia care cunosc adevărul vor practica principiile Bibliei, arătând că au fost sfințiți prin adevăr și că sunt sinceri urmași ai blândului și umilului Mântuitor, ei vor exercita o influență care va câștiga suflete la Hristos.

Tot ceea ce este mai puțin decât o slujire activă și sârguincioasă pentru Domnul este o tăgăduire a mărturisirii noastre de credință. Numai creștinismul care este dat pe față printr-o lucrare sârguincioasă și practică va face impresie asupra celor care sunt morți în neascultare și păcat. Creștinii care se roagă, cei umili și credincioși, care arată prin fapte că dorința lor cea mai mare este de a face cunoscut adevărul mântuitor, care trebuie să-i pună la încercare pe toți oamenii, vor aduna o bogată recoltă de suflete pentru Domnul.

Noi trebuie să punem capăt monotoniei muncii noastre religioase. Noi facem o lucrare în această lume, dar nu dăm pe față destul zel și destulă activitate. Dacă vom fi mai zeloși, oamenii vor fi convinși de adevărul soliei noastre. Lipsa de viață și monotonia lucrării slujirii noastre pentru Dumnezeu resping multe suflete din înalta societate, care au nevoie să vadă un zel profund, călduros și sfințit. Religia legalistă nu este un răspuns pentru veacul acesta. S-ar putea ca noi să îndeplinim toate actele exterioare ale slujirii, și, cu toate acestea, să fim tot pe atât de lipsiți de influența înviorătoare a Duhului Sfânt, după cum dealurile din Ghilboa erau lipsite de rouă și de ploaie. Toți avem nevoie de o reînviere spirituală; și avem, de asemenea, nevoie de razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii, care să îmblânzească și să supună inimile noastre. În ce privește principiile, noi trebuie să fim totdeauna tari ca stânca. Principiile Bibliei trebuie să fie propovăduite și apoi să fie susținute de o sfântă trăire a lor.

Cei ce sunt în slujba lui Dumnezeu trebuie să dea pe față vioiciune și hotărâre în lucrarea de câștigare de suflete. Aduceți-vă aminte că sunt suflete care ar pieri, dacă noi,

ca unelte ale lui Dumnezeu, nu lucrăm cu o hotărâre care să nu se lase și nici să nu se descurajeze. Tronul harului trebuie să fie fără încetare sprijinul nostru.

Nu există nici o scuză pentru ca viața și credința comunităților noastre să fie atât de amorțită și de slabă. „Întoarceți-vă la Cetățuie, prinși de război, plini de nădejde!” (Zaharia 9, 12.) Există putere pentru noi în Hristos. El este apărătorul nostru înaintea Tatălui. El trimite solii Săi în toate părțile stăpânirii Lui pentru a face cunoscut poporului Său voința Sa. El umblă în mijlocul bisericii Sale. El dorește să-i sfințească, să-i înalțe și să-i înobileze pe urmașii Săi. Influența acelor care cu adevărat cred în El va fi ca o mireasmă de viață în lume. El ține stelele în mâna Sa cea dreaptă și vrea ca prin aceștia lumina Sa să strălucească în lume. În felul acesta, El dorește să pregătească pe poporul Său pentru o treaptă mai înaltă de slujire în biserica de sus. El ne-a dat o mare lucrare de făcut. Să o facem în chip desăvârșit și cu hotărâre. Să arătăm prin viața noastră ce a făcut adevărul pentru noi.

„Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur”. (Apocalipsa 2, 1.) Textul acesta arată legătura Domnului Hristos cu biserica Sa. El umblă în mijlocul bisericii Sale pe toată lungimea și lățimea pământului. El o cercetează cu mult interes pentru a vedea dacă se află în acea stare spirituală care poate face să propășească împărăția Lui. Hristos este de față în fiecare adunare a bisericii Sale. El cunoaște pe fiecare persoană care e în legătură cu lucrarea Sa. Îi cunoaște pe aceia a căror inimă El o umple cu uleiul sfânt, pentru ca ei să-l poată da și altora. Aceia care duc mai departe, în mod credincios, lucrarea lui Hristos în lumea noastră, reprezentând în cuvânt și faptă caracterul lui Dumnezeu, îndeplinind scopul lui Dumnezeu pentru ei, sunt foarte scumpi înaintea Lui. Hristos are plăcere de ei, ca un om care are plăcere de o grădină îngrijită și de parfumul florilor pe care le-a sădit.

A costat multă lepădare de sine, mult sacrificiu de sine, o energie de neînfrânt și multă rugăciune pentru a aduce diferitele acțiuni misionare acolo unde sunt acum. Există primejdia ca unii dintre cei care vin acum pe scena lucrării să rămână mulțumiți a fi neroditori, închipuindu-și că acum nu mai e nevoie de atât de multă tăgăduire de sine și sânguință, de atât de multă muncă grea și neplăcută, cum au avut să suporte conducătorii acestei solii; că timpurile s-au schimbat și că, întrucât acum sunt mai multe mijloace în lucrarea lui Dumnezeu, nu e necesar ca ei să se așeze în situații atât de grele, cum au avut să îndure mulți la începuturile soliei.

Dar, dacă s-ar da pe față aceeași sârguință și același sacrificiu de sine la stadiul actual al lucrării, așa cum s-a dat pe față la începuturile ei, am vedea de o sută de ori mai multe împliniri decât se realizează acum.

Dacă lucrarea trebuie să meargă mai departe pe același înalt plan de acțiune de pe care a început, atunci nu trebuie să aibă loc o cădere a resurselor morale. Mereu trebuie să aibă loc o sporire a puterilor morale. Dacă aceia care intră acum în câmp ca lucrători consideră că pot să-și slăbească eforturile, că lepădarea de sine și o strictă economie nu numai de mijloace, dar și de timp, nu sunt acum esențiale, lucrarea va da înapoi. Lucrătorii de astăzi ar trebui să aibă aceeași măsură de evlavie, energie și stăruință, pe care au avut-o conducătorii de până acum.

Lucrarea s-a extins în așa măsură, încât acum cuprinde un teritoriu mai mare, iar numărul credincioșilor a sporit. Există încă o mare lipsă, deoarece s-ar fi putut face o lucrare mai mare, dacă s-ar fi dat pe față același spirit misionar care s-a manifestat în primele zile ale lucrării. Fără de spiritul acesta, lucrătorul nu va face decât să schilodească și să desfigureze lucrarea lui Dumnezeu. De fapt, lucrarea dă înapoi, în loc să înainteze așa cum ar dori Dumnezeu să se întâmple. Numărul nostru prezent și extinderea lucrării noastre nu trebuie să fie comparate cu ce a fost de la început. Noi ar trebui să considerăm ce s-ar fi putut face dacă fiecare lucrător s-ar fi consacrat, corp, suflet și spirit, lui Dumnezeu, așa cum s-ar fi convenit.

Comunitățile noastre trebuie să concluzeze în lucrarea de cultivare spirituală, în speranța unei apropiate recolte. Din cauza răului din inimi și a necredinței, există multă perversitate de înfruntat, multă împotrivire față de planurile sfinte și eforturile concrete. Dar lucrarea trebuie să fie făcută. Terenul este bătătorit, dar pământul întelenit trebuie să fie arat, semințele neprihănirii trebuie să fie semănate. Nu vă opriți, învățători iubiți ai lui Dumnezeu, ca și cum v-ați îndoii să săvârșiți o lucrare care va crește pe măsură ce o săvârșiți. Nu vă lăsați și nici nu vă descurajați. Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. Aduceți-vă aminte că voi nu puteți să vă încredeți în eul personal.

Ca niciodată mai înainte, noi ar trebui să ne rugăm nu numai ca să fie trimiși lucrători în marele câmp al secerișului, ci și pentru ca să avem o concepție clară a adevărului, pentru ca atunci când vor veni solii adevărului, noi să putem accepta solia și

respecta solul.

Capitolul 54

Lucrarea misionară internă

O avertizare de la biserica din Efes

Martorul adevărat se adresează bisericii din Efes, spunând: „Ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. (Apocalipsa 2, 4-5.)

La început, experiența bisericii din Efes a fost marcată prin simplitate și căldură, asemenea unui copil. Se da pe față o iubire vie, arzătoare, din inimă, pentru Hristos. Credincioșii se bucurau în iubirea de Dumnezeu, deoarece Hristos era în inima lor ca o prezență dăinuitoare. Lauda lui Dumnezeu era pe buzele lor, și atitudinea lor de recunoștință era în armonie cu mulțumirea familiei cerești.

Lumea înțelegea că ei fuseseră cu Isus. Oamenii păcătoși, care se pocăiau, care erau iertați, curățați și sfințiți, erau aduși în părtășie cu Dumnezeu prin Fiul Său. Credincioșii căutau cu râvnă să primească și să asculte fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. Umpluți de iubire pentru Mântuitorul lor, ei își puneau ca cea mai înaltă țință a lor să câștige suflete pentru El. Ei nu se gândeau să grămădească pentru ei comoara scumpă a harului lui Hristos. Ei își dădeau seama de importanța chemării lor și de solia: Pace pe pământ și între oameni bună învoire, și ardeau de dorința de a duce vestea cea bună până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului.

Membrii bisericii erau uniți în sentiment și acțiune. Iubirea lui Hristos era lanțul de aur care-i lega la un loc. Ei urmau să-L cunoască pe Domnul, din ce în ce mai desăvârșit, iar în viața lor se da pe față strălucire, mulțumire și pace. Cercetau pe orfan și pe văduvă în necazul lor și se țineau nepătați de lume. Socoteau că neîmplinirea acestui lucru ar fi fost o contradicție a mărturisirii lor de credință și o tăgăduire a Mântuitorului lor.

Lucrarea era dusă în fiecare cetate. Suflete erau convertite și acestea, la rândul lor, socoteau că trebuie să vorbească despre această comoară inestimabilă. Ei nu puteau

avea odihnă până când razele care le luminaseră mintea nu străluceau și asupra altora. Mulțimi de necredincioși făceau cunoștință cu motivele nădejzii creștine. Se făceau apeluri călduroase, inspirate și personale la cei păcătoși și greșiți, la cei lepădați și la aceia care, deși ziceau că cunosc adevărul, erau iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.

Dar, după un timp, zelul credincioșilor, iubirea lor de Dumnezeu și unul față de altul au început să piară. Răceala s-a furișat în biserică. Au început să se ivească neînțelegeri și ochii multora au fost abătuți de la a mai privi la Isus ca Începătorul și Desăvârșitorul credinței lor. Masele care ar fi putut fi convinse și convertite, printr-o credincioasă practicare a adevărului, au fost lăsate neavertizate. Atunci, din partea Martorului Credincios, s-a adresat solia către biserica din Efes. Lipsa lor de interes pentru salvarea de suflete arată că ei pierduseră iubirea lor dintâi; deoarece nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și puterea, fără să se pocăiască și să facă faptele dintâi, ca nu cumva, în caz contrar, sfeșnicul să le fie mutat din loc.

Nu se repetă oare această experiență a bisericii din Efes în experiența bisericii acestei generații? Cum folosește biserica de azi cunoștința pe care a primit-o despre adevărul lui Dumnezeu? Când membrii ei au văzut de prima dată harul inexprimabil al lui Dumnezeu pentru neamul omenesc decăzut, ei n-au putut să tacă. Ei au fost umpluți de dorința de a conlucra cu Dumnezeu în a da și altora binecuvântările pe care ei le primiseră. Pe măsură ce dădeau mai departe, ei primeau fără încetare. Ei creșteau în harul și cunoașterea Domnului Isus Hristos. Cum stau lucrurile azi?

Fraților și surorilor care de mult timp pretindeți a crede adevărul, vă întreb în mod individual: Au fost faptele voastre în armonie cu lumina, privilegiile și ocaziile acordate vouă de cer? Aceasta este o întrebare serioasă. Soarele neprihănirii a răsărit asupra bisericii și este datoria bisericii să strălucească. Este privilegiul fiecărui suflet de a progresa. Aceia care sunt în legătură cu Hristos vor crește în har și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, până la statura deplină de bărbați și de femei. Dacă toți aceia care pretind a crede adevărul ar fi întrebuințat în modul cel mai bun capacitățile și ocaziile lor pentru a învăța și lucra, ei ar fi devenit puternici în Hristos. Oricare le-ar fi fost ocupația -- fie că ar fi fost fermieri, mecanici, învățători sau pastori -- dacă s-ar fi consacrat pe deplin lui Dumnezeu, ei ar fi devenit lucrători cu succes pentru Învățătorul ceresc.

Dar ce fac membrii bisericii, ca să poată fi numiți „împreună lucrători cu

Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9)? Unde vedem noi chin sufletesc? Unde vedem membri ai bisericii absorbiți de subiecte religioase, predați cu totul voii lui Dumnezeu? Unde vedem noi creștini care își dau seama de răspunderea lor de a face ca biserica să fie prosperă, un popor treaz și care să lumineze? Unde sunt aceia care nu-și restrâng și nu-și drămuiesc munca plină de iubire pentru Domnul? Răscumpărătorul nostru va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi mulțumit. Cum stau lucrurile cu aceia care se dau drept urmași ai Săi? Vor fi ei satisfăcuți când vor vedea roadele ostanelilor lor?

Pentru ce este atât de puțină credință, atât de puțină putere spirituală? Pentru ce sunt atât de puțini aceia care poartă jugul și duc povara lui Hristos? Pentru ce sunt atât de puțini aceia care pot dezvălui tainele mântuirii? Pentru ce neprihănirea lui Hristos atribuită nu strălucește prin cei ce mărturisesc a fi urmașii Săi, ca o lumină în lume?

Rezultatul inactivității

Atunci când oamenii folosesc puterile lor după îndrumarea lui Dumnezeu, talentele lor vor spori, capacitatea lor va crește și ei vor avea înțelepciune cerească de a căuta și salva ce era pierdut. Dar atâta vreme cât membrii bisericii sunt nepăsători și neglijează răspunderea dată lor de Dumnezeu, de a împărtăși și altora, cum pot ei aștepta să primească comoara cerească? Când cei ce mărturisesc a fi creștini nu simt nici o povară pentru a lumina pe cei care sunt în întuneric, când încetează să mai dea și altora har și cunoștință, ei devin mai puțin pricepuți, pierd aprecierea bogăției înzestrării cerești și, neizbutind să o aprecieze ei înșiși, nu sunt în stare să-și dea seama de necesitatea de a o prezenta și altora.

Vedem comunități mari, strânse în diferite localități. Membrii lor au obținut cunoștința adevărului și mulți sunt mulțumiți să asculte cuvântul vieții fără a căuta să împărtășească și altora lumina. Ei nu-și dau seama de răspunderea ce o au pentru progresul lucrării și au puțin interes în salvarea sufletelor. Ei sunt plini de râvnă pentru cele lumești, dar nu-și aduc religia în afacerile lor. Ei spun: „Religia este religie și afacerile sunt afaceri”. Ei cred că fiecare din ele își are o sferă aparte, dar ei zic: „Lăsați-le să fie separate”.

Datorită neglijării ocaziilor și abuzării de privilegii, membrii acestor comunități nu cresc „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 3, 18.) De aceea ei sunt slabi în credință, cu deficiență în cunoștințe și copii în

experiență. Ei nu sunt înrădăcinați și întemeiați în adevăr. Dacă rămân în starea aceasta, multe amăgiri ale zilelor de pe urmă cu siguranță că îi vor duce în rătăcire, deoarece ei nu vor avea discernământul spiritual pentru a face deosebire între adevăr și rătăcire.

Dumnezeu a dat slujitorilor Săi solia adevărului pe care să o proclame. Pe aceasta trebuie să o primească comunitățile și să o facă cunoscut pe orice cale cu putință, prinzând primele raze de lumină și difuzându-le mai departe. În aceasta constă marele nostru păcat. Suntem cu ani de zile în urmă. Predicatorii au căutat comoara ascunsă și au deschis caseta, lăsând pietrele prețioase ale adevărului să strălucească, dar membrii bisericii n-au făcut nici a suta parte din ceea ce Dumnezeu cere de la ei. Ce altceva putem aștepta decât decădere în viața religioasă, când poporul ascultă predică după predică și nu pune învățătura în practică? Însușirile date de Dumnezeu, dacă nu sunt întrebuințate, degenerază. Mai mult decât atât, când comunitățile sunt lăsate în inactivitate, Satana se îngrijește ca ele să aibă de lucru. El ocupă terenul și îi angajează pe membri în felurite activități care le absorb energiile, le distrug spiritualitatea și îi fac să cadă ca povară asupra comunității.

Sunt printre noi persoane care, dacă și-ar lua timp să judece, ar privi poziția lor de a nu face nimic drept neglijare păcătoasă a talentelor date lor de Dumnezeu. Fraților și surorilor, Mântuitorul nostru și toți îngerii sfinți sunt întristați din cauza împietririi inimilor voastre. Hristos și-a dat viața pentru ca să salveze suflete și, cu toate acestea, voi, care ați cunoscut iubirea lui Dumnezeu, faceți eforturi atât de slabe pentru a împărtăși binecuvântările harului Său cu aceia pentru care El a murit. O astfel de nepăsare și neglijare a datoriei este o uimire pentru îngeri. La judecată, trebuie să vă întâlniți cu sufletele pe care le-ați neglijat. În acea mare zi, voi înșivă vă veți învinui și osândi. Domnul să vă conducă acum la pocăință. Să ierte El pe poporul Său, pentru că a neglijat lucrul în viața Sa, pe care i-a dat-o ca să-o lucreze.

„Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”.
(Apocalipsa 2, 5.)

Vai, cât de puțini cunosc timpul cercetării lor! Cât de puțini sunt chiar printre aceia care pretind a crede adevărul prezent, care înțeleg semnele timpului sau prin ce vom trece noi în ultimele zile! Ne găsim astăzi sub îndelunga răbdare a lui Dumnezeu; dar cât vor mai continua îngerii lui Dumnezeu să țină vânturile ca să nu bată?

În ciuda îndurării infinite a lui Dumnezeu față de noi, cât de puțini din comunitățile noastre sunt cu adevărat slujitori ai lui Hristos, umili, devotați și temători de Dumnezeu! Cât de puține inimi sunt pline de recunoștință și mulțumire, pentru că au fost chemate și onorate să îndeplinească o parte în lucrarea lui Dumnezeu, fiind părtași cu Hristos la suferințele Sale!

Astăzi, mulți dintre aceia care alcătuiesc adunările noastre sunt morți în greșeli și păcat. Ei vin și pleacă ca ușa în balamalele ei. Timp de ani de zile, ei au ascultat satisfăcuți adevărurile cele mai solemne și cele mai mișcătoare de suflet, dar nu le-au pus în practică. Din pricina aceasta, ei sunt din ce în ce tot mai puțin sensibili față de faptul că adevărul este așa de prețios. Mărturiile zguduitoare, de muștrare și avertizare, nu-i trezesc la pocăință. Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buze omenești -- îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos nu scot de la ei nici un răspuns de iubire și recunoștință. Deși Negustorul ceresc așează înaintea lor cele mai bogate giuvaieruri ale credinței și iubirii, deși îi invită să cumpere de la El „aur curățit prin foc”, „haine albe”, pentru ca să se îmbrace, și „alifie pentru ochi”, pentru ca să poată vedea, ei își împietresc inima împotriva Lui și nu ajung să dea încropeala lor în schimbul iubirii și al râvnii. În timp ce fac mărturisire, ei tăgăduiesc puterea evlaviei. Dacă vor continua în starea aceasta, Dumnezeu îi va lepăda. Ei se fac singuri necorespunzători pentru a fi membri ai familiei Lui.

Ținta de căpetenie -- câștigarea de suflete

Noi nu trebuie să avem simțământul că lucrarea Evangheliei depinde, în principal, de slujitorul Evangheliei. Fiecărui om Dumnezeu i-a dat o lucrare de făcut în legătură cu Împărăția Sa. Oricine mărturisește Numele lui Hristos trebuie să fie un lucrător sânguincios, dezinteresat, gata să apere principiile neprihănirii. Fiecare suflet trebuie să ia parte activă la propășirea cauzei lui Dumnezeu. Oricare ne-ar fi chemarea, creștini fiind, avem de îndeplinit o lucrare, aceea de a-L face cunoscut lumii pe Hristos. Noi trebuie să fim misionari, având ca principală țintă, câștigarea de suflete la Hristos.

Dumnezeu a încredințat bisericii Sale lucrarea de difuzare a luminii și aceea de a face cunoscută solia iubirii Sale. Lucrarea noastră nu este de a osândi, nici de a învinui, ci de a atrage la Hristos, rugându-i călduros pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Noi trebuie să îmbărbătăm sufletele, să le atragem și astfel să le câștigăm la Mântuitorul.

Dacă nu avem interesul acesta, dacă reținem de la Dumnezeu servirea inimii și a vieții, noi Îl jefuim de influență, de timp, de bani și de străduințe. Dând greș în a ne face de folos semenilor noștri, Îl jefuim pe Dumnezeu de gloria care s-ar revărsa asupra lui prin convertirea de suflete.

Începeți cu cei mai apropiați

Unii care de multă vreme au mărturisit că sunt creștini, dar totuși nu au simțit nici o răspundere pentru sufletele care pier chiar în umbra locuințelor lor, gândesc poate că au o lucrare de făcut în țări străine. Dar unde este dovada pregătirii lor pentru o astfel de lucrare? În ce au dovedit ei o povară pentru suflete? Persoanele acestea au nevoie ca mai întâi să fie învățate și disciplinate în patrie. Adevărata credință și iubire pentru Hristos va crea în ei dorința călduroasă de a salva suflete, chiar în patrie. Ei vor pune la lucru orice putere spirituală pentru a lucra împreună cu Hristos, învățând blândețea și smerenia Lui. Atunci, dacă dorința lui Dumnezeu ar fi ca ei să meargă în țări străine, vor fi pregătiți.

Aceia care doresc să lucreze pentru Dumnezeu trebuie să înceapă de acasă, din propria lor gospodărie, din vecinătatea lor, printre prietenii lor. Aici ei vor găsi un câmp misionar favorabil. Această lucrare misionară internă este o punere la probă, dând pe față abilitatea sau inabilitatea lor de slujire într-un câmp mai întins.

Exemplul lui Filip și Natanael

Cazul lui Filip și Natanael este un exemplu de adevărată lucrare misionară internă. Filip Îl văzuse pe Isus și era convins că El era Mesia. În bucuria lui, el dorea ca și prietenii lui să afle vestea cea bună. El dorea ca adevărul care îi adusese atâta mângâiere să fie împărtășit și de Natanael. Adevăratul har, găsindu-se în inimă, se va da pe față, răspândindu-se. Filip s-a dus să-l caute pe Natanael și, când l-a strigat, Natanael a răspuns din locul lui de rugăciune, de sub smochin. Natanael nu avusese prilejul să asculte cuvintele lui Isus, dar fusese atras către El în spirit. El dorea lumină, și în clipa aceea se ruga în mod sincer pentru ea. Filip a spus cu bucurie: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și prooroci: pe Isus din Nazaret”. (Ioan 1, 45.) La invitația lui Filip, Natanael a căutat și l-a aflat pe Mântuitorul și, la rândul său, s-a alăturat lucrării de căștigare de suflete la Hristos.

Unul dintre mijloacele cele mai cu succes în a transmite lumina este efortul particular și personal. În cercul familiei, la gura sobei vecinului, la patul celui bolnav, în liniște, puteți citi Scripturile și rosti un cuvânt despre Isus și adevăr. În felul acesta, puteți semăna semințe prețioase, care vor răsări și vor aduce roadă.

Familia ... un câmp misionar

Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă în familie, în cămin. Educația tineretului trebuie să fie diferită de cea de până acum. Bunăstarea lor cere mai multă osteneală decât s-a depus până acum. Nu e câmp misionar mai important ca acesta. Prin cuvânt și pildă, părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor să lucreze pentru cei neconvertiți. Copiii ar trebui să fie învățați să simpatizeze cu bătrânii și suferinzii și să caute să ușureze suferințele celor săraci și amărâți. Ei trebuie să fie învățați să fie sânguincioși în lucrarea misionară; și din anii cei mai timpurii să fie învățați să practice tăgăduirea de sine și sacrificiul pentru binele altora și pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, pentru ca să poată fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Dar, dacă e să ajungă să învețe vreodată să facă o adevărată lucrare misionară pentru alții, atunci ei trebuie să învețe ca mai întâi să lucreze pentru cei din familie, care au un drept natural la serviciile lor din iubire. Fiecare copil trebuie să fie instruit să facă partea de lucrare ce-i revine în cămin. El n-ar trebui să se rușineze de a întrebuița mâinile la purtarea poverilor familiei sau de a folosi picioarele pentru alergături. Fiind ocupat în felul acesta, nu va călca pe cărările nepăsării și ale păcatului. Cât de multe ore sunt irosite de copii și tineri, care ar putea fi folosite la purtarea de poveri pe umerii lor tari și care ar ajuta la purtarea răspunderilor familiei, pe care cineva trebuie să și le asume, arătând astfel un interes plin de iubire față de tata și mama. De asemenea, ei trebuie să fie înrădăcinați în adevăratele principii ale reformei sanitare și ale îngrijirii propriului lor corp.

O, de ar urmări părinții cu rugăciune și grijă fericirea veșnică a copiilor lor! Să se întrebe singuri: Am fost noi nepăsători? Am neglijat noi lucrarea aceasta solemnă? Am îngăduit noi ca copiii noștri să ajungă jucăria ispitelor lui Satana? Nu vom avea noi de dat o socoteală serioasă lui Dumnezeu din cauză că am îngăduit copiilor noștri să-și folosească talentele, timpul și influența, lucrând împotriva adevărului, contra lui Hristos? N-am neglijat noi datoria noastră de părinți și nu am sporit noi numărul supușilor împărăției lui Satana?

Câmpul acesta al familiei a fost în chip rușinos neglijat de mulți și este timpul să fie prezentate resursele și remediile divine, pentru ca această stare rea de lucruri să fie corectată. Ce scuză pot prezenta așa-zișii urmași ai lui Hristos pentru neglijența de a-i forma pe copiii lor pentru lucrarea Lui?

Dumnezeu intenționează ca familiile de pe pământ să fie un simbol al familiei din cer. Familiile creștine, alcătuite și conduse în armonie cu planul lui Dumnezeu, sunt uneltele cele mai cu succes pentru formarea caracterului creștin și pentru înaintarea lucrării Sale.

Dacă părinții doresc să vadă o altă stare de lucruri în familiile lor, ei trebuie să se consacre cu totul lui Dumnezeu și să concluzeze cu El în lucrarea prin care poate să aibă loc o transformare în căminele lor.

Când propriile noastre familii sunt ceea ce ar trebui să fie, nu se va îngădui copiilor noștri să crească în lenevie și nepăsare față de cerințele lui Dumnezeu cu privire la cei lipsiți din jurul lor. Ca moștenire a Domnului, ei vor fi calificați să îndeplinească lucrarea acolo unde se găsesc. O lumină va străluci din astfel de familii și se va da pe față în sprijinirea celor neștiutori, conducându-i la izvorul a toată știința. Se va exercita o influență care va fi o putere pentru Dumnezeu și adevărul Său.

Instruiți comunitatea în privința lucrării misionare

„Străjerule, cât mai este din noapte?” (Isaia 21, 11.) Sunt în stare străjerii cărora li se pune această întrebare să dea un sunet lămurit din trâmbiță? Se îngrijesc păstorii, cu credincioșie, de turmă, ca unii care au să dea socoteală? Veghează slujitorii lui Dumnezeu asupra sufletelor, dându-și seama că aceia care sunt sub grija lor sunt cumpărați cu sângele lui Hristos? În lume e de făcut o mare lucrare și ce eforturi depunem noi pentru îndeplinirea ei? Oamenilor li s-a predicat prea mult. Dar au fost ei învățați cum să lucreze pentru aceia pentru care a murit Hristos? S-a trasat un plan de lucru și a fost el pus în fața lor în așa fel, încât fiecare să fi văzut necesitatea de a lua parte la lucrare?

Este clar faptul că toate predicile care au fost rostite nu au dezvoltat o mare clasă de lucrători plini de lepădare de sine. Subiectul acesta trebuie să fie socotit ca aducând

cu sine cele mai serioase rezultate. Viitorul nostru veșnic este primejduit. Comunitățile se veștejesc și mor din cauză că nu au folosit talanții lor pentru răspândirea luminii. Trebuie să se dea o învățătură atentă, care să fie ca niște lecții date de Domnul, pentru ca toți să pună în practică lumina lor. Aceia care au supravegherea comunităților ar trebui să aleagă membri capabili și să-i pună să poarte răspunderi, dându-le în același timp învățătură cu privire la felul în care pot servi mai bine altora, și să le fie o binecuvântare.

Trebuie folosit orice mijloc pentru a aduce cunoștința adevărului înaintea miilor de oameni care vor înțelege dovezile și vor aprecia chipul lui Hristos în poporul Său, dacă pot avea prilejul de a-i învăța pe oameni cum să facă lucrare misionară. Dumnezeu așteaptă ca biserica Sa să-i învețe și să-i pregătească pe membrii ei pentru lucrarea de a lumina lumea. Trebuie să se dea o astfel de educație, încât să aibă drept rezultat existența a sute de oameni care să pună la schimbător talanți prețioși. Din folosirea acestor talanți se vor ridica oameni care vor fi pregătiți să ocupe locuri de încredere și influență și să mențină principiile curate și necorupte. În felul acesta, se va face o mare lucrare pentru Domnul.

Puneți-i pe membrii comunității la lucru

Mulți dintre cei care au adevărate capacități ruginesc din cauza nelucrării, deoarece nu știu cum să lucreze în ramura misionară. Cineva care are pricepere trebuie să arate acestor persoane inactive lucrarea pe care ei o pot face. Să se înființeze în multe locuri mici misiuni, care să-i învețe pe bărbați și pe femei cum să le folosească și astfel să sporească talanții ce le-au fost încredințați. Toți trebuie să înțeleagă ce se așteaptă de la ei, iar mulți dintre cei care acum sunt fără lucru vor deveni adevărați lucrători.

Parabola cu talanții ar trebui să fie explicată tuturor. Membrii comunităților ar trebui să fie făcuți să înțeleagă că ei sunt lumina lumii și că, potrivit cu diferitele lor însușiri, Domnul așteaptă ca ei să-i lumineze pe alții și să le fie o binecuvântare. Fie că sunt bogați sau săraci, mari sau mici, Dumnezeu îi cheamă la o slujire activă pentru El. El depinde de biserică în ceea ce privește ducerea mai departe a lucrării Sale și așteaptă ca aceia care se dau drept urmași ai Săi să-și facă datoria, ca ființe inteligente. Este mare nevoie ca fiecare minte formată, fiecare inteligență cultivată, fiecare fărâma de capacitate să fie pusă la lucru pentru salvarea sufletelor.

Nu treceți mai departe pe lângă lucrurile mărunte, căutând o mare lucrare. Voi ați putea face cu succes o lucrare mai mică, dar dați cu totul greș, încercând să faceți o lucrare mai mare și cădeți astfel în descurajare. Apucați-vă de lucru oriunde vedeți că este o lucrare de făcut. Se va întâmpla că făcând cu toată puterea voastră ceea ce vă cade la îndemână, vă veți dezvolta aptitudinile și talentele pentru o lucrare mai mare. Datorită trecerii cu vederea a ocaziilor zilnice, neglijării lucrurilor mărunte, atât de mulți ajung neroditori și se ofilesc.

Sunt căi prin care toți pot face o lucrare personală pentru Dumnezeu. Cineva poate scrie o scrisoare unui prieten care locuiește la mare depărtare sau poate trimite o revistă cuiva care se interesează de adevăr. Alții pot da sfat aceluia care sunt în necazuri. Aceia care știu cum să-i îngrijească de bolnavi pot să dea ajutor în direcția aceasta. Alții care sunt calificați pentru aceasta pot ține lecturi biblice sau pot conduce grupe de studiere a Bibliei.

Trebuie să se inițieze și să se pună în funcțiune, în cadrul comunităților, cele mai simple metode de lucru. Dacă membrii vor accepta în unire astfel de planuri și le vor aduce la îndeplinire în mod perseverent, ei vor obține o răsplată bogată, deoarece experiența lor va deveni mai strălucită, îndemânarea lor va crește, iar prin eforturile lor vor fi salvate suflete.

Cei needucați să ajungă lucrători

Nimeni să nu creadă că, dacă e needucat, nu poate să ia parte la lucrarea Domnului. Dumnezeu are o lucrare pentru voi. El a dat fiecărui om lucrul lui. Voi puteți cerceta personal Scripturile. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate”. (Psalmii 119, 130.) Voi vă puteți ruga pentru lucrare. Rugăciunea inimii sincere, făcută cu credință, va fi auzită în cer. Iar voi trebuie să lucrați potrivit cu priceperea și îndemânarea voastră.

Fiecare persoană are o influență fie spre bine, fie spre rău. Dacă sufletul este sfințit în vederea slujirii lui Dumnezeu și consacrat lucrării lui Hristos, influența va tinde să adune împreună cu Hristos.

Tot cerul e în activitate, iar îngerii lui Dumnezeu așteaptă să conlucreze cu toți aceia care fac planuri prin care sufletele pentru care Hristos a murit să poată auzi vestea

cea bună a mântuirii. Îngerii care servesc celor care urmează să fie moștenitori ai mântuirii spun fiecărui sfânt adevărat: „E de lucru pentru tine”. „Duceți-vă ... și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.” (Faptele Apostolilor 5, 20.) Dacă aceia cărora li se vorbește ar asculta îndemnul, Domnul ar pregăti calea înaintea lor, dându-le în mâini mijloacele cu ajutorul cărora să poată merge.

Treziți pe cei leneși

Sufletele pier fără Hristos, iar aceia care se pretind a fi ucenicii lui Hristos îi lasă să moară. Frații noștri au talanți ce le-au fost anume încredințați pentru lucrarea de salvare de suflete, dar unii i-au învelit într-o cârpă și i-au îngropat în pământ. Cât de mult se aseamănă astfel de persoane inactice cu îngerul care este reprezentat ca zburând în mijlocul cerului, proclamând poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus? Ce fel de îndemn poate fi făcut să acționeze asupra acestor persoane leneșe pentru a le trezi să meargă la lucru pentru Domnul? Ce putem spune membrului întârziator al bisericii pentru a-l face să-și dea seama de nevoia de a-și dezgropa talantul și de a-l pune la schimbător? În Împărăția cerurilor nu va fi nici un leneș și nici un întârziator. O, de ar prezenta Dumnezeu lucrul acesta în toată importanța lui înaintea comunităților adormite! O, de s-ar trezi Sionul și s-ar îmbrăca cu veșmintele lui frumoase! O, de ar începe să lumineze!

Sunt mulți predicatori întăriți prin binecuvântare, care n-au exercitat niciodată până acum grija lor de păstori asupra turmei lui Dumnezeu și care n-au vegheat-o niciodată. Biserica, în loc să crească, este lăsată să fie un corp slab, dependent și lipsit de eficacitate. Membrii bisericii, educați să depindă de ceea ce li se predică, lucrează prea puțin pentru Hristos. Ei nu aduc nici un rod, ci, dimpotrivă, sporesc în egoism și necredincioșie. Ei își pun nădejdea în predicator și depind de eforturile lui pentru a ține vie slaba lor credință. Datorită faptului că membrii bisericii n-au fost bine instruiți de aceia care au fost așezați de Dumnezeu ca supraveghetori, mulți sunt slujitori leneși, ascunzându-și talanții în pământ și plângându-se de purtarea Domnului față de ei. Ei așteaptă să fie îngrijiți ca niște copii bolnavi.

Starea aceasta de slăbiciune nu trebuie să continue. În comunitate trebuie să se facă o lucrare bine organizată, pentru ca membrii ei să înțeleagă cum să dea și altora lumina și astfel să-și întărească propria lor credință și să-și sporească cunoștințele. Atunci când dau și altora din ceea ce au primit de la Dumnezeu, ei vor fi întăriți în

credință. O comunitate activă e o comunitate vie. Noi suntem zidiți ca pietre vii, și fiecare piatră trebuie să emită lumină. Fiecare creștin e asemănat cu o piatră prețioasă, care prinde slava lui Dumnezeu și apoi o reflectă.

Ideea că predicatorul trebuie să ducă toate poverile și să facă toată lucrarea este o mare greșeală. Istovit și zdrobit, s-ar putea ca el să meargă în mormânt, pe când, dacă poverile ar fi fost împărțite așa cum intenționa Domnul, el ar fi putut trăi. Pentru ca povara să poată fi împărțită, trebuie să se facă educație comunității de către aceia care pot să-i învețe pe lucrători să-L urmeze pe Hristos și să lucreze așa cum a lucrat El.

Tinerii să fie misionari

Tinerii să nu fie trecuți cu vederea; ei să participe la lucru și răspunderi. Ei să înțeleagă că au o parte de îndeplinit în ajutorarea și fericirea altora. Chiar și copiii ar trebui să fie învățați să facă mici fapte de iubire și milă pentru cei mai puțin fericiți ca ei.

Supraveghetorii bisericii să facă planuri prin care tinerii și tinerele să poată fi deprinși să-și pună la lucru talanții ce le-au fost încredințați. Membrii mai vârstnici ai comunității să caute să facă lucrare zeloasă și plină de împreună simțire pentru copii și tineri. Predicatorii să-și pună la lucru toată iscusința pentru a inventa planuri prin care membrii mai tineri ai comunității să poată fi făcuți să conlucreze cu ei în lucrarea misionară. Dar să nu vă închipuiți că le puteți trezi interesul doar ținându-le o lungă predică la adunarea misionară. Faceți planuri prin care să le treziți un viu interes. Tuturor să li se dea ceva de lucru. Învățați-i pe tineri să facă ceea ce li s-a încredințat și, săptămână de săptămână, dați-le prilej să prezinte rapoartele lor la o adunare misionară, povestind experiențele pe care le-au făcut și ce succes au avut prin harul lui Hristos. Dacă rapoarte de felul acesta vor fi prezentate de lucrători consacrați, adunările misionare nu ar fi nici plicticoase și nici obositoare. Ele ar fi pline de interes și nu ar fi lipsă de participanți.

În fiecare comunitate, membrii ar trebui să fie în așa fel educați, încât ei să consacre timp pentru câștigarea de suflete la Hristos. Cum se poate spune despre biserică: „Voi sunteți lumina lumii”, dacă membrii ei nu dau cu adevărat lumină?

Aceia care poartă răspunderea turmei lui Hristos să se trezească la datoria lor și să

pună multe suflete la lucru.

Comunitățile să se trezească

În curând vor avea loc schimbări deosebite și grabnice, iar poporul lui Dumnezeu trebuie să fie înzestrat cu Duhul Sfânt, așa încât, cu înțelepciune cerească, să poată face față grelelor încercări ale acestor vremuri și, pe cât este cu putință, să acționeze împotriva mișcărilor demoralizatoare ale lumii. Dacă biserica nu doarme, dacă cei ce urmează lui Hristos veghează și se roagă, ei pot avea lumină pentru a înțelege și aprecia mișcările vrăjmașului.

Sfârșitul este aproape! Dumnezeu cheamă biserica să pună în ordine lucrurile care au mai rămas. Voi, ca lucrători împreună cu Dumnezeu, sunteți împuterniciți de Domnul să-i luați și pe alții împreună cu voi în Împărăție. Voi trebuie să fiți instrumentele vii ale lui Dumnezeu, canale ale luminii pentru lume, și de jur împrejurul vostru sunt îngeri cerești, având însărcinarea de la Hristos să vă susțină, să vă întărească și să vă sprijine în lucrarea pentru salvarea de suflete.

Fac apel către comunitățile din fiecare conferință. Stați despărțiți și deosebiți de lume -- în lume, dar fără a face parte din ea, reflectând razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii, fiind curați, sfinți și nepătați și ducând în credință lumina la toate drumurile și potecile pământului.

Comunitățile să se trezească înainte de a nu fi prea târziu. Fiecare membru să se apuce, în mod personal, de lucrarea lui și să apere Numele Domnului, după care este și el numit. Credința sănătoasă și evlavia zeloasă să ia locul întârzierii și necredinței. Atunci când credința se prinde de Hristos, adevărul va aduce încântare sufletului, iar serviciile divine nu vor fi monotone și neinteresante. Adunările voastre de laudă și mulțumire, care acum sunt plicticoase și fără viață, vor fi înviorate de Duhul Sfânt; în fiecare zi, veți avea o experiență bogată, în timp ce trăiți creștinismul pe care-l mărturișiți. Mulți păcătoși vor fi convertiți. Ei vor fi mișcați de cuvântul adevărului și vor zice ca și unii care au ascultat pe vremuri învățătura lui Hristos: „Astăzi am văzut și am auzit lucruri minunate”.

Având în vedere ceea ce s-ar putea face, dacă biserica ar corespunde cu răspunderile date ei de Dumnezeu, vor mai dormi oare membrii ei mai departe sau se

vor trezi și își vor da seama de onoarea ce le-a fost conferită prin milostiva purtare de grijă a lui Dumnezeu? Vor aduna ei datoriile lor ereditare, se vor folosi de lumina prezentă și își vor da seama de răspunderea de a se ridica și a face față obligațiilor urgente ce li se prezintă acum? O, de s-ar ridica cu toții și ar manifesta față de lume că au credință vie, că în fața lumii stau lucruri de o însemnătate vitală și că Isus va veni în curând! Oamenii ar trebui să vadă că noi credem că suntem la hotarele lumii veșnice.

Zidirea Împărăției lui Dumnezeu este întârziată sau avansată, potrivit cu necredincioșia sau cu credincioșia instrumentelor omenești. Lucrarea este împiedicată de faptul că oamenii dau greș în a conlucra cu cerul. S-ar putea ca oamenii să se roage: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, dar, dacă ei nu trăiesc în viață rugăciunea aceasta, cererile lor vor rămâne fără de răspuns.

Dar, chiar dacă s-ar putea ca voi să fiți slabi, greșiți și păcătoși, Domnul vă oferă părtașia cu El. El vă invită să vă așezați sub binecuvântarea învățaturii divine. Unindu-vă cu Hristos, puteți face faptele lui Dumnezeu. „Fără de Mine”, spunea Hristos, „nu puteți face nimic”.

Prin profetul Isaia, se dă făgăduința: „Neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți”. (Isaia 58, 8.) Neprihănirea lui Hristos este aceea care merge înaintea noastră, și slava lui Dumnezeu trebuie să fie ariergarda noastră. Comunități ale viului Dumnezeu, studiați făgăduința aceasta și luați aminte cum lipsa voastră de credință, de spiritualitate, de putere divină, împiedică venirea Împărăției lui Dumnezeu. Dacă veți porni să faceți lucrarea lui Hristos, îngeri de la Dumnezeu vă vor deschide calea înainte, pregătind inimi să primească Evanghelia. Dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar activ, solia pentru timpul prezent ar fi grabnic vestită în toate țările, la fiecare popor, națiune și limbă. Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută înainte ca Hristos să vină cu putere și slavă mare. Invit biserica să se roage pentru ca să puteți să vă înțelegeți răspunderile. Sunteți voi în mod personal împreună lucrători cu Dumnezeu? Dacă nu, de ce nu sunteți? Când aveți de gând să faceți lucrarea rânduită vouă de Dumnezeu?

Pentru toți cei deprimați, nu este decât un singur leac: credință, rugăciune și lucrare.

Comunitățile noastre nu ar trebui să aibă sentimente de gelozie și să considere că sunt neglijate, dacă nu au parte de lucrarea pastorilor. Ci mai degrabă ar face bine să

preia ele însele povara și să lucreze cu cel mai mare zel pentru suflete.

Fiecare talent din comunitățile noastre trebuie să fie folosit în lucrarea de binefacere. Locurile aspre ale naturii, locurile sălbatice, Dumnezeu le face atrăgătoare, așezând frumuseți printre lucrurile mai puțin aspectuoase. Aceasta este lucrarea pe care noi o avem de făcut.

Avem nevoie în comunitățile noastre de tineri care lucrează pe baza principiilor eforturilor creștine, și începutul trebuie să se facă în familie. Îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor casnice are o influență ce se reflectă asupra caracterului. În casa părintească trebuie să se dea dovada de destoinicie pentru a lucra în comunitate.

Domnul nu ne judecă după înalta și diversa noastră competență, ci după credincioșia cu care împlinim obligațiile ce le avem.

Dacă facem numai o treime din ceea ce ne-a fost încredințat, ca talente, atunci celelalte două treimi lucrează împotriva lui Hristos.

Cea mai mare lucrare ce poate fi făcută în lumea noastră este aceea de a-I da slavă lui Dumnezeu, trăind și având caracterul Domnului Hristos.

Capitolul 55

Sporiți înlesnirile

O mare lucrare trebuie să fie făcută pe întreaga față a pământului și nimeni să nu tragă concluzia că, întrucât sfârșitul este aproape, nu e nevoie de efort special pentru dezvoltarea diferitelor instituții în măsura în care lucrarea o cere. Voi nu trebuie să știți ziua sau ceasul venirii Domnului, deoarece lucrul acesta nu v-a fost descoperit. Fiecare să lucreze ceea ce i-a fost încredințat, aducând la îndeplinire datoriile zilnice pe care le cere Dumnezeu.

Atunci când Domnul ne va spune să nu mai facem eforturi pentru a construi case de rugăciuni și a înființa școli, sanatorii și instituții de editură, va fi timpul ca noi să încrucișăm brațele și să lăsăm ca Domnul să încheie lucrarea; dar acum este ocazia noastră de a ne dovedi zelul pentru Dumnezeu și iubirea pentru omenire.

Noi trebuie să fim părtași la lucrarea lui Dumnezeu pretutindeni, în toată lumea; oriunde sunt suflete de mântuit, noi trebuie să oferim ajutorul nostru, pentru ca mulți fii și multe fiice să poată fi aduse la Dumnezeu. Sfârșitul este aproape și, pentru motivul acesta, noi trebuie să folosim la maximum fiecare capacitate ce ne-a fost încredințată și fiecare instrument ce trebuie să ajute în lucrare.

Trebuie să se înființeze școli, pentru ca tineretul să poată fi educat, pentru ca cei angajați în lucrarea de pastorație să poată ajunge la realizări mai înalte în ce privește cunoașterea Bibliei și a științei. Trebuie să se înființeze instituții pentru îngrijirea bolnavilor în țări străine și să fie formați misionari medicali, plini de tăgăduire de sine, care vor înălța crucea, care vor fi pregătiți să ocupe locuri de răspundere și vor fi în stare să-i învețe pe alții. Și, pe lângă toate acestea, Dumnezeu cere misionari pentru patrie. Lucrătorii pentru Dumnezeu, din câmp sau de acasă, trebuie să dea pe față tăgăduire de sine, purtând crucea, restrângându-și nevoile personale, pentru ca să fie bogați în roade bune.

O credință care înțelege mai puțin de atât tăgăduiește caracterul creștin. Credința evanghelică este o credință a cărei putere și har sunt de obârșie divină. Să facem să se vadă că Hristos locuiește în noi, încetând de a mai cheltui banii pe îmbrăcăminte, pe

lucruri fără de folos, atunci când lucrarea lui Hristos șchioapătă din lipsă de mijloace, când rămân neplătite datoriile pentru casele de rugăciuni, iar tezaurul este gol. Nu cultivați gustul pentru obiecte scumpe de îmbrăcăminte și mobilier. Lăsați ca lucrarea să înainteze așa cum a început, într-o lepădare de sine și o credință simplă.

Folosiți-vă mijloacele mai de grabă pentru a crea, decât pentru a diminua prin influența voastră posibilitățile pentru facerea de bine. Nimeni să nu asculte de sugestia că putem exercita credința și că toate slăbiciunile noastre vor fi înlăturate și, prin urmare, nu e nevoie de instituții pentru refacerea sănătății. Credința și faptele nu sunt despărțite. Deoarece Domnul urmează să vină în curând, lucrați în acord hotărât și categoric pentru a spori posibilitățile ca în scurt timp să se poată face o mare lucrare.

Întrucât Domnul urmează să vină în curând, este timpul să punem banii noștri la schimbător, este timpul să punem în tezaurul Domnului fiecare ban pe care îl putem economisi, pentru ca să se poată înființa instituții pentru formarea de lucrători, care să fie instruiți asemenea celor care erau în școlile profeților. Dacă Domnul vine și vă găsește făcând lucrul acesta, El va zice: „Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria stăpânului tău!”

A venit timpul când nici o putere fizică, mintală sau morală nu trebuie să fie irosită sau greșit întrebuințată. Domnul dorește ca poporul Său din America să nu mai restrângă la câteva locuri din patrie marile înlesniri de care depinde propășirea morală și spirituală a lucrării Sale. Aceia cărora li s-a dat mult sunt chemați să dea și altora din ceea ce au. Puneți acum mijloacele voastre acolo unde ele vor ajuta să se dea lumină națiunilor ce sunt în întuneric, ale pământului și insulelor mării.

Lucru de făcut. Dacă unele familii s-ar așeza în locurile întunecate ale pământului, locuri unde oamenii sunt învăluiți în negură spirituală, și ar lăsa să strălucească prin membrii lor lumina vieții lui Hristos, o mare lucrare s-ar putea face. Ei ar trebui să înceapă lucrarea într-un mod liniștit și fără a fi împiedicați cu ceva, fără a folosi bani din fondurile conferinței, până când lucrarea s-ar dezvolta atât de mult, încât ei nu ar mai putea s-o facă fără ajutorul unui pastor.

Când se țin cursuri sau adunări asemănătoare, ele să nu se țină pentru comunitățile noastre mari. Ele să dea tărie lucrării și să răspândească cunoștința adevărului în localități unde adevărul este puțin cunoscut. Poate că lucrul acesta nu este

convenabil, dar întreb: A fost convenabil pentru Hristos să părăsească curțile împărătești? A fost convenabil pentru El să părăsească onoarea Sa, gloria Sa, înalta Sa poziție de conducere și să Se smerească pentru a deveni una cu noi? El nu s-a dus la ființele necăzute, ci la acelea care aveau cel mai mult nevoie de El. Noi, cărora ni s-a încredințat lucrarea Lui, trebuie să urmăm exemplul Său.

Noi trebuie să prezentăm cuvântul vieții acelor pe care îi putem socoti ca fiind atât de fără de nădejde, ca și când ar fi în mormintele lor. Cu toate că ei ar putea să pară că sunt lipsiți de voința de a auzi sau de a primi lumina adevărului, noi trebuie să ne facem partea fără murmur și șovăire.

Amânarea este primejdioasă. Sufletul acela pe care tu l-ai fi putut găsi, sufletul acela căruia tu i-ai fi putut face cunoscut Scripturile nu mai poate fi întâlnit de tine. Satana a pregătit o cursă pentru picioarele lui și s-ar putea ca mâine el să aducă la îndeplinire planurile arhivrajmașului lui Dumnezeu. De ce să amâni o zi? De ce să nu mergi imediat la lucru?

Cum trebuie să se simtă îngerii când văd sfârșitul apropiindu-se și când îi văd pe mulți dintre aceia cărora li s-a încredințat ultima solie grămădindu-se la un loc, luând parte la adunări cu scopul de a-și mulțumi propriul lor suflet și fiind nesatisfăcuți, dacă nu se țin multe predici, în timp ce ei nu simt nici o povară și nu fac nimic pentru salvarea altora. Toți aceia care sunt într-adevăr uniți cu Hristos printr-o credință vie vor fi părtași naturii dumnezeiești. Ei vor primi fără încetare viață spirituală de la El și nu vor putea să tacă.

Viața se dă totdeauna pe față prin acțiune. Dacă inima este vie, ea va trimite sângele dătător de viață în toate părțile corpului. Aceia a căror inimă este plină de viață spirituală nu vor avea nevoie să fie îndemnați pentru a o da pe față. Viața dumnezeiască se va revărsa de la ei în bogate torente de har. Atunci când ei se roagă, când vorbesc și când lucrează, Dumnezeu este proslăvit.

Lucrătorii. Nu cei mai iluștri și cei mai talentați sunt aceia care produc cele mai mari și cele mai dăinuitoare rezultate. Cine sunt lucrătorii cei mai rodnici? Aceia care vor răspunde la invitația: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima”.

Dacă oamenii cărora Dumnezeu le-a încredințat talente intelectuale refuză să folosească aceste daruri pentru slava Sa, după ce au fost încercați și puși la probă, El îi va lăsa în voia propriei lor închipuiri și va lua oameni care nu apar atât de bogat înzestrați, care n-au o prea mare încredere în sine, și îi va face tari pe cei slabi, pentru că aceștia se încred în Dumnezeu, spre a face pentru ei ceea ce ei singuri nu pot face. Dumnezeu va primi serviciul făcut din toată inima și El Însuși va completa lipsurile.

Domnul Isus îi alege pe aceia care se vor lăsa modelați și-i folosește pentru slava Numelui Său, pentru a corespunde propriei Sale concepții spirituale. El îi folosește pe toți aceia pe lângă care alții au trecut indiferenți și-i prelucrează pe toți aceia care se lasă să fie prelucrați. Prin mijloace foarte simple se deschide o poartă în ceruri, și simplitatea instrumentului omenesc este folosită de Dumnezeu pentru a I se descoperi omului.

Ați gustat voi din puterile lumii ce va veni? Ați mâncat voi carnea și ați băut voi sângele Fiului lui Dumnezeu? Atunci, cu toate că mâini de pastori nu au fost așezate asupra voastră, pentru a fi întăriți prin binecuvântare, Hristos și-a pus mâinile asupra voastră și a spus: „Voi sunteți martorii Mei”.

Aceia pe care Dumnezeu îi întrebuințează ca instrumente ale Sale ar putea fi priviți de unii ca fiind neroditori dar, dacă ei se pot ruga, dacă în simplitate pot rosti adevărul pentru că au plăcere de el, ei pot avea acces la inima oamenilor prin puterea Duhului Sfânt. Atunci când ei prezintă adevărul în simplitate, citind din Cuvânt sau povestind lucruri din experiență, Duhul Sfânt le va impresiona mintea și caracterul. Voința ajunge subordonată voinței lui Dumnezeu; adevărul, care până aici nu era înțeles, pătrunde în inimă cu putere de convingere și devine o realitate spirituală.

Capitolul 56

Ajutor pentru câmpurile misionare

Pe sufletul meu apasă o povară pentru câmpurile misionare în lipsă. Trebuie să se facă o lucrare agresivă în misiunile din apropierea noastră; este o mare nevoie de fonduri pentru înaintarea lucrării în câmpurile din străinătate. Misiunile noastre din străinătate lăncezesc. Misionarii nu sunt susținuți așa cum cere Dumnezeu. Din lipsă de fonduri, lucrătorii nu sunt capabili să intre în câmpuri noi.

De jur împrejurul nostru sunt suflete care pier în păcatele lor. În fiecare an, mii și mii mor fără Dumnezeu și fără speranța unei vieți veșnice. Plăgile și judecățile lui Dumnezeu își fac lucrarea lor, iar sufletele merg la ruină din cauză că lumina adevărului n-a strălucit pe cărare. Dar cât de puțini poartă povara pentru starea semenilor lor! Lumea pierde în mizerie; dar aceasta nu-i mișcă nici chiar pe aceia care pretind a crede adevărul cel mai sublim și cel mai cuprinzător, care a fost dat vreodată muritorilor. Dumnezeu cere ca poporul Său să fie mâna Sa de ajutor spre a ajunge la cei care pier, dar cât de mulți sunt mulțumiți să nu facă nimic! Lipsește iubirea aceea care L-a făcut pe Hristos să părăsească locașul Său ceresc și să ia asupra Sa natura omenească, pentru ca natura omenească să poată lua contact cu natura omenească și să atragă neamul omenesc spre divinitate. Poporul lui Dumnezeu este cuprins de o somnolență, o amorțeală, care-i împiedică să înțeleagă nevoia acestui timp.

Poporul lui Dumnezeu e pus la probă înaintea Universului ceresc, dar zgârcenia darurilor și jertfelor lor, ca și eforturile lor slabe în slujba lui Dumnezeu, îi marchează ca necredincioși. Dacă puținul ce se face acum ar fi tot ce pot ei face mai bine, ei nu ar fi sub osândă; dar, cu resursele lor, ei ar putea face mult mai mult. Ei știu și lumea știe de asemenea că în mare măsură ei au pierdut spiritul tăgăduirii de sine și al purtării crucii.

Dumnezeu cheamă oameni care să avertizeze lumea care este adormită, moartă în vinovății și păcate. El cere daruri de bunăvoie de la aceia a căror inimă este pentru lucrare, care au o povară pentru lucrare, care au o povară pentru suflete; pentru ca ele să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Satana joacă jocul vieții pentru sufletele oamenilor. El caută să asigure mijloace, ca el să le țină legate, așa încât să nu poată fi folosite la

înaintarea lucrării misionare. Să nu ne dăm noi oare seama de uneltirile lui? Să-i îngăduim să ne adoarmă simțurile?

Fac apel la frații noștri de pretutindeni să se trezească, să se consacre lui Dumnezeu și să caute înțelepciune la El. Fac apel la slujbașii conferințelor noastre să facă eforturi serioase în comunitățile lor. Treziți-le, ca să dea din mijloacele ce le au pentru întreținerea misiunilor externe. Dacă inimile noastre nu sunt atinse la vederea situației din câmpurile externe, ultima solie de har pentru lume va fi restrânsă, iar lucrarea lui Dumnezeu nu va fi împlinită.

Ultimii ani de probă se sfârșesc grabnic. Ziua cea mare a Domnului s-a apropiat. Acum trebuie să facem orice efort pentru a trezi poporul nostru. Cuvintele Domnului, rostite prin profetul Maleahi, trebuie să fie săpate în inima fiecărui suflet: „Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: În ce trebuie să ne întoarcem? Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: Cu ce te-am înșelat? Cu zecimile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântări. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă, (lăcusta) și nu vă voi nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor”. (Maleahi 3, 7-12.)

E timpul să luăm seama la învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. Toate îndemnul Lui sunt date pentru binele nostru, pentru a întoarce sufletul de la păcat la neprihănire. Fiecare persoană convertită la adevăr trebuie să fie învățată cu privire la cerințele Domnului în ceea ce privește zecimea și darurile. Pe măsură ce se formează comunități, această lucrare trebuie să fie adusă la îndeplinire cu hotărâre și să fie dusă mai departe în spiritul lui Hristos. Toate lucrurile de care se bucură oamenii, sunt primite de la marea firmă a Domnului, și Lui îi face plăcere ca moștenitorii Lui să se bucure de bunurile Sale; dar toți cei care stau sub steagul scăldat în sânge al Prințului Emanuel trebuie să recunoască dependența lor de Dumnezeu și răspunderea lor față de El de a întoarce în tezaur o anumită parte, ca fiind a Lui. Aceasta trebuie să fie investită în lucrare misionară, ca împlinire a însărcinării date ucenicilor Săi de Fiul lui

Dumnezeu: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile. Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură ... botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Aceia care sunt cu adevărat convertiți sunt chemați să facă o lucrare care cere bani și consacrare. Obligația care ne cere să ne înscriem numele în registrul comunității ne face răspunzători de a lucra pentru Dumnezeu, folosind toate capacitățile noastre. El cere o slujire neîmpărțită, o deplină consacrare a inimii, a sufletului, a minții și a puterilor noastre. Hristos ne-a adus în cadrul comunității, pentru ca să poată angaja și întrebuinta pe deplin toate capacitățile noastre în slujire devotată pentru salvarea sufletelor. Tot ce e mai puțin este în opoziție cu lucrarea Sa. Sunt numai două locuri pe lume unde ne putem depune comorile -- în tezaurul lui Dumnezeu sau în al lui Satana; și tot ce nu e consacrat în slujba lui Hristos e socotit de partea lui Satana și merge să întărească lucrarea lui.

Domnul intenționează ca mijloacele încredințate nouă să fie folosite la dezvoltarea Împărăției Lui. Bunurile Lui sunt încredințate ispravnicilor Săi, pentru ca să facă negoț în chip credincios cu ele și să-i aducă înapoi un venit sub forma salvării de suflete pentru viața veșnică. Iar sufletele acestea, la rândul lor, vor deveni ispravnici ai adevărului, pentru a conlucra cu marea firmă în interesul împărăției lui Dumnezeu.

Oriunde e viață este și spor și creștere; în Împărăția lui Dumnezeu este un continuu schimb; primire înăuntrul ei și aruncare afară; primire și înapoiere către Domnul a ceea ce este al Lui. Dumnezeu lucrează cu fiecare credincios adevărat, iar lumina și binecuvântările primite sunt din nou date și altora în lucrarea pe care o săvârșește credinciosul. În felul acesta, crește capacitatea de a primi. Atunci când cineva dă altora darurile cerești, el face loc pentru valuri proaspete de har și de adevăr, care să se reverse în suflet din izvorul cel viu. El are parte de mai multă lumină, de mai multă cunoștință și binecuvântare. În lucrarea aceasta, care revine fiecărui membru al bisericii, stă viața și creșterea bisericii. Acela a cărui viață constă în a primi fără încetare, și care nu dă niciodată, în curând va pierde binecuvântarea. Dacă adevărul nu se revărsă de la sine spre alții, el își pierde capacitatea de a primi. Noi trebuie să dăm altora bunurile cerești, dacă dorim binecuvântări proaspete.

Lucrul acesta este la fel de adevărat atât în cele trecătoare, cât și în cele spirituale. Domnul nu vine în lumea aceasta cu aur și argint pentru a face ca lucrarea Sa să înainteze. El dăruiește oamenilor resurse, ca prin darurile lor și prin ofrandele lor să poată ține lucrarea Lui în continuă înaintare. Singurul scop, mai presus de toate celelalte pentru care trebuie să fie folosite darurile lui Dumnezeu, este susținerea lucrătorilor din marele câmp al secerișului. Și, dacă bărbații și femeile vor deveni canale de binecuvântare pentru alte suflete, Domnul va face ca aceste canale să fie mereu aprovizionate. Nu înapoierea către Dumnezeu a ceea ce este al Lui face ca oamenii să fie săraci; ci reținerea este ceea ce tinde spre sărăcie.

Lucrarea de a da altora ceea ce el a primit va face din fiecare membru al bisericii un împreună lucrător cu Dumnezeu. Prin voi înșivă nu puteți face nimic, ci Hristos este marele lucrător. Este privilegiul fiecărei ființe omenești care-L primește pe Hristos să fie un împreună lucrător cu El.

Mântuitorul a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12, 32.) Pentru bucuria de a vedea suflete mântuite, Hristos a îndurat crucea. El a devenit jertfa vie pentru o lume căzută. În actul acela de jertfire de sine a fost pusă inima lui Hristos, iubirea lui Dumnezeu; și prin sacrificiul acesta s-a dat lumii puternica influență a Duhului Sfânt. Prin sacrificiu urmează să fie dusă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. De la fiecare copil al lui Dumnezeu se cere jertfire de sine. Hristos le dă un nou caracter. Caracterul acesta, prin jertfa Sa cea nemărginit de mare, este reproducerea propriului Său caracter.

Autorul mântuirii noastre va fi și cel care desăvârșește lucrarea. Un adevăr primit în inimă va face loc pentru încă un alt adevăr. Iar adevărul, oriunde este primit, trezește la lucru puterile primitorului. Când membrii bisericii noastre sunt cu adevărat iubitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, ei vor da pe față cele mai bune și mai puternice calități; și, cu cât sunt mai nobili, ei se vor asemăna mai mult cu copiii în ceea ce privește spiritul, crezând Cuvântul lui Dumnezeu împotriva oricărui egoism.

Un potop de lumină strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să aibă loc o deșteptare în ce privește ocaziile neglijate. Când toți sunt credincioși în a înapoia lui Dumnezeu ce este al Lui, sub formă de zecimi și daruri, calea va fi deschisă ca lumea să audă solia pentru acest timp. Dacă inima poporului lui Dumnezeu ar fi plină cu iubirea lui Dumnezeu, dacă fiecare membru al bisericii ar fi pe deplin umplut cu spiritul jertfirii

de sine, dacă toți ar manifesta deplină sârguință, nu ar fi lipsă de fonduri pentru misiunile interne sau externe. Resursele noastre s-ar înmulți; și s-ar deschide o mie de porți pentru lucrări folositoare, iar noi am fi invitați să intrăm. Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost realizat de poporul Său în ce privește transmiterea către lume a soliei de har înainte de data aceasta, Hristos ar fi venit pe pământ, iar sfinții ar fi primit salutul de bun venit în cetatea lui Dumnezeu.

Dacă a fost vreodată un timp când să se facă sacrificii, timpul acela este acum. Aceia care au bani ar trebui să înțeleagă că acum e timpul de a-i întrebuința pentru Dumnezeu. Să nu fie cheltuite resursele financiare pentru sporirea înlesnirilor acolo unde lucrarea este deja bine fixată. Nu adăugați clădire lângă clădire acolo unde sunt îngrămădite multe interese. Folosiți mijloacele pentru a înființa centre în câmpuri noi. În felul acesta, puteți aduce suflete care își aduc la îndeplinire partea lor în a produce.

Gândiți-vă la misiunile noastre din țările străine. Unele dintre ele se luptă să câștige un loc unde să pună piciorul, ele fiind lipsite chiar și de cele mai elementare înlesniri. În loc de a mai adăuga noi înlesniri deja existente din belșug, dezvoltați lucrarea în aceste câmpuri lipsite. Mereu și mereu Domnul mi-a vorbit cu privire la aceasta. Binecuvântarea Lui nu-l poate însoți pe poporul Său, care trece cu vederea învățăturile Lui.

Practicați economia în familiile voastre. Sunt mulți aceia care nutresc cu drag idoli și se închină la ei. Înlăturați idolii voștri. Lăsați-vă de plăcerile voastre egoiste. Vă rog, nu cheltuiți mijloacele voastre financiare pentru înfrumusețarea caselor voastre; căci ele sunt banii lui Dumnezeu și ei vor fi ceruți din nou de la voi.

Părinților, pentru Numele lui Hristos, nu folosiți banii Domnului pentru a satisface gusturile copiilor voștri. Nu-i deprindeți să umble după modă și să facă paradă de aceasta, pentru ca să aibă influență în lume. Îi va înclina oare aceasta să lucreze la salvarea sufletelor pentru care a murit Hristos? Nu; ea va crea invidie, gelozie și bănuieli rele. Copiii voștri vor fi împinși să concureze cu fala și extravaganta lumii și să cheltuiască banii Domnului pentru ceea ce nu este absolut trebuincios pentru sănătate și fericire.

Nu-i deprindeți pe copiii voștri să creadă că iubirea voastră pentru ei trebuie să fie exprimată prin îngăduirea mândriei, extravagantei și plăcerii lor de a face impresie,

făindu-se. Nu e timpul acum pentru a născoci căi pentru cheltuirea banilor. Folosiți-vă puterea inventivă pentru a căuta să economisiți. În loc să vă satisfaceți înclinațiile egoiste, să cheltuiți banii pentru acele lucruri care distrug puterea de a judeca, cercetați mai bine cum să tăgăduiți eul, pentru a avea ceva spre a investi în înălțarea standardului adevărului în câmpuri noi. Inteligența este un talant; folosiți-o pentru a studia cum să folosiți mai bine banii voștri în lucrarea de mântuire a sufletelor.

Învățați-i pe copiii voștri că Dumnezeu are un drept asupra a tot ceea ce au ei, un drept pe care nimic nu-l poate desființa vreodată; tot ceea ce au ei este al lor numai spre administrare, ca o punere la probă a ascultării lor. Inspirați-le ambiția de a câștiga stele pentru coroana lor, câștigând multe suflete de la păcat la neprihănire.

Banii sunt o comoară necesară; nu-i irosiți pentru aceia care nu au nevoie de ei. Unii au nevoie de darurile voastre binevoitoare. Prea adesea, aceia care au mijloace nu ajung să-și dea seama cât de mulți sunt flămânzi pe lume și mor din lipsă de hrană. Ei poate vor zice: „Eu nu-i pot hrăni pe toți”. Dar, practicând lecțiile de economie, date de Hristos, ați putea hrăni unul. S-ar putea chiar să fiți în stare să hrăniți mulți din cei care flămânzesc după hrana corporală. Și le puteți hrăni sufletul cu pâinea vieții. „Adunați fărâmiturile, pentru ca nimic să nu se piardă”. (Ioan 6, 12.) Cuvintele acestea au fost rostite de Acela care avea la dispoziția Sa toate resursele Universului; în timp ce puterea Lui făcătoare de minuni procura hrană la mii de suflete, El nu considera ca un lucru de disprețuit acela de a da o lecție de economie.

Practicați economia în întrebuințarea timpului vostru. Acesta este al Domnului. Tăria voastră este a Domnului. Dacă aveți deprinderi extravagante, îndepărtați-le din viața voastră. Astfel de deprinderi, dacă sunt cultivate, vă vor face falimentari pentru veșnicie. Deprinderi ca: economia, hărnicia și sobrietatea sunt chiar în lumea aceasta o parte mai bună pentru voi și pentru copiii voștri decât o zestre bogată.

Noi suntem călători, peregrini și străini pe pământ. Să nu ne cheltuim mijloacele pentru a satisface dorințele pe care Dumnezeu ne cere să le reprimăm. Mai degrabă să dăm un bun exemplu celor cu care suntem asociați. Să căutăm să reprezentăm bine credința noastră, restrângându-ne nevoile. Comunitățile noastre să se ridice ca una singură și să lucreze cu sârguință ca unii care umblă în lumina deplină a adevărului pentru zilele acestea. Lăsați ca influența voastră să impresioneze sufletele cu sfințenia cerințelor lui Dumnezeu.

Dacă în providența lui Dumnezeu v-au fost date bogății, să nu stați liniștiți, gândind că nu aveți nevoie să vă angajați într-o muncă folositoare, că aveți de ajuns și că puteți mânca, bea și vă puteți veseli. Nu stați inactivi în timp ce alții se străduiesc să obțină mijloace pentru cauza lui Dumnezeu. Investiți-vă banii în lucrarea Domnului. Dacă faceți mai puțin decât vă este datoria în a da ajutor celor ce pier, aduceți-vă aminte că indolența aduce vinovăție asupra voastră.

Dumnezeu este Acela care dă puterea de a obține bogăție, iar El a dat priceperea aceasta, nu ca un mijloc de a satisface eul, ci ca un mijloc de a înapoia lui Dumnezeu ce este al Lui. Având ținta aceasta, nu e păcat să aduni avere. Banii trebuie să fie câștigați prin muncă. Fiecare tânăr trebuie să fie depins să lucreze sârguincios. Biblia nu osândește pe nimeni dacă și-a strâns averea în mod cinstit. Iubirea egoistă de bani rău întrebuițată este rădăcina tuturor relelor. Bogăția se va dovedi o binecuvântare, dacă o vom privi ca fiind a Domnului, pentru a fi primită cu mulțumire de la Dumnezeu și pentru a-I fi înapoiată Lui cu recunoștință.

Dar ce valoare are o avere nemărginit de mare, dacă e grămadită în palate costisitoare și în depozite la bănci? Ce greutate au toate acestea în comparație cu salvarea unui singur suflet pentru care a murit Fiul Dumnezeului Celui Veșnic?

Acelora care și-au grămadit comori pentru zilele din urmă, Domnul le spune: „Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre au fost roase de molii. Aurul vostru și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea!”

Domnul ne îndeamnă: „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră. Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că El se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă, ferice de robii aceia, dacă-i va găsi veghind! Să știți bine că, dacă ar ști stăpânul casei la ce ceas va veni hoțul, ar veghea, și n-ar lăsa să-i spargă casa. Și voi dar, fiți gata, căci Fiul omului va veni în

ceasul în care nu vă gândiți”. (Luca 12, 33-40.)

Capitolul 57

Casa de editură din Norvegia

[Apelul ce urmează, scris la 20 noiembrie 1900, relatează încurcăturile financiare ale lucrării noastre editoriale din Cristiania, Norvegia. În 1899, Comitetul pentru Misiunea Externă a fost înștiințat de faptul că editura din Cristiania intrase în datorii și nu era în stare să facă față obligațiilor sale și că instituția era în primejdia de a cădea în mâinile creditorilor ei. Pentru a o scoate din încurcătură, era nevoie de un ajutor financiar de 50.000 de dolari. Comitetul nu a putut să furnizeze suma acesta și, cu toate că frații noștri din Norvegia au continuat să dețină proprietatea editurii încă un an după aceea, prea puțin s-a făcut spre a le veni în ajutor. Se părea că, în cele din urmă, clădirea va trebui să fie predată creditorilor sau să fie vândută pentru a aduna fondurile necesare spre a face față datoriei. În felul acesta, instituția dezvoltată cu ani de muncă și jertfe ar fi fost pierdută pentru lucrarea Domnului. Pentru a evita o așa de mare nenorocire, Domnul a rostit prin serva Sa următoarele cuvinte de apel, învățătură și încurajare.]

Casa noastră de editură din Norvegia este în pericol și, în Numele Domnului, fac apel la poporul nostru în favoarea ei. Toți aceia care au pe inimă cauza adevărului prezent sunt chemați să dea ajutor în această criză.

Aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și-L servesc ar trebui să simtă cel mai profund interes în tot ceea ce privește gloria Numelui Său. Cine ar putea să vadă o instituție în care adevărul a fost proslăvit, în care Domnul și-a descoperit atât de deseori prezența, în care solii lui Dumnezeu au dat învățături, din care adevărul a fost proclamat prin tipărituri care au făcut mult bine? Cine ar putea să sufere să vadă ca o astfel de instituție să treacă în mâinile celor din lume, spre a fi folosită pentru lucrurile de rând, lumești? Dumnezeu va fi cu siguranță dezonorat, dacă s-ar îngădui ca instituția Lui să se piardă din lipsă de bani, bani pe care El i-a pus în mâna administratorilor Săi. Dacă s-ar întâmpla lucrul acesta, oamenii ar zice că Domnul n-a fost în stare să-l împiedice.

Lucrurile acestea înseamnă mult pentru frații și surorile noastre din Scandinavia. Ei vor fi dureros încercați, dacă înlesnirile le vor fi luate. Să facem un efort pentru a preveni căderea lor în deprimare și descurajare. Să aibă loc un efort consacrat și unit pentru a scoate editura din greutățile în care a căzut.

Sunt unii care au puțină credință, care încearcă să-i descurajeze pe alții și în felul acesta să-i împiedice a participa la această lucrare. Este de ajuns un singur cuvânt descurajator pentru a le trezi și a întări egoismul în suflet. Nu ascultați la aceia care ar vrea să vă ispitească. Alungați întrebările ce s-ar ridica cu privire la felul cum au apărut dificultățile. S-ar putea ca în cea mai mare parte ele să fie urmarea greșelilor ce s-au făcut; dar noi să nu folosim acum timpul pentru criticare și învinuiri. Criticarea, învinuirea și muștrarea nu ar aduce nici un ajutor fraților noștri în încercăturile și necazurile lor.

Dumnezeu a chemat unelte omenești să fie împreună lucrători cu El în lucrarea de mântuire. El folosește oameni cuprinși de slăbiciuni și supuși greșelii. De aceea, să nu-i muștrăm pe aceia care au fost atât de nefericiți, încât au făcut greșeli. Mai bine să căutăm să fim în așa fel transformați prin harul lui Dumnezeu, încât să devenim oameni miloși și sensibili față de lucrarea omenească. Aceasta va produce bucurie în cer, deoarece iubind pe frații noștri care sunt în greutate, așa cum Dumnezeu și Hristos ne iubesc pe noi, dăm dovadă că suntem părtași ai atributelor Domnului Hristos.

Acum nu este timpul să criticăm. Ceea ce este necesar acum este o simpatie adevărată și un ajutor hotărât. Noi ar trebui să cercetăm, fiecare în parte, nevoile fraților noștri. Fiecare suflare devotată acestei probleme să fie folosită pentru a rosti cuvinte ce vor încuraja. Fiecare putere să fie folosită în acțiuni ce vor înălța.

O parte a lucrării îngerilor cerești este aceea de a vizita lumea noastră și de a supraveghea lucrarea Domnului, care se află în mâinile administratorilor Săi. În orice împrejurare grea, ei ajută aceluia care, în calitate de conlucrători ai lui Dumnezeu, se străduiesc să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Aceste ființe cerești sunt înfățișate ca dorind să studieze planul mântuirii și se bucură ori de câte ori lucrarea lui Dumnezeu prosperă.

Îngerii sunt interesați în bunul mers spiritual al tuturor aceluia care se străduiesc să refacă chipul moral al lui Dumnezeu în om; iar familia de pe pământ trebuie să se unească cu familia din cer pentru a lega rănile și vânățiile pe care le-a făcut păcatul. Uneltele îngerești, deși nevăzute, conlucrează cu uneltele omenești văzute, formând cu oamenii o asociație de ajutorare. Îngerii aceia care, atunci când Satana se lupta să obțină supremația, se luptau în curțile cerești și au biruit de partea lui Dumnezeu, îngerii aceia

care au strigat de bucurie când a fost creată lumea noastră și locuitorii ei fără de păcat, îngerii care au fost martori la căderea omului în păcat și la alungarea lui din căminul edenic -- chiar acești soli cerești sunt nespuse de mult interesați în a lucra în unire cu neamul omenesc căzut și răscumpărat pentru mântuirea ființelor omenești ce pier în păcatele lor.

Ființele omenești sunt mâinile instrumentelor cerești, deoarece îngerii cerești întrebuintează mâini omenești în lucrarea practică de slujire. Instrumentele omenești, în calitate de mâini ajutătoare, urmează să pună în practică cunoștințele și să folosească înlesnirile ființelor cerești. Unindu-ne cu aceste forțe atotputernice, noi suntem beneficiarii educației și experienței lor înalte. În felul acesta, devenind părtași de natură dumnezeiască și despărțindu-ne de egoismul din viața noastră, ne sunt date talente speciale pentru a ne ajuta unul pe altul. Aceasta este metoda cerească de a administra puterea mântuitoare.

Nu este oare ceva stimulator și inspirator în gândul acesta, că instrumentul omenesc stă ca un instrument vizibil pentru a transmite binecuvântările ființelor îngerești? Fiind în felul acesta împreună lucrători cu Dumnezeu, lucrarea poartă inscripția divină. Cunoștințele și activitatea lucrătorilor cerești, unite cu cunoștințele și puterea conferită instrumentelor omenești, aduc ajutor celor apăsăți și descurajați. Actele noastre de slujire dezinteresată ne fac părtași la succesul ce vine de pe urma ajutorului acordat.

Cu câtă bucurie privește cerul la aceste influențe contopite! Tot cerul veghează asupra acelor instrumente care sunt ca mâna care aduce la îndeplinire planul lui Dumnezeu pe pământ, făcând în felul acesta voia lui Dumnezeu în cer. O astfel de cooperare realizează o lucrare aducătoare de cinste, slavă și mărire lui Dumnezeu. O, dacă toți ar iubi așa cum a iubit Hristos, ca oamenii ce pier să poată fi salvați de la ruină, ce schimbare s-ar produce atunci în lume!

„Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului.... Vor paște, și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura. Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire! În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-

ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine”. (Țefania 3, 12-17.) Ce tablou este acesta? Putem noi cuprinde însemnătatea lui?

„Voi strânge pe cei întristați, care sunt departe de adunarea sfântă, pe cei ieșiți din sânul tău, asupra cărora acum apasă ocară. Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost izgoniți, și îi voi face o pricină de laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum. În vremea aceea, vă voi aduce înapoi; în vremea aceea, vă voi strânge; căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război sub ochii voștri, zice Domnul!”. (Ver 18-20.) Citiți, de asemenea, primul capitol din Hagai.

Când instrumentele omenești, ca ispravnici ai lui Dumnezeu, în unire vor lua bunurile proprii ale lui Dumnezeu și le vor folosi pentru a ridica poverile care zac asupra instituțiilor Sale, Domnul va lucra împreună cu ei.

„Îngerul, care vorbea cu mine, s-a întors și m-a trezit ca pe un om, pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: Ce vezi? Eu am răspuns: m-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui. Și, luând iarăși cuvântul, am zis îngerului care vorbea cu mine: Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu? Îngerul care vorbea cu mine, mi-a răspuns: Nu știi ce înseamnă aceste lucruri? Eu am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: Acesta este Cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor! Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful templului, în mijlocul strigătelor de: Îndurare, îndurare cu ea! Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor și isprăvi: și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Aceștia șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Aceștia șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul. Eu am luat cuvântul și i-am zis: Ce însemnează acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui? Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: Ce înseamnă cele două ramuri

de măslin, care sunt lângă cele două țevi de aur, prin care curge uleiul auriu din el? El mi-a răspuns: Nu știi ce înseamnă? Eu am zis: Nu, domnul meu. Și el a zis: Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zaharia 4, 1-14.)

Tot cerul se interesează nu numai de țările care sunt în apropiere și au nevoie de ajutorul nostru, ci și de țările care sunt în depărtare. Ființele cerești urmăresc și așteaptă ca ființele omenești să fie adânc mișcate de nevoile celor care sunt lucrători împreună cu ei, care se găsesc în necazuri și încercări, în întristare și suferință.

Când una din instituțiile Domnului cade în ruină, instituțiile mai prospere ar trebui să activeze cu toate capacitățile lor pentru a ajuta instituția ce șchioapătă, pentru ca Numele Domnului să nu fie dezonorat. Ori de câte ori administratorii instituțiilor lui Dumnezeu își închid inima înaintea necesităților instituțiilor surori și neglijează a face orice efort posibil pentru ajutorarea lor, spunând în mod egoist: „Lasă-le să sufere”, Dumnezeu notează cruzimea lor și va veni timpul când ei vor avea să treacă printr-o experiență asemănătoare, de umilință. Dar, frații mei, voi n-aveți de gând să faceți lucrul acesta. Știu că nu o veți face.

Fiecare înlesnire pe care o avem în Europa pentru înaintarea lucrării este necesară; fiecare instituție ar trebui să se afle într-o situație sănătoasă și înfloritoare înaintea unei lumi nelegiuite. Nu lăsați ca îngerii lui Dumnezeu, care slujesc celor care poartă răspunderile, să-i vadă descurajați pe lucrătorii lui Dumnezeu. Chiar și așa greutățile au sporit de pe urma zăbavei noastre, așa că lucrarea de îndreptare va cere acum o mai mare muncă și cheltuială. În Numele Domnului, îi invităm pe aceia din poporul Său care au mijloace să se dovedească ispravnici credincioși. Reparați mașinăria atât de necesară pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu, pentru ca poporul Său să nu ajungă descurajat, iar lucrarea Lui să fie lăsată să lăncezească.

„Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel: Așa a vorbit Domnul oștirilor: Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și nimeni să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său”. (Zaharia 7, 8-10.) Acesta este și Cuvântul Domnului pentru noi.

Nu pot gândi că partea de încheiere a acestui capitol să fie experiența voastră: „Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele, și și-au astupat urechile ca să n-audă.

Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin duhul său, prin proorocii de mai înainte. Din pricina aceasta, Domnul oștirilor S-a aprins de o mare mânie. Când chema El, ei n-au vrut să asculte: De aceea, nici Eu nu am vrut să ascult, când au chemat ei, zice Domnul oștirilor. Ci i-am împrăștiat printre toate neamurile pe care nu le cunoșteau; țara a fost pustiiată în urma lor, așa că nimeni nu mai venea și nu mai pleca din ea; și, dintr-o țară plăcută cum era, au făcut o pustie!” (Ver 11-14.)

Fraților, în purtarea voastră cu cei ai casei Domnului, „să urmărim lucrurile care duc la pacea și la zidirea noastră”. (Romani 14, 19.) Nu roștiți cuvinte de mustrare. Nu aruncați ocară asupra acestuia sau asupra aceluia. Acum e nevoie de ajutorul pe care toți îl pot da. Căutați să reparați spărtura ce s-a făcut. Faceți lucrul acesta cu voie bună. Faceți-l în chip nobil. Veniți în ajutorul Domnului, ajutând pe Domnul împotriva celui tare. Salvați instituția care este într-o primejdie atât de mare.

Toți aceia care își dau seama de apropierea venirii Domnului să pună în acțiune credința lor. Atunci când vedem că unul din instrumentele lui Dumnezeu lăncezește, cei care au inima și sufletul pentru lucrare să dea pe față interesul lor.

Cei care sunt în locuri de răspundere să dea un bun exemplu. Fiecare instinct nobil și creștin ar trebui să-l determine să plănuiască și să lucreze cu mult mai multă râvnă pentru ajutorarea instituțiilor Domnului de cum ar face-o pentru salvarea propriei lor averi. Toți să încerce să facă ceva. Ocupați-vă de treburile voastre și vedeți ce ați putea face pentru a conlucra cu Dumnezeu în această lucrare.

Întrucât există o deplină simpatie între cer și pământ și întrucât Dumnezeu însărcinează îngeri să slujească tuturor aceluia care au nevoie de ajutor, știm că, dacă ne facem partea noastră, acești reprezentanți cerești ai puterii nemărginite vor da ajutor în acest timp de nevoie. Dacă vom deveni una în minte și inimă cu ființele cerești, putem fi călăuziți de ele. Oameni cărora Dumnezeu le-a încredințat putere și talanții mijloacelor financiare vor fi impresionați de El ca să ia asupra lor povara răspunderii și să-i ajute pe frații noștri din Scandinavia.

Cauza lui Dumnezeu, în Europa, nu trebuie să devină o piatră de poticnire sau o stâncă de repaus pentru cei necredincioși. Instituțiile de acolo nu trebuie să fie închise sau să fie date pe mâna celor din lume. Servii Domnului din Europa trebuie să facă orice

efort ce le stă în putere pentru a recâștiga ceea ce s-a pierdut, iar Domnul va lucra cu ei. Și eu îi invit pe toți credincioșii din America să conlucreze cu frații lor din Europa. Dacă toți își vor face partea în marele Său plan, atunci scopul lui Dumnezeu va fi realizat. În curând, dificultățile vor fi de domeniul trecutului, pentru a nu mai necăji cauza lui Dumnezeu.

Nici o mână să nu devină zăbavnică sau paralizată. Voi aveți asigurarea că îngerii care locuiesc în cortul Celui Veșnic și care văd slava lui Dumnezeu sunt sprijinatorii voștri. Veți conlucra voi cu ei la dezvoltarea fiecărei instituții care face lucrarea lui Dumnezeu sub supravegherea îngerilor slujitori?

Cine poate înțelege valoarea sufletelor pentru a căror mântuire Domnul, Împăratul lor, Fiul veșnicului Dumnezeu și-a dat viața Sa nepătată la o moarte de ocară? Dacă toți ar înțelege aceasta așa cum ar trebui, ce lucrare s-ar înfăptui! Prin lucrarea Duhului Sfânt, prin influența, cuvintele și mijloacele lor bănești, ar conduce multe suflete să scape de lanțul întunericului și de uneltirile diavolești ale lui Satana și să fie spălați de păcatele lor în sângele Mielului. Faceți ca lucrarea să meargă mai profund și tot mai profund! Îngerii cerului se bucură să-i vadă pe păcătoși că se pocăiesc și se întorc la viul Dumnezeu.

Dacă vom înfrunta exprimarea necredinței și prin cuvinte pline de nădejde și prin acțiuni prompte, dacă vom întări propria noastră credință cum și credința altora, viziunea noastră va deveni tot mai limpede. Atmosfera curată a cerului va înconjura sufletele noastre.

Fiți tari și vorbiți despre nădejde. Croiți-vă drum printre obstacole. Voi sunteți logodiți spiritual cu Isus Hristos. Cuvântul este asigurarea voastră. Aproiați-vă de Mântuitorul vostru cu deplina încredere a unei credințe vii, unindu-vă mâinile cu ale Lui. Mergeți acolo unde El vă deschide calea. Faceți tot ce vă spune El. El vă va învăța tot așa de binevoitor cum ar învăța pe oricare altul.

Capitolul 58

Sanatoriul nostru danez

La Skodsborg, o suburbie din Copenhaga, Danemarca, frații noștri au înființat un sanatoriu. La lucrarea aceasta ei au mers înainte cu nădejde, având convingerea că fac chiar lucrarea aceea pe care Dumnezeu a încredințat-o poporului Său. Dar frații noștri, în general, nu au dat pe față atâta interes cât ar fi trebuit la înființarea de sanatorii în țările europene. Având Sanatoriul din Skodsborg, ei au înaintat mai repede decât le permiteau mijloacele ce le aveau la îndemână, iar acum se găsesc în dificultate și încurcătură.

Sunt foarte îngrijorată cu privire la dificultățile și primejdiile care amenință instituțiile noastre din Scandinavia. Minte mea este trezită pentru a face apel la frații noștri, nu numai în favoarea editurii din Cristiania, dar și pentru sanatoriul danez. Mi-a fost arătat că vrăjmașul așteaptă cu nerăbdare o ocazie de a nimici aceste instituții, care sunt unelte ale lui Dumnezeu, folosite pentru mântuirea omenirii. Să i se facă oare plăcerea lui Satana? Să îngăduim noi ca aceste instituții să fie smulse din mâinile noastre și lucrarea lor umanitară să fie oprită? Pentru faptul că frații noștri au făcut greșeli, să-i lăsăm oare singuri pentru a suporta consecințele socotelilor lor greșite? Este acesta modul în care Hristos S-ar fi purtat cu noi?

Atunci când cineva, încărcat cu o povară grea, începe să urce o pantă dificilă, înconjurat de descurajări și având nevoie de ajutoare puternice și binevoitoare, adesea se pierde mult timp cu criticarea, muștrarea și iritarea. Dar aceasta nu mișcă povara din loc. Aceia asupra cărora apasă cel mai mult presiunea nu au nevoie și nu merită muștrarea. Aceasta s-ar cuveni mai degrabă acelor care ar fi trebuit să împartă povara. Dar chiar și atunci muștrarea ar putea să fie necorespunzătoare și, fără îndoială, fără folos. Primul nostru gând ar trebui să fie: Cum am putea ajuta la ridicarea poverii? Timpul este prețios. Sunt prea multe interese în joc pentru a ne asuma riscul de a zăbovi.

Dacă administratorii Sanatoriului din Skodsborg ar fi învinuiți că au urmărit ambiții lumești și că au avut dorința de a se proslăvi pe ei înșiși, ar însemna să li se facă o nedreptate. În dezvoltarea lucrării, ei au căutat slava lui Dumnezeu și s-a făcut o lucrare vastă spre bine. Dar au greșit, căci au făcut investiții mai mari decât posibilitățile

lor, și în felul acesta au devenit robi ai datoriilor. Prin acesta, viitorul instituției și onoarea lucrării lui Dumnezeu sunt în primejdie. Acum, în loc să mai adăugăm la greutatea situației, n-ar trebui oare ca în chip curajos să începem lucrarea de a scăpa de această datorie?

Sunt îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să dau alarma. Ce priveliște ar fi pentru îngeri să vadă că instituțiile înființate pentru ilustrarea și promulgarea principiilor reformei și ale viețuirii creștine sunt luate din mâinile acelor care le pot folosi în lucrarea lui Dumnezeu și trecute în mâinile lumii! Fraților, este timpul ca noi să ne interesăm de aceste instituții din Europa, care au nevoie acum de ajutor. Așa cum Se poartă Hristos cu noi, așa trebuie să ne purtăm și noi cu frații noștri care sunt în greutate.

Comorile Domnului ne sunt la îndemână, încredințate nouă chiar pentru astfel de cazuri de forță majoră. Poporul acelor care Îl iubesc pe Dumnezeu și lucrarea Lui să vină în ajutorul instituțiilor Lui primejdiate. Frații noștri americani ar trebui să se mobilizeze pentru a veni în ajutor. Îndeosebi frații noștri scandinavi din America ar trebui să fie treziți pentru a întreprinde acțiuni categorice. Iar frații noștri din Danemarca, Norvegia și Suedia ar trebui să înțeleagă că acum este timpul ca ei să vină în ajutorul Domnului. Toți aceia care se încred în Dumnezeu și cred în Cuvântul Lui să caute cu sârguință să înțeleagă privilegiile lor, răspunderile lor și datoria lor în această privință. Dacă acum neglijăm să facem lucrarea noastră ca ajutoare ale lui Dumnezeu, pentru a scoate din nevoi editura și sanatoriul scandinav, atunci vom pierde o mare binecuvântare.

Cine va trece acum de partea Domnului? Cine vor fi acum ajutoarele Lui, ridicând din toată inima povara? Cine îi va încuraja pe cei oprimați să se încreadă în Domnul? Cine va manifesta credința aceea care nu se lasă și nu se clatină, ci stăruie înainte spre biruință? Cine se va strădui acum să clădească ceea ce Satana se străduiește să dărâme, o lucrare care ar trebui să meargă acum înainte în rânduri puternice? Cine va face acum pentru frații lor din Europa ceea ce ei ar dori să se facă pentru ei în împrejurări similare? Cine va conlucra cu îngerii slujitori?

Domnul invită pe poporul Său să aducă daruri, lepădându-se de sine. Să renunțăm la ceva ce intenționăm să cumpărăm pentru confortul și plăcerea noastră personală. Să-i învățăm pe copiii noștri să se lepede de sine și să devină ajutoare ale lui Dumnezeu, pentru a da altora binecuvântările Sale.

Stăruie pe lângă frații mei scandinavi să facă tot ce pot. Noi vom uni eforturile noastre cu lucrarea voastră de iubire și ajutorare. Sunt mijloace îndestulătoare în mâinile administratorilor Domnului, pentru a face lucrarea aceasta, dacă aceștia se vor uni într-o duioasă simpatie pentru a reface, vindeca și aduce sănătate și prosperitate instituțiilor lui Dumnezeu.

Sumele pe care le puteți da ar putea fi mici când sunt comparate cu nevoile lucrării, dar nu vă descurajați. Aveți credință în Dumnezeu. Țineți-vă tare de mâna Puterii Veșnice și ceea ce părea fără nădejde la început se va vedea altfel. Hrănirea celor cinci mii este o pildă pentru noi. Acela care a hrănit cu cinci pâini și doi pești mici cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii, poate face lucruri mari pentru poporul Său de azi.

Citiți descrierea întâmplării în care profetul Elisei a hrănit o sută de oameni: „A venit un om din Baal-șalișa. A adus pâine din cele dintâi roade omului lui Dumnezeu, și anume douăzeci de pâini de orz, și spice noi în sac. Elisei a zis: Dă oamenilor acestora să mănânce. Slujitorul său a răspuns: Cum pot să dau din ele la o sută de inși? Dar Elisei a zis: Dă oamenilor să mănânce; căci așa vorbește Domnul: vor mânca, și va mai rămâne. Atunci le-a pus pâinile înainte; și au mâncat și le-a mai și rămas, după Cuvântul Domnului”. (2 Împărați 4, 42-44.)

Ce iubire din partea Domnului Hristos, săvârșind minunea aceasta, ca să aline foamea! El a satisfăcut foamea a o sută de fii ai profeților și de repetate ori de atunci, deși nu totdeauna, în același mod așa de remarcabil și vizibil, el a lucrat la satisfacerea nevoilor omenești. Dacă am avea o vedere spirituală mai clară, așa încât să putem recunoaște mai repede purtarea plină de îndurare și milă a lui Dumnezeu cu poporul Său, noi am câștiga o experiență bogată. Avem nevoie să studiem, mult mai mult de cum facem, minunata lucrare a lui Dumnezeu. El i-a determinat pe oamenii care nu s-au unit cu noi pentru a recunoaște adevărul să favorizeze pe poporul Său. Domnul are oamenii Săi, pregătiți pentru anumite ocazii, asemenea omului aceuia care a adus hrană pentru fiii profeților.

Atunci când Domnul ne dă o lucrare de făcut, noi să nu ne oprim pentru a întreba dacă porunca e rațională sau care vor fi rezultatele probabile ale străduințelor noastre de a asculta de ea. Proviziile din mâinile noastre ar putea să pară că sunt prea mici față de

nevoile noastre, dar în mâinile Domnului ele vor fi mai mult decât îndeșulătoare. Slujitorul „le-a pus pâinile înainte; și au mâncat și le-a mai și rămas după Cuvântul Domnului”.

Ne trebuie mai multă credință. Noi ar trebui să avem o înțelegere mai deplină a legăturilor lui Dumnezeu cu aceia pe care El i-a răscumpărat cu sângele unicului Său Fiu. Noi trebuie să dăm pe față credință în înaintarea lucrării Împărăției lui Dumnezeu.

Să nu pierdem timpul deplângând micimea resurselor noastre vizibile, ci să folosim, cât se poate mai bine, ceea ce avem. Cu toate că aparențele ar putea fi nepromițătoare, energia și încrederea în Dumnezeu vor face să crească resursele. Să trimitem darurile noastre cu mulțumire și cu rugăciunea ca Domnul să binecuvânteze darurile și să le înmulțească, așa cum a făcut cu hrana dată celor cinci mii. Dacă folosim cele mai bune înlesniri pe care le avem, puterea lui Dumnezeu ne va face în stare să ajungem la mulțimile care mor de foame, lipsite de pâinea vieții.

În lucrarea de ajutorare a fraților noștri din Danemarca și Norvegia să dăm ajutor în chip zelos și nobil și să lăsăm rezultatele pe seama lui Dumnezeu. Să avem credință și să credem că El va spori darurile noastre până ce ele vor fi îndeșulătoare pentru a pune instituțiile Sale într-o poziție avantajoasă.

Credința este mâna spirituală care apucă nemărginirea.

Rugăciunile simple, inspirate de Duhul Sfânt, se vor înălța prin ușa deschisă, despre care Hristos a spus: „Eu am deschis-o și nimeni nu o poate închide”. Rugăciunile acestea, amestecate cu tămâia desăvârșirii lui Hristos, se vor înălța ca un parfum la Tatăl și vom primi răspunsuri.

Lucrătorii lui Hristos n-ar trebui să gândească și, cu atât mai puțin, să vorbească vreodată despre înfrângere în lucrarea lor. Domnul Isus este tăria noastră în toate lucrurile; Duhul Lui trebuie să fie inspirația noastră; și atunci când ne așezăm în mâinile Lui pentru a fi canale de lumină, posibilitățile noastre de a face bine nu se vor epuiza niciodată. Noi putem scoate din plinătatea Lui și primi din harul acela care nu are limită.

Capitolul 59

Ajutor pentru școlile noastre

Un exemplu de dărnicie

Când Domnul l-a invitat pe Israel să contribuie la construirea cortului în pustie, a fost un răspuns din inimă. Poporul, „toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință, au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii.” Au venit atât bărbați, cât și femei, toți câți erau binevoitori. Bărbații au adus darurile lor de aur și argint, țesături alese și lemn scump. Mai marii au adus pietre prețioase, mirodenii scumpe și ulei pentru candelă. „Toate femeile iscusite au tors cu mâinile lor și au adus lucrul lor”. Ei aduceau „în fiecare dimineață daruri de bunăvoie”, până ce lui Moise i s-a adus vestea: „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor, pe care a poruncit Domnul să le facem”. (Exod 35, 21-25; 36, 3.5.) Acest serviciu din toată inima și binevoitor a plăcut lui Dumnezeu; și când cortul s-a terminat, El a dat dovadă că primește darul. „Norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul”. (Exod 40, 34.)

Asemănătoare cu exemplul acesta de slujire binevoitoare a fost și lucrarea ce s-a făcut în favoarea școlilor noastre, prin publicarea și vânzarea Parabolelor Domnului Hristos. Ne bucurăm că atât de mulți membri de-ai noștri s-au consacrat lucrării acesteia și că eforturile lor se dovedesc atât de pline de succes. Ne bucurăm că slujbașii conferințelor și ai departamentului publicații au consacrat influența și energia lor acestei mari acțiuni și că predicatori, lucrători biblici, colportori și membri ai comunității s-au angajat atât de cordial în efortul special pentru grabnica ajutorare a școlilor noastre. Felul generos și cordial în care casele noastre de editură și frații și surorile noastre în general au răspuns acestei lucrări este plăcut Domnului. Aceasta este în armonie cu planul Lui.

Planul Domnului

În providența divină sunt anumite perioade de timp când trebuie să ne ridicăm ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu și să folosim banii noștri, timpul nostru, intelectul nostru și întreaga noastră ființă, trupul, sufletul și spiritul nostru pentru împlinirea

cerințelor Sale. Prezentul e un astfel de timp. Sunt în primejdie interesele lucrării lui Dumnezeu. Instituțiile Domnului sunt în pericol. Din pricina teribilei poveri a datoriilor sub care se zbat școlile noastre, lucrarea este împiedicată în toate direcțiile. În marea noastră lipsă, Dumnezeu a deschis o cale prin greutate și ne-a invitat să conlucrăm cu el la împlinirea planului Său. A fost planul Lui ca lucrarea Parabolele Domnului Hristos să fie dată pentru ajutorarea școlilor și El invită pe poporul Său să-și facă partea în plasarea acestei cărți în fața oamenilor. Prin acesta, El pune la încercare pe poporul Lui și instituțiile Sale, pentru a vedea dacă vor lucra împreună și dacă vor fi un gând în lepădarea și jertfirea de sine.

Toți să conlucreze

Un bun început s-a făcut în vânzarea cărții Parabolele Domnului Hristos. Ceea ce e necesar acum este un efort sârguincios și unit pentru a desăvârși lucrarea care a început atât de bine. În Biblie, citim: „În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului”. (Romani 12, 11.) Fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu e vrednică de sârguință; dar nimic nu o merită mai mult ca planul acesta, în acest timp. Trebuie să se facă o lucrare hotărâtă pentru a împlini planul lui Dumnezeu. Faceți ca fiecare mișcare să ajute Domnului în vânzarea Parabolelor Domnului Hristos. Toți cei care au puțină să se alăture lucrătorilor.

Din succesul eforturilor făcute până acum, vedem că este mult mai bine să ascultăm de cerințele lui Dumnezeu, astăzi, decât să așteptăm un timp pe care l-am socoti mai favorabil. Noi trebuie să devenim bărbați și femei care corespund ocaziilor lui Dumnezeu, deoarece ne-am înscris pentru o viață de slujire sub steagul lui Hristos.

Dumnezeu ne cheamă la acțiune pentru ca instituțiile noastre școlare să poată fi scăpate de datorii. Planul lui Dumnezeu să fie executat așa cum a rânduit El.

Situația prezentă este o ocazie pe care nu ne putem permite să o pierdem. Chemăm poporul nostru să ajute după posibilitățile lui chiar acum. Îl chemăm să facă o lucrare care va fi plăcută lui Dumnezeu prin cumpărarea cărții. Solicităm să fie folosit orice mijloc la îndemână pentru a ajuta la răspândirea acestei cărți. Îi invităm pe președinții conferințelor noastre să cerceteze cum pot duce mai departe proiectul acesta. Îi chemăm pe pastorii noștri ca, atunci când vizitează comunitățile, să-i încurajeze pe bărbați și pe femei să pornească în calitate de colportori și să facă un hotărât pas de

înaintare pe cărarea tăgăduirii de sine, dând o parte din veniturile lor pentru ajutorarea școlilor noastre.

E necesară o mișcare generală, iar aceasta trebuie să înceapă cu acțiuni individuale. În fiecare comunitate, fiecare membru al fiecărei familii trebuie să facă eforturi hotărâte pentru o tăgăduire de sine și pentru a ajuta la ducerea mai departe a lucrării. Și copiii trebuie să-și facă partea lor. Toți să conlucreze. Să facem tot ce putem mai bine acum, în acest timp, pentru a da lui Dumnezeu darurile noastre, pentru a realiza voia Lui clar arătată și, în felul acesta, să prilejuim ocazia de a mărturisi pentru El și pentru adevărul Lui într-o lume de întuneric. Lampa este în mâinile noastre. Să facem ca lumina ei să strălucească cu putere.

Voi, tinerilor, care aveți planul să intrați în lucrarea de păstorire, porniți la lucrarea aceasta. Folosirea cărții puse în mâinile voastre de Domnul urmează să fie educatorul vostru. Folosind ocazia aceasta, veți înainta cu siguranță în cunoașterea lui Dumnezeu și a celor mai bune metode, pentru a putea ajunge la oameni.

Domnul cheamă tineri și tinere să intre în slujba Sa. Tinerii sunt receptivi, proaspeți, arzători, plini de nădejde. O dată ce au gustat din fericirea jertfirii de sine, ei nu vor fi mulțumiți până ce nu învață continuu de la Marele Învățător. Domnul va deschide căi înaintea acelor care vor răspunde la chemarea Lui.

Aduceți în lucrare dorința plină de zel de a învăța cum să purtați răspunderi. Cu brațe puternice și cu inimi viteze, intrați în lupta cu care toți au să dea piept, o luptă care va deveni tot mai aprigă pe măsură ce ne apropiem de lupta finală.

Pregătire pentru lucrare

Aceia care se angajează în lucrarea aceasta ar trebui ca, mai întâi, să se predea fără rezerve lui Dumnezeu. Ei ar trebui să se așeze în locul acela de unde pot învăța de la Hristos și să urmeze exemplul Său. El i-a invitat: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 28-30.) Îngerii au primit însărcinarea să-i însoțească pe aceia care pornesc la lucrarea aceasta într-o adevărată umilință.

Noi trebuie să ne rugăm fără încetare și să ne trăim rugăciunile. Credința va spori mult prin întrebuințare. Aceia care fac colportaj cu cartea Parabolele Domnului Hristos, să învețe cele spuse în cartea cu care lucrează. Învățați de la Hristos să aveți credință în puterea Lui de a vă ajuta și mântui. Credința este însuși sângele vieții sufletului. Prezența ei dă căldură, sănătate, tărie și judecată sănătoasă. Vitalitatea și vigoarea ei exercită o influență puternică, deși inconștientă. Viața lui Hristos în suflet este ca un izvor de apă care țâșnește spre viața veșnică. Ea conduce la o statornică cultivare a darurilor cerești și la o supunere binevoitoare în toate lucrurile față de Domnul.

Mă adresez lucrătorilor, tineri și bătrâni, care lucrează cu cărțile noastre, și îndeosebi celor care colportează cu cartea care acum își face lucrarea ei plină de har. Exemplificați în viață învățăturile date de Hristos în predica de pe munte. Aceasta va face o impresie mai profundă și va avea o influență mai dăinuitoare asupra minții decât predicile ținute de la amvon. Poate că nu veți fi în stare să vorbiți elocvent aceluia pe care doriți să-i ajutați; dar, dacă vorbiți cu modestie, ascunzând eul în Hristos, cuvintele voastre vor fi dictate de Duhul Sfânt; iar Hristos, cu care voi conlucrați, va impresiona inima.

Exercitați credința aceea care lucrează prin iubire și sfințește sufletul. Nimeni să nu facă acum pe Domnul să Se rușineze de ei din cauza necredinței lor. Încetineala și lipsa de îndrăzneală nu realizează nimic. Amestecarea în treburi lumești este adesea îngăduită de Dumnezeu pentru a trezi puterile adormite la o acțiune mai zeloasă, pentru ca El să poată onora credința prin revărsarea de bogate binecuvântări. Acesta este un mijloc de a face ca lucrarea să înainteze. Privind la Isus, nu numai ca pildă a noastră, dar și ca Începător și Desăvârșitor al credinței noastre, să mergem înainte, având încrederea că El va da putere pentru fiecare datorie ce o avem.

Se va cere mult efort de la aceia care au de dus povara acestei lucrări, deoarece trebuie să se dea învățătura cuvenită, pentru ca să se păstreze o înțelegere a importanței lucrării înaintea lucrătorilor și pentru ca toți să cultive spiritul tăgăduirii de sine și al sacrificiului exemplificat în viața Mântuitorului nostru. Hristos a făcut sacrificii la fiecare pas, sacrificii pe care nici unul din urmașii Săi nu le poate face vreodată. În toată tăgăduirea de sine, cerută de la noi în lucrarea aceasta, în mijlocul lucrurilor neplăcute ce au loc, trebuie să ne gândim că suntem înjugați împreună cu Hristos, părtași ai spiritului Lui de blândețe, răbdare și lepădare de sine. Spiritul acesta ne va deschide

calea înainte și ne va da succes, deoarece Hristos este recomandarea noastră înaintea oamenilor.

Lucrarea în toate țările

Lucrarea de ajutorare a școlilor noastre ar trebui să fie întreprinsă de poporul nostru din toate țările. Să fie începută de comunitățile noastre din Australia. Școala noastră de acolo are nevoie de ajutor, și, dacă poporul nostru va porni în chip unit la lucru, ei pot face mult pentru ridicarea poverii datoriei; ei pot încuraja inimile acelor care se străduiesc să dezvolte această unealtă a Domnului; ei pot ajuta la extinderea influenței ei pline de binecuvântare în îndepărtate țări păgâne și în insulele mărilor.

Avem încredere că editura noastră din Australia va oferi condiții generoase pentru publicarea Parabolelor Domnului Hristos. Domnul a binecuvântat foarte mult instituția aceasta și ea ar trebui să-I prezinte un dar de mulțumire, făcând o donație generoasă pentru eliberarea școlii de datorie. Avem certitudinea că ea va lua asupra sa lucrarea și își va face partea în mod nobil. Iar conlucrarea aceasta cu Dumnezeu se va dovedi pentru casa de editură din Australia o mare binecuvântare, așa cum s-a dovedit și pentru instituțiile noastre din America.

Porniți la lucrarea aceasta, frații mei din Australia. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. (Evrei 11, 1.) N-am demonstrat noi lucrurile acestea în trecut? Atunci când am pornit înainte, încrezându-ne în făgăduința lui Dumnezeu, lucrurile nevăzute -- văzute doar cu ochii credinței -- au devenit lucruri văzute. Atunci când am umblat și am lucrat prin credință, Dumnezeu a împlinit pentru noi fiecare cuvânt pe care El l-a rostit. Dovada pe care noi o avem cu privire la credincioșia făgăduințelor Sale ar trebui să înlătore orice gând de necredință. E păcat să te îndoiești și nu credem că frații noștri din Australia vor fi vinovați de lucrul acesta.

Domnul a făcut mult pentru voi până acum în ținuturile voastre. Ridicați-vă ochii și priviți câmpiile care sunt albe, gata pentru seceriș. Lăudați pe Dumnezeu pentru faptul că Cuvântul Său a fost verificat dincolo de orice concepție a noastră.

Chem poporul nostru să intre cu râvnă și dezinteresat în lucrarea de a elibera școala de datorii. Editura să-și facă partea în ce privește publicarea cărții. Poporul nostru

din Australia să pornească la vânzarea cărții Parabolele Domnului Hristos. Dumnezeu îi va binecuvânta în lucrarea aceasta.

Lucrătorii din Anglia ar trebui să facă orice efort cu putință pentru vânzarea acestei cărți, în vederea înființării unei școli în această țară. Frații mei din Anglia, Germania și din toate celelalte țări din Europa, unde strălucește lumina adevărului, prindeți-vă de lucrare aceasta. Cartea aceasta să fie tradusă în diferite limbi și să fie împrăștiată în diferite țări ale Europei. Colportorii noștri din toate părțile Europei să fie încurajați să ajute la vânzarea ei. Vânzarea acestei cărți va realiza mult mai mult decât să ajute doar la eliberarea instituțiilor noastre de datorii. Ea va deschide calea pentru o primire mai bună a cărților noastre mai mari. În felul acesta, adevărul va ajunge la mulți care altfel nu l-ar primi.

Fac apel în mod deosebit, la frații noștri din Scandinavia. Nu vă veți prinde voi de lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu? Nu veți lucra voi cu toate puterile voastre pentru a ajuta instituțiile din țara voastră să scape de încurcăturile financiare? Nu priviți disperați, zicând: „Nu putem face nimic”. Încetați de a vă mai exprima descurajare. Apucați brațul Puterii Veșnice. Aduceți-vă aminte că frații voștri din alte țări se unesc pentru a vă da ajutor. Nu vă lăsați și nu fiți descurajați. Domnul îi va susține pe lucrătorii Săi din Scandinavia, dacă ei vor săvârși partea lor în credință, rugăciune și nădejde, făcând tot ce pot pentru a face să înainteze lucrarea Sa și pentru a grăbi venirea Sa.

Să se facă un efort foarte serios de către poporul nostru din Anglia pentru a-i inspira pe frații lor din Scandinavia cu credință și curaj. Fraților, noi trebuie să venim în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celui puternic.

Aduceți-vă aminte că, cu cât ne apropiem mai mult de timpul venirii lui Hristos, cu atât va trebui să lucrăm mai zelos și mai hotărât, deoarece ni se împotrivesc întreaga sinagogă a lui Satana. Nu avem nevoie de o excitare înfrigurată, ci de curajul acela care e născut din adevărata credință.

Rezultatele lucrării

Prin lucrarea pentru ajutorarea școlilor noastre se va produce o împătrită binecuvântare -- o binecuvântare pentru școli, pentru lume, pentru biserică și pentru

lucrători.

În timp ce se adună fonduri pentru ajutorarea școlilor, cel mai bun material de citit este pus în mâinile unui mare număr de oameni, care, dacă nu s-ar fi făcut acest efort, niciodată nu ar fi văzut cartea Parabolele Domnului Hristos. În locurile pustii, sunt suflete care vor fi contactate prin acest efort. Învățăturile scoase din parabolele Mântuitorului vor fi pentru mulți ca frunzele pomului vieții.

Este planul Domnului ca Parabolele Domnului Hristos, cu prețioasele lor învățături, să-i unească pe credincioși. Eforturile pline de jertfire de sine, depuse de membri, se vor dovedi un mijloc de a-i uni, pentru ca ei să poată fi sfințiți corp, suflet și spirit, ca niște vase de cinste, pregătite să primească Duhul Sfânt. Aceia care caută să facă voia lui Dumnezeu, investind fiecare talent pentru reținerea celui mai ales folos, vor deveni înțelepți în a lucra pentru Împărăția Sa. Ei vor primi învățături de cea mai mare valoare și vor avea cea mai mare satisfacție pentru o minte rațională. Lor li se va da pace, har și putere intelectuală.

Atunci când duc această carte la aceia care au nevoie de învățatura pe care ea o conține, lucrătorii vor obține o experiență valoroasă. Lucrarea aceasta este un mijloc de educație. Aceia care vor face tot ce pot mai bine ca ajutoare ale Domnului, pentru a răspândi cartea Parabolele Domnului Hristos, vor obține o experiență care-i va face în stare să fie lucrători cu succes pentru Dumnezeu. Foarte mulți, prin instruirea făcută în lucrarea aceasta, se vor învăța să colporteze cu cărțile noastre mai mari de care oamenii au atât de multă nevoie.

Toți aceia care pornesc cum trebuie la această lucrare, voioși și cu nădejde, vor descoperi că ea este o mare binecuvântare. Domnul nu constrânge pe nimeni să se angajeze în lucrarea Lui; dar acelora care se așează hotărât de partea Sa El le va da o inimă binevoitoare. El îi va binecuvânta pe toți aceia care realizează în afară spiritul pe care El îl dă înăuntru. Unor astfel de lucrători El le oferă ocrotire și succes. Pe măsură ce se intră dintr-un câmp în altul, noi metode și noi planuri vor izvorî în noile împrejurări. Idei noi vor veni o dată cu lucrătorii cei noi care se consacră lucrării. Atunci când ei caută ajutor la Domnul, El va comunica cu ei. Ei vor primi planuri făcute personal de Domnul. Suflete se vor converti și sume de bani vor intra în tezaur. Lucrătorii vor găsi locuri pustii în via Domnului, chiar lângă câmpurile care au fost lucrate. Fiecare câmp prezintă noi locuri de câștigat. Tot ce este făcut scoate la lumină

cât mai rămâne încă de făcut.

Nimeni nu poate să fie cu adevărat unit cu Hristos, practicând învățăturile Lui, supunându-se jugului Său restrângător, fără să simtă ceea ce el niciodată nu poate să exprime în cuvinte.

Lui îi vin gânduri noi și bogate. Lumină este dată intelectului, hotărâre voinței, sensibilitate conștiinței, curăție imaginației. Inima devine mai duioasă, gândurile mai spirituale, slujirea mai creștinească. În viață se vede ceea ce nici un cuvânt nu poate să exprime: adevărata, credincioasa, iubitoare consacrare a inimii, a minții, și a sufletului și tărie pentru lucrarea Domnului.

După ce am făcut, printr-o energie și rugăciune sfințită, tot ce puteam face în lucrarea pentru școlile noastre, vom vedea slava lui Dumnezeu. După ce s-a făcut o deplină încercare, va urma un rezultat fericit.

Dacă este făcută într-un spirit de voie bună și de bună dispoziție, Dumnezeu va face ca mișcarea pentru ajutorarea școlilor noastre să fie un succes. El va face cu putință ca ocară care a venit asupra instituțiilor noastre educaționale să fie îndepărtată. Dacă toți se vor prinde de lucrare, în spiritul jertfirii de sine pentru cauza lui Hristos și a adevărului, nu va mai dura mult până când cântarea jubiliară a libertății va putea fi cântată pretutindeni în mijlocul nostru.

Să nu obosiți în facerea de bine

Îmi pare bine că s-a făcut un efort atât de armonios pentru realizarea planului lui Dumnezeu și pentru a folosi cât mai bine providența Lui. Efortul acesta pentru a răspândi cartea Parabolele Domnului Hristos demonstrează ce se poate face în domeniul colportajului. Pastorilor, elevilor, taților, mamelor, tinerilor și tinerelor care s-au angajat în lucrarea aceasta, vreau să le spun: Nu lăsați să scadă interesul vostru. Lucrarea aceasta bună trebuie să meargă mereu înainte, în mod continuu, stăruitor și sârguincios, până ce se va plăti și ultima datorie ce apasă asupra școlilor și se va crea un fond pentru înființarea de școli în câmpuri importante, unde este o mare nevoie de lucrare educațională.

Atunci când pastorii și lucrătorii biblici sunt chemați la alte lucrări, membrii

comunităților noastre să le spună: „Duceți-vă la lucrul ce vi s-a încredințat, iar noi vom continua cu lucrarea de răspândire a cărții Parabolele Domnului Hristos și de eliberare de datorii a școlilor noastre”. Nimeni să nu-și închipuie că lucrarea aceasta trebuie să se oprească o dată cu efortul special din 1900 și 1901. Câmpul nu e niciodată istovit, iar cartea aceasta ar trebui să fie vândută pentru ajutorarea școlilor noastre în anii viitori.

Să avem credință în Dumnezeu. În Numele Lui să ducem mai departe lucrarea Sa, fără a da înapoi. Lucrarea pe care ne-a chemat să o facem, El o va face binecuvântare pentru noi. Iar, după ce planul Lui pentru ajutorarea școlilor noastre s-a dovedit a fi bun, după ce lucrarea stabilită va fi pe deplin împlinită, El ne va arăta ce urmează să mai facem.

Atâta vreme cât solia de har urmează să fie prezentată lumii, se va cere efort în favoarea altor instituții și proiecte similare aceluia pentru ajutorarea școlilor noastre. Și atâta vreme cât continuă punerea noastră la probă, va fi prilej pentru colportori ca să lucreze. Atunci când denominațiunile religioase se unesc cu papalitatea pentru a-l oprima pe poporul lui Dumnezeu, se vor deschide prin colportajul evanghelistic locuri unde va fi libertate religioasă. Dacă într-un loc persecuția devine grea, lucrătorii trebuie să facă așa cum le-a spus Domnul Hristos: „Când vă persecută într-o cetate, fugiți în alta”. (Matei 10, 23.) Dacă vine și acolo persecuția, duceți-vă în alt loc. Dumnezeu îl va conduce pe poporul Său, făcându-l o binecuvântare în multe locuri. Dacă n-ar fi persecuție, ei nu s-ar răspândi în locuri atât de îndepărtate pentru a proclama adevărul. Iar Hristos declară: „Nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului”. Până ce va fi rostit în ceruri cuvântul: „S-a sfârșit”, vor fi totdeauna locuri unde să se lucreze și inimi care să primească solia.

De aceea, „să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu cădem de oboseală”. (Galateni 6, 9.)

Capitolul 60

Cerințele răscumpărării

Zecimile și darurile aduse lui Dumnezeu sunt o recunoaștere a drepturilor Lui asupra noastră, pe temeiul creațiunii, și o recunoaștere a drepturilor Lui chiar asupra noastră, prin răscumpărare. Din cauză că toată puterea noastră vine de la Hristos, darurile acestea trebuie să curgă de la noi spre Dumnezeu. Ele trebuie să păstreze pururea în fața noastră cerințele răscumpărării cea mai mare dintre toate cerințele și unica ce le cuprinde pe toate celelalte. Aprecierea sacrificiului făcut în favoarea noastră trebuie să ne fie totdeauna proaspătă în minte și trebuie să exercite pururea o influență asupra gândurilor și planurilor noastre. Hristos trebuie să fie cu adevărat ca unul crucificat în mijlocul nostru.

Nu știți că „nu sunteți ai voștri înșivă și că ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6, 19.20)? Ce preț s-a dat pentru noi! Priviți crucea și jertfa ridicată pe ea. Priviți la mâinile acelea, străbătute de cuiele nemiloase. Priviți la picioarele Lui, înțepenite cu piroane pe lemn. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Lui. Suferința aceea, chinul acela de moarte, este prețul răscumpărării voastre. S-a rostit porunca: „Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă. Am găsit un preț de răscumpărare”.

Nu știți că El ne-a iubit și că S-a dat pe Sine, pentru ca noi, la rândul nostru, să ne predăm cu totul Lui? Pentru ce iubirea față de Hristos să nu fie exprimată de toți cei care L-au primit prin credință, tot așa după cum iubirea Lui a fost exprimată față de noi, pentru care El a murit?

Hristos este înfățișat ca umblând și căutând oaia pierdută. Iubirea Lui e ceea ce ne înconjoară și ne aduce înapoi la staul. Iubirea Lui este aceea care ne oferă privilegiul de a sta împreună cu El în locurile cerești. Când lumina fericită a Soarelui neprihănită luminează în inimile noastre, iar noi ne odihnim în pace și bucurie în Domnul, atunci să lăudăm pe Domnul; să-L lăudăm pe El, care este sănătatea feței noastre și Dumnezeul nostru. Să-L lăudăm pe El, nu numai în cuvinte, ci și prin consacrarea față de El a tot ceea ce suntem și avem.

„Cât datorezi Domnului meu?” Nu poți să faci această socoteală. Întrucât tot ce ai

este al Lui, vei reține și nu-i vei da ceea ce El cere? Când El cere ceea ce este al Său, vei apuca în mod egoist și vei ține acest lucru ca fiind al tău? Îl vei reține și întrebuița pentru un alt scop decât pentru salvarea sufletelor? Așa se face că mii de suflete sunt pierdute. Cum putem noi arăta mai bine că apreciem jertfa lui Dumnezeu, marele Lui dar pentru lumea noastră, decât trimitând darurile și contribuția noastră, însoțite de lauda și mulțumirea de pe buzele noastre, pentru marea iubire cu care El ne-a iubit și ne-a atras la Sine?

Privind la cer în rugăciune, prezentați-vă lui Dumnezeu ca slujitori ai Lui și tot ce aveți, ca fiind al Lui, zicând: „Doamne, din ale Tale îți dăm cu bucurie”. Stând în fața crucii de pe Golgota și a Fiului lui Dumnezeu, răstignit pentru voi, dându-vă seama de iubirea aceea fără de seamă, de acea minunată revărsare de har, întrebarea voastră stăruitoare să fie: „Doamne, ce vrei să fac?” El v-a spus: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura”. (Marcu 16, 15.)

Când veți vedea sufletele mântuite în Împărăția lui Dumnezeu, prin mijlocirea darurilor și slujirea voastră, nu vă veți bucura că ați avut privilegiul de a face această lucrare?

Cu privire la apostolii lui Hristos, stă scris: „Și au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-L însoțeau.” (Marcu 16, 20.) Universul ceresc încă mai așteaptă canale prin care să se reverse curentul harului în lumea întreagă. Aceeași putere, pe care au avut-o apostolii, este acum păstrată pentru aceia care vor lucra pentru Dumnezeu.

Vrăjmașul va inventa orice mijloc care îi stă în putere pentru a împiedica lumina să strălucească în locuri noi. El nu dorește ca adevărul să meargă ca „o candelă aprinsă”. Vor consimți frații noștri ca vrăjmașul să aibă succes în planurile lui de a stânjeni lucrarea?

Timpul trece repede în veșnicie. Va reține cineva acum de la Dumnezeu ceea ce este categoric al Lui? Poate refuza cineva ceea ce Dumnezeu îi dă, fără ca el să aibă vreun merit? Poate el să refuze, fără ca acest lucru să nu-i aducă ruina? Domnul a dat fiecărui om o lucrare, iar îngerii cei sfinți doresc ca noi să facem lucrarea aceasta. Atunci când vegheați, vă rugați și lucrați, ei stau gata să conlucreze cu voi. Atunci când înțelegerea este prelucrată de Duhul Sfânt, toate afecțiunile acționează armonios, în

acord cu voia divină. Atunci oamenii îi vor da lui Dumnezeu ceea ce este al Lui, spunând: „Toate vin de la Tine și din ale Tale Îți dăm noi”. Fie ca Dumnezeu să ierte pe poporul Său că n-a făcut lucrul acesta.

Fraților și surorilor, am încercat să pun lucrurile acestea înaintea voastră, așa cum sunt ele, dar încercarea mea rămâne cu mult mai prejos decât este realitatea. Veți refuza voi cererea mea? Nu eu sunt aceea care fac apel la voi, ci Domnul Isus, care și-a dat viața pentru lume. Eu n-am făcut decât să ascult de voința și cerințele lui Dumnezeu. Veți folosi voi ocazia de a da onoare lucrării lui Dumnezeu și respect față de slujitorii pe care El i-a trimis să facă voia Lui spre a conduce sufletele la cer?

„Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima Lui; nu cu părere de rău, sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu. Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru că, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună: După cum este scris: A împrăștiat; a dat săracilor; neprihănirea Lui rămâne în veac. Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta, veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturisiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos, și pentru dărnicia slujitorului vostru față de ei și față de toți; și-i va face să se roage pentru voi, și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de noi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9, 6-15.)